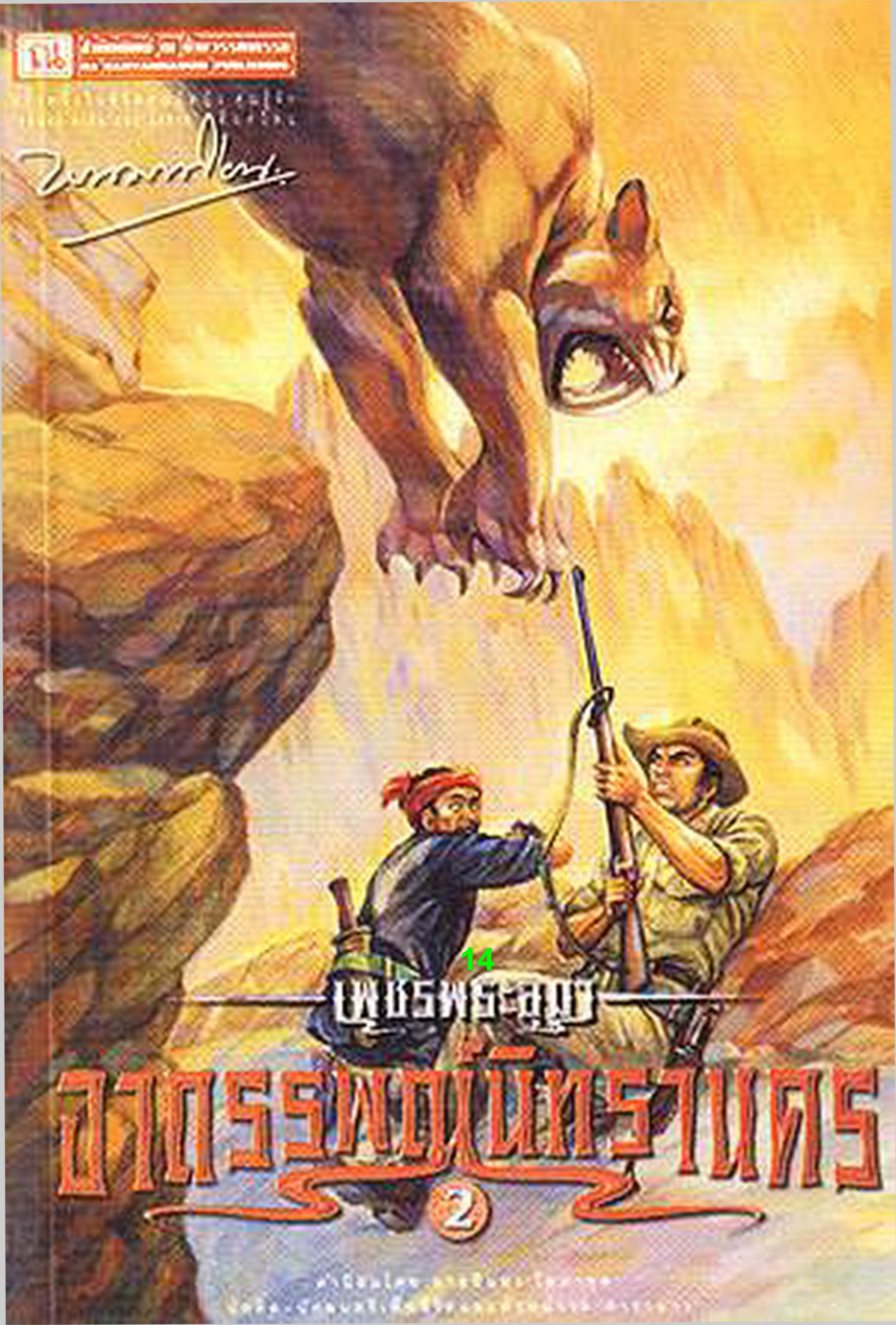
14
ดาวรรณคดีทรงวิทยา
2

คำกำนชนิดนั้น ดูเหมือนรพินทร์ ไพรวัลย์ จะรู้ตัวล่วงหน้าอยู่ก่อนแล้ว เขามองสบตาผู้กำมอย่างเปิดเผย ยิ้มละไมอยู่ในสีหน้า ตอบเสียงเบา แต่ชัดเจนว่า...

"ด้วยเกียรติยศของลูกผู้ชาย สาบานว่าไม่เคยเลยครับ"

ไชยยันต์ใช้สายตาค้นหาไปตลอดเหมือนจะเข้าให้ถึงความจริงใจในส่วนลึกสุด แต่ก็ไม่พบแววพิรุธปกปิดหรือเล่ห์กลใด ๆ ทั้งสิ้น นอกจากประกายแห่งมิตรอันรักสนิท เขาก็ถอนใจออกมาเบา ๆ อีกครั้ง

"ขอบคุณมาก ผมก็อยากรู้แค่นี้แหละ เชื่อเหมือนกันว่าคุณคงไม่ปิดผมหรอก..."

เว้นระยะไปครู่หนึ่ง ไชยยันต์ก็ยักไหล่ หัวเราะเบา ๆ

"ผมรู้ ว่าคุณควรจะถามผมว่า มีอะไรหรือ...ที่ทำให้ผมถามคุณเช่นนี้ แล้วทำไมคุณถึงไม่ถามผม"

"ผมไม่ชอบซักถามอะไรใครโดยไม่จำเป็นหรอกครับ"

รพินทร์ตอบเนิบ ๆ ควักบุหรี่ออกมาจุดสูบบ้าง ขณะนี้สีหน้าของเขาดูอ่อนโยนเยือกเย็นยิ่ง

"โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ถ้ามันไม่เกิดประโยชน์อะไรแก่ใครขึ้นมา"

"ก็แปลว่าคุณรู้อะไรตลอดแล้ว โดยไม่จำเป็นต้องถาม"

"ผมก็ไม่แน่ใจว่า ผมรู้อะไรบ้าง และก็ไม่ใช่สิ่งที่ผมจะต้องสนใจพะวงอยู่ด้วย หน้าที่ของผมซึ่งมีอยู่ในขณะนี้ก็คือดูแลทุกคนในคณะให้ได้รับความปลอดภัย และนำทางไปให้ดีที่สุดสู่จุดหมายปลายทางตามเงื่อนไขสัญญา"

"ถ้าคุณคิดว่า คุณเป็นเพื่อนของผม ก็ไม่ควรจะแสดงอาการเฉยเมยใจดำกับเพื่อนเกินไปนัก

หางเสียงของไชยยันต์ติงอย่างน้อยใจ

รพินทร์ยิ้มให้อีกครั้ง เอื้อมมือมาจับข้อมือไชยยันต์ไว้บีบเบา ๆ

"ขออภัยครับ ถ้าหากผมจะพูดหรือแสดงอะไรส่อให้เห็นว่าเป็นการใจดำเกินไปหน่อย โปรดบอกซิครับว่า ผมจะช่วยเหลืออะไรคุณไชยยันต์ได้บ้างในด้านเรื่องส่วนตัว ผมยินดีเสมอ"

"เรากำลังคุยกันอย่างเพื่อน ผมอยากจะถามความเห็นปรึกษาหารือ และอยากจะให้คุณพูดอะไรออกมาบ้าง แต่คุณก็สงวนท่าทีเหลือเกิน จนกระทั่งผมไม่ค่อยจะกล้าพูดอะไร"

"ผมพอจะเข้าใจความรู้สึกของคุณไชยยันต์ขณะนี้ดีครับ

และที่ลุกตามมาด้วยนี้ ก็หวังจะเป็นเพื่อนคุยนั่นเอง แต่ผมก็ไม่ทราบว่าจะพูดอะไรให้เป็นที่พอใจคุณไชยยันต์ได้หรือเปล่า คิดว่าผมรู้อะไร...หรืออยากจะถามอะไรก็เชิญซิครับ ผมจะตอบให้ตามจริงที่สุดทีเดียว นี่คุณไชยยันต์ไม่ถาม ผมก็ไม่ทราบจะเริ่มต้นอย่างไรเหมือนกัน”

พลางจอมพรานก็หัวเราะ

“ไหน...มีความลับคับอกอะไรหรือครับ เอาละ ผมเป็นฝ่ายถามคุณไชยยันต์เอง”

อดีตนายทหารปืนใหญ่ยิ้มออกมาได้อย่างขัน ๆ

“ก็ไม่ถึงกับความลับคับอกอะไรหรอก เพียงแค่มีอะไรบางอย่างมันมารบกวนอยู่ในหัวใจ และ...เอ จะพูดว่ายังไงดีล่ะ...มันรบกวนทั้งหัวใจและร่างกายนั่นแหละ เลยทำให้นอนไม่หลับ ความจริงมันหนักไปทางอารมณ์ที่มีส่วนสัมพันธ์กับกายโดยตรงเสียมากกว่า”

ไชยยันต์ชักพูดสับสน แล้วสบถอะไรพำ คราวนี้รพินทร์พาซื่อเพราะคิดไปไม่ถึง ถามว่า

“เป็นยังไงหรือครับ”

อีกฝ่ายหนึ่งแยกเขี้ยว ยกมือกุมขมับ คำรามออกมา

“ฮีโธ่ ผู้กอง! เมื่อตะกี้นี้น่ะ คุณก็รู้ดีอยู่แล้วว่าผมไม่ได้ฝันถึงไอ้ผีดิบมันตรัยบ้าบออะไรนั่นสักนิด ผมกำลังฝันแบบเวดดรีม แล้วก็ถูกปลุกตื่นพรวดพราดขึ้นมาเสียก่อนที่มันจะตลอดรอดฝั่ง ประสาทมันเลยตึงเครียดปวดหัวอยู่นี่ ถ้ามันฝันจบเรื่องไปเสียก็จะได้รู้แล้วรู้รอด นอนหลับสบายไปแล้ว”

จอมพรานลืมตาโพลง แทบจะหัวเราะออกมางอหาย

แต่แล้วก็สะกดกลั้นไว้เสีย มองดูอดีตนายทหารหนุ่มด้วยความเห็นอกเห็นใจยิ่ง

“ตายจริง! ขอโทษเถิดครับ ที่ทำให้คุณไชยยันต์ชะงักค้างเติ่งอยู่แค่นั้นเพราะความตกใจ เอางี้ดีไหมครับ ผมก็เห็นใจคุณไชยยันต์เหลือเกิน เรื่องของเรื่องก็คือว่าคุณไชยยันต์ย้ายที่นอนผิดไปจากที่เดิมนั่นเอง ย้ายกลับไปที่เก่าเสียก็สิ้นเรื่องแล้วฝันต่อ...”

“ฮ้า!”

ไชยยันต์ตาเหลือก

“พูดเป็นเล่นไปได้ ผู้กองเก๊าะ”

“ไม่ได้พูดเล่นครับ พูดจริง”

ไชยยันต์มองกลับไปยังตำแหน่งที่นอนอันมืดสลัว เห็นเงาของดารินกับมาเรียนอนเป็นภาพตะคุ่มเคียงกันอยู่ในขณะนี้ แวดล้อมห่างออกไปเป็นกองไฟ พวกพรานพื้นเมืองนอนรวมกลุ่มกันอยู่อีกทางหนึ่ง ห่างออกไปอีกบนก้อนหินริมปากทางขึ้นเนินที่พัก เชษฐากับบุญคำกำลังนั่งคุยกันอยู่ หันลงไปเบื้องล่างแล้วเหลียวกลับมามองหน้ารพินทร์อีกครั้ง

“จะยุให้ผมเสียคนซะแล้วซิ ผู้กอง! ก็เห็นอยู่แล้วว่าพวกเราอยู่กันออกพร้อมหน้า มีแต่คุณกับผมเมื่อไร น้อยก็นอนอยู่นั่น เชษฐากับตาบุญคำ...ว้า!”

แล้วไชยยันต์ก็เอื้อมมือมาผลักอกจอมพรานอย่างสัพยอก ปล่อยเสียงหัวเราะพรืดๆในลำคอ สั่นหัวดิก

“เชื่อผมเถอะครับ แล้วดีเองแหละ ดีกว่ามานั่งปวดศีรษะ

อยู่เช่นนี้ ผมไม่ได้หมายความถึงว่าจะให้คุณไชยยันต์ทำอะไรเอิกเกริกผิดกาลเทศะเกินไปนัก ซึ่งแน่ละ มันเป็นไปไม่ได้ในภาวะเช่นนี้ เพียงแต่แนะทางออกแบบเบา ๆให้เท่านั้น รับรองไม่มีอะไรกระโตกกระตากหรอก เอาไหมครับ ผมจะไปสะกิดบอกเมย์ให้”

ไชยยันต์ทำตาเหลือกอีกครั้ง จ้องหน้าเขม็ง ชะโงกหน้าเข้ามาใกล้

“คุณน่ะเหรอ จะไปบอกเมย์?”

“ผมนี่แหละ”

“บอกว่ายังไง?”

“เถอะน่ะ เป็นหน้าที่ของผมเอง”

“เอ๊ะ...!”

“ทำไมเอ๊ะ? เอ๊ะทำไม?”

“ชักสงสัยเสียแล้วแฮะ ก็ไหนคุณบอกว่าคุณไม่เคย...ว้าเค้าเป๋!”

“ไม่เคยอย่างที่คุณไชยยันต์เคย”

“อ้าว! แล้วเคยอย่างไหน?”

รพินทร์เอียงหน้าเข้ามากระซิบเบาที่สุดริมหูไชยยันต์ อีกฝ่ายหนึ่งใจหายวาบหลับตาแน่น หดคอลง

“โดนเข้าเหมือนกันเร้อ!!?”

“ทีเผลอครับ ไม่ทันระวังตัวจริง ๆ ก็คุณไชยยันต์นั่นแหละเป็นต้นเหตุ เปลี่ยนที่นอนก็ไม่บอกให้รู้ตัว หล่อนคงกะเล่นงานผมมานานแล้ว”

“ตายห่ะ!...ผมไม่ยักรู้สึกตัวเลยสักนิด คืนนั้น”

“ก็ถ้าคุณไชยยันต์เจอะเข้าไปบ้างเล้ว ผมก็เคยรู้เสียเมื่อ-ไหร่ ว่าแต่เคยบ้างหรือเปล่าล่ะ”

ไชยยันต์กระเดือกน้ำลายลงคอฝืดๆ ยอมสารภาพโดยดี

“อือ! เจอะเข้าให้เหมือนกันแหละ เจออย่างคาดไม่ถึงทีเดียว แล้วนี่ เชษฐา...”

“รายนั้นเห็นจะไม่กล้าแผ้วพานเข้าไปใกล้หรอกครับ สังเกตดูท่าทางจะกลัวเกรงอยู่มาก”

“แล้วนี่หล่อนจะรู้ไหมว่า เราสองคนรู้กันหมดแล้ว?”

“ถึงจะรู้ว่ารู้ ก็ไม่แคร์หรอกครับ สมัยที่ผมยังเป็นลูกจ้างผัวของหล่อน นำออกสำรวจป่า เรานอนกันแบบนี้แหละ...บนผืนผ้าใบปูเดียวกัน ไม่มีเต็นท์กั้น ทั้งๆที่ผมนอนตำตาอยู่ทนโท่หล่อนชวนผัวเมคเลิฟต่อหน้าต่อตาผมเสียงั้นแหละ ตาผัวเสียอีกยังกระดาก แต่หล่อนไม่มีเลย ผมต้องเผ่นกลางดึกออกมานอนตากน้ำค้างกับพวกลูกหาบ บอกตามตรง ตอนที่เราเดินทางสวนกับส่างปาครั้งแรก และรู้ข่าวว่าฮอฟมันและเมย์ตั้งแค้มป์แล้วขาดเสบียงหลงป่าอยู่ ซึ่งพวกเราจะต้องเดินทางไปพบและให้การช่วยเหลือ ผมน่ะใจแป้วแล้ว รู้ล่วงหน้าว่าเรื่องยุ่งๆ มันจะต้องเกิดขึ้นแน่ แล้วมันก็จริงทุกอย่าง ก็ยังโชคดีอยู่บ้างหรอก ที่ดร.ฮอฟมันบังเอิญตายเสียก่อน เหลือหล่อนเป็นหม้ายอยู่คนเดียวและร่วมทางมากับเรา ถ้าไม่งั้นผมว่า...คุณไชยยันต์กับตาฮอฟมัน มีหวังฆ่ากันตายกลางป่านี่เอง”

“จริง! ตาฮอฟมันนั่นแหละ คงจะฆ่าผม!”

ไชยยันต์พยักหน้า พูดเสียงหนักๆในลำคอ

“คุณเก่งมากนะ ที่รอดพ้นสันดอนมาได้ โดยไม่ตกอยู่ใน

ฐานะ 'ฆ่าผัวมันเสีย แล้วปล้ำเมียมันกลางป่า' จากสิ่งแวดล้อมที่เจตนาจะยุยั่วเหลือเกิน เป็นผมก็ไม่กล้ารับรองเหมือนกันถ้าโดนแบบนั้น"

"ก็ไม่เป็นการง่ายนักหรอกครับ ที่รอดสันดอนชนิดนั้นมาได้ ผมเองก็ไม่ใช่พระอิฐพระปูนอะไร หวุดหวิดล่อแหลมอยู่เหมือนกัน ต้องใช้ขันติอุเบกขาขั้นสูงสุด แต่งั้นก็เต็มกลืน สำนึกในหน้าที่อย่างเดียวเท่านั้น คอยเหนี่ยวรั้งเตือนสติไว้ ผมทรยศต่อนายจ้างไม่ได้ แม้สิ่งแวดล้อมและเหตุการณ์จะเย้ายวนสักเพียงใดก็ตาม"

"ถามจริงๆ อีกสักครั้ง เมย์เคยยั่วคุณอย่างเจตนาบ้างไหม?"

"โธ่..."

พรานใหญ่คราง

"ผมไม่เคยเอาสุภาพสตรีคนไหนมาวิจารณ์ให้ใครฟังเลยเป็นความสัตย์จริงครับ คุณไชยยันต์ ข้อนี้ผมถือเป็นมรรยาทอย่างเคร่งครัด เป็นธรรมะข้อหนึ่งของลูกผู้ชายทีเดียว แต่สำหรับหรับรายนี้ ไหนๆ เราก็พูดกันอย่างเปิดอกแล้ว และคุณไชยยันต์ก็บอกว่าต้องการจะปรึกษาปัญหาคับอกกับผม ผมก็ยินดีที่จะบอกให้ทราบตามจริง ซึ่งหวังว่าคงจะเป็นประโยชน์อะไรต่อคุณบ้าง สำหรับการตัดสินใจในด้านส่วนตัวต่อไป...ไหนว่ายังไงนะครับ หล่อนเคยยั่วผมโดยเจตนามาบ้างไหม งั้นหรือ?"

เว้นระยะหัวเราะหึๆในลำคอ

"จะเจตนาหรือไม่เจตนาผมก็บอกไม่ถูกเหมือนกัน แต่แม้เจ้าประคุณเคยเปลือยกายล่อนจ้อนไล่ปล้ำผมมาแล้วหลาย

ครั้ง เคยแม้กระทั่งเอาปืนยิงผม เมื่อผมพยายามบ่ายเบี่ยงหลีกหลบไม่ยอมให้ความประสงค์ของหล่อนสัมฤทธิผล”

ไชยยันต์ตะลึงพรึงเพริด

“ชิบหาย!!”

“เทวดาอารักษ์ทั้งหลาย ถ้ามีจริงก็คงจะให้อภัยผมในการพูดความจริงข้อนี้ต่อบุคคลที่ผมถือว่าเป็นเพื่อนซึ่งต้องการความจริงจากผม”

“แก้ผ้า ไล่ปล้ำคุณ”

“ไม่เฉพาะแต่ผมหรอกครับ อาจเป็นคุณไชยยันต์เองซึ่งโดนมาบ้างแล้วก็ได้ เว้นไว้แต่จะไม่พูดเท่านั้น

“แล้วก็เลยเอาปืนยิง?”

“เฉียดศีรษะผมไปแค่เส้นยาแดงผ่าแปดเท่านั้น วันนั้นผมก็นึกว่าผมตายแน่แล้วเหมือนกัน แล้วก็ไม่มีทางจะช่วยตัวเองใด ๆได้เลย พอดีเหตุการณ์อย่างอื่นมันแทรกเข้ามาเสียก่อนทำให้รอดพ้นวิกฤตการณ์ไปได้อย่างหวุดหวิด”

“เหตุการณ์อย่างอื่นอะไร ที่ว่าเข้ามาช่วยไว้?”

ไชยยันต์ซักแทบจะไม่หายใจ

“เรื่องมันเป็นยังงี้ครับ บ่ายวันนั้นฮอฟมันหลับบนแค้มป์เมย์ลงไปอาบน้ำในลำธารข้างล่างคนเดียวตามลำพัง ผมเดินสำรวจป่าผ่านธารที่หล่อนอาบน้ำอยู่ก็เตือนให้รีบขึ้น หล่อนปรี่เข้ามาเล่นงานผมทีเดียวเพราะโอกาสเหมาะ เราเจอะกันลำพังสองต่อสองเท่านั้น ผมสลัดหลุด...จะเดินขึ้นลำธารอีกฟากหนึ่งขึ้นแค้มป์ พอหันหลังให้เท่านั้น แม่เจ้าประคุณกดผมตูมเข้าให้ด้วย .45 เส้นผมบนหัวร้อนฉี่ทีเดียว หมวกกระเด็นหลุดจาก

หัวไป ระหว่างที่ผมยืนตะลึงทำอะไรไม่ถูกอยู่ ตาฮอฟมันได้ยินเสียงปืนก็ตกใจตื่น คว้าไรเฟิลวิ่งตะโกนเรียกเมียเอ็ดลงมาบังเอิญเหลือเกิน มีงูเหลือมขนาดย่อม ๆตัวหนึ่งพันกิ่งไม้อยู่ไม่ห่างจากที่เรายืนกันอยู่เท่าไหร่นัก เมย์อาจได้สติหรือมีสำนึกในส่วนดีงามเกิดขึ้นมาได้ในขณะนั้นอย่างปัจจุบันทันด่วน เลยลั่นกระสุนอีกนัดหนึ่ง ระเบิดหัวงูเหลือมตัวนั้นแหลกไปแล้วโยนปืนมาให้ผม ตัวเองก็หลบไปแช่น้ำบังก้อนหินไว้เสีย พอผัวมาถึง ก็เลยเข้าใจเอาเองจากภาพที่เห็นว่า...เมียลงมาอาบน้ำ งู-เหลือมมันกำลังจะเล่นงาน พรานนำทางคือผมเองผ่านมาเห็นเข้าก็เลยยิงงูตัวนั้น ช่วยเหลือเมียเขาไว้”

กล่าวจบรพินทร์ก็ถอนใจเฮือก โคลงศีรษะช้า ๆ

“ฮิสทีเรียขั้นรุนแรงที่สุด โรคบ้ากามขึ้นสมอง!!”

ไชยยันต์พูดลอดไรฟันออกมา

“คงไม่ถึงขั้นนั้นหรอกครับ แต่เป็นอย่างที่ผมเคยบอกคุณไชยยันต์ไว้เสียมากกว่า คือเมย์เป็นคนอิสระเสรีเกินไปในทุกด้าน แม้กระทั่งด้านกามารมณ์ นิยมลัทธิ ‘ฟรีลั๊ฟ’ แล้วก็มีอาการจิตพาธเจือปนอยู่บ้างเล็กน้อยเหมือนกัน ประเภทแซ-โดแมโซคีสซ์ ประกอบกับความถือดีเอาแต่ใจตัว และเลือดร้อนไม่ชอบให้ใครขัดใจ วันนั้น วันที่ผมพยายามผละหนีร่างเปลือยของหล่อน และหล่อนก็เอาปืนยิง ผมคิดว่าคงจะเกิดจากความโมโหระคนอายเสียมากกว่า ในข้อที่ว่าหล่อนเสนอแล้วผมไม่สนองตอบ และก็ยังนึกขอบใจหล่อนอยู่ทุกวันนี้ ในกรณีที่เรียนผูกแล้วก็แก้ได้สำเร็จ ช่วยให้ผมผ่านพ้นวิกฤตการณ์ครั้งนั้นมาได้ ถ้าหล่อนเป็นฮิสทีเรียบ้าคลั่งจริงอย่างคุณไชยยันต์ว่า

เมื่อผมขัดใจหล่อนก็น่าจะยิงผมคว่ำไปแล้ว และเป็นการง่ายเหลือเกินที่จะบอกกับผัวหล่อนว่า หล่อนฆ่าผมเพื่อป้องกันตัวจากการถูกข่มขืนปลุกปล้ำ ตาผัวต้องเชื่อสนิท แต่นี่หล่อนก็ยังไม่บ้าจนถึงกับเจตนาฆ่าผมเพียงแค่ขัดใจ ไม่สมประสงค์ เป็นการยิงขู่ให้เห็นว่าฤทธิ์การเอาตามใจตัวของหล่อนมันร้ายกาจเท่านั้น เป็นการขู่ให้รู้ไว้”

“เมย์รักคุณรึ?”

เป็นคำถามแบบตรงไปตรงมาอีกครั้งจากไชยยันต์ผู้ข้องจิต

ผู้ถูกตั้งคำถามหัวเราะ แล้วสั่นศีรษะแช่มช้าแต่มั่นคงยิ่ง

“ผมกล้าสาบานว่า ไม่ใช่รัก เมย์ไม่เคยรักใครเลยแม้แต่ตัวของหล่อนเอง แต่หล่อนชอบผู้ชายมาก...โดยเฉพาะผู้ชายที่รูปร่างแข็งแรง หน้าตาดี ก็บอกแล้วยังไงว่าเหมือนผู้ชายเจ้าชู้คนหนึ่งที่ชอบผู้หญิงดะไปหมด ยิ่งสำหรับผมเอง ใครๆเขาพูดกันว่า ผมเป็น ‘ไอ้ถึก’ อยู่กลางป่า ไม่เคยยุ่งเกี่ยวกับผู้หญิงคนไหนเลย เมย์คงได้ยินกิตติศัพท์นี้ และเจตนาอยากจะลองดีเสียมากกว่า ผมยิ่งแสดงว่าไม่สนใจกับหล่อนเท่าใด หล่อนก็ต้อง-การจะเล่นงานผมในด้านนี้ให้ได้ นี่ถ้าสมมติว่าผมสนองความต้องการของหล่อนเพียงครั้งเดียวเสร็จสิ้นไปแล้ว หล่อนก็คงไม่สนใจอะไรกับผมอีก หันไปหาเหยื่อรายใหม่ต่อไปอีกตามนิสัยของหล่อน”

ไชยยันต์ตบไหล่รพินทร์โดยแรง

“จริงที่สุด ข้อนี้จริงที่สุด เพื่อนยาก! ผมเองก็รู้เห็นมาแต่ตัวเองแล้วในสิ่งที่คุณพูด ยอมรับสารภาพว่า เราเคยมีอะไร

ต่อกันแล้ว และผมก็บ้าพอที่จะขอแต่งงานกับหล่อน แต่ห่าเหวอะไรงั้นก็ไม่รู้ หล่อนปฏิเสธว่ะ! แล้วก็พูดทำนองว่า ถ้าเกิดนึกอยากจะรักกันขึ้นมาเมื่อไร ก็ค่อยดำเนินเรื่องรักนั้นเป็นคราวๆไป ตามความพอใจเหมาะสมของแต่ละฝ่าย หล่อนเกลียดการถูกผูกมัดด้วยการแต่งงาน ผู้หญิงอะไรพรรค์นี้ก็ไม่รู้ดอก...ชิบหาย!”

จอมพรานสบตาผู้เป็นทั้งมิตร และนายจ้างเขาเต็มตาอีกครั้ง ถามขรึมๆว่า

“คุณไชยยันต์รักหล่อนหรือครับ?”

นั่นก็เป็นคำถามแบบตรงไปตรงมาเช่นกัน ในลักษณะที่สนทนากันแบบเปิดใจ

“ผมบอกไม่ถูกว่ารักหรือเปล่า แต่บอกตามตรงว่าติดใจอยู่มากทีเดียว แล้วก็ไม่รังเกียจอดีต แต่ขอให้ยุติสิ้นสุดลงเพียงแค่การแต่งงานของเราเท่านั้น ผมก็พร้อมแล้วที่จะรับหล่อนเป็นเมีย แต่หล่อนกลับไม่สนใจข้อเสนอของผม ยืนยันอยู่แต่ว่า จะขอดอก...ต่อไปตามใจชอบ”

ว่าแล้วไชยยันต์ก็สบถสาบานสาปแช่งพำไปหมด อีกฝ่ายหนึ่งยิ้มขันๆ

“นั่นก็เป็นความดีข้อหนึ่งของเมย์นี่ครับ ที่ไม่ได้โกหกหลอกลวงเลย หล่อนนึกคิดอย่างไร ชอบอย่างไรก็บอกกับคุณไชยยันต์ไปตามตรงเช่นนั้น ดีกว่าที่จะมาอำพรางกัน ผู้หญิงอย่างนี้ก็หายากอยู่เหมือนกัน แล้วคุณไชยยันต์ว่าอย่างไรครับเมื่อหล่อนตอบคุณเช่นนั้นแล้ว ยังจะคิดขอแต่งงานกับหล่อนอยู่อีกหรือเปล่า?”

“เรามันคนไทยแท้ รพินทร์ ผมเชื่อว่าพวกเราทุกคนคงไม่ชอบให้เมียของเราไปฟัดกับผู้ชายอื่นตามใจชอบ ยกเว้นแต่ว่าเราจะเปลี่ยนสัญชาติเป็นแมงดา หรือแมลงสาบแล้วก็หวังผลประโยชน์ร่วมอย่ด้วยในการยินยอมอย่างอัปรีย์สีกบาลในข้อนี้”

“ผมทราบว่า คุณไชยยันต์ชอบเมย์อยู่มากทีเดียว และอยากจะให้อะไรต่ออะไรในอุปนิสัยสันดานเดิมของหล่อน ถูกดัดแปลงมาอยู่ในอุดมคติความต้องการของคุณ และเมื่อเห็นว่าจะไม่สำเร็จ คุณก็วุ่นวายใจกลัดกลุ้ม แล้วก็รู้สึกปวดร้าว”

“คุณจะเกณฑ์ให้ผมยอมรับออกมาว่า ‘รัก’ หล่อนกระมัง”

“อย่าให้ผมกะเกณฑ์อะไรเลยครับ คุณไชยยันต์ย่อมจะรู้สึกตัวเองดีอยู่แล้ว”

“ขอให้รู้ไว้ด้วยว่า ผมไม่ได้ ‘รัก’ ผมบอกว่าเพียงแต่ ‘ชอบ’ เท่านั้น ไอ้ที่ชอบก็เพราะ ‘สวย’ เนื้อหนังมังสาเหมาะสำหรับธุรกิจประเภทนี้ น้ำใจในด้านอื่นๆทั่วๆไปก็กว้างขวางเหมือนผู้ชายอกสามศอก ฝีไม้ลายมือก็ดี พูดกันตรงๆ ก็คือเก่งนั่นแหละ ผู้หญิงรูปสวยเก่งกล้าสามารถ ก็เป็นเสน่ห์หรือจุดเด่นให้ผู้ชายชอบทุกคนไปแหละ แต่ไอ้พฤติกามอันสำส่อนนี่ซิ เป็นเรื่องที่จะรับเข้ามาร่วมวงศ์วาน ยอมให้เป็นแม่ของลูกเราไม่ได้ นี่เป็นการหยิ่งอย่างโง่ๆ ของผู้ชายทางภาคตะวันออกเช่นเรา ตัวเราเองเจ้าชู้สำส่อนกับใครก็ได้ แต่เราไม่ชอบให้เมียของเราทำอย่างนั้น”

“สมมติว่าถ้าหล่อนยอมรับกับคุณไชยยันต์ว่า จะเลิก

นิสัยและอารมณ์แบบนี้โดยเด็ดขาดล่ะ คุณไชยยันต์จะรับหล่อนไว้ไหม?”

ไชยยันต์โบกมือ

“ไม่มีทางหรอก เราได้พูดกันแล้วในเรื่องนี้ หล่อนก็ได้ปฏิเสธผมไปอย่างมั่นคงแล้วว่า ถึงอย่างไรก็จะเอาตามใจตัวตามเดิมอยู่เช่นนั้น และผมก็แน่ใจด้วยว่าหล่อนเลิกไม่ได้ มันก็เหมือนกับสุนัขที่ไม่อาจจะเว้นอาจมได้นั่นแหละ...ขอโทษ ถ้าหากจะเปรียบเทียบแรงไปหน่อย”

กล่าวจบ ไชยยันต์ก็เอามือกุมขมับอย่างเดือดดาล ปวดๆคันๆที่ใจ รพินทร์คงยิ้มๆอยู่เช่นนั้น มองดูนายจ้างและมิตรผู้สบอัธยาศัยของเขาอย่างซึมซาบเท่าทันเข้าไปในส่วนลึก ต่างสูบบุหรี่เงียบๆกันไปครู่ ไชยยันต์ถามน้ำเสียงไม่มีความสุขมาอีกว่า

“ขอโทษ ที่ต้องพูดไปถึงคนตายแล้วอีกสักครั้ง ทั้งๆที่ผมไม่อยากจะขุดเอาแกขึ้นมาอีกเลย ตาฮอฟมันรู้จักกับคุณสนิทสนมมาก่อนที่จะแต่งงานกับเมียคนนี้ไม่ใช่หรือ?”

“ครับ”

“เขาไม่รู้หรอกหรือว่า เมียของเขาเป็นผู้หญิงนิสัยร้ายกาจอย่างนี้?”

“เอ ข้อนี้ ผมก็ไม่แน่ใจเหมือนกัน ฮอฟมันไม่ใช่คนโง่งั่งนัก เขาอาจรู้ดีกว่าเราอีกก็ได้ แต่เขาเป็นคนชั้นปัญญาชน อายุวัยก็ล่วงเข้าไปมากแล้ว ไม่เลือดร้อนจริงจังเหมือนอย่างคุณไชยยันต์ ความประพฤติข้อนี้ของเมียก็เลยถูกมองข้ามไปเสียไม่ถือเป็นเรื่องสลักสำคัญอะไร ประกอบกับทัศนคติของพวก

ตะวันตกด้วย ถึงพวกตะวันออกหรือคนไทยเราเองผมก็เห็นมีอยู่บ่อย ๆ เมียไปร่านอยู่กับผู้ชายอื่นทั่วไป ผัวก็ยังทำเป็นใจเย็นอยู่ร่วมกันมาได้โดยตลอด ไม่ถึงกับต้องเกิดเรื่องรุนแรงแตกแยกอะไรขึ้น ส่วนมากเป็นชายแก่มีเมียสาว หลงเมียและง้อเมียอยู่มาก จะไปเจ้าชู้กับใครก็ช่าง ขออย่างเดียวอย่าทอด-ทิ้งเขาไปเท่านั้น ตาฮอฟมันก็อาจตกอยู่ในสถานการณ์เช่นนี้เพราะแกแก่กว่าเมย์คราวพ่อ เท่าที่ผมเห็น...คู่นี้ก็ดูว่าจะรักใคร่กลมเกลียวกันดี หยอกล้อกะหนุงกะหนิงกันทุกวัน เมย์ไม่ได้แสดงอาการห่างเหินหรือรังเกียจอะไรสามีแก่ของหล่อน แต่นั่นแหละ...พอลับตาก็ไปเจ้าชู้กับผู้ชายอื่นบ้างเป็นอาหารว่างถึงผัวรู้...แต่ถ้าไม่ตำตาทนโท่ก็คงเลยไม่อยากเอาเรื่อง เลยทำให้คู่นี้อยู่ร่วมกันได้มาจนกระทั่งฮอฟมันเป็นฝ่ายตายจากไปเอง”

“ข้อนี้ผมพอจะรู้เหมือนกัน เพราะเมย์เคยบอกว่าถึงขั้นเคยท้าผัวของหล่อนหย่า แต่ตาฮอฟมันไม่ยอมหย่าให้ ว่าแต่กับคุณเถอะ เคยเดินป่าร่วมกันมาหลายครั้ง ตาผัวไม่เคยแสดงท่าทีหึงอะไรคุณบ้างหรอกหรือ...เมียออกไวไฟแบบนี้”

“ไม่หรอกครับ เพราะผมเองไม่เคยแสดงอะไรให้ดร. ฮอฟมันระแวงแคลงใจในตัวเลย และโดยแท้จริงจิตใจของผมก็บริสุทธิ์ ไม่ได้ทุจริตอะไร ฮอฟมันไว้ใจผมมาก หรือจะลองใจก็ไม่ทราบได้ เคยให้เมย์ขึ้นห้างยิงสัตว์กับผมสองต่อสองตลอดทั้งคืนเสียด้วยซ้ำ”

“อ้าว! ไม่เป็นโอกาสอันดีงามให้แม่เจ้าประคุณสูบเลือดคุณเสียหรอกรึแบบนี้”

“ก็ไม่อีกนั่นแหละ เพราะพอผมเห็นท่าไม่ดี ก็เลยแกล้งทำเป็นไข้จับสั่นงกๆ เสีย เมย์รำคาญเสียด้วยซ้ำ แทบจะถีบผมตกจากห้าง แล้วก็มัวพะวงกับอาการเจ็บไข้ของผมเสียลืมคิดที่จะเล่นงาน จึงรอดตัวไปได้ ดูๆก็เหมือนกับว่าผมนี่มันไม่เอาไหนเลย โธ่! ความจริงทำไมผมจะไม่อยากฟัด คุณไชยยันต์ก็รู้อยู่กับตัวเองดีแล้ว...มโนธรรมเท่านั้นที่มาสกัดอำนาจฝ่ายต่ำไว้”

ไชยยันต์มองดูจอมพราน อย่างนิยมลึกซึ้งอยู่ในห้วงลึกของจิตใจ

“คุณนี่มันสุภาพบุรุษใจเพชรจริงๆนะ คงจะหาไม่ได้อีกแล้ว สำหรับผู้ชายที่มีจิตใจกล้าแข็งหนักแน่นมั่นคงเช่นนี้ ผมเองก็พยายามจะเป็นอย่างคุณนั่นแหละ แต่ก็ทนไม่ไหว ถึงได้ถลำ หล่อนเป็นฝ่ายเปิดฉากก่อน ก็คงจะเหมือนๆกับที่หล่อนเคยหมายเล่นงานคุณมาแล้วนั่นแหละ เพียงแต่ว่าคุณผ่านพ้นหลีกหลบไปได้ แต่ผมเสียท่า เสียตัว!”

“ชีวิตของผมเสี่ยงภัยอยู่กลางป่าครับ คุณไชยยันต์...”

จอมพรานเอ่ยแผ่วเบา แต่น้ำเสียงแจ่มใสมั่นคงไปด้วยความรู้สึก

“สัจจะและความสุจริตเป็นสิ่งจำเป็นที่สุดในการดำรงชีพมันเป็นธรรมะข้อหนึ่งของคนที่มีอาชีพพรานอย่างผม และผมถือมั่นที่สุด ครั้งนั้น เมย์ยังมีสามีอยู่ ไม่ใช่ผู้หญิงตัวเปล่า แต่ถ้าเป็นหม้ายอย่างเดี๋ยวนี้ และผมโดนเข้าอย่างนั้นก็ไม่กล้ารับ-รองเหมือนกันว่า ผมจะหลวมตัวหรือเปล่า ผมไม่ตำหนิคุณไชยยันต์เลย กลับเห็นว่าทำถูกต้องแล้ว ผมเองก็เชื่อมานาน

แล้วว่า คุณไชยยันต์คงไม่ยอมให้เมย์ด่าคุณว่า 'ไอ้งั่ง' เหมือนเช่นที่หล่อนด่าผมมาแล้ว"

ไชยยันต์ตบไหล่รพินทร์เต็มแรงอีกครั้ง

"พับผ่าเถอะ คุณพูดอะไรยังกับเห็นมาด้วยตางั้นแหละ หล่อนด่าผมอย่างที่คุณว่านี่จริง ๆ ด่าว่า 'ไอ้งั่ง!'"

"อ้าว! เจอะเข้าจริง ๆน่ะหรือครับ"

"ก็เพราะด่าว่า 'ไอ้งั่ง' น่ะซิ ผมถึงได้ 'งั่ง' เข้าให้ มันทนไม่ไหวจริง ๆ ผมเองไม่เคยมีสันดานกักขฬะหยาบช้า คิดที่จะล่วงเกินอะไรหล่อนมาก่อนเลย แต่หล่อนท้าทายเหลือเกิน บีบบังคับผม"

"พอหลวมตัว ก็เลยพลั้งหลวมใจเข้าไปด้วย?"

"คงไม่ถึงอย่างนั้นกระมัง แต่ผมก็ยอมรับว่าเป็นคนใจอ่อน และคิดอะไรง่าย ๆ มีความประทับใจอะไรหลาย ๆ อย่างที่ผมมองเห็นจากผู้หญิงพิสดารคนนี้ ระหว่างที่เราหลงป่าร่วมชีวิตอยู่ด้วยกันตามลำพัง หล่อนเป็นเพื่อนตายเพื่อนแท้ บางขณะก็น่าสงสาร ผมเคยคิดว่าผมรักหล่อนเหมือนกันแหละ แต่อีกใจหนึ่งมันก็ค้านอยู่ ว่าแต่นี่แน่ะ...ผมคิดอะไรได้อย่างหนึ่งแล้ว คุณกับผมมาร่วมมือกันแก้เผ็ดแม่เจ้าประคุณนี่ให้สะใจหายร่านเสียทีเอาไหม ใช้ระบบหนามยอกเอาหนามบ่ง เกลือจิ้มเกลือ เอาเสียให้เข็ด"

พร้อมกับพูด ไชยยันต์ตาวาวขึ้นมา

"เกลือจิ้มเกลือยังไงกันครับ?"

"โอกาสใดโอกาสหนึ่ง พอเผลอลับตาคนอื่น ๆ เราสองคนช่วยกัน .."

จอมพรานลืมตาโต แทบจะปล่อยก้ากออกมา กัดริม-ฝีปากกลั้นไว้

"คุณไชยยันต์คนเดียวก็ดีแล้วนี่ครับ ทำไมจะต้องให้ผมร่วมมือด้วย อย่าคิดเคียดแค้นพยาบาทหรือคิดที่จะลงโทษอะไรเมย์นักเลยครับ ผมทราบดีว่าคุณไชยยันต์พูดออกมาด้วยความเจ็บใจมากกว่าอย่างอื่น โดยใจจริงแล้ว...ถ้าเมย์ชอกช้ำหรือเจ็บปวดอย่างใด คุณไชยยันต์ก็ย่อมจะต้องเจ็บปวดไปด้วย เอาหล่อนไว้ดูเล่นสักคนเถอะครับ อย่าไปคิดจริงจังอะไรนัก อย่างน้อยที่สุดหล่อนก็ยังพอจะเป็นเพื่อนแก้เหงาให้คุณไชยยันต์ได้ในระยะทางเปล่าเปลี่ยวกันดารข้างหน้า และก็ได้เคยเป็นมาแล้ว มัวแต่มานั่งเคียดแค้นสาปแช่งหล่อนอยู่นี่ ก็ไม่มีประโยชน์อะไร คุณไชยยันต์จะยิ่งฟุ้งซ่านใหญ่ เชื่อผมเถอะครับ กลับเข้าไปนอนเสียดีกว่า...ไปนอนข้าง ๆหล่อนที่เก่า แล้วอารมณ์ของคุณจะสงบลงเอง"

"ได้คุยเปิดอกกับคุณนี่ อารมณ์ของผมก็สงบลงได้แล้วละ เอาละ เราไปนอนกันเถอะ ผมขืนนั่งต่อไปก็เท่ากับดึงคุณให้พลอยมานั่งทรมานด้วยเปล่า ๆ ไป! เราไปนอนด้วยกันเหมือนอย่างเมื่อกี้ สาบานว่าผมจะไม่ละเมอพิเรนทร์อีกแล้ว ถ้าละเมออีก ยอมให้ถอง"

ทั้งสองหัวเราะออกมาพร้อม ๆกันอย่างขบขันยิ่ง

จะเป็นเพราะกระดากหรืออะไรก็ไม่ทราบได้ ไชยยันต์ไม่ยอมกลับไปนอนทางด้านมาเรีย ไม่ว่าเขาจะบุ้ยใบ้คะยั้น-คะยอเช่นไร คงยึดที่นอนในแปลนเดิม ก่อนที่จะลุกไปต่างสงบนิ่งไม่พูดจาคำใดกันอีก

ส่วนไชยยันต์ละเมออะไรอีกหรือไม่ รพินทร์ไม่อาจทราบ หลังจากนั้นเขาหลับไปอย่างสนิทที่สุดในระยะเวลาอันรวดเร็ว เพราะร่างกายปรารถนาในการพักผ่อนเต็มทน ไม่ได้รู้สึกตัวขึ้นมาอีกเลย...เป็นระยะเวลาติดต่อกันหลายชั่วโมง

เหตุการณ์ภายในแค้มป์ดำเนินไปอย่างถูกต้องตาม หน้าที่การรับผิดชอบของผู้ที่อยู่เวรยาม เชษฐาปลุกไชยยันต์ขึ้นมารับเวรต่อจากเขา มาเรียตื่นขึ้นตามกำหนดเวลานั้นด้วยเพื่อตรวจอาการของดาริน เมื่อพบว่าอุณหภูมิ ชีพจร และระดับอาการหายใจของราชสกุลสาว อยู่ในลักษณะที่ปกติเรียบร้อยดีทุกอย่าง เชษฐากบอกว่า

“ปล่อยให้น้อยนอนตามสบายเถอะ อย่าปลุกขึ้นมาเลย”

“แต่ฉันคิดว่าควรจะปลุกดูท่าทีหน่อย น้อยนอนหลับรวดเดียวมาตลอด โดยไม่รู้สึกตัวตื่นขึ้นมาเลย และเจ้าตัวเองก็สั่งไว้ให้ปลุกทุก ๆ สี่ชั่วโมงไม่ใช่หรือ?”

ไชยยันต์ท้วงมาอย่างไม่ไว้ใจนัก เชษฐามองหน้าคนทั้งสองเหมือนจะชั่งใจอยู่ครู่ ก็ตัดสินใจเขย่าแขนน้องสาวกระซิบเรียกเบา ๆ ภายหลังจากเขย่าตัวเรียกอยู่สองสามคำ จึงมีเสียงครางอู้อี้ในลำคอฟังไม่ได้ศัพท์ อาการของหล่อนงัวเงียไม่อยากตื่น

“น้อยรู้สึกเป็นอย่างไรบ้าง?”

“มึน ง่วง...”

หล่อนตอบอู้อี้ ตายังไม่ยอมเปิดอยู่เช่นนั้น

“ลองลืมตาซิ น้อย! ลืมตาขึ้นซิ”

เปลือกตาอันปิดสนิทอยู่นั้นไหวพลิ้วอยู่ครู่หนึ่ง ไชยยันต์เขย่าตัวร้องบอกในคำสั่งเดิมอยู่อีกสองสามครั้ง จึงค่อย ๆ เปิดขึ้นอย่างอิดโรยกวาดมองดูทั้งสามคนที่มุงรายล้อมรอบตัวแล้วยิ้มให้อย่างเพลีย ๆ

"กี่ทุ่มกี่ยามแล้ว?"

คำถามชนิดนั้น ทำให้อีกสามคนที่คอยเฝ้าสังเกตอาการอยู่ รู้สึกปลอดโปร่งใจขึ้น ดารินยังมีความรู้สึกและสำนึกเป็นตัวของตัวเองอย่างครบถ้วน

"ห้าทุ่มกว่าแล้ว น้อยหลับมาตลอดสี่ชั่วโมงเศษ พวกเราปลุกน้อยขึ้นมาตามคำสั่ง"

พี่ชายบอก เอื้อมมือมาแตะที่แก้ม ดารินพยักหน้า หลับตาลงอีกไม่กล่าวอะไรต่อไป

"ควรจะฉีดยา หรือกินยาอะไรบ้างไหม?"

มาเรียถามมาบ้าง จับข้อมือไว้

"ไม่ต้อง ขอนอนเท่านั้น"

"หิวไหม น้อยยังไม่ได้กินอะไรเลย พี่สั่งให้บุญคำเคี่ยวซุปเนื้อไว้ให้แล้ว ซุปกระป๋องจากคลังเสบียงของเราก็ยังพอเหลืออยู่บ้างเหมือนกัน"

"ไม่ค่ะ อยากนอนอย่างเดียว"

"นอนหลับได้สนิทดีหรือเปล่า หลับสบายไหม?"

ไชยยันต์พยายามจะชวนให้พูด สอบความรู้สึกและสิ่งแวดล้อมอื่น ๆ ต่อไป

"หลับสนิท สบายที่สุด ตั้งแต่ออกเดินทางมายังไม่เคยหลับได้อย่างนี้แม้แต่ครั้งเดียว เหตุการณ์เรียบร้อยดีหรือ?"

ประโยคหลังหล่อนถามมาบ้าง

“เรียบร้อยดีทุกอย่าง”

หล่อนพยักหน้าอีกครั้ง “พรุ่งนี้ ฉันคงจะเป็นปกติเหมือนเดิม เชื่อว่าเช่นนั้น ทุกคนอย่าห่วง ฉันจะหลับละ”

ดารินพูดพึมพำเป็นประโยคสุดท้ายแล้วนิ่งสงบไป

เชษฐาพยักหน้ากับคนทั้งสองเป็นความหมายไม่ให้รบกวนอะไรอีก แล้วเขากับมาเรียก็ลงนอนต่อ ในขณะที่ไชย-ยันต์คว้าไรเฟิลลุกขึ้นสลัดแขนขาขับไล่ความเมื่อยขบ แล้วเดินไปนั่งผิงไฟ จิบน้ำร้อนที่ต้มกับรากไม้บางชนิดซึ่งบุญคำทำเอาไว้ให้ ตาเฒ่าหมดเวรพร้อมกับเชษฐา และเลี่ยงไปนอนแล้ว ยามที่นั่งคู่กับเขาต่อไป คือเสย

ก่อนจะวางหลังราบลงกับพื้น หัวหน้าคณะหันไปมองทางพรานใหญ่ซึ่งนอนตะแคงคู้อยู่ใกล้ๆ ลักษณะหลับสนิท ไม่ได้รู้สึกตัวลุกขึ้นมาในระหว่างที่เขาเปลี่ยนยามกับไชยยันต์ และปลุกดารินขึ้นมาเมื่อครู่นี้

เชษฐายิ้มให้กับร่างนั้นอย่างพอใจรักสนิท กำหนดอยู่ในใจว่า..จะปล่อยให้รพินทร์นอนพักผ่อนให้มากที่สุดโดยไม่รบกวนอะไรเลย เพราะเหน็ดเหนื่อยมากกว่าทุกคน แต่แล้วพอเขาเอนหลัง..ไหล่กระทบกันเบาๆ เท่านั้น จอมพรานก็ขยับตัว ผงกศีรษะมองแล้วยิ้มให้ พิสูจน์ให้เห็นชัดว่า ไม่ว่าจะอยู่ในสถาน-การณ์เช่นไร บุรุษผู้นี้นอนไวและมีประสาทสัมผัสที่รวดเร็วทันต่อเหตุการณ์เสมอ

"เปลี่ยนเวรแล้วหรือครับ?"

"ใช่ ทุกอย่างเรียบร้อย นอนต่อไปเถอะ"

เชษฐาตอบมา และในประโยคท้ายดูเหมือนจะเป็นคำสั่งรพินทร์ว่าง่ายดีเหมือนกัน ลดศีรษะลงราบพื้นเงียบไป

ในที่สุด เมื่อตีสามผ่านไป มาเรียก็ตื่นขึ้นรับเวรสืบ ต่อจากไชยยันต์ มันหมายถึงว่า...ช่วงระยะหลังนี้ ทุกสิ่งทุกอย่างภายในแค้มป์จะตกอยู่ในการดูแลรับผิดชอบของหล่อนจนกระทั่งพระอาทิตย์ขึ้น พรานพื้นเมืองที่ตื่นขึ้นรับยามคู่กับหล่อนคือส่างปา คนใช้สนิทคู่ชีพของหล่อนเอง

มาเรียจับตัวดารินตรวจดูอาการอีกครั้ง เมื่อรู้สึกว่าเพื่อนสาวมีอาการปกติดีเหมือนเดิม ก็ปล่อยให้นอนต่อไปอย่างสงบโดยไม่รบกวนปลุกขึ้นมา

แหม่มสาวถือไฟฉายกับไรเฟิลเดินสูบบุหรี่เตร่ตรวจไปรอบ ๆ บริเวณ ขณะนั้น หมอกลงจัดเสียจนไม่สามารถจะส่องไฟเห็นภูมิประเทศนอกที่พักออกไปได้ไกลนัก

ภายหลังจากตรวจตราดูความเรียบร้อยภายในจนเป็นที่พอใจแล้วก็นั่งผิงไฟ หล่อนนอนพักมาเต็มอิ่มแล้ว ไม่มีความง่วงเหงาอ่อนเพลียใด ๆ เหลืออยู่อีก สมองแจ่มใส พละกำลังพร้อมมูล

ส่างปาก็คลานเข้ามานั่งอยู่ตรงหน้า บ่าวผู้ซื่อสัตย์ชาวต่องสู่กับนายสาวเลือดยุโรป เพิ่งจะมีโอกาสพบปะกันตามลำพังสองต่อสองเป็นครั้งแรก ปลอดจากความเอาใจใส่รู้เห็นของผู้ร่วมคณะอื่น ๆ ทุกคน

หล่อนยิ้มให้กับคนของหล่อน ยื่นเท้าที่สวมท้อปเดินป่าไปให้ส่างปาผู้เปรียบเสมือนทาส รับเอาเท้าข้างนั้นวางไว้กับตักถอดท้อปให้อย่างเคยชินทีละข้าง จนเหลือแต่เท้างามอันเปล่าเปลือย มาเรียเอนเอกเขนกอย่างสบายอารมณ์พิงก้อนหิน ยื่นฝ่าเท้าทั้งสองเข้าไปอังกองไฟเพื่อผิงให้คลายความหนาวเหน็บจนแทบจะหมดความรู้สึกในขณะนี้ โดยมีเจ้าคนใช้ผู้ภักดี นวดเฟ้นลูบคลำอยู่ที่ปลีน่องเพื่อปรนนิบัติให้คลายความเมื่อยขบ

"ส่างปา เจ้าเป็นอย่างไรบ้าง?"

หล่อนเอ่ยทักทายขึ้นด้วยน้ำเสียงแจ่มใส เต็มไปด้วยแววปรานีรักสนิท ทั้งสองโต้ตอบสนทนากันเบา ๆ ด้วยภาษาพม่า

"ส่างปาไม่เป็นอะไร นายแหม่ม"

"รู้สึกว่าเจ้ามีอะไรกังวลใจอยู่ และอยากจะพูดกับฉัน... บอกเถิดมีอะไรรึ?"

เจ้าต่องสู่ถอนใจเบา ๆ สีหน้าเซ่อตายด้านปราศจากความรู้สึกของมัน เป็นสิ่งที่ไม่มีใครสามารถอ่านได้ นอกจากนายสาวเพียงคนเดียวเท่านั้นที่จะเข้าใจ

"ส่างปาคิดถึงนายเคราเหลือง"

"เจ้าเป็นคนซื่อสัตย์กตัญญู ส่างปา นายเคราเหลืองตายไปแล้วอย่าห่วงถึงเขาเลย"

พร้อมกับพูดยิ้ม ๆ มาเรียเอื้อมมือไปลูบหัวเจ้าคนใช้ชาวต่องสู้เบา ๆ

"นายแหม่มมีความสุขดีอยู่หรือ?"

"ฉันก็ไม่เป็นอะไรนี่"

ส่างปาถอนใจอีกครั้ง นิ่งเงียบไปครู่ มือยังทำหน้าที่นวดเฟ้นฝ่าเท้าของนายสาวอยู่เช่นนั้น ขณะนั้นเอง เงาดำๆ ว่อบแว่บผ่านหางตามาเรียไปทางด้านหลัง หล่อนชำเลืองมองด้วยสายตาและประสาทอันเฉียบไวคมกริบ แต่ส่างปามองไม่เห็นหรือเฉลียวใจคิดอะไรเพราะนั่งหันหลังให้ แหม่มสาวไม่มีอาการเคลื่อนไหวหรือเกิดปฏิกิริยาใดๆ ขึ้นทั้งสิ้น คงให้ส่างปานวดขาอยู่ตามปกติ เพียงแต่ซ่อนยิ้มไว้ในสีหน้า

"นายแหม่มจะเดินทางไปกับคณะของพรานใหญ่ตลอดไปหรือ?"

"เราร่วมกับพวกเขามากว่าครึ่งแล้ว ส่างปา"

"ถ้านายเคราเหลืองไม่ตาย ป่านนี้เราคงได้กลับเข้าเมืองแล้ว"

"ถูกแล้ว แต่เดิมเราไม่ได้คิดที่จะเดินทางร่วมมากับพวกเขาในครั้งนี้เลย แต่เหตุการณ์มันเกิดผันแปรขึ้นอย่างที่เราก็ไม่คาดฝันล่วงหน้า เจ้าอยากจะกลับกระมัง?"

"นายแหม่มรู้ไม่ใช่หรือ พรานใหญ่จะเดินทางไปไหน?"

"เขาจะไปตามน้องชายที่หายไปของนายใหญ่ ยังเทือกเขาพระศิวะไกลโพ้นโน่น"

"ไม่มีใครไปได้ถึงหรอก นายแหม่ม หรืออาจไปถึงแต่ก็ไม่เคยกลับมาให้เราเห็นหน้าอีกเลย"

"นั่นไม่ใช่เรื่องที่เราจะต้องรับผิดชอบ หรือคำนึงถึงอยู่"

"ทุกคนจะตายหมด นายแหม่มและส่างปาด้วย ถ้านายแหม่มอยากกลับ ส่างปาจะพากลับ ส่างปาจำเส้นทางในนรกดำที่เราผ่านมาแล้วได้"

“สมมติว่าถ้าอยากกลับ อยากแยกทางกับพวกเขา เราจะทำอย่างไร?”

มาเรียถามยิ้มๆ น้ำเสียงเรื่อยๆ ไม่สนใจกับอาการอันกลัดกลุ้มทุกข์กังวลของเจ้าคนใช้ค่ชีพนัก ส่างปาเหลียวไปรอบๆ ปางพัก ซึ่งบัดนี้เงียบสงัด ทุกคนหลับสนิทหมด มองเห็นสรรพสิ่งรอบด้านเป็นเงาตะคุ่มๆ อยู่ด้วยแสงไฟจากเปลวในกองที่ก่อไว้รอบด้าน แล้วขยับตัวเข้ามาจนชิด

“หนี! โอกาสเป็นของเราแล้ว พวกเขาพากันหลับหมด เราแอบหนีไปเสียเดี๋ยวนี้”

“เจ้าคิดว่า เจ้าจะหนีพรานใหญ่ไปได้พ้นหรือ...เขาจะตามล่าเราจนได้”

ส่างปาสั่นหัว

“ไม่หรอก นายแหม่ม เราเพียงแต่หนี แยกทางกับพวกเขาไปเท่านั้น เราไม่ได้ทำผิดคิดร้ายอะไร ไม่ได้ขโมยอะไรของเขาไป งานข้างหน้าของเขาก็มีอีกมากมาย พวกเขาคงไม่ตามล่าเราให้เสียเวลา”

“เจ้ามีห่วงอะไรอยู่ข้างหลังหรือ?”

“ไม่มี นายแหม่ม ถึงชีวิตส่างปาเองก็ไม่เคยห่วง แต่ส่างปาห่วงนายแหม่ม ไม่อยากให้นายแหม่มได้รับภัยในหนทางอันตรายข้างหน้า”

“ถ้าเราคิดจะแยกทางกับเขา เราก็ไม่จำเป็นจะต้องหนีเขาไปหรอกส่างปา การหนีหลบหน้า มันเป็นการกระทำของคนขลาดตาขาว คนหักหลังทรยศต่อพวกพ้องโดยหมายจะปลีกเอาตัวรอดตามลำพัง เราเพียงแต่บอกพวกเขาคำเดียวว่า

เราไม่สมัครใจร่วมไปด้วย และขอแยกทาง เขาก็คงอนุญาตให้เราไปโดยดี”

“แล้วทำไมนายแหม่มไม่แยกทางกับพวกเขา เชื่อส่างปาเถอะ ถ้าไม่แยกเราตายแน่ รวมทั้งพวกเขาทุกคนด้วย”

“เท่าที่เราผ่านผจญกันมาแล้วนั้น มันก็หมายถึงว่าเราได้ตายร่วมกับพวกเขาทุกคนมาแล้ว เพราะฉะนั้น...ถ้าจะไปตายร่วมกันอีกในกาลข้างหน้า มันก็ไม่แปลกอะไรหรอก ส่างปา เมื่อนายเคราเหลืองตาย พวกเขาไม่ได้ทอดทิ้งเราเลย ความยากลำบาก ความเสี่ยงต่อชีวิตทั้งหลายแหล่ที่เราผ่านมากับพวกเขา ทำให้ชีวิตของเราทุกคนที่ร่วมกันอยู่นี้กลายเป็นชีวิตเดียวกันหมด ถ้าแม้จะเลือกได้ในระหว่างข้อที่ว่า ถ้าหันหลังกลับเรารอด แต่ถ้าไปข้างหน้า...เราตาย ฉันก็พร้อมแล้วที่จะเลือกไปตายข้างหน้าพร้อมกับพวกเขา...โดยไม่ถอยแม้แต่ก้าวเดียว”

มาเรียพูดด้วยน้ำเสียงเนิบ ๆไม่ถือเป็นเรื่องสลักสำคัญนัก ส่างปาจ้องหน้า แล้วก็พึมพำออกมาว่า

“นายแหม่มเป็นคนกล้าหาญเหลือเกิน”

“เราอยู่ด้วยกันมานาน ส่างปา เจ้าก็รู้จักนายของเจ้าดีแล้วว่าเป็นเช่นไร สำหรับเจ้า ถ้าฉันแน่ใจว่าเจ้าจะเดินทางแยกกลับไปเพียงคนเดียวได้รอดปลอดภัย ฉันก็จะอนุญาตให้เจ้าไปทันทีโดยไม่หน่วงเหนี่ยวไว้”

ส่างปาสั่นหัว

“ส่างปาไม่ทิ้งนายแหม่ม ส่างปาพูดขึ้นก็เพราะเป็นห่วงนายแหม่มเท่านั้น นายแหม่มไป ส่างปาไปด้วยทุกแห่ง”

“ดีมาก! ตั้งแต่นี้ไปเจ้าอย่าได้พูดเรื่องนี้กับฉันอีก จงแน่ใจเถิดว่านายของเจ้าพร้อมแล้วที่จะร่วมเผชิญทุกสิ่งทุกอย่างกับพวกเขาเหล่านั้น แม้แต่ความตาย เหมือนอย่างที่ได้ร่วมมาแล้ว”

กล่าวจบ มาเรียก็ฉวยไรเฟิล แหย่เท้าทั้งสองเข้าไปในท้อปที่ถอดออกวาง พอสวมได้ถนัดก็ลุกขึ้น ส่างปาแหงนมองอย่างสงสัย

“นั่นนายแหม่มจะไปไหน?”

“เฉยไว้ ส่างปา...”

หล่อนพูดดังๆ ซ่อนยิ้ม

“รู้สึกว่าจะมีลิงแก่ๆ ตัวหนึ่ง มาป้วนเปี้ยนอยู่หลังก้อนหินนี่ สงสัยจะดอดมาขโมยอะไร ประเดี๋ยวเจ้าจะได้ถลกหนังย่างไฟ”

ขาดคำ มาเรียเผ่นแผล็ว พ้นเหลี่ยมของก้อนหินที่นั่งพิงอยู่พร้อมกับขยับลูกเลื่อนขึ้นนกปืน...เสียงดังสนั่นประทับขึ้นไหล่

ทันใด ก็มีเสียงร้องโวยวายละล่ำละลักในภาษาพม่าออกมาจากหลังซุ้มไม้เตี้ยๆ ในซอกก้อนหิน

“โอ๊ย! อย่ายิง! นี่คนไม่ใช่ลิง!”

แหม่มสาวยิ้มดุๆ ยังประทับไรเฟิลอยู่เช่นนั้น

“เอ๊ะ! ก็เห็นอยู่นี่นะว่าเป็นลิง ทำไมถึงพูดภาษาคนได้”

“โธ่! คนจริงๆ ไม่ใช่ลิงสักหน่อย อย่ายิงนา...”

“ใคร? ออกมาเดี๋ยวนี้ เร็ว! ไม่งั้นยิง”

หล่อนคำรามออกมาพร้อมกับหัวเราะหึ ๆ

มีเสียงเคลื่อนไหวแสกสาก อึดใจเดียวเงาตะคุ่มของตาพรานเฒ่าบุญคำก็ค่อย ๆ โผล่ออกมาจากหลังก้อนหิน ยิ้มแห้ง ๆ พูดอ้อมแอ้ม

"บุญคำเองแหละนายแหม่ม แล้วกัน เห็นเป็นลิงไปได้"

ปลายลำกล้องของ .375 แม็กนั่มในมือของแหม่มสาวทิ่มจึกมาที่อกของแก บุญคำสะดุ้งโหยง

"ไม่ใช่บุญคำกระมั้ง ก็เมื่อตะกี้เห็นอยู่นี่นะว่าเป็นลิง ยังไงถึงกลายเป็นบุญคำไปได้ นี่เห็นจะเกิดจากอิทธิฤทธิ์มารยาของไอ้ผีดิบมันตรัย ลองดูสักเปรี้ยงเป็นยังไง"

บุญคำร้องลั่น ถอยหลังกรูด

"อย่าเล่นน่านายแหม่ม บุญคำหวาดเสียว เดี๋ยวลั่นตูมออกมาจริง ๆ บุญคำก็อกพังเท่านั้น"

มาเรียคงหัวเราะหึ ๆ อยู่เช่นนั้น ในขณะที่ส่างปานั่งตะลึงอ้าปากหวอดูตาพรานเฒ่าอย่างงง ๆ

หล่อนจ้องปืนท่าทางเอาจริงอยู่อีกอึดใจหนึ่ง จึงลดปากกระบอกลง

"เข้าไปแอบอยู่ทำไมหลังก้อนหินนั่น?"

"บุญคำปวดท้อง เข้าไปถ่ายทุกข์"

ตาเฒ่าจอมกะล่อนกลิ้งไปด้วยปฏิภาณ หัวเราะแหะ ๆ อยู่เช่นนั้น

"เข้าไปถ่ายทุกข์?"

"ใช่แล้ว นายแหม่ม"

แกบอกอ่อย ๆ เสเดินเข้ามาผลักหัวเจ้าส่างปาผู้ยังนั่งอ้า

ปากอยู่เชิงสัพยอกเบา ๆ แล้วทำท่าจะเดินเลยผ่านไปเสีย แต่เสียงเฉียบขาดของมาเรียตวาดมาเสียก่อน

"อย่าเพิ่งไปนะ อยู่พูดกันให้รู้เรื่องก่อน ไม่แม่ยิงขมองทะลุ"

บุญคำหยุดยืนตัวแข็งอยู่กับที่อีกครั้ง ทำหน้าเรี่ย มาเรียกรากเข้ามายืนขวางหน้าไว้

"เห็นแล้วไม่ใช่หรือว่า ฉันนั่งเป็นยามอยู่นี่ ดึกดื่นค่อนคืนลุกขึ้นมาทำไมถึงไม่บอกให้รู้"

"ว้า..."

ตาเฒ่าเกาหัวยิก ๆ ลากเสียงยาว

"คนกำลังปวดท้องขี้ มัวแต่มารายงานอยู่ก็ขี้ราดเท่านั้น"

หล่อนพยักหน้าเนิบ ๆ ซักต่อมาโดยเร็ว

"ที่อื่น ๆ มีอยู่ถมเถไป ทำไมถึงจะต้องดอดเข้ามาปลดทุกข์อยู่หลังหินก้อนนี้ด้วย"

"ก็ค่ำมืดดึกดื่น จะให้บุญคำถ่อไปปล่อยที่ไหนไกล เสือมันจะได้ขบขมองน่ะซิ แล้วเผื่อว่าไปไกล ๆ ทางด้านอื่นนายแหม่มสงสัยมองไม่ถนัด ก็จะส่องบุญคำกลิ้งโค่โล่ไปเหมือนกันสู้แอบมาปล่อยใกล้ ๆ นายแหม่มไม่ได้ เกิดเรื่องยังไงก็ได้ตะโกนส่งเสียง บอกความกันทัน"

สมุนเฒ่ามือขวาของรพินทร์ กลอกกลิ้งไปได้รอบตัวอย่างไม่ยอมจนมาเรียอดหัวเราะออกมาไม่ได้ ยืนเท้าเอวโคลงหัวช้า ๆ แล้วหันไปออกคำสั่งกับส่างปาให้ถอยห่างออกไปก่อนคงเหลือหล่อนกับบุญคำเพียงสองต่อสอง หล่อนหย่อนตัวลงนั่งที่เดิมบอกมาด้วยน้ำเสียงดุเฉียบว่า

"นั่งลง! ยังไม่ให้ไปก่อน"

พรานแก่นแก้วหัวเห็ดหมดทางจะขัดขืน ค่อย ๆ ทรุดตัวลงนั่งโดยดี ทำหัวเราะประจบแก้เก้ออยู่เช่นนั้น หยิบฟืนซุนเข้าไปในกองไฟ แล้วทำเป็นครางฮือหนาวสั่น มาเรียเอนหลังพิงก้อนหิน จ้องตาสีเขียวคมปลาบจับนิ่งเงียบ ๆ อยู่ตลอดเวลา พอตาเฒ่าหันมาสบก็สะดุ้ง รีบหลบตาทันที

"พรานใหญ่สั่งให้บุญคำมาแอบสอดแนมฉันกับส่างปาใช่ไหม ให้มาฟังว่า ฉันกับส่างปามีความลับปรึกษาหารืออะไรกัน ในขณะที่ทุกคนหลับหมดเช่นนี้"

คราวนี้บุญคำเงยหน้าขึ้นโดยเร็ว ร้องออกมาอย่างฉิว ๆ

"ฮี้ ๆ นายแหม่มก็ เอาบาปกรรมไปใส่แก พรานใหญ่นอนหลับไม่รู้นอนคู้ไม่เห็น ไม่ได้สั่งให้บุญคำมาสอดแนมอะไรสักหน่อย แล้วนายแหม่มมีความลับอะไรกับส่างปาล่ะถึงจะต้องให้มาสอดแนมแอบฟังความลับ ก็บอกแล้วว่าบุญคำปวดท้องย่องมาถ่าย"

หล่อนจ้องอย่างค้นหา ตาเฒ่าเจ้าเล่ห์ทำขมวดคิ้วนิ่วหน้าไม่พอใจ บ่นอะไรพำอยู่ในลำคอ

"ฉันกับส่างปาก็ไม่มีความลับอะไร หรือจะมี ก็มีอย่างที่บุญคำแอบฟังได้ยินหมดแล้วนั่นแหละ ถ้าแม้นว่าการย่องเข้ามาแอบฟังแอบดูอยู่นี่ ไม่ได้เป็นคำสั่งของพรานใหญ่ ก็ขอชมว่าบุญคำฉลาดรอบคอมมาก ไม่เสียแรงที่เป็นมือขวาของเขา ถูกแล้ว ฉันกับส่างปาเป็นฝ่ายที่เพิ่งจะเข้ามาร่วมทางกับคณะของบุญคำ และเมื่อมีโอกาสปลอดพบปะหารือกันสองต่อสอง ก็ควรที่ฝ่ายของบุญคำจะต้องหาทางรู้ให้ได้ว่า หารืออะไรกัน มี

แผนทุจริตอะไรหรือเปล่า แต่บุญคำไม่รอบคอบนักหรอก เพราะตอนที่แอบย่องเข้ามานั้น ฉันเห็นทุกระยะ และถ้าฉันมีแผนทุจริตจริงละก็ เป็นการง่ายมากที่ฉันจะซ้อนกลบุญคำ โดยแกล้งทำเป็นไม่รู้เสียแล้วก็พูดให้บุญคำได้ยินแต่ในสิ่งดีงาม เพื่อบุญคำจะได้ตายใจ เอาไปบอกฝ่ายของบุญคำอีกที่หนึ่ง แผนร้ายของฉันก็จะมีทางสะดวกขึ้นอีก”

“นายแหม่มก็คิดมากไปเอง บุญคำบอกแล้วว่าไม่ได้มาแอบฟังอะไร แล้วไม่คิดว่านายแหม่มจะมีแผนการร้ายอะไรด้วย เราร่วมเป็นร่วมตายกันมาถึงขนาดนี้แล้ว มีอะไรจะต้องระแวงสงสัยกันอีก”

ตาเฒ่าพูดอู้อี้ในลำคอ แล้วขยับเข้ามานั่งทางด้านปลายเท้าของหล่อน มองดูตั้งแต่ข้อเท้าละไล่ขึ้นไปจนกระทั่งถึงลำขาอันอวบงามของแม่สาวผมทอง ซึ่งรัดตึงเป็นลำอยู่ภายใต้เนื้อผ้าหนาของกางเกงเดินป่า พลางเอื้อมมือเหี่ยวกร้าน แต่แข็ง-แรงของแกไปลูบอยู่ที่ท้อปซึ่งสวมอยู่หลวม ๆ เงยหน้าขึ้นยิ้มอวดเหงือกดำคล้ำ

“แหะ! แหะ! บุญคำเห็นนายแหม่มให้ส่างปานวดอยู่ไม่ใช่หรือ?”

“ก็แอบเห็นอยู่แล้วไม่ใช่รึ?”

“ไม่ได้แอบดูร้อก แต่เห็น”

พร้อมกับพูด บุญคำลูบ ๆ คลำ ๆ บนแผ่นหนังของรอง-เท้าที่หุ้มเท้าของหล่อนอยู่ แล้วรุกคืบขึ้นมาจับอยู่ที่ข้อเท้าอวบบีบเบา ๆ ค่อย ๆ ตีประจบเลียบเคียง

“นายแหม่มคงจะเมื่อยมาก”

"ฉันชอบนวด!"

หล่อนบอกหน้าตาเฉย ซ่อนยิ้มอย่างเท่าทันไว้

"ไอ้ส่างปา มันจะมีน้ำยาอะไร้! มันไม่รู้เส้นรู้สายหรอก บุญคำซิเรียนนวดมาโดยตรงทีเดียว พ่อเคยเป็นหมอนวด ปู่ก็เป็น ทวดก็เป็น อยู่หนองน้ำแห้ง บุญคำเป็นหมอนวดประจำ-หมู่บ้าน ใครเมื่อยใครเคล็ด บุญคำจับสามที หายเป็นปลิดทิ้ง"

"เอ๊ะ! เข้าทีนี่ ไม่ยักรู้ แล้วมาจับ ๆ ลูบ ๆ อยู่นั่นน่ะทำไม? จะนวดให้งั้นรึ"

"นายแหม่มจะลองดูไหมล่ะ?"

มาเรียยกเท้าที่สวมท้อปทั้งสองข้าง วางโครมลงไปบนตักของแก

"ตกลง ลองดู นวดให้ดีนะ แล้วจะมีรางวัล"

บุญคำกระหยิ่มยิ้มย่อง ขยับตัวอย่างกระฉับกระเฉง ถอดรองเท้ามาเรียออก

"รางวัลอะไรล่ะ นายแหม่ม"

"เอาเถิดน่ะ อะไรก็ได้"

มาเรียบอกยิ้ม ๆ ตาสีผักตบจับอยู่ที่หน้าตาของพรานเฒ่าเจ้าเล่ห์เป็นประกายขัน ๆ

บุญคำลูบมือเข้าหากันเบา ๆ อย่างมันเขี้ยว วางเท้าหล่อนลงกับตัก แล้วใช้ฝ่ามือทั้งสองคลึงขยี้ที่ปลีน่องเบา ๆ ท่าทางเหมือนผู้ชำนาญการนวดจริง ๆ ปากแกก็ชวนคุยไม่หยุด ทั้งพูด ทั้งนวดเฟ้น จนมาเรียเพลินและอยู่ในอารมณ์สบาย

ประเดี๋ยวคลึงขยี้ที่เข่า ประเดี๋ยวคลำเส้นใต้ขาพับ แหม่มสาวหัวเราะคิกๆ จั๊กจี้จั๊กเดียมดิ้นอยู่ไปมา แต่ก็ปล่อยให้แกลูบคลำขยำขยี้ปลีน่องเล่นโดยไม่ขัดขืน

“เฉยไว้ นายแหม่ม...เฉยไว้ ประเดี๋ยวหายเมื่อยเป็นปลิดทิ้งเดินสบายตัวเบาหวิวทีเดียว”

มือของแกเฟ้น ปากก็เสกคาถากล่อมไม่ขาดระยะ อึดใจเดียวเท่านั้น จากระดับน่อง...แกก็ไต่มือเป็นปูเหนือระดับเข่าขึ้นมากดเส้นอยู่บนขาอ่อน ปั้นสีหน้าขึงขันน่าเลื่อมใส สี่นิ้วขยุ้มเข้าแนวขาอ่อนด้านใน หัวแม่มือก็กดนาบไปตามแนวขาด้านนอก

“เส้นตึงไปหมด มิน่าละนายแหม่มถึงเมื่อย นี่ถ้ากดไม่เป็นไม่รู้เส้นละก็ ขาแพลงเดินไม่ได้ทีเดียว ปล่อยตัวให้สบาย นายแหม่มหายใจลึกๆ น่านๆ ยังง้าน...”

ปากแกอธิบายคร่อกถึงระบบเส้นเสายในร่างกาย มือก็บีบเค้นไต่สูงขึ้นไป เป็นลำดับตามแนวลำขาอันอวบบึกแต่งตึงไปด้วยกล้ามเนื้อสาวนั้น ขยับลุกตั้งท่าให้ถนัด ดูน่าศรัทธายิ่งลักษณะไม่ผิดอะไรกับพ่อหมอนวดผู้เชี่ยวชาญทั้งหลาย

มาเรียเม้มริมฝีปากกลั้นยิ้ม มองดูทุกอิริยาบถแห่งการค่อยๆ ‘รุกล้ำ’ ของแกอย่างเท่าทันทุกขบวน แต่ก็ทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้เสีย ปล่อยให้ตาเฒ่าเจ้าอุบายขยำเคล้นกินแดนขึ้นไปเป็นเจ้าเข้าจนกระทั่งถึงโคนขา ดูท่าทางบุญคำกุลีกุจอตั้งหน้าตั้งตาเนวดโดยไม่เห็นแก่เหน็ดเหนื่อย ประเดี๋ยวคลึงให้เลือดลมไหลเวียน ประเดี๋ยวกดลึกเพื่อให้ถึงเส้นสำคัญ (ตามที่แกว่า)

จากเข่า ไล่เส้นมาจนจรดโคนขา [illegible]

กลับลงไปหาเข่า บางทีก็บีบต่อลงไปจนถึงปลายเท้าแล้วก็ย้อนกลับขึ้นมาอีกสองสามเที่ยว คนถูกนวดชักสบายเท่าๆ กับที่คนนวดก็ยิ่งสนุกมือ

พอเที่ยวที่สี่เกิดอะไรขึ้นไม่ทราบได้ ขณะที่ตาเฒ่าคลำๆ กดๆ อยู่แถวโคนขาด้านใน ตัวแกก็ถูกถีบกระเด็นหงายผึ่งก้นจ้ำเบ้า พร้อมกับเสียงหัวเราะหึๆ ของมาเรีย

บุญคำคร่างหงิง เอามือกุมกลางทรวงอก หน้าเหยกระย่องกระแย่งขึ้นมายืนได้ ก็หันหลังกลับเดินอ้าวหนีโดยไม่ยอมพูดจาว่าขานใดๆ อีก เสียงมาเรียร้องไล่หลังมาว่า

“กลับมาก่อนตาเฒ่า นวดกำลังสบายทีเดียว จะไปไหนแล้ว มานวดต่ออีกซี!”

“กูไม่นวดมึงแล้ว!...”

บุญคำบ่นออกมากับตัวเองเป็นภาษาเมืองกาญจน์

“ห่า! ดีดยังกะอีม้าเทศ! หน้าอกหน้าใจกูพังโม้ด”

แกหันมาค้อนปะหลับปะเหลือก บ่นพำจนกระทั่งมาเอนตัวลงนอนรวมกลุ่มกับพรานพื้นเมืองทั้งหลาย พอหัวหย่อนลงถึงย่าม เจ้าใครคนหนึ่ง ที่นอนอยู่ก่อนแล้วก็ผงกหัวขึ้นกระซิบกระซาบ

“สะกิดถูกต่อมอะไรเข้า ลุงคำ ถึงได้ถูกถีบกระเด็นออกมายังงั้น?”

ตาเฒ่าเจ้าเล่ห์สะดุ้งโหยง ตะครุบหัวไอ้นั่นกดลงกับพื้นแล้วเขย่า

“ชิบหาย! ไอ้เกิด นี่มึงไม่ได้หลับหรอกเร้อ”

คราวนี้เสียงหัวเราะคิกคัก ก็ดังแซดรอบตัวไปหมดจากอีกสองคนที่นอนเรียงราย ลักษณะเหมือนหลับกันอยู่ บุญคำสบถออกมาอย่างหัวฟัดหัวเหวี่ยง ทุบกำปั้นดะลงไปบนกบาลของไอ้พวกนั้น พลางด่าขรมถมเถ

"พวกมึงเฉย ๆ ไอ้พวกเวรห้าร้อยเดี๋ยวพัดกระทืบกราด"

"จะฟ้องพรานใหญ่ ลุงคำถูกแหม่มถีบหงายท้อง"

เส่ยขู่มา บุญคำลืมตาโต

"มึง! ไอ้เส่ย มึงทุกคนนั่นแหละ ใครปากสว่าง พ่อฆ่าเลยจริง ๆ วะ"

"ไม่อยากให้ฟ้องก็ต้องบอกเสียดี ๆ คลำโดนเอาเส้นไหนถึงได้หงายแผละออกมา"

จันคาดคั้นมา ท่ามกลางเสียงหัวเราะคิกคักรอบตัว

"กูจับเส้นผิดหน่อยเดียวเท่านั้นแหละวะ ขาแหม่มกระตุกวัดผึงมาถูกอกกูเอง แหม่มไม่ได้เจตนาถีบกูสักหน่อย พวกมึงอย่าทำหัวเราะเยาะ ไม่ได้ยินเรอะ เรียกแจ้ว ๆ มาให้กูนวดอีก กูโมโหขึ้นมา กูก็เลยไม่อยากจะนวดให้เมื่อย"

บุญคำไม่ยอมเสียเหลี่ยมจอมกะล่อนของแก แม้จะรู้อยู่ว่าไอ้สามคนที่ทำเป็นนอนหลับ แต่ลอบเห็นเหตุการณ์อยู่ตลอดเวลา พากันเท่าทันอย่างปรุโปร่ง แล้วพาโลเตะถีบเจ้าสมุนลูกมือทั้งหลายคนละพลั่ก สำทับมาว่า

"อย่าเสือกถามอะไรจุกจิกรำคาญใจ กูจะนอนละ"

ว่าแล้ว แกก็เอาผ้าขาวม้าคลุมหัวไว้ ทำเป็นนอนนิ่งไม่กระดุกกระดิก

เกิด เส่ย จัน กระซิบกระซาบกันและหัวเราะพรืดๆ อยู่ในความมืดเช่นนั้น แต่ไม่มีใครพูดอะไรซักไซ้ตอแยบุญคำอีก

มาเรีย ฮอฟมัน คงเอนเอกเขนกอยู่ในอาการเดิม มองตามหลังตาพรานเฒ่า สมุนมือขวาจอมแก่นของรพินทร์ไปจนกระทั่งแกหายลับเข้าไปในกลุ่มที่นอนของพรานพื้นเมือง ใบหน้ากราดไปด้วยรอยยิ้ม ไม่ถือสาเป็นอารมณ์ขุ่นข้องใดๆ ทั้งสิ้น นอกจากความขบขัน ขณะนั้น ส่างปาซึ่งถูกหล่อนไล่ให้ห่างออกไปทางหนึ่งก็ย่องกลับเข้ามามองหน้านายสาวอย่างสงสัย

“ตาเฒ่าบุญคำทำอะไรนายแหม่ม?”

“เปล่า! นวดฉันต่อไปเถอะ ส่างปา”

หล่อนบอกเรียบๆ พร้อมกับหัวเราะอย่างอารมณ์ดี

ไก่ป่าขันเย็นเยือกลอยตามลมมาเป็นครั้งแรก ส่างปาผู้ทำหน้าที่นวดเฟ้นให้นายสาวอยู่ก็หยุดชะงักมือที่กำลังนวด เขย่าแรงๆ ที่เข่าแล้วบุ้ยปากไปยังบริเวณพักนอนของนายจ้าง มา-เรียหันขวับไปโดยเร็วแล้วชันตัวขึ้นนั่งทันที จ้องเขม็งตาไม่กะพริบ ประสาททุกส่วนตื่นพร้อม

ท่ามกลางความมืดสลัว ของบริเวณพักนอนรวมของคณะนายจ้าง **ร่างหนึ่งลุกขึ้นมานั่งเด่น มองเห็นถนัด**

ดาริน วราฤทธิ์ ผู้ซึ่งตั้งแต่ตะวันตกดินเป็นต้นมานอนซมเป็นตาย!

ไม่มีอาการใดๆ ที่จะแสดงให้เห็นว่า อีกสามชายที่นอนขนาบข้างอยู่เหล่านั้น จะมีใครรู้สึกตัวในการลุกขึ้นมา

นั่งของราชสกุลสาว ลักษณะของหล่อน เหลียวมองกราดตาไปรอบๆ

มาเรีย ฮอฟมัน กระชากแขนคนของหล่อน พลิกตัวหลบเข้าแอบกำบังอยู่หลังก้อนหินอย่างรวดเร็ว และก่อนที่ส่างปาจะอ้าปากคำใด หล่อนก็กดศีรษะไว้กระซิบเร็วปรื๋อ

“เงียบ! อย่าพูดอะไรทั้งสิ้น และอย่าให้เขาเห็น”

ส่างปาสงบนิ่งลงในทันทีนั้น ทั้งสองบ่าวนาย ซุ่มเงียบจ้องดูอากัปกิริยาการเคลื่อนไหวของหญิงสาวที่จะเกิดขึ้นต่อไป

จากภาพที่เฝ้าจับมองดูอยู่ตาไม่กะพริบ หล่อนเห็นดารินหันมองไปรอบตัว ความมืดสลัวของสถานที่ ไม่สามารถจะมองเห็นใบหน้าได้ถนัดนอกจากเงาตะคุ่ม อึดใจต่อมา ร่างนั้นก็ขยับลุกขึ้นมาจากที่นอนอย่างเบากริบ โดยไม่มีอะไรกระโตกกระตากคว้าไรเฟิลประจำตัว และไฟฉายที่วางไว้ทางด้านหัวนอนติดมือขึ้นมา ด้วยอาการอันแผ่วเบาแล้วจรดฝีเท้าย่องด้วยอาการเต็มไปด้วยเลศนัย ออกจากบริเวณที่พักนอนเหมือนเกรงว่าใครจะตื่นขึ้นมาเห็นอาการของตน

ในขณะนี้บ่ายหน้าเดินออกมายังบริเวณทางลงเนิน ผ่านกองไฟรอบนอกซึ่งมาเรียและส่างปาเฝ้าดูอยู่ทุกฝีก้าว

พอโผล่พ้นก้อนหิน มาเรียถลันวูบออกจากที่ซ่อนกระโจนเข้ารวบตัวไว้ พร้อมกับตะโกนสุดเสียง

“น้อย เธอจะไปไหน?”

ดารินสะดุ้งจากอาการจู่โจมโดยไม่ทันรู้ตัว และตกใจต่อเสียงเรียกอย่างกะทันหันนั้น ดิ้นสุดแรงเกิด สลัดแหม่มสาวผู้รวบรัดตัวอยู่กระเด็นลงไปล้มกลิ้งในพริบตา ส่างปาซึ่งไม่เพอ ๆ

กับนาย ก็พุ่งเข้ารวบเอวดารินไว้ แต่ก็ถูกถีบกระเด็นผงะหลุนๆ ไปอีกคนหนึ่ง

นักมานุษยวิทยาสาวซึ่งบัดนี้ไม่มีใครทำนายถูกว่า...ได้เกิดอะไรขึ้นกับหล่อน เงื้อไรเฟิลขึ้นสดล้า หมายประเคนลงไปบนหัวของเจ้าส่างปา ซึ่งยังตั้งหลักไม่ถนัด มาเรียก็เผ่นขึ้นยืนด้วยความว่องไวสุดยอด โดดเข้ายึดข้อมือที่กำลังง้างไรเฟิลยื้อยุดฉุดกระชากเพื่อจะชิงปืนให้ได้ พร้อมกับตะโกนเรียกพรรคพวกขึ้นสุดเสียง ดารินสะบัดดิ้นรนสู้อย่างดุร้าย เพื่อจะให้หลุดจากการยึดตัว

ทั้งสองหญิงรูปร่างไล่เลี่ยและปราดเปรียวแข็งแรงพอๆ กัน ฟัดกันชุลมุนเหวี่ยงหมุนไปรอบๆ ชั่วเสี้ยววินาทีต่อมา มาเรียก็เตะตัดที่ข้อเท้าของดารินเสียหลักล้มกลิ้งลง ตัวหล่อนก็ถูกกระชากล้มตามลงไปด้วย

ต่างกอดรัดฟัดเหวี่ยงกลิ้งไปกับพื้น ท่ามกลางเสียงตะโกนของมาเรียและส่างปาเอ็ดอึงไปทั้งบริเวณที่พัก

ทุกคนที่นอนหลับตื่นขึ้นพร้อมกันหมดด้วยความตกใจเอะอะโวยวายโกลาหลไปหมดทั้งแค้มป์ แล้วไม่ถึงอึดใจต่างก็พรูกันเข้ามาถึงที่เกิดเหตุ ทั้งสองสาวต่างผิว ที่กำลังฟัดกันกลิ้งนัวไม่รู้ใครเป็นใครอยู่กับพื้น ถูกจับกระชากแยกออกจากกันท่ามกลางเสียงตะโกนร้องถามความแซ่สนั่นจนฟังไม่ได้ศัพท์ ดารินถูกพี่ชายรวบแขนล็อกไว้ ในขณะที่ไชยยันต์ลากตัวมาเรียออกมา รพินทร์ ไพรวัลย์ ยืนตะลึงงันขวางอยู่ตรงกลางอย่าง

ทายอะไรไม่ถูกทั้งสิ้น ส่วนพวกพรานพื้นเมืองมุงล้อมอยู่เป็นวงกลม

"เกิดอะไรกันขึ้น หา! นี่เกิดอะไร?"

เสียงเชษฐาตะโกนก้องซ้ำ ๆ อยู่หลายคำ

มาเรียรายงานเร็วปรื๋อ ระคนไปกับอาการหอบ

"น้อยพยายามเล็ดลอดหนีออกไปจากแค้มป์ในขณะที่ทุกคนหลับหมด ฉันกับส่างปาขัดขวางไว้ ระวัง! เกิดอะไรผิดปกติขึ้นกับเขาแล้ว"

ทุกคนหันขวับไปจ้องดารินเป็นตาเดียว ด้วยอาการตระหนก นักมานุษยวิทยาสาว บัดนี้ยืนนิ่งเฉย...ซอยเปลือกตาถี่มองหน้าคนโน้นทีคนนี้ทีอย่างงง ๆ เสียงมาเรียละล่ำละลักบอกความต่อมาว่า

"ฉันกับส่างปาเห็นเขาลุกขึ้นมานั่งคนเดียว มีอาการพิกลอยู่เลยหลบอยู่หลังก้อนหินนี่ คอยสังเกตดูอยู่ทุกขณะ ก็เห็นเขาค่อย ๆ ย่องออกจากที่นอน เดินบ่ายหน้าจะออกจากบริเวณที่พัก เลยโดดเข้ารวบตัวไว้ เขาสู้เหมือนจะฆ่าฉันกับส่างปาลงไปให้ได้"

"น้อย"

พี่ชายร้องเรียกน้องสาวเสียงหนัก ๆ พร้อมกับเขย่าตัวโดยแรง

แล้วทั้งหมดก็พบกับความประหลาดใจทายอะไรไม่ถูกอีกครั้ง เมื่อได้ยินดารินเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงธรรมดา ปราศจากวี่แววผิดปกติใด ๆ ขึ้นว่า

"ขอโทษ! ขอโทษที ทั้งเมย์ และส่างปาด้วย ทุกคนอย่า

สงสัยอะไรไปเลย ฉันปกติดีทุกอย่าง ไม่ได้เป็นอะไรแม้แต่นิดเดียว เรื่องมันเกิดขึ้นเพราะความเข้าใจผิดเท่านั้น”

“เอ๊ะ! อะไรกันนี่ หมายความยังไง น้อย”

ไชยยันต์ร้องขึ้นเกือบจะเป็นตะโกน จ้องหน้าเพื่อนสาวเขม็งอย่างไม่ไว้วางใจอะไรทั้งสิ้น ใครต่อใครอีกหลายคนในกลุ่มพรานพื้นเมือง ก็เอ่ยเรียกนายหญิงเป็นเสียงเดียวกัน เหมือนจะสอบให้แน่ใจที่สุดว่าสติสัมปชัญญะความเป็นตัวของตัวเองยังอยู่ครบถ้วนดีหรือ

รพินทร์ ไพรวัลย์เอง...บัดนี้ก็ได้แต่จ้องหน้าราชสกุลสาวตาไม่กะพริบ ไม่สามารถจะพูดคำใดออกมาได้ในขณะนั้น ด้วยความพิศวงฉงนใจเหลือที่จะกล่าว สำหรับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

ดาริน วราฤทธิ์ มีอาการแสดงให้เห็นว่า เข้าใจถึงความรู้สึกของทุกคนที่ตะลึงมองหล่อนอยู่ในขณะนี้ได้ดี

“ฉันเดินมาตรงนี้...”

หล่อนพยายามอธิบายอย่างไม่รู้จะเริ่มต้นอย่างไรดี

“มองไม่เห็นใครเลย แต่แล้วอยู่ไม่อยู่ก็มีใครโดดจากเบื้องหลังล็อกคอฉันไว้ ฉันก็ตกใจ ไม่ทันดูหน้าเลยสู้ขึ้น ความตกใจไม่ทันรู้ตัวแท้ๆ ทีเดียว ที่ทำให้ฉันเล่นงานเมย์กับส่างปาประกอบกับตาลายจำไม่ได้ด้วย ตอนนั้นมันลืมตัวหน้ามืดไปชั่วขณะ นึกว่าอะไรมันเข้ามาทำร้ายฉันเพราะคิดระแวงอยู่แล้ว”

“อะไรกัน...เธอไม่ได้ยินฉันตะโกนเรียกหรอกหรือ ฉันเรียก...และเข้ามาจับตัวเธอไว้”

เสียงของมาเรียยังกระหึดกระหอบแสดงความตื่นเต้นอยู่เช่นเดิมจ้องหน้าดารินเป๋ง

“ฉันไม่ได้ยินเสียงอะไรเลย รู้สึกแต่เพียงว่าเหตุการณ์ที่มันเกิดขึ้นสับสนไปหมด และตัวฉันเองถกจ่โจมอย่างกะทันหัน ฉันไม่คิดว่าเป็นเธอ และส่างปาจนนิดเดียว”

ดารินตอบ สีหน้าตื่น ๆ

ระหว่างที่ทุกคนอึ้งไปชั่วขณะ โดยที่ไม่มีใครพูดคำ ใดออกมาได้เพราะความมึนงงจับต้นชนปลายไม่ถูกนั้น รพินทร์ไพรวัลย์ก็ก้มลงเก็บไรเฟิล .300 และไฟฉายของดาริน ซึ่งตกอยู่กับพื้นขึ้นมา มองปืนแล้วมองหน้าหญิงสาว

“คุณหญิงครับ...”

เสียงของเขาต่ำลึก กระแสสำเนียงแห่งการเรียกขานเหมือนจะให้เข้าไปปลุกสติสัมปชัญญะทั้งมวลของราชสกุลสาวเพื่อกลับคืนมาอย่างครบถ้วน

“คุณหญิงรู้สึกตัวหรือเปล่าว่า...กำลังทำอะไรอยู่ก่อนที่จะเกิดต่อสู้กับเมย์และส่างปาขึ้นที่นี่”

นั่นเป็นคำถาม...หรือคำสอบสวนเพื่อหาข้อเท็จจริงได้ตรงกับเป้าหมายที่สุด ผิดจากการมัวแต่ซักถามกันอย่างไร้ประโยชน์เมื่อครู่นี้เพราะมัวแต่ตกใจของทุกคน

“แน่นอน ฉันรู้สึกตัว ฉันมีสติครบถ้วนสมบูรณ์ที่สุด บอกแล้วยังไงว่า...อย่าคิดว่าฉันเสียสติหรือเกิดมีอาการเป็นไปเช่นไรขึ้นทั้งสิ้น”

"ถ้าเช่นนั้นโปรดตอบซิว่าคุณหญิงลุกขึ้นมาตั้งแต่เมื่อไหร่ คว้าปืนกับไฟฉายแล้วก็มีอาการแอบ ๆ ซ่อน ๆ ลอบออกจากที่พักนอนโดยไม่ให้พวกเราทั้งหมดรู้สึกตัว ย่องมาถึงที่นี่ จะไปไหน หรือมีวัตถุประสงค์เช่นไร ถ้าหากเมย์กับส่างปาไม่สกัดไว้เสียก่อน"

ทั้งเชษฐาและไชยยันต์ ก็คิดที่จะถามเช่นนี้นั่นแหละ เพียงแต่ว่าในขณะนี้ยังเอ่ยปากไม่ออกเพราะความตะลึงงง

คำถามชนิดนั้น ทุกคนสังเกตเห็นได้ว่า ดารินอึ้งไปครู่แล้วก็ตอบอ้อมแอ้มไม่สู้จะเต็มเสียงนักว่า

"ใช่! ฉันตื่นขึ้นมาสักพักหนึ่งแล้ว ตอนนั้นทุกคนหลับหมด มองไปก็ไม่เห็นใคร..."

"แต่ฉันเห็นเธอก่อนตอนที่ลุกขึ้นมานั่น อาการมันผิดปกติชวนให้สงสัยอยู่ ฉันกับส่างปาที่นั่งยามอยู่ก็เลยแอบซ่อนตัวเสียก่อนที่เธอจะเหลียวมาเห็น เราต้องการซุ่มดูอาการของเธอ เพราะฉะนั้น เมื่อเธอมองไปรอบ ๆ เธอจึงไม่เห็นใครทั้งสิ้น"

มาเรียรีบบอกมาโดยเร็ว ดารินอึกอักในลำคอ มองหน้าทุกคนที่แวดล้อมจ้องตาเขม็งมาอย่างลำบากใจในการที่จะพูดอะไรออกมาขณะนั้น เชษฐาคลายมือจากล็อกตัวอย่างหนาแน่นออกแล้ว แต่ยังจับข้อมือไว้ เขย่าเบา ๆ

"เอาละ น้อย! เมื่อตื่นขึ้นมามองไม่เห็นใคร แล้วยังไง? คว้าปืนกับไฟฉายจะย่องหนีออกไปไหน?"

"ไม่ได้หนีออกไปไหนหรอกค่ะ แต่น้อย...อ้า...ขอสารภาพตามตรงมีเจตนาที่จะลอบออกไปจากที่พักของเรานี่ชั่วคราว โดย

ไม่ต้องการให้ใครรู้ตัวทั้งสิ้นถึงได้ย่องออกมา ก็คิดว่าเป็นโอกาสปลอดแล้วที่ทุกคนหลับหมด ไม่รู้ตัวว่าเมย์กับส่างบ่ามองเห็นการเคลื่อนไหวอยู่...และคอยดัก”

“ก็เธอจะไปไหนล่ะ แล้วทำไมถึงจะต้องแอบซ่อนไม่ให้พวกเรารู้ด้วย ดึกดื่นค่อนคืน ตัวเองก็ไม่สบายนอนซมอยู่ตั้งแต่หัวค่ำ พอตกดึกลุกขึ้นมาออกจากแค้มป์จะให้พวกเราเข้าใจว่าอย่างไร”

ไชยยันต์รุกคำถามมาบ้างอย่างคาดคั้นเอาจริงเอาจัง

“ฉันรู้ว่า ถ้าฉันบอกว่าจะออกไปไหน เพื่ออะไร ทุกคนจะต้องขัดขวางฉันแน่ๆ ฉันจึงต้องแอบออกมา”

“ตอบให้ตรงประเด็น จะไปไหน?”

พี่ชายร้องขึ้นเกือบจะเป็นตวาด

“น้อยจะออกไปที่ถ้ำ ที่เราระเบิดเสือหินค่ะ พี่ใหญ่”

คราวนี้ ดารินพูดออกมาอย่างฉะฉานชัดเจน มองสบตาพี่ชายและทุกคนอย่างกล้าหาญ คำตอบนั้นแทบจะทำให้ทุกคนผงะ

“ไปที่ถ้ำที่เราระเบิดเสือหิน!!...”

ไชยยันต์กับเชษฐาร้องลั่นออกมาพร้อมกัน

“ในช่วงเวลานี้น่ะรึ?”

“ค่ะ! ต้องเวลาช่วงนี้ และเดี๋ยวนี้ด้วย!!”

อีกฝ่ายกลับตอบยืนยันอย่างมั่นคงที่สุด

ทั้งหมดกระเดือกน้ำลายฝืดๆ ลงคอ มีสีหน้าที่ปั้นไม่ถูก เหลียวมองดูตากันเอง เชษฐามีอาการเหมือนอยากจะ

เป็นลมลงในขณะนั้น พวกพรานพื้นเมืองตกใจจนหน้าซีดในคำตอบอันประหลาดสุดวิสัยที่จะคาดคิดได้เช่นนี้

ส่วนมาเรีย อุทานออกมาว่า “โอ ก๊อด!” แล้วทรุดตัวลงไปนั่งบนก้อนหินอย่างหมดแรง

รพินทร์ ไพรวัลย์ เพียงคนเดียวเท่านั้นที่มีอาการราบเรียบปกติที่สุด เขายิ้มเล็กน้อย ก้าวเข้ามาหยุดยืนอยู่ตรงหน้าน้องสาวของนายจ้าง ผู้บังเกิดปฏิกิริยาอันแปลกประหลาดขึ้นแล้วเอ่ยเรียบ ๆ เหมือนไม่ได้เกิดอะไรขึ้นเลยว่า

“คุณหญิงจะไปที่นั่นทำไมครับ ในเวลาเช่นนี้?”

“ถ้าฉันบอกเหตุผล ทุกคนก็จะไม่เชื่อ และหาว่าฉันบ้าเสียสติไป”

“เอาเถิดครับ เราจะไม่เข้าใจอย่างนั้นเป็นอันขาด ถึงเดี๋ยวนี้เราก็เห็นอยู่ว่าคุณหญิงเป็นปกติเรียบร้อยดีทุกอย่าง มีสติสัมปชัญญะและความสำนึกเป็นตัวของตัวเองครบถ้วนบริบูรณ์ที่สุด มิหนำซ้ำอาการเจ็บป่วยไม่สบายก็ดูเหมือนจะหายไปหมดแล้ว ซ้ำยังแข็งแรงจนถึงกับเมย์และส่างปาสองคนก็ยังแทบจับไว้ไม่อยู่...คุณหญิงจะไปที่ถ้ำนั้น ในเวลาเช่นนี้ เพื่ออะไร ค้นหามหาสมบัติกระมัง?”

ประโยคหลัง เขาพูดให้เป็นเรื่องขบขันกึ่งเย้า

“บ้า! สมบัติอะไรที่ไหนกัน...”

ดารินร้องออกมาอย่างฉิว ๆ คำพูด อากัปกิริยาของหล่อน แสดงความเป็นตัวของตัวเองเด่นชัดโดยไม่มีอะไรแปลกปลอม

“...แต่ถ้าจะพูดกันตามจริงแล้ว มันยิ่งกว่าสมบัติใดๆ เสียอีก เพราะนั่นคือตัวการสำคัญที่พวกเรากำลังแสวงหาอยู่ในขณะนี้ทีเดียว แผนที่การเดินทางและลายแทง-ของคุณ! ฉันมองเห็นแล้ว ว่าขณะนี้มันอยู่ที่ไหน ฉันจะไปเอาเดี๋ยวนี้ ทุกคนตื่นขึ้นมาก็ดีแล้ว เราไปด้วยกันพร้อมๆ กันนี่แหละ”

อีกครั้งที่ทุกคนกะพริบตาปริบๆ หันมองหน้ากันด้วยความรู้สึกอันไม่อาจกล่าวถูก

“อธิบายให้ชัดหน่อยซิ น้อย”

พี่ชายเน้นเสียงถาม

“ชายคนหนึ่ง ขณะนี้ เดี๋ยวนี้ นั่งหลับไม่ได้สติอยู่ที่โคนต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง ในระหว่างซอกขนาบของก้อนหินสองลูกห่างจากปากถ้ำที่เราระเบิดเสือหินออกมาทางด้านใต้ ประมาณ 60 เมตร แผนที่เดินทางของเขาซ่อนอยู่ในซองหนังผูกติดไว้ตรงอกด้านซ้ายใต้เสื้อ อยู่ในสภาพที่เรียบร้อยครบถ้วนทุกประการ ชายคนนั้นคือแงซาย!”

ระหว่างที่ทุกคนตะลึงพรึงเพริด รพินทร์ถามว่า

“คุณหญิงรู้ได้อย่างไร?”

“ฉันมองเห็นภาพนี้อย่างกระจ่างชัดที่สุด ถ้ามันผิดจากที่ฉันบอกนี่ไป จะพนันเอาอะไรกันก็ได้ และฉันขอร้องให้ทุกคนเชื่อฉันเถอะ เราไปตามแงซายกันเดี๋ยวนี้ นั่นเป็นวิธีที่ดีที่สุด ถ้าขืนปล่อยช้าไปในสภาพที่เขาหลับใหลไม่ได้สติอยู่นั้น อาจมีสัตว์ร้ายย่องเข้ามาทำอันตรายเขาเสียก่อนก็ได้ มันเป็นโอกาสของเราแล้ว โอกาสที่เรารอคอยกันมานาน นั่นคือ...ได้ตัวคนและแผนที่ของเรากลับคืนมา เพราะความที่เกรงว่าทุกคนจะไม่

[WBSWS:OU]

ยอมเชื่อฉันและหาทางขัดขวางไว้นี่แหละ จึงเป็นเหตุผลที่ว่า... ทำไมฉันจึงต้องพยายามจะหนีเล็ดลอดไปที่นั่นเพียงคนเดียว ฉันไม่กลัวหลงหรือกลัวอันตรายใดๆ ทั้งสิ้น เพราะระยะทางมันไม่ห่างจากที่นี่ไปมากนัก และหนทาง...ฉันก็มองเห็นอย่างปรุโปร่ง ถ้าเมย์กับส่างปาไม่สกัดฉันไว้เสียก่อน ป่านนี้ฉันอาจได้ตัวแงซาย และแผนที่ฉบับนั้นมาถึงแค้มป์เรานี่แล้ว พี่ใหญ่คะ น้อยขอร้องอีกครั้ง พวกเราทั้งหมดรีบไปที่นั่นกันเดี๋ยวนี้เถอะค่ะ”

“เดี๋ยวๆๆๆ! จะไปไหนก็ไปได้ทั้งนั้นแหละ แต่พูดกันให้รู้เรื่องกระจ่างกันก่อนซิว่า มันไปยังไงมายังไงกันนี่...”

ไชยยันต์พูดเร็วปรื๋อ เสียงดังลั่นพร้อมทั้งโบกมือ

“...ไหน ว่ายังไงนะ? เธอน่ะเหรอ มองเห็นแงซายนั่งหลับอยู่ใต้ต้นไม้ มีแผนที่ของเราติดตัวอยู่พร้อม ก็ตั้งแต่หกโมงเย็นเป็นต้นมาจนกระทั่งตีสี่เข้านี่แล้ว แม่เจ้าประคุณนอนหลับอุตุ ใครเรียกปลุกอย่างไรก็ยังไม่อยากลืมตาขึ้นแล้วเห็นอะไรต่ออะไรได้ยังไง เพ้อไปแล้วกระมัง หลับ-ฝัน-พอตื่นขึ้นมาก็ลุกพรวดพราด จะไปตามแงซาย อีแบบนี้ซิที่พวกเรากลัวกันไว้ล่วงหน้า และทายไว้ก่อนแล้วไม่มีผิด...เอาเข้าให้จริงๆ ไหมล่ะ เธอจะทำให้เราต้องลำบากเดือดร้อนไปตามๆ กัน นี่ดีว่าเมย์กับส่างปาเห็นเข้าเสียก่อน ไม่งั้นยุ่งกันตายห่าแล้ว โธ่น้อยนะน้อย!”

เพื่อนชายมีอาการเดือดดาลหัวฟัดหัวเหวี่ยง แต่ราชสกุลสาวผู้เป็นตัวปริศนาข้องใจของทุกคนในขณะนี้ กลับมีอาการสงบเยือกเย็นและมั่นคงยิ่ง ตาทั้งคู่เป็นประกายวาว ประหลาด

มองฝ่าความมืดมิดเต็มไปด้วยสายหมอกอันหนาทึบออกไปยังป่าเบื้องนอก เสียงพูดแผ่วเบาแต่จริงจังที่สุด จนกระทั่งทุกคนต้องชะงักลงอีกครั้ง

"ใครจะว่าฉันฝัน เพ้อ หรือบ้าอะไรก็สุดแล้วแต่เถอะ แต่ฉันกล้าท้าพนันตัดคอกันเลย ถ้าหากว่าเราไปที่นั่นแล้วไม่พบแงซาย ไม่พบแผนที่..."

แล้วหล่อนก็หันมาทางไชยยันต์

"...เธอจะพนันกับฉันไหม ไชยยันต์ ความจริงมันก็ไม่เหลือบ่ากว่าแรงอะไรนัก ระยะทางเพียงแค่เดินกันไม่ทันเหนื่อยนี่เอง แต่มีเงื่อนไขอยู่ว่า...เราต้องไปเดี๋ยวนี้ มิฉะนั้นฉันก็ไม่กล้ารับรองเหมือนกันว่าแงซายจะอยู่ที่เดิมกับที่ฉันมองเห็นหรือเปล่า"

ไชยยันต์หันไปมองหน้ารพินทร์กับเชษฐา พี่ชายก็เข้ามาจับไหล่น้องสาวไว้ พูดน้ำเสียงอ่อนลงอย่างปลอบโยน

"น้อย! พี่และพวกเราทุกคนพอจะเข้าใจความรู้สึกของน้อยในขณะนี้ได้ดี เอาละ เรื่องที่เราจะได้พบแงซายหรือไม่นั้นพักไว้ก่อนเถอะ ไม่เป็นปัญหาสำคัญที่เราจะมาคิดในขณะนี้หรอก ถึงเราไม่มีโอกาสจะได้ตัวเจ้านั่นคืนมาอีกเลย ก็ให้มันรู้ไป แต่น้อยลองเล่าให้ฟังอย่างกระจ่างอย่างละเอียดหน่อยซิว่าทำไมน้อยถึงพูดว่า...มองเห็นและเชื่อเอาเป็นตุเป็นตะถึงเพียงนั้น ถ้าน้อยมีสติสัมปชัญญะครบถ้วนอย่างที่ยืนยันมา น้อยก็น่าจะรู้ดีโดยเหตุผลอยู่แล้วว่า โดยลักษณะอาการอันแปลกพิกลชนิดนี้ของน้อย ย่อมจะทำให้พวกเราสงสัยไปหมด ว่าอะไร...มันคืออะไร...น้อยจะต้องอธิบายให้พวกเราพอใจเสียก่อน แล้วหลัง

จากนั้นเราจะไปตามแงซายกันเดี๋ยวนี้ หรือเมื่อไหร่ก็ค่อยร่วมกันพิจารณาอีกครั้ง”

กล่าวจบ เชษฐาก็จูงมือน้องสาว และพยักหน้ากับทุกคน นำเดินกลับไปยังที่พักนอน แล้วบังคับให้ดารินนั่งลง

ทั้งหมดพากันมานั่งมุงรายล้อมท่ามกลางกองไฟที่ถูกซุนฟืนเพิ่มเติมจนลุกโชติช่วงสว่างไสวไปหมด ทุกสายตายังไม่เปลี่ยนเป้าหมายไปจากใบหน้าอันแลดูขาวเผือดในแสงไฟจากกองเพลิงที่สาดอยู่วอมแวม

ดวงตาทั้งคู่เท่านั้น...ที่เป็นประกายวาววาม ริมฝีปากเม้มน้อย ๆ จ้องมองดูที่กองไฟเหมือนจะเพ่งให้เกิดเป็นภาพอะไรชนิดหนึ่งขึ้นมาในมโนของหล่อน ซึ่งไม่มีใครสามารถจะทำนายได้ถูก

เชษฐาคว้าข้อมือไปจับไว้ คลำตามตัวและที่หน้าผากเหมือนจะตรวจสอบให้แน่ว่าน้องสาวมีอาการไข้ขึ้นหรือเปล่า แต่ก็ไม่พบสิ่งใดผิดปกติ นอกจากชีพจรที่เต้นเร็วแรง

เมื่อถูกเตือนให้พูด ดารินก็ยกมือทั้งสองขึ้นลูบขยี้ที่ใบหน้าตัวเอง

“ถูกแล้วค่ะ พี่ใหญ่ ทุกสิ่งทุกอย่างที่น้อยเห็นมันเป็นความฝัน หรือมิฉะนั้นก็โดยจิตสัมผัสในขณะที่ร่างกายยังนอนอยู่ที่นี่...”

ในที่สุด หล่อนก็เริ่มขึ้นด้วยเสียงที่แช่มช้าชัดเจนและมั่นคงยิ่ง

"...มันเป็นความฝันลักษณะเดียวกับที่ได้ฝันเห็นขบวนพยุหยาตราของพันธุมวดีมาแล้วในครั้งหนึ่งนั่นเอง แต่ครั้งนี้มันกระจ่างชัดยิ่งนัก ถึงเดี๋ยวนี้ลืมตาขึ้นมาแล้วก็ยังมองเห็นอะไรต่ออะไรติดตา เห็นความเป็นมาของนิทรานครตั้งแต่ต้นจนอวสาน ความลี้ลับทั้งมวลที่เราต้องการจะทราบ มันถูกเปิดเผยออกไปหมดสิ้น เหมือนฉากของละครที่ใครนำมาแสดงให้คนดูทีเดียว..."

หล่อนเว้นระยะไปอึดใจหนึ่ง ดวงตาทั้งคู่หรี่ลง...มองเหม่อไปยังกองไฟเบื้องหน้าที่กำลังลุกเป็นประกายแดงแสดพลอม-แพลมอยู่อย่างปราศจากจุดหมาย เหมือนจะเรียกร้องมโนภาพทั้งหลายให้ผุดเด่นแจ่มกระจ่างขึ้น ทุกคนที่แวดล้อมอยู่ เฝ้ามองดูหล่อนอย่างสงบและรอคอยโดยไม่กระโตกกระตากเร่งเร้า

"น้อยเห็น..."

หล่อนพึมพำต่อมา เจตนาที่จะเล่าความกับพี่ชายโดยตรง

"...เห็นมหาอาณาจักรอันเคยรุ่งเรืองในอดีตกาล สตรีสาวสวยนางหนึ่งขึ้นเถลิงถวัลย์ครองราชย์ ตั้งแต่ยังอยู่ในวัยแรกรุ่นดรุณี สืบพระราชประเพณีแทนสมเด็จพระราชบิดา ซึ่งเสด็จสวรรคต ด้วยแผนประทุษกรรมอันลี้ลับของราชปุโรหิตผู้ใกล้ชิด...วางพระทัยเพื่อหวังราชสมบัติและองค์พระราชธิดาผู้เลิศลักษณ์ อันเปรียบประดุจลูกไก่ในกำมือ...และเห็นบุรุษหนุ่มฉกรรจ์ชาตินักรบผู้สัตย์ซื่อภักดีต่อราชวงศ์สุริยะคู่เสน่หาของมกุฎราชกุมารี ซึ่งต่อสู้อย่างอาจหาญจนนาทีสุดท้ายของชีวิตเพื่อป้องกันราชบัลลังก์ และสตรีอันเป็นที่รัก ตลอดจนอาณาประชาราษฎร์สุจริตทั้งหลาย...เห็นแผนการของฝ่ายขบถ...เห็น

การสงครามนองเลือด...เห็นวาระสุดท้ายของมหาอาณาจักรพินาศลงด้วยอิทธิฤทธิ์อำนาจของปุโรหิตพ่อมดร้าย ซึ่งใช้เวทมนตร์มายาเป็นอาวุธ นครอันยิ่งใหญ่ไพศาล เต็มไปด้วยความเรืองด้วยอารยธรรม และศิลปกรรมขีดสุดในยุคนั้น ทั้งนครถล่มล่มจมลงด้วยภัยธรรมชาติ...แผ่นดินไหว...มหาวาตะ...พระเพลิง...และมหาอุทกภัย ซึ่งประดังเข้าบดขยี้พร้อมกัน ทุกชีวิตแหลกสลาย และดวงวิญญาณตกเป็นทาสภายใต้คำสาปอาถรรพณ์ของมหาคัมภีร์มายาวิน ซึ่งปุโรหิตผู้ทรยศเป็นผู้กระทำไว้เพื่อหวังชัยชนะอันชั่วร้าย น่าสะพรึงกลัวที่สุดในบั้นปลายของการรณรงค์ต่อสู้ ถูกแล้ว...ขัตติยนารีแรกรุ่นนางนั้นก็คือพันธุมวดีแห่งราชวงศ์สุริยะ ปุโรหิตที่ปรึกษาราชการแผ่นดินผู้ทรยศ ก็คือมันตรัยพ่อมด และบุรุษหนุ่มฉกรรจ์ชาตินักรบก็คือ ขุนพลวรมันต์ จอมศึกคู่พระทัยของกษัตริย์ชัยสุริยาผู้ซื่อสัตย์ภักดีต่อราชบัลลังก์..."

ครั้นแล้ว ดารินก็กะพริบตา พร้อมกับเปิดสว่างแจ่มใสขึ้นตามเดิม เหลียวมองหน้าทุกคนซึ่งกำลังเงี่ยหูสดับฟังหล่อนอย่างตั้งอกตั้งใจและด้วยความรู้สึกอันไม่อาจกล่าวถูก ถามดังๆ ว่า

"นี่น้ำใจจะนั่งฟังฉันเล่านิทาน โดยไม่มีใครคิดจะขัดคอหรือทักท้วงคำใดขึ้นบ้างทีเดียวหรือ"

"เล่าต่อไปให้จบเถิดครับ คุณหญิง ไม่ว่าคุณหญิงจะนอนหลบฝันเห็นไป หรือว่าจะเกิดขึ้นเพราะคิดแต่งเรื่องราวขึ้นเองก็ตาม สรุปก็คือ อะไรก็ได้ที่คุณหญิงจะนึกพูดขึ้นมา พวกเราพร้อมที่จะรับฟังอย่างสงบที่สุด"

“เอาละ ประเดี๋ยวฉันจะเล่าให้ฟังอย่างละเอียดทีเดียว ถึงความเป็นมาของนิทรานคร ตลอดจนต้นเหตุของความลี้ลับอัศจรรย์ทั้งหลายที่เป็นปริศนาของพวกเราทกคนในขณะนี้ แต่อยากจะอธิบายให้รู้เสียก่อนว่า ก่อนที่ฉันจะตื่นลุกขึ้นมาหยกๆ นี่เอง ขุนพลวรมันต์ได้นำฉันไปให้เห็นร่างของแงซาย ซึ่งกำลังนอนหลับหมดสติอยู่ และบอกกับฉันว่า ภารกิจทั้งมวลของเขาโดยอาศัยร่างของแงซายปฏิบัติอยู่ หมดสิ้นลงแล้วจึงขอคืนร่างของแงซายให้ตามที่ได้สัญญาไว้ ขอให้ฉันมารับตัวแงซายไปได้ ขุนพลวรมันต์นำฉันไปชี้ทาง และตำแหน่งแห่งที่ให้และฉันก็มองเห็นภาพของแงซายชัดทีเดียว”

“ขุนพลวรมันต์นำเธอไป”

ไชยยันต์เน้นเสียง ดารินก็ตอบมาโดยเร็วว่า

“เอาเป็นว่าฉันฝันเห็น...ในฝัน ฉันได้ไปกับขุนพลวรมันต์อย่างนั้นก็แล้วกัน”

“เขาบอกกับเธอว่าอย่างไรบ้าง เกี่ยวกับแงซาย?”

“เราพูดจาสนทนากันเหมือนกับอาการที่ฉันพูดกับเธออยู่ในขณะนี้ทีเดียว ฉันมีข้อข้องใจหรือสงสัยอย่างใด ฉันก็ได้ซักถามขอคำอธิบายแก่เขา และเขาก็อธิบายจนหมดสิ้นทีเดียว เขายังบอกเสียด้วยว่า ที่เขายึดเอาแผนที่เดินทางของเราไปพร้อมกับแงซาย ก็เพราะรู้ดีอยู่ว่าแผนที่ฉบับนั้นเป็นหัวใจสำคัญที่สุดของเราซึ่งจะทิ้งเสียไม่ได้ เขาต้องการล่อให้เราติดตาม เพื่อหวังผลประโยชน์ ดึงเราทั้งหมดเข้าไปให้ช่วยเหลือ จึงขโมยแผนที่ฉบับนั้นไปด้วย มิฉะนั้นพวกเราจะไม่หันไปสนใจ...ในการ

ที่พยายามเข้ามาติดต่อขอความช่วยเหลือของเขา เมื่อเขาและพวกเขาทั้งหมดได้รับการช่วยเหลือจากเราเสร็จสิ้นเรียบร้อยไปแล้ว เขาก็คืนร่างของแงซายและแผนที่ให้ พร้อมทั้งแสดงความขอบคุณและกล่าวคำอำลา รวมทั้งกล่าวคำอวยพรให้แก่การเดินทางข้างหน้าของเราด้วย”

“ก็แปลว่าในภาพฝันของเธอ ขุนพลวรมันต์ถอดวิญญาณออกจากการสิงครองร่างแงซายแล้ว งั้นหรือ?”

ไชยยันต์ถาม

“ถูกแล้ว ในภาพฝันที่ฉันเห็น วรมันต์มีบุคลิกลักษณะรูปร่างหน้าตา อันเป็นคุณลักษณะของตนเอง แยกต่างหากจากแงซายออกไปเป็นคนละคน เมื่อเรามองเห็นเขาด้วยสายตาแท้จริงนั้น เราจะเห็นในร่างกายของแงซายเท่านั้น แต่เมื่อเป็นภาพฝัน วรมันต์แยกออกไปอีกลักษณะหนึ่งที่เห็นเด่นชัด นักรบในเกราะเงินผู้นี้ได้มาพบ และอธิบายอะไรให้ฉันฟังจนหมดสิ้น และในวาระสุดท้ายเท่าที่เราพบกันในฝันนั้น เขาเป็นคนนำทางฉันไป เพื่อให้ไปเห็นร่างของแงซาย ซึ่งนั่งหลับอยู่ใต้ต้นไม้ ในลักษณะหมดสติพร้อมทั้งบอกคืนร่างของแงซายให้ ก็ควรแปลว่า วิญญาณของเขาที่ยึดครองสิงสู่ร่างแงซายมาตลอดนับตั้งแต่แงซายหนีหายไปจากเรานั้น บัดนี้ถอดออกแล้ว เมื่อแงซายตื่นขึ้นอีกครั้ง สติสัมปชัญญะและความเป็นตัวของตัวเอง ก็จะต้องกลับคืนมาอย่างพร้อมมูล ทีนี้เมื่อก่อนที่แงซายจะตื่นขึ้นมาเป็นตัวของตัวเอง ร่างกายของเขาถูกทอดทิ้งอยู่อย่างโดดเดี่ยวในป่าอันเต็มไปด้วยอันตราย ไม่มีสิ่งใดที่จะคอยคุ้มครองป้องกันให้ ฉันจึงอยากให้เราไปเอาตัวแงซายมาเสียโดยเร็วที่สุด เพราะ

ยังไม่แน่ใจว่าอาการของแงซายจะเป็นอย่างไร อาจต้องได้รับการเยียวยาไม่น้อยทีเดียวในการคืนสติมาเป็นตัวของตัวเองในครั้งนี้”

หล่อนแสดงความกังวลใจขึ้นมาอีก ปรารถนาที่จะชวนพวกพ้องทุกคนให้ออกไปตามตัวเจ้าองครักษ์ประจำตัวมาให้ได้เสียเดี๋ยวนี้ แต่พี่ชายจับกดไหล่ไว้ บอกว่า

“เรื่องนั้นไม่ต้องกังวลหรอก น้อย ถึงแม้ว่าความฝันของน้อยตรงกับเหตุการณ์จริง ถึงอย่างไรเสียเราก็ต้องได้ตัวแงซายคืนมาวันยังค่ำ ไม่ถึงกับจะต้องรีบร้อนออกไปตามกันเวลาดึกดื่นค่อนคืนอย่างนี้หรอก เจ้าคนคนนั้นไม่มีอะไรที่พวกเราจะต้องห่วงเลยสักนิดเดียว แม้เราจะรู้ว่ามันตกอยู่คนเดียวโดดเดี่ยวกลางป่า”

“เขาอาจไม่สบายมากก็ได้ค่ะ พี่ใหญ่ ตลอดระยะเวลามา ร่างกายและพลังงานต่าง ๆ ของแงซายที่ถูกใช้ออกไป ล้วนตกอยู่ภายใต้อำนาจบังคับหรืออำนาจสะกดของวิญญาณวรมันต์ทั้งสิ้น เมื่ออำนาจนั้นผละออกไปแล้ว แงซายอาจสะบักสะบอมมากที่สุด ซึ่งเราจะต้องให้การช่วยเหลืออย่างรีบด่วน ใครจะรู้ได้ ในการฟื้นรู้สึกจำตัวเองได้ขึ้นมาในครั้งนี้ แงซายอาจนอนแบบลุกไม่ขึ้น กลายเป็นคนป่วยหนักไปก็ได้ แล้วลองคิดดู ตอนนี้เขานอนสลบไสลอยู่ วิญญาณวรมันต์ก็ผละจากไปเสียแล้ว สมมติว่าถ้าเสือมันย่องมาคาบ...”

การแสดงความรู้สึกออกมาโดยคำพูดชนิดนี้ ทำให้ทุกคนหมดข้อสงสัยในทันทีว่า เหตุไรดารินจึงพยายามที่จะเล็ดลอดหนีออกไปจากที่พักอย่างรีบด่วนตามลำพังคนเดียวเมื่อครู่นี้

หล่อนมีเหตุผลของหล่อน...ประกอบกับความกล้าหาญเด็ดเดี่ยว ความรักเป็นห่วงคนของหล่อน และเชื่อมั่นในความฝันของตนเอง

“ผมกล้ารับรองให้คุณหญิงวางใจได้ว่า แงซายจะไม่เป็นอะไรเลย...”

พรานใหญ่ยืนยันมาอีกคนหนึ่ง

“...มันไม่มีเหตุผลอันสมควรใดๆ ทั้งสิ้น ที่คุณหญิงหรือพวกเราทั้งหมดจะต้องออกไปติดตามแงซายในคืนนี้ อย่างน้อยที่สุดก็ควรรอให้ตะวันขึ้นเสียก่อน อีกไม่นานก็จะสว่างแล้ว แงซายจากเราไปได้ตั้งนาน เขาคงไม่เป็นอะไรเสียก่อนชั่วระยะเพียงไม่กี่ชั่วโมงนี่หรอกครับ ไม่เพียงแต่คุณหญิงเท่านั้น แม้พวกเราทุกคนก็ห่วงเขาแต่ทุกสิ่งทุกอย่างมันต้องขึ้นอยู่กับเหตุผล โปรดเล่าให้พวกเราฟังก่อนดีกว่าว่า คุณหญิงมองเห็นความเป็นไปต่างๆ ของนครต้องสาปนี้อย่างไร เหตุใดอาณาจักรทั้งอาณาจักรจึงถล่มล่มจมลง กลายเป็นนครผีดิบกันไปหมดเช่นที่เราได้เผชิญกันมาแล้ว”

ดารินจำต้องระงับความกระวนกระวายใจ และเล่าในสิ่งที่หล่อนพบเห็นจากแผ่นภาพของความฝันให้ทุกคนฟัง

เหตุการณ์ต่างๆ เหล่านี้ มันปรากฏให้หล่อนเห็นราวกับฉากละคร หรือมิฉะนั้นก็ภาพยนตร์ที่ฉายออกไปสู่จอรอบทิศโดยมีตัวหล่อนเองนั่งตะลึงดูอยู่ด้วยอาการที่ถูกสะกด...

นิทรานครแห่งกษัตริย์ชัยสุริยาเรืองรองอยู่ในอดีต สมัยหนึ่ง เป็นมหาอาณาจักรใหญ่ตั้งอยู่บนขุนเขาและที่ราบสูง

อารยธรรมทุกด้านของมนุษยชาติเจริญรุ่งเรืองขึ้นถึงขีดสุดในบรรพสมัยนั้น รวมทั้งอักขราภาษาศาสตร์ เวทมนตร์ อาคม และศิลปศาสตร์ของเทพเจ้าเบื้องบน ซึ่งมนุษย์ชั้นปราชญ์ราชบัณฑิตหยั่งรู้และศึกษาถึง สามารถนำใช้ได้ทั้งสุขผลและทุกขผลสุดแล้วแต่ดวงจิตอันเป็นกุศลหรืออกุศล

พระเวท กฤษฎาภินิหาร และอิทธิฤทธิ์ทางโลกียฌาน เป็นวิทยาการชั้นสูง ซึ่งศึกษาร่ำเรียนอยู่ในหมู่กษัตริย์ ปราชญ์ราชบัณฑิตและนักบวช สุดแต่ว่าใครจะเจนจบเพียงไร

ครั้งนั้น ณ นิทรานครแห่งนี้ 'มันตรัย' ราชปุโรหิตที่ปรึกษาราชการแผ่นดิน ผู้ใกล้ชิดและได้รับความไว้วางพระทัยที่สุดของชัยสุริยากษัตริย์ ปรากฏกิตติศัพท์เป็นที่ระบือก้องทั้งแผ่นดินใกล้ไกลว่า **เป็นผู้สามารถติดต่อเชื่อมถึงได้ ไม่ว่าสวรรค์เบื้องบน หรือนรกเบื้องต่ำ เป็นปราชญ์ของปราชญ์ เป็นพ่อมดของพ่อมด และเป็นแทบทุกสิ่งทุกอย่างในมหาอาณาจักรด้วยอำนาจของที่ปรึกษาราชการแผ่นดน เว้นไว้แต่ประการเดียวเท่านั้น ที่มันตรัยไม่สามารถจะบันดาลได้ แม้จะแก่กล้าไปด้วยวิทยาอาคมและมหิทธิอำนาจยิ่งยงสักเพียงใด**

สิ่งนั้นก็คือ ไม่สามารถจะเป็นที่เสน่หาของมกุฎราชกุมารี'พันธุมวดี'พระราชธิดาผู้เพราพิลาสลือจบสามภพของกษัตริย์ชัยสุริยาได้

มนต์มายามหาเวทไม่อาจเอาชนะดวงหฤทัยอันแน่วแน่มั่นคงของเจ้าหญิงผู้เลอโฉม ซึ่งกาลนั้นได้ถอดมอบไว้ให้แก่วร-

มันต์ นักรบหนุ่มรูปงาม บุตรชายคนเดียวของยุทธกะ ขุนศึกเฒ่าคู่พระทัยของจอมกษัตริย์ผู้ราชบิดาแห่งนางเสียแล้วอย่างดื่มด่ำสนิทแนบ

ถ้ามาตรว่าปุโรหิตมันตรัยแก่ผู้กล้าอาคม เปรียบเสมอด้วยพระหัตถ์เบื้องซ้าย ในข้อปรึกษาราชการฝ่ายบ้านเมือง ขุนศึกเฒ่ายุทธกะ ก็อุปมาประดุจด้วยพระหัตถ์เบื้องขวาในยุทธภูมิ ซึ่งผ่านศึกเสริมสร้างกฤษฎานุภาพให้ท้าวเธอมาตั้งแต่เส้นผมยังดำขลับ จวบกระทั่งผมเปลี่ยนสีเป็นดอกเลา ไม่เคยมีอริราชศัตรูใดเป็นเสี้ยนหนามให้ระคายพระบาท

ยุทธกะเรืองฝีมือในด้านการรบและขบวนยุทธ์ หามีใครเสมอเหมือนทั้งแผ่นดิน และวรมันต์บตรชายคนเดียวของขุนศึกเฒ่า ก็ถอดฝีมือของผู้เป็นบิดาไว้จบสิ้นทุกขบวน มีหวังที่จะได้สืบแทนตำแหน่งต่อไปในแผ่นดิน รวมทั้งเป็นที่สนิทเสน่หาเมตตาของกษัตริย์ชัยสุริยายิ่งนัก ด้วยเห็นว่าเป็นเชื้อสายของข้าทหารใกล้ชิดพระบาท ซึ่งเปรียบเสมอมิตรร่วมตายมาทุกศึก รู้จักถ่อมประมาณตน และถอดเลือดความซื่อสัตย์จงรักภักดีของผู้บิดามาเต็มเปี่ยม

'ยุทธกะ' นั้นซื่อ มีดาบและฝีมือในการรบเป็นอาวุธ

ทว่า 'มันตรัย' นั้น คด มีลิ้นคมและอุบายกฤติยามนต์เป็นอาวุธ

กษัตริย์ชัยสุริยา ก็พลันตกอยู่ในพระเคราะห์ ด้วยราชธิดาผู้โสภาคย์เป็นมูลเหตุ โดยที่ท้าวเธอหาได้สำนึกคาดฝันไม่

ปุโรหิตเจ้าเล่ห์หมายปองพระราชธิดาผู้ดำรงตำแหน่ง มกุฎราชกุมารี ด้วยจิตอันโลดเถกิงไปด้วยไฟโมหะและโลภะ กอปรไปด้วยความริษยาอาฆาต ด้วยล่วงรู้อยู่ตลอดเวลาว่าพัน-ธุมวดีที่ตนหลงรัก ไปเอื้อจิตปฏิพัทธ์มีไมตรีอยู่กับนักรบหนุ่มวรมันต์ และตระหนักดีว่า แม้ท้าวเธอก็ทรงทราบความนัยนี้ดีอยู่ แต่ก็มิได้สำแดงอาการขัดขวางหวงห้ามอย่างใดไม่

คู่รักทั้งสองลอบพบปะฝากรักแก่กันอยู่เสมอ ภายใต้ร่มจันทน์กะพ้อกลางอุทยานหลังปราสาท และมันตรัยก็ลอบเฝ้าเห็นอยู่ด้วยใจอันเร่าร้อนขึ้งเคียด

ครั้นแล้วเมื่ออำนาจความรักระคนริษยาเข้าครอบงำจนถึงขีดสุดก่อให้เกิดความมืดมัวโมหันธ์ มันตรัยก็กระทำการโดยบังอาจเกินตนกราบทูลพระเจ้าชัยสุริยา ขอพระราชธิดาพันธุม-วดีเพื่ออุปภิเษกกับตน โดยอ้างโองการจากสวรรค์ และพร้อมกันก็ขู่คุกคามอยู่ในที...แม้มิให้ แน่ละ นิทรานครจะไม่คงเป็นอาณาจักรอยู่สืบไปด้วยอำนาจของเทพเจ้าเบื้องบน!

ชัยสุริยากษัตริย์ได้สดับคำกราบทูลอย่างจู่ลู่บังอาจจากปุโรหิตเช่นนั้น ก็พิโรธโกรธเกรี้ยวจนแทบจะวิสัญญีภาพลง ชักพระแสงดาบจากฝัก เปล่งสีหนาทตวาดกึกก้อง เงือดเงื้อขึ้นหมายจะบั่นคอมันตรัยเสีย แต่แล้วก็พลันได้พระสติ ยับยั้งชั่งพระทัยลงได้ รับสั่งว่า

"เจ้าแก่เกินไป สำหรับธิดาน้อยของข้า และความอาจเอื้อมครั้งนี้ของเจ้าเป็นการดูหมิ่นข้านัก มิคิดว่าเจ้าเป็นราช-ปุโรหิต มีความดีความชอบแก่แผ่นดินมาช้านาน ข้าจะตัดคอเจ้าเสียบัดนี้ ต่อจากนี้ไป...อย่าได้เจรจาเช่นนี้ให้ข้าได้ยินอีก"

รับสั่งเช่นนั้นแล้ว ก็เสด็จเข้าราชฐานชั้นในไปด้วยความขัดข้องขุ่นมัวพระทัยยิ่ง ท้าวเธอมิได้นำความนี้ไปบอกเล่าหารือกับใครเลยทั้งสิ้น แม้แต่ยุทธกะผู้ภักดี ด้วยเกรงภัยจะมาถึงมันตรัยผู้โอหัง คงเก็บความหม่นหมองเจ็บช้ำพระทัย ในความก้าวร้าวบังอาจของราชปุโรหิตไว้เพียงองค์เดียว และก็หาเฉลียวคิดไม่ว่า...การเก็บงำไว้เพียงพระองค์เดียว การให้อภัยต่อมันตรัยโดยไม่ถือผิดเอาโทษ และการบริภาษสาปแช่งคนคดไปในวันนั้นคือมหาภัยที่คืบคลานมาสู่พระองค์เอง

ไม่ทันข้ามพ้นเจ็ดทิวากาล หลังจากวันอันเป็นลางร้ายนั้น กษัตริย์ชัยสุริยาก็สิ้นพระชนม์ลงด้วยยาพิษ ยุทธกะขุนศึกเฒ่าถูกกลุ้มรุมล้อมฆ่าโดยไม่มีโอกาสจะทันรู้ตัว ในระหว่างถูกลวงให้เข้ามาในเขตราชฐานเป็นการด่วน ข้าราชการบริพารทหารส่วนใหญ่ตกอยู่ในกำมือของขบถ ซึ่งประกาศก้องไปทั้งแผ่นดิน...ที่จะผลัดเปลี่ยนผู้ครองนครใหม่ ท่ามกลางซากศพและเลือดของผู้ภักดีต่อชัยสุริยา

มันตรัยผู้ทรยศ และมีแผนการอันรัดกุมเตรียมพร้อมไว้ก่อนแล้ว!

มกุฎราชกุมารีพันธุมวดี ผู้เปรียบประดุจลูกไก่ในกำมือถูกบังคับให้ขึ้นสู่ราชบัลลังก์ และรอพิธีอุปภิเษกกับมันตรัยปุโรหิตผู้ยึดอำนาจเต็มเหนืออาณาจักร

วาระอันเป็นอัปมงคลเหตุนั้น ขุนพลหนุ่มวรมันต์ได้รับโองการจากจอมกษัตริย์ให้คุมทหารส่วนหนึ่งออกไปทำศึกไกล

[WBSWS:01]

เมือง เมื่อทราบกระแสข่าว ก็หวนกลับมาด้วยพลังประดุจพายุพระกาฬ มาตรว่าตัดหัวมันตรัย และไอ้เหล่าขบถสำคัญทั้งสิ้นไม่ได้ก่อนตะวันตกดินของวันที่กรีธาพลเข้าถึงนคร เพื่อแก้ไขนางผู้เป็นยอดเสน่หา และอาณาประชาราษฎร์ผู้สุจริตให้พ้นมือมาร วรมันต์ก็พร้อมที่จะตัดหัวตนเอง...เขาประกาศก้องกับฟ้าดินเช่นนั้น

ประตูเมืองที่ปิดยันรับศึกแค้นของขุนพลหนุ่ม โดยฝ่ายผู้ภักดีต่อมันตรัยถูกบดขยี้ทลายราบลงทั้งสี่ทิศด้วยพลังแห่งความเคียดแค้น ศึกกลางเมืองแผ่ซ่านไปทุกหัวระแหงซึ่งเจิ่งท่วมเลือด วรมันต์จะเอาศีรษะมันตรัยให้ได้ แม้ว่ากำลังจะน้อยกว่า และความปรารถนาอันแน่วแน่มั่นคงของเขา ก็ดูจะใกล้ความหวังเข้ามาทุกขณะ ทหารฝ่ายขบถล้มตายเป็นใบไม้ร่วง แตกพ่ายไม่เป็นขบวน บางส่วนก็คิดกลับใจเข้าร่วมสมทบกับขุนพลหนุ่ม เพราะสำนึกได้ว่าเข้ากับคนคด

จากแนวรบรอบนอกเขตชานพระนคร กองทัพกระหายเลือดของวรมันต์ บีบล้อมไล่ขยี้ทหารฝ่ายขบถใกล้เขตราชฐานเข้ามาทุกขณะ ราชฐานอันเป็นปรางค์มหาปราสาท ซึ่งบัดนี้มันตรัยและบริวารใกล้ชิดผู้ฝักใฝ่ภักดียึดเป็นที่มั่นแหล่งสุดท้ายอย่างเหนียวแน่น แม้ว่ากำลังด้านนอกรอบด้านจะถูกทหารของวรมันต์ ทำลายแตกพ่ายย่อยยับระส่ำระสายรวนเรกันไปหมด ไม่มีหมวดกองใดรวมกันติด และสิ้นสุดลงด้วยการยอมวางอาวุธจำนนสวามิภักดิ์

องค์เจ้าหญิงพันธุมวดี บัดนี้ ตกเป็นองค์ประกันอยู่ในเงื้อมมือของจอมขบถมันตรัยผู้เรืองเวท ภายในปราการที่มั่น

อันเป็นปราสาทชั้นใน ซึ่งบัดนี้กองทัพของชายอันเป็นที่รักล้อมอย่างหนาแน่นไว้เบื้องนอก ห่างเพียงชั่วกำแพงกั้นเท่านั้น นางไม่มีปีกที่จะบินหลุดรอดเงื้อมมือของปุโรหิตผู้ทรยศ ออกไปสู่อ้อมแขนของชู้รักได้ แม้ว่าดวงหทัยนางจะดิ้นรนปรารถนาสักเพียงใด

และชั่วขณะหนึ่ง ที่กองทัพทั้งหลายภายใต้การนำของวรมันต์ผู้มีดาบโชกไปด้วยเลือดขบถ จำต้องหยุดชะงักการบุกเข้าถึงตัวปราสาทด้วยขุนพลหนุ่มเกรงยอดเสน่หาผู้ตกอยู่ในมือของศัตรูจะเป็นอันตราย เพียงแต่ล้อมไว้โดยกระชั้นชิดปิดหน-ทางเล็ดลอด ปลีกหนีทุกทาง ประกาศก้องต่อรองให้มันตรัยยอมจำนน และส่งองค์พันธุมวดีที่ยึดไว้คืน

คำตอบก็คือ เสียงหัวเราะอย่างหยามหยันของปุโรหิตพ่อมด

“ข้าจะไม่มีวันพ่ายแพ้ต่อเจ้าเลย วรมันต์! แม้วาระสุดท้าย ข้าจักพินาศสิ้นทุกสิ่งทุกอย่าง พันธุมวดีก็จะต้องเป็นของข้า! ของข้าแต่เพียงผู้เดียวเท่านั้น ตราบกัลปาวสาน!!”

มันตรัยประกาศตอบ

“เหล่าเจ้าผู้หลงผิดทั้งหลาย เรา-ขุนพลวรมันต์ พร้อมแล้วที่จะอภัยโทษ และปูนบำเหน็จรางวัลอย่างงาม หากว่าพวกเจ้าสำนึกผิดจับไอ้มันตรัยคนทรยศ พร้อมทั้งอัญเชิญมกุฎราช-กุมารีพันธุมวดี ออกมาสู่เบื้องนอกโดยปลอดภัย หาไม่เช่นนั้นก่อนตะวันตกดินนี้ ข้าและกองทัพของข้าจะบุกเข้าไปขยี้ให้สิ้น”

นั่นเป็นข้อความในสาสน์ของวรมันต์ ที่ผูกติดกับธนูยิงเข้าไปยังเขตที่มั่นของฝ่ายขบถ เพื่อแผนการแตกหักขั้นสุดท้าย

ความรวนเรอลหม่าน อันเป็นผลดีของฝ่ายวรมันต์ก็พลันอุบัติขึ้นในทันทีที่ข้อความในสาสน์แพร่กระจายออกไป เหล่าทหารขบถที่ยึดเขตราชฐานอันเป็นแหล่งต่อต้านครั้งสุดท้ายเหล่านั้น แบ่งแยกกันออกเป็นสองฝ่ายในทันที ฝ่ายหนึ่งยังคงเชื่อมั่นภักดีอยู่กับมันตรัย เพราะได้รับการเกลี้ยกล่อมเลี้ยงดูมาเป็นอันดีก่อนแล้ว พร้อมที่จะต่อสู้จนวาระสุดท้าย อีกฝ่ายหนึ่งกลับใจสำนึกผิด ประกอบกับความเกรงกลัวอาญา โดยเห็นว่า ไม่มีทางใดที่จะเอาชนะต่อกำลังอันเข้มแข็งของวรมันต์ได้อีกต่อไปแล้ว

การสู้รบก็พลันเกิดซ้อนสองขึ้น ภายในพระราชวัง จากทหารกองทัพสุดท้ายของฝ่ายขบถที่ประชุมยึดที่มั่นอยู่ วรมันต์สังเกตเห็นแผนการของตนลุล่วงไปเช่นนั้น ก็นำทหารโห่ร้องควงอาวุธ บุกเข้าทำลายกำแพงมหาปราสาทบุกเข้าไปสมทบกับฝ่ายที่กลับใจเข้าข้างนั้นโดยเร็ว

มันตรัยก็พลันมองเห็นกาลพินาศของตนในวาระนั้นทันที การรบด้วยกำลังคน อาวุธ และแผนยุทธ์ของตนปราชัยลงสิ้นแล้ว...เหลืออยู่แต่พระเวทกฤติยามนต์และอิทธิฤทธิ์อาคมเท่านั้น

ปุโรหิตผู้ทรยศ ผละหนีจากฉากของการต่อสู้ฆ่าฟันรอบกาย ฉุดกระชากคร่าเอาองค์เจ้าหญิงพันธุมวดีลงไปสู่ห้องใต้ดินของเทวสถานภายในเขตราชฐาน ลั่นดานปิดทวารหนาแน่นหมดทุกด้าน ใช้กำลังบังคับให้นางดื่มน้ำพิษเสกเป่าด้วยอาคม

ร้ายจนนางถึงแก่วิสัญญีภาพล้มลง แล้วจึงอุ้มสิริร่างอันโสภิตนั้นไปวางไว้บนแท่น ปิดฝาครอบอันเป็นแก้วผลึกลง

“นางจะสิงสถิตอยู่ ณ โลกใหม่แห่งนี้ร่วมกับข้าชั่วนิรันดร์ โดยไม่มีสิ่งใดมาพรากเสียได้ นิทราเถิดนางผู้เป็นยอดเสน่หา มันตรัยจะขับกล่อมนางให้นิทราอย่างสุขสงบ ด้วยบทเพลงแห่งมหาคัมภีร์มายาวิน!”

มันตรัยยืนแผดเสียงหัวเราะกึกก้อง ภายในห้องวิหารใต้ดินนั้น

เบื้องนอก เหนือศีรษะขึ้นไป วรมันต์และทหารฝ่ายกู้พระนครบุกค้นหาจอมขบถไปทั่วทุกซอกมุม ท่ามกลางซากศพและการสู้รบอลหม่าน เขาได้ตะโกนเรียกหานางผู้เป็นสุดที่รักอยู่สุดเสียง ดาบในมือก็กระหน่ำฟาดฟันออกไปรอบด้าน

เบื้องล่าง อันเปรียบประดุจสุสานที่เยือกเย็นและเงียบวังเวง วรกายของพันธุมวดีบรรทมสนิทนิ่งอยู่ภายใต้ครอบแก้ว นางไม่ได้ยินเสียงเพรียกหาของคู่รัก หรือสรรพสำเนียงใดๆ อีกต่อไปแล้ว นอกจากเสียงสวดอันเยือกเย็นโหยหวนของบทโศลกแห่งคัมภีร์มหาอุบาทว์ ซึมซาบอาบเข้าไปในดวงจิตวิญญาณที่เลื่อนลอย

ครั้นแล้ว เมื่อสวดครบสิ้นขบวนการสาปแช่งเจ็ดคาบแห่งโศลกมายาวิน มันตรัยก็ปักกริชอาคมลงไปบนแผ่นคัมภีร์เสียบตรึงไว้ใต้โพรงหินของแท่นศิลาอาสน์ อันเป็นที่สถิตแห่งร่างนาง

“สรรพสิ่งทั้งมวลภายในมหาอาณาจักรนิทรานครจงเป็นไปตามคำสาปแช่งของข้า ณ บัดนี้!”

มันตรัยประกาศก้องขึ้นเป็นครั้งสุดท้าย ระคนไปกับเสียงสรวลสนั่น มือทั้งสองชูเหยียดขึ้นไปยังศีรษะด้านบนแล้วฟาดต่ำลงชี้พื้นแผ่นปฐพี ประหนึ่งจะบ่ายทิศจากสวรรค์ลงสู่นรกฉะนั้น...

ความเงียบปกคลุมไปชั่วขณะ ทุกคนพากันนั่งฟังอย่างแน่วนิ่งเหมือนถูกสะกด คำบอกเล่าของนักมานุษยวิทยาสาว บังเกิดเป็นภาพ-พจน์ผุดเด่นในมโนภาพของแต่ละคน ราวกับจะมองเห็นเหตุการณ์ด้วยสายตาของตนเองฉะนั้น

ดารินเอง ยามนั้นก็เงียบเสียงขาดหายไป นั่งตาเหม่อ-ลอย เหมือนจะตกอยู่ในห้วงกวังค์ที่เจตสิกห่างไกลลิบลับออกไปจากกาย หล่อนรู้สึกตัวอีกครั้ง เมื่อเสียงห้าวต่ำของจอมพรามปลุกภาวะตะลึงงันของทุกคนขึ้นว่า

"แล้วยังไงต่อไปครับ คุณหญิง"

"ผลแห่งคำสาปแช่งของคัมภีร์มายาวินก็คือมหาวิบัติภัยทางธรรมชาติอุบัติขึ้นในทันทีนั้น..."

หล่อนกล่าวต่อไปด้วยเสียงเหมือนกระซิบ

"ภูเขาไฟใต้แผ่นดินระเบิดขึ้น เป็นผลให้เกิดแผ่นดินไหว พร้อมทั้งเกิดเป็นมหาวาตภัยพัดกระหน่ำ หินละลายปานสาย-น้ำเชี่ยว ปะทุทะลักขึ้นมาจากรอยแยกของแผ่นดินและไหลบ่าท่วมไปตลอดทั้งอาณาจักร เมืองทั้งเมืองถล่มล่มจมลงภายใต้กระแสธารแห่งลาวานี้เป็นความวิบัติล่มจมที่เกิดขึ้นอย่างปัจจุบันทันด่วนกะทันหันที่สุด ทุกชีวิตภายในนิทรานคร ไม่มีใครหลีกรอดพ้นไปได้แม้แต่คนเดียว และนั่นก็คือ ที่มาสาเหตุของความเป็นนครร้างครั้งนั้นเป็นต้นมา มนุษยชาติและอารยธรรมทั้งหลายเกิดแล้วและดับแล้ว ไม่รู้สักกี่รอบวิวัฒนาการ แต่นิทรานครไม่มีการเกิด คงกลายเป็นอาณาจักรร้างอันลี้ลับซ่อนอยู่บนหุบเขาสูงกลางป่าลึกอยู่เช่นนี้มาตลอดระยะเวลาที่คำนวณไม่ได้ และเหลือเป็นซากอันปรักหักพังให้เห็นอยู่บางส่วนนี่เท่านั้น ทุกวิญ-ญาณของชีวิตที่แตกดับไปในมหาวิบัติการณ์ครั้งนั้น ถูกอำนาจอาถรรพณ์ของคัมภีร์สาปสะกดไว้ให้วนเวียนทนทุกขเวทนาเปรียบไม่ผิดอะไรกับสัตว์ในอบายภูมิ กลายสภาพเป็นพวกผีกองกอยหรือเปรตประเภทหนึ่งที่เร่ร่อนอดอยากอยู่ในดินแดนแห่งมิติที่ห้าอันเป็นแดนของดวงจิตมนุษย์

ส่วนนางพญาพันธุมวดีก็มีสภาพเป็นผีดิบ ตกเป็นทาสของมันตรัย กลางวันคงร่างเป็นราชินีสาวสวยนอนสนิทนิ่งเหมือนคนหลับอยู่ภายใต้ครอบแก้วผลึกเหนือแท่นหินที่ร่างของนางถูกวางไว้ครั้งแรก พอสิ้นแสงตะวันก็กลายร่างเป็นค้างคาวใหญ่ บินออกล่าเหยื่อสูบเลือดสรรพสัตว์เป็นภักษาหาร

มันตรัยมีความพอใจที่จะเสวยสุขอยู่ในโลกใหม่ที่ตนได้บันดาลขึ้นนี้ โลกที่ตนเองเป็นผู้ปกครอง ซึ่งถืออำนาจยิ่งใหญ่

สูงสุดเหนือสิ่งอื่นใดทั้งปวง โลกซึ่งแบ่งแยกเป็นเอกเทศต่างหากออกไปจากโลกภูมิศาสตร์ของมนุษย์ปุถุชน แม้สวรรค์หรือนรก ก็เข้ามาเกี่ยวข้องด้วยมิได้ จวบกระทั่งคัมภีร์มายาวินเล่มนั้น ถูกถอดถอนจากกริชที่ปักสะกดไว้ ทุกสิ่งทุกอย่างในโลกของมันตรัยก็ถึงการสุดสิ้นอวสาน

ทุกวิญญาณที่ต้องสาปหลุดพ้นจากอำนาจบีบบังคับหมด มีอิสรเสรีต่อการไปเกิดใหม่ ไม่ต้องวนเวียนทนทุกขเวทนาอีกต่อไป และมันตรัยก็หมดสภาพอันเป็นอมตะของตน ตลอดจนสิ้นอิทธิฤทธิ์ทั้งมวล เมื่อร่างและคัมภีร์ของมันถูกเผาวอดวายเป็นจุณไปด้วยพระเพลิง”

ทั้งหมดเงียบงันกันไปอีก ด้วยความรู้สึกอันไม่อาจกล่าวถูก

“ถ้าเช่นนั้น ก็เป็นที่แน่นอนแล้วซิว่า ฝูงผีกองกอยที่เราพบเห็นเหล่านั้น ก็คือเหล่าทหาร ประชากร และข้าราชบริพารของพันธุมวดีและตัวหัวหน้ากองกอย ก็คือขุนพลวรมันต์นั่นเอง”

ไชยยันต์ห่อไหล่ลง ถามเปรย ๆ

ดารินก้มศีรษะลง

“ใช่! เพราะฉะนั้นเจ้าผีกองกอยตัวหัวหน้า ซึ่งแท้ที่จริงก็คือวิญญาณต้องสาปของขุนพลวรมันต์ ถึงพยายามทุกวิถีทางที่จะเรียกร้องชักจูงพวกเราให้ไปช่วยเหลือพวกเขาและราชินีของเขา และวัตถุประสงค์สำคัญของการช่วยเหลือก็คือสิ่งที่เราทำผ่านมาแล้วนั่นเองคือ...ถอนกริชออกจากคัมภีร์มายาวิน และ

ทำลายล้างมันตรัยเพื่อแก้อาถรรพณ์ทั้งปวงให้พวกเขาและราชินีของเขาได้หลุดพ้นจากอำนาจสาป มีโอกาสไปผุดไปเกิดเสียที และตลอดมาเขาก็พยายามให้ความช่วยเหลือสนับสนุนเรามาทุกระยะ เขาบอกกับฉันว่า ความจริง วิญญาณของพวกเขาทั้งหลายได้รับอิสรภาพแล้วในทันทีที่กริชถูกถอนออกจากคัมภีร์ แต่เขายังไม่อยากผละจากพวกเราไปก่อน จึงวนเวียนอยู่เพื่อคอยให้การช่วยเหลือจนกระทั่งทุกอย่างเรียบร้อยลงด้วยการที่เราปราบมันตรัยเสร็จสิ้น เผาซากมันและคัมภีร์มายาวินกลายเป็นขี้เถ้าลงแล้ว พวกเขารอคอยเวลานี้มานานแสนนานแล้ว มันจึงเป็นกุศลสำหรับเราอย่างยิ่งที่ช่วยปลดปล่อยวิญญาณบาปเหล่านี้ให้พ้นทุกข์ไปได้”

“เป็นเรื่องประหลาดน่าคิดมาก...”

ท่านหัวหน้าคณะพึมพำขึ้น ขณะที่มองด้วยดวงตาเป็นประกายไปยังพรรคพวกทุกคนซึ่งแวดล้อมดารินอยู่ในขณะนี้

“น้อยจะฝันไปเอง หรือจะมีข้อเท็จจริงอยู่ในเรื่องนี้อย่างไรก็ตาม แต่เท่าที่เล่ามาให้ฟังนี่ มันก็เป็นการเฉลยปมปัญหาและความลี้ลับต่างๆที่เราต้องการทราบกันออกมาอย่างมีเหตุผลทีเดียว สมมติว่าสิ่งต่างๆ ที่เราได้เผชิญกันมาแล้วเหล่านี้ จะถูกขึ้นต้นคำถามด้วยประโยคที่ว่า ‘ทำไม’? สิ่งต่างๆ ที่น้อยเล่ามาให้ฟังนี่ก็เป็นคำตอบได้แล้วทุกข้อหรือยังไงไชยยันต์...รพินทร์”

ประโยคหลังเขาถามไปยังบุคคลทั้งสอง เหมือนจะขอความเห็น

สำหรับพรานใหญ่ ไม่มีประโยชน์อะไรที่อดีตท่านทูตทหารบกผู้เป็นนายจ้างจะไปขอความเห็นใดๆ เกี่ยวกับเรื่องนี้

แต่ไหนแต่ไรมาแล้วในเรื่องที่เกี่ยวกับความลี้ลับมหัศจรรย์เกินกว่าที่ปุถุชนทั่วไปจะเชื่อได้นั้น บุรุษผู้นั้นไม่เคยออกความเห็นอย่างใดทั้งสิ้น หรือมิฉะนั้นก็จะแสดงความคิดเห็นเป็นกลางอันยากที่จะอ่านเข้าใจไปให้ถึงทรรศนะหรือความคิดอันแท้จริงภายในได้ ส่วนไชยยันต์ยิ้มออกมากร่อย ๆ

"ฮือม์..."

อดีตนายทหารปืนใหญ่คราง ยกนิ้วขึ้นขยี้ที่สันจมูก

"จินตนิยายผาดโผนเรื่องยิ่งใหญ่ทีเดียว เกี่ยวกับความเป็นมาของนิทรานครอันพิลึกกึกกือ น้อยนอนหลับเสียเต็มอิ่มหลับเอาแรงไว้ตั้งแต่หัวค่ำจนกระทั่งใกล้ฟ้าสาง มีเวลาอย่างเหลือเฟือผูกพล็อตเรื่องให้มาสวมรอยเข้ากันได้กับหลักฐานต่าง ๆ ที่เราพบกันมาแล้วอย่างสนิทแนบเนียนที่สุด ขอชมเชยจากใจจริงว่า ผูกเรื่องได้เหมาะเจาะรัดกุมดีมาก โดยใจจริงแล้วก็ขอรับตามตรงว่า...อยากจะเชื่อเหลือเกิน แต่โดยเกียรติภูมิของคนที่เกิดมาในศตวรรษที่ 25 ก็เห็นจะต้องขอแสดงความฉลาดแกมหยิ่งเอาไว้หน่อยว่า มันเป็นเรื่องโกหกทั้งเพ ขืนบอกว่าเชื่อพลอยเห็นจริงเห็นจังไปด้วย โลกทั้งหลายรู้เข้าเขาก็จะหัวเราะ-เยาะเอา จริงไหม เมย์?"

"คุณพูดฟังยากไชยยันต์ ฉันก็พยายามจะฟังที่คุณพูดแต่สรุปไม่ได้ว่า...คุณยอมเชื่อที่น้อยเล่ามาให้คุณฟังนี่หรือเปล่า?"

มาเรียว่า ไชยยันต์ยักไหล่อย่างเคยชิน เขาเองก็บอกไม่ได้เหมือนกันว่าที่พูดออกไปแล้วนั้นมีความหมายอย่างไร

"ฉันกับเมย์เคยพบกับ'ไฟเย็น'ตามที่เคยเล่าให้ฟังมาแล้วตอนที่เห็นซึ่ง ๆ หน้าก็รู้ชัดหรอกว่า สายตาไม่ได้หลอกตัวเอง

และขณะนั้นตัวก็ไม่ได้ฝันไป แต่พอลับห่างออกมาแล้ว ฉันก็ยังไม่เชื่ออยู่นั่นเองว่ามันเป็นความจริง แล้วคุณล่ะ เมย์ คุณเชื่อหรือเปล่า ว่าเราได้พบเห็น...และสัมผัสไฟเย็นมาด้วยกัน”

แหม่มสาวกะพริบตาสีเขียวถี่ๆ อยู่ครู่ แล้วยิ้มออกมาอย่างแห้งแล้ง

“ฉันก็ตอบไม่ถูกเหมือนกันไชยยันต์ แต่สำหรับชายในเครื่องแต่งกายนักรบโบราณสวมเกราะเงิน อ้างตัวเองว่าชื่อวร-มันต์ ฉันเองก็เคยพบในความฝันมาแล้วเหมือนกัน เขาเป็นคนเข้ามาปลุกฉันให้ตื่นก่อนหน้าที่ค้างคาวใหญ่นั่นจะบินมาเล่นงานเรา สมัยที่เรายังหลงป่าอยู่ด้วยกันสองคน และพอรุ่งเช้า ภายหลังจากการตรวจสอบร่องรอยรอบบริเวณที่ฉันนอนจริงๆ เป็นรอยเท้าของแงซายนั่นเอง คุณเองก็เห็นร่วมอยู่กับฉันด้วย ฉันคิดว่าเราผ่านปัญหาข้อนี้ไปดีกว่า แต่เราน่าจะถามน้อยถึงในสิ่งที่เราต้องการรู้เพิ่มเติม แล้วดูซิว่า ในภาพฝันหรือในมโนคติของเขาเท่าที่เล่ามาให้ฟังนี้ จะให้คำตอบแก่เราได้ไหม”

“เมย์พูดถูกแล้วครับ พวกเรายังสงสัย หรือคิดว่ามีอะไรเป็นความลี้ลับที่ต้องการความกระจ่างอีก ก็ควรจะถามคุณหญิงดู”

พรานใหญ่เอ่ยขึ้นภายหลังจากเป็นฝ่ายนิ่งฟังตลอดเวลา

“ฉันอาจเล่าไม่ละเอียดเท่ากับภาพที่เห็นในนิมิตก็ได้ และยินดีที่จะตอบทันที ถ้าใครอยากรู้อะไรอีก”

เจ้าตัวที่กำลังถูกพรรคพวกพยายามวิเคราะห์ค้นหาอยู่ในขณะนี้บอกมาอย่างเต็มใจที่สุด

“เอาละ ภายหลังจากนิทรานครเผชิญกับภัยธรรมชาติ

ฟ้าถล่มแผ่นดินทลาย อันเป็นเหตุมาจากอิทธิฤทธิ์กฤติยามนต์ของมันตรัย ทุกคนล้มตายกลายสภาพเป็นผีกองกอยตามคำสาปกันไปหมด แล้วทางห้องใต้ดินของวิหารที่มันตรัยลงไปซ่อนตัวร่ายพระเวทสาปแช่งอย่นั่นล่ะ เป็นอย่างไรบ้าง”

ไชยยันต์ซักโดยเร็ว

ดารินหลับตาลง เอานิ้วจิ้มที่ขมับเหมือนจะพยายามนึกทบทวนแล้วส่ายศีรษะช้า ๆ ริมฝีปากเม้มแน่น

“ฉันยอมรับว่า ฉันมองไม่เห็นภาพภายใต้วิหารนั้นอีก เห็นครั้งสุดท้ายว่ามันตรัยหัวเราะอย่างเต็มไปด้วยชัยชนะ แล้วก็เห็นภาพอันถล่มทลาย เพราะแผ่นดินไหวของตัวเมือง ภาพของธารลาวาที่ปะทุพุ่งขึ้นมาจากใต้พิภพ ตลอดจนความวุ่นวายโกลาหลล้มตายของพวกทหารและชาวเมือง คล้าย ๆ กับว่า ถ้ามันเป็นภาพยนตร์ กล้องที่จับภาพไม่ได้แพนมาให้ดูเห็นเหตุ-การณ์ทางด้านมันตรัยอีก แต่แพนไปให้เห็นฉากความพินาศโกลาหลเบื้องบน แต่จะอย่างไรก็ตาม ในฉากฝันตอนที่ฉันได้พบและสนทนากับวรมันต์ นักรบหนุ่มผู้นั้นเล่าถึงสภาพของมันตรัยให้ฉันฟังว่า มันกลายสภาพเป็นสิ่งอมตะชนิดหนึ่งท่ามกลางความร้างพินาศของเมืองและสิงสถิตอยู่ในท่ามกลางความเปล่าเปลี่ยวรกร้างนี้มานานแสนนาน พูดง่าย ๆ ก็คือ มีสภาพเป็นผีดิบนั่นเอง ไม่ใช่มนุษย์ปุถุชนธรรมดาอีกต่อไป ซึ่งเกิดขึ้นด้วยอำนาจเวทมนตร์ลี้ลับของมันเอง‘ปราสาทพันธุมวดี’ที่เราขนานนามกันตอนที่ค้นพบซากพันธุมวดีนอนอยู่ในครอบแก้ว ก็คือตำแหน่งเดียวกับห้องใต้ดินในวิหาร ที่มันตรัยลงไปซ่อนตัวอยู่นั่นแหละ มันอาจถล่มลงไปจมลึกอยู่ใต้แผ่นดิน

เพราะแผ่นดินไหวในครั้งนั้น แล้วต่อมาก็อาจถูกอำนาจระเบิดของภูเขาไฟ ดันให้ลอยสูงขึ้นมาอีกก็ได้ แต่ที่เชื่อได้แน่นอนที่สุดก็คือ ไม่มีภัยธรรมชาติหรือภัยใดๆเข้ามากระทบกระเทือนถึงบริเวณแท่นหิน และครอบแก้วที่พันธมวดีบรรทมนิ่งอยู่ได้หาไม่เช่นนั้นก็คงไม่ทนสภาพอยู่ได้จนกระทั่งทุกวันนี้ และเกราะที่ป้องกันเอาไว้ ก็คงมาจากอิทธิอำนาจของคัมภีร์มายาวินที่ถูกปักตรึงอยู่ใต้แท่นนั่นเอง ซึ่งมันก็ตรงกับที่มันตรัยได้ประกาศลั่นวาจาไว้ คือนางพญาพันธุมวดีจะต้องสถิตอยู่ร่วมกับมันเป็นสมบัติของมันแต่เพียงผู้เดียวโดยใครจะมาแย่งชิงไปเสียมิได้ มันถึงได้พยายามขัดขวางทำตัวเป็นศัตรูกับเรามาตลอด เมื่อรู้ว่าพวกเรากำลังจะไปช่วยแก้อาถรรพณ์เพื่อปลดปล่อยศัตรู และนางอันเป็นที่รักของมัน”

ไชยยันต์พยักหน้าช้าๆ

“ก็เป็นคำตอบ หรือข้อเฉลยที่มีเหตุผลเข้ากันได้ดีมาก ทีนี้เธอพอจะให้รายละเอียดอะไรได้บ้างไหม ระหว่างซากอันมีลักษณะเป็นศพแห้งเกราะของมันตรัย กับซากของเสือหินหรือไอ้สมิงพรายตัวนั้น ซึ่งสามารถจะถ่ายทอดวิญญาณสลับกันไปมาได้”

“ก็อย่างที่เราเข้าใจ และให้สมมติฐานกันไว้ก่อนแล้วนั่นเอง ความมหัศจรรย์ของการถ่ายทอดวิญญาณเข้าสิงในร่างเสือและร่างคนนี้ เป็นอิทธิฤทธิ์ในขั้นโลกียฌานเหนือธรรมชาติ เป็นอาคมมนต์มืดชนิดหนึ่ง ดวงจิตของมันตรัยสามารถจะถ่ายเทสับเปลี่ยนในระหว่างสองร่างของมันเมื่อไรก็ได้ สุดแต่มันจะต้องการ แต่ก็สามารถจะถ่ายเทได้เฉพาะร่างสองร่างนี้เท่านั้น

ไม่อาจจะแทรกเข้าสิงอยู่ในร่างอื่นนอกเหนือไปจากนี้ได้ อาจเป็นวิชาการคาถาอาคมแขนงใดแขนงหนึ่ง ที่มันตรัยศึกษาเรียนรู้ไว้ตั้งแต่มันยังมีสภาพเป็นมนุษย์แท้จริงสมัยที่มันมีชีวิตอยู่ในครั้งนั้น ซึ่งเราก็พิสูจน์กันได้แล้วว่า...ภายหลังเมื่อซากเสือหินของมันถูกอำนาจระเบิดทำลายให้แหลกละเอียดไป วิญญาณมันก็ไม่สามารถจะถ่ายทอดไปอาศัยอยู่ในที่อื่นได้อีก นอกจากจะย้อนกลับเข้าไปยังร่างคนของมัน ซึ่งในขณะนั้น ก็ได้รับความบาดเจ็บทรมานด้วยลูกปืนอาถรรพณ์ของพี่ใหญ่ และผลสุดท้ายเมื่อซากคนของมันตกยอดเขาลงมาแหลกลาญอยู่กับพื้นหินข้างล่าง วิญญาณก็หมดสิ้นที่อาศัยทันที สภาพของมันจึงเรียกว่า 'ตาย' และยิ่งตายอย่างสนิทแน่นอนไม่มีโอกาสจะฟื้นได้อีกแล้ว เมื่อเรานำซากของมันและคัมภีร์มายาวินมาเผากลายเป็นขี้เถ้าไป"

"เราจะมีทางพิสูจน์ได้อย่างไรบ้าง ว่าสิ่งที่น้อยเล่ามาให้ฟังเหล่านี้ มันคือเหตุการณ์ตรงกับความจริงในอดีต ทั้งๆ เหตุ-ผลสิ่งแวดล้อมก็มีเค้าเงื่อนน่าให้เชื่ออยู่มาก"

เชษฐากล่าวขึ้นกับทุกคน

"เห็นจะไม่ยากหรอกครับ ในข้อนี้..."

เสียงห้าวๆ ของจอมพรานทำลายความเงียบซึ่งเต็มไปด้วยอาการขบคิดอย่างพ้นปัญญาของทุกคน และทั้งหมดก็แปรสายตาไปจับอยู่ที่เขาเป็นตาเดียว แม้แต่ดารินเอง

"ประเดี๋ยวรอให้สว่าง หมอกจางลงเสียก่อน แล้วเราให้คุณหญิงนำไปยังสถานที่ซึ่งเธอบอกว่า...มองเห็นแงซายนั่งหลับอยู่ ถ้าเราพบแงซายจริงตามความเชื่อมั่นของคุณหญิง ก็แปล

ว่าเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่คุณหญิงมองเห็นในภาพฝัน และเล่ามาให้ฟังนี้ เป็นจริงทุกอย่าง”

เชษฐาเลิกคิ้วขึ้นนิดหนึ่ง ในขณะที่ไชยยันต์ดีดนิ้วโดยแรง ร้องออกมาว่า

“จริงด้วย! เฉียบแหลมมาก ผู้กอง! นั่นจะเป็นการซ.ต.พ. ได้อย่างดีที่สุด เชษฐา แกเห็นด้วยไหม!”

หัวหน้าคณะยิ้มออกมาเล็กน้อย ผงกศีรษะลง

“เห็นด้วย! และนั่นเป็นวิธีเดียวเท่านั้นที่เราจะพิสูจน์ได้ในข้อนี้ เอาละ ประเดี๋ยวเราจะได้พิสูจน์กัน”

“ก็ถ้าเช่นนั้น ทำไมเราจึงไม่ไปดูกันเสียเดี๋ยวนี้เลย”

มาเรียเต็มไปด้วยความตื่นเต้น และแสดงอาการใจร้อนแบบเดียวกับดารินขึ้นมาอีกคนหนึ่ง

“ไม่จำเป็น...”

ผู้ที่ขัดขึ้นด้วยเสียงอันหนักแน่นมั่นคงคือรพินทร์ไพรวัลย์

“ถ้าแงซายนั่งหลับอยู่ตรงนั้นจริง เขาก็จะต้องคงอยู่ที่นั่นตลอดไปจนกว่าพวกเราจะไปถึง ไม่ต้องรีบร้อนออกไปดูกันเดี๋ยวนี้หรอก มันยังมืด หมอกก็ยังลงจัด มองเห็นอะไรไม่สะดวก ห่างกันเพียงระยะ 2-3 ชั่วโมง คงไม่มีอะไรมาเปลี่ยนแปลงสภาพของแงซายได้ รอให้สว่างเสียก่อนเป็นเหมาะที่สุด ขอให้ทุกคนเชื่อผมเถอะ อีกไม่นานก็จะสว่างแล้ว”

แล้วก็หันไปยิ้มกับดาริน ก้มศีรษะให้

“ผมขอภาวนาให้ความฝันของคุณหญิงเป็นจริงทุกอย่าง เพื่อว่าเราจะได้ตัวแงซายและแผนที่เดินทางของเรากลับคืนมาเสียที”

“ฉันไม่ต้องการภาวนาในข้อนี้ของใครเลย เพราะฉันมองเห็นชัดๆ อยู่แล้ว!”

ดารินพูดอย่างเชื่อมั่นเต็มที่ ตาเป็นประกายไปด้วยความหวัง

“เอาละ ใจเย็นๆ ไว้น้อย ถึงอย่างไรเราก็จะต้องไปยังสถานที่ซึ่งน้อยเห็นแงซายนั่งอยู่นั่นแน่นอน เพียงแต่รอให้สว่างเสียก่อนตามที่พรานใหญ่บอกเท่านั้น เราต้องเชื่อเขาบ้าง ค่ำมืด หมอกลงจัด มองอะไรไม่เห็น มันเสี่ยงโดยใช่ที่”

“ทุกคนคิดแต่ว่า การที่ออกไปเดี๋ยวนี้มันเสี่ยง แต่ไม่มีใครคิดบ้างว่า แงซายนั่งหลับหมดสติอยู่คนเดียวเช่นนั้นเขาต้องเสี่ยงแค่ไหน” ดารินบ่น

จอมพรานทำเป็นไม่ได้ยินเสียงนั้นเสีย

ทุกคนบัดนี้ไม่มีใครง่วงเหงาคิดที่จะหลับนอนต่อไป ต่างนั่งรวมกลุ่มสนทนากัน เร่งเวลาให้ตะวันขึ้น และหมอกจางลงเสียโดยเร็ว บุญคำถือโอกาสนั้นเล่าให้คณะเจ้านายฟังถึงคนที่เรียนอาคมขลังๆ สามารถถอดวิญญาณไปสิงอยู่ในเสือได้ ซึ่งแกเคยได้ยินคำบอกเล่ามาก่อน

“ไม่ใช่เรื่องแปลกเลย ที่มันตรัยถ่ายวิญญาณไปสิงอยู่ในเสือหินทำให้มันมีชีวิตขึ้นมาได้...”

แกเล่า ท่ามกลางความสนใจฟังของทุกคน

“บุญคำเคยได้ยินพรานรุ่นพ่อเล่ากันไว้ เสือที่กินคนมากๆ วิญญาณของคนเข้าสิง สามารถจะแปลงตัวเป็นคนได้

เรียกว่า 'สมิง' แต่คนที่เรียนอาคมในทางเรียกหัวใจเสือ หรือฆ่าเสือในป่ามามาก ๆ วิญญาณของเสือมันเข้าสิง ทำให้แปลงร่างเป็นเสือได้เหมือนกัน เรียกว่า 'สาง' สมิงนั้นว่าร้ายแล้ว แต่ก็ยังร้ายกาจสู้สางไม่ได้ เพราะสางนั้นเวลามันแปลงเป็นเสือ มันมีจิตใจเล่ห์เหลี่ยมความฉลาดของคนเหนือกว่าสัตว์ธรรมดา ทำให้ปราบมันได้ยาก ส่วนมากในเขตป่าเมืองไทยเรา ไม่ค่อยจะได้ยินคำว่า 'สาง' นี้นัก แต่ในเขตป่าพม่า ถ้าเอ่ยคำว่าสาง พวกชาวป่าเป็นรู้จักดีที่สุด พวกพม่าหรือพวกชาวเขาเผ่าต่าง ๆ ที่เป็นพรานล่าเสือ พอแก่ตัวนาน ๆ เข้าก็กลายเป็นสางไปบ่อย ๆ ตามปกติก็จะเป็นคนธรรมดานี่เอง แต่พอได้จังหวะเหมาะ หรือได้โอกาสมันก็แปรร่างมาเป็นเสือ คาบเอาคนไปกิน เขากลัวสางกันมากกว่าสมิง"

"พอนายหญิงเล่านิทานเรื่องนิทรานคร บุญคำก็เล่านิทานเรื่องสางมั่งทีเดียวนะ"

ไชยยันต์พูดปนหัวเราะ แต่เขาก็เต็มไปด้วยความสนใจในคำพูดของแก

"ฉันเคยได้ยินแต่ว่า ที่เขาเรียกสางนั้น มันหมายถึงเสือโคร่งที่แก่หง่อมจนกระทั่งหมดลายแล้ว เหลือแต่สีเหลืองซีด ๆ ทั้งตัว ไม่เคยได้ยินว่า สางมันหมายถึงคนที่กลายเป็นเสือ"

"อ้าว! จริง ๆ นายทหาร บุญคำไม่โกหกหรอก สางที่เป็นคน แล้วก็แปลงเป็นเสือได้ มีอยู่จริง ๆ ในเขตพม่านี่รู้จักกันดีทีเดียว เอ่ยถึงสางเขาไม่ได้หมายถึงเสือแก่ที่หมดลายอย่างนายทหารว่าหรอก แต่หมายถึงอย่างที่บุญคำบอกแล้ว"

“อือม์! มีเรื่องพิสดารมาเล่าให้ฟังอีกแล้ว ตาคำนี่ ไหนลองเล่าต่อไปซิ มันเป็นยังไง คนมันแปลงเป็นเสือด้วยตัวของมันเอง หรือว่าถอดวิญญาณเข้าไปสิงอยู่ในเสือตัวใดตัวหนึ่ง”

บุญคำเอามือลูบหัว ยิ้มแหย ๆ

“เอ! ข้อนี้ บุญคำก็ไม่รู้แน่เหมือนกัน เพราะบุญคำไม่ได้เห็นมาเองกับตา ได้ยินพรานเก่า ๆ เขาเล่าให้ฟังเท่านั้น ถึงพ่อบุญคำเองก็เคยเตือนไว้ แกว่า ‘ไอ้คำเอ๊ย! รักจะเป็นพรานป่าละก็ ให้ระวังคนที่มันกลายเป็นเสือเอาไว้ ไอ้เสือที่มันกลายเป็นคนเอ็งไม่ต้องกลัว’ แล้วแกก็เล่าอะไรต่ออะไรที่เกี่ยวกับ ‘สาง’ ให้บุญคำฟังเยอะแยะ ก็เพราะพ่อเคยสอนบุญคำไว้อย่างนี้แหละ บุญคำถึงได้พยายามบอกให้พรานใหญ่เอาผ้าซับประจำเดือนผูกคอเสือหินไว้ กันไม่ให้วิญญาณของมันตรัยมาเข้าสิงได้ แต่มันตรัยมันจะเป็นสางอย่างที่พ่อเคยเล่าให้บุญคำฟังไว้หรือเปล่าก็ไม่รู้ เพราะมันมีร่างกายอยู่สองร่าง ร่างคนร่างหนึ่ง แล้วก็ร่างเสือซึ่งเป็นหินอีกร่างหนึ่ง ส่วนสางที่พ่อเล่า...แกว่ามันแปลงตัวเลย แกเล่าให้ฟังว่าเมื่อสมัยที่แกยังหนุ่ม ๆ เที่ยวอยู่ป่าพม่า แกไปกับครูพรานของแกที่เป็นพม่า ที่หมู่บ้านหนึ่งมีเสือใหญ่เข้ามาอาละวาดลากคนไปกินเสียหลายคนแล้ว ไม่มีใครปราบได้ เพราะไอ้เสือตัวนั้นฉลาดแสนรู้เท่าทันคนล่าไปหมดทุกอย่าง ต่อให้พรานเก่งสักแค่ไหนไปตามล่ามัน มันก็ลากเอากินเสียหมดทุกคน ครูพรานของแกกับตัวแกเองสองคนก็เลยออกติดตามครั้งสุดท้าย มันลากเอาลูกสาวรุ่น ๆ ของนายบ้านไป ศพไหนที่เป็นผู้หญิง มันกัดกินเฉพาะนมกับตรงที่สำคัญของผู้หญิงเท่านั้น แล้วก็จ้องจะเอาเฉพาะผู้หญิงสาว ๆ เป็นส่วนใหญ่ ดูพิกล

อยู่ ครูพรานของแกก็กระซิบบอกแกว่า ไอ้เสือตัวนี้ต้องเป็น ‘สาง’ แน่ๆ และมันจะต้องเป็นใครสักคนหนึ่งที่อาศัยอยู่ในหมู่บ้านนั่นเอง ครูพรานเป็นคนมีอาคมและเรียนมามากทีเดียว ภายหลังจากทำพิธีแล้วก็ชวนพ่อของบุญคำออกติดตามรอยเลือดไป...”

แกหยุดชะงักการเล่า ยิ้มแห้งๆ เมื่อเหลือบไปพบสายตาของพรานใหญ่มองอยู่ก่อนแล้ว ไชยยันต์สังเกตเห็นก็หัวเราะแล้วรีบบอกมาว่า

“เล่าต่อไปเถอะ บุญคำ พรานใหญ่เขาไม่ได้ว่าอะไรหรอก...พรานครูกับพรานลูกศิษย์ออกติดตามรอยเลือดไปแล้วยังไง?”

ตาพรานเฒ่ากระมิดกระเมี้ยนอยู่อึดใจหนึ่ง พอรพินทร์พยักหน้าเป็นความหมาย แกก็เล่าต่อ

“ครูพรานร่ายคาถา สะกดไปตลอดระยะทางที่ตามรอยเลือดไป ปืนคาบศิลาที่ถือประจำมืออยู่ก็ผ่านพิธีกรรมปลุกเสกมาแล้วอย่างดี แกห้ามขาด ไม่ให้พ่อของบุญคำยิง หรือแสดงท่ากระโตกกระตากใดๆ ขึ้นทั้งสิ้น ถ้าหากพบเห็นอะไร และห้ามไม่ให้เตลิดวิ่งหนีด้วย แต่ให้คอยตามหลังแกไว้ทุกระยะ ป่าทั้งป่าในขณะนั้นเงียบไปหมดแม้แต่ใบไม้เล็กๆ ก็ไม่กระดิก แล้วทั้งสองคนก็ไต่ลำห้วยแห้งขึ้นไปพบไอ้เสือผีตัวนั้นกำลังหมอบขย้ำเหยื่ออยู่ริมจอมปลวกใหญ่ในบริเวณรกทึบตอนหนึ่ง พอล่อหัวพ้นขอบลำห้วย ก็ประจันหน้ากันห่างแค่ 7-8 วาเท่านั้น...”

“แล้วยังไง ชักตื่นเต้น...”

เชษฐาซักยิ้มๆ มาโดยเร็ว ทุกคนแทบจะนั่งอ้าปากค้างฟังแกเล่าด้วยใจอันสั่นระทึก

“พ่อของบุญคำตกใจ หงายหลังผึ่งลงไปนอนแอ้งแม้งอยู่ในลำห้วยไม่ทันเห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นต่อไปอย่างใดทั้งสิ้น แต่ก็เล่าว่า ตอนที่แกหงายลงมาเอาหลังตีดิน แกได้ยินเสียงปืนคาบศิลาของครูพรานลั่นสนั่นหวั่นไหวขึ้น พร้อมกับเสียงคำรามอย่างเจ็บปวดดุร้ายของไอ้เสือร้ายตัวนั้น เสียงดิ้นป่าราบเป็นแปลง แล้วก็เสียงมันตะกายเผ่นหนีไป พอได้สติลืมตาขึ้นมา ก็เห็นครูพรานกระโจนขึ้นตลิ่งวิ่งตามขึ้นไป แกก็เลยพรวดพราดตามขึ้นไปบ้าง เห็นแต่รอยเลือดสาดกระจายติดใบไม้อยู่รอบๆ และพุ่มไม้แหลกเป็นแปลง ไอ้เสือตัวนั้นหายไปเสียแล้ว เหลือแต่ซากของลูกสาวนายบ้านนอนลอนจอนอยู่ นมถูกขยาขาดหายไปเต้าหนึ่ง ครูพรานบอกว่ามันถูกปืนลงชักดิ้น แต่แล้วก็เผ่นลุกขึ้นได้ วิ่งปัดตะแคงหนีไปซึ่งๆ หน้า แกว่ามันไม่รอดแน่ แต่จะต้องซมซานกลับไปตายที่ของมัน หลังจากนั่งพักกันครู่ใหญ่แล้ว ครูพรานก็ชวนพ่อกลับเข้าหมู่บ้าน ไม่สนใจที่จะตามรอยเลือดของไอ้เสือตัวนั้นไป พ่อก็สงสัยอยู่ แต่ก็ไม่กล้าถามอย่างไรทั้งสิ้น พอกลับมาถึงหมู่บ้าน แกก็เรียกประชุมชาวบ้านทั้งหมด บอกให้รู้ว่าไอ้เสือร้ายถูกปืนไปแล้ว รอให้มืดเสียก่อน แกจะพาทุกคนไปดูซากของมัน พวกชาวบ้านก็ร้อนใจ สงสัยกันอยู่ทุกคนว่าครูพรานจะพาไปให้พบซากเสือตัวนั้นได้ที่ไหน ครูพรานไม่ตอบคำใดของใครอีกทั้งสิ้น พอประกาศให้รู้กันแล้ว ก็เอาปืนขึ้นตั้งขาหยั่ง บวงสรวงปลุกเสกเป็นการใหญ่อีกครั้งหนึ่ง พอตะวันตกดิน แกก็ให้ชาวบ้านจุดไต้สว่างไสว ตัวแกเองเดินนำ

หน้าตรงไปยังกระท่อมของหม่องอูขิ่นซึ่งตั้งอยู่ชายป่า ห่างจากหมู่บ้านใหญ่ออกมา พอทุกคนเข้าไปถึงหน้ากระท่อมก็เห็นรอยเลือดจากชายฝั่งลำธาร เป็นแนวหายเข้าไปในกระท่อม รอยตีนของไอ้เสือตัวนั้นที่เหยียบย่ำมา มองเห็นได้ชัด ทุกคนก็นึกว่าเสือลำบากตัวนั้น คงจะย่องมาเล่นงานหม่องอูขิ่นเสียอีกคนหนึ่งแล้ว แต่ที่ไหนได้ พอเปิดประตูแคร่เข้าไปก็พบหม่องอูขิ่นนอนตายอยู่บนแคร่ ที่หน้าอกกับที่ท้องเป็นรอยพรุนไปด้วยกระสุนลูกปรายจากปืนคาบศิลาของครูพราน ลักษณะเพิ่งจะเข้ามาขาดใจตายใหม่ ๆ เพราะตัวยังอุ่นอยู่ ในปากเต็มไปด้วยคราบเลือด และเศษเนื้อจากศพของลูกสาวนายบ้าน...”

ไชยยันต์หดคอ แยกเขี้ยวออกมาอย่างหวาดเสียวสยองใจ ดารินกับเชษฐาก็มีสีหน้าปั้นยาก ทั้ง ๆ ที่ก็ไม่ได้ศรัทธาเชื่อถืออะไรกับคำบอกเล่าของตาพรานเฒ่านัก นอกจากจะถือเป็นนิทานตื่นเต้นฆ่าเวลารอแสงตะวัน

“ไอ้หย๋า! เรื่องจริงหรือตาคำ?”

“จริงหรือไม่จริง บุญคำก็ไม่รู้เหมือนกัน แต่พ่อบอกว่าพ่อเห็นกับตาทีเดียว และชาวบ้านก็เพิ่งจะรู้กันตอนนั้นเองว่าหม่องอูขิ่นนั่นเอง ที่กลายเป็น ‘สาง’ ออกล่าชีวิตสาว ๆ ในหมู่-บ้านใกล้เคียงมาเป็นเวลานาน พยานหลักฐานมันเห็นชัดอยู่แล้ว”

“อาจเป็นหลักฐานเท็จ ที่ครูพรานนั่นแกล้งสร้างขึ้นก็ได้ คือแกมีอริโกรธเคืองอยู่กับหม่องอูขิ่นนั่นมาก่อน คิดจะฆ่าอยู่แล้ว ก็เลยสร้างสถานการณ์ขึ้น โดยแอบไปลอบยิงหม่องอูขิ่นทิ้งเสีย ลากศพมาไว้ในบ้าน แล้วเรียกชาวบ้านให้มาดู ใส่ความว่าหม่องอูขิ่นเป็นสาง”

เชษฐาขัดคอด้วยเสียงเรียบ ๆ ไม่ถือเป็นเรื่องที่สนใจอะไรนัก

“ไม่หรอก นายใหญ่...”

บุญคำรีบปฏิเสธโดยเร็วท่าทางขึงขัง

“พ่อของบุญคำติดตามไปกับครูพราน รู้เห็นด้วยอยู่ตลอดเวลา แล้วก็เห็นอยู่ชัดๆ กับตาขณะที่ตามรอยไปว่าเสือขนาดแปดศอก กำลังขย้ำกินซากลูกสาวนายบ้านอยู่ริมจอมปลวก แล้วครูพรานก็ยิงออกไป ครูพรานยิงเสือ ไม่ได้ยิงคน แล้วตอนที่ปืนลั่นตูม ก็ได้ยินเสือใหญ่มันคำรามลั่นทีเดียว ลูกปืนที่ครูพรานยิงออกไปด้วยปืนปลุกเสกลงอาคมมาพบว่าฝังอยู่ในเนื้อตัวของหม่องอูขิ่น มันก็พิสูจน์ชัดอยู่แล้วว่าหม่องอูขิ่นคือเสือตัวนั้น”

“นั่นก็ยังไม่เป็นหลักฐานชัดนักหรอก บุญคำ...”

ไชยยันต์แย้งมาอีกคน

“บุญคำเล่าเองไม่ใช่หรือว่า ตอนที่โผล่จากริมฝั่งลำห้วยขึ้นไปพบเสือกำลังแทะซากอยู่นั้น พ่อของบุญคำหงายหลังผึ่งลงไปก้นห้วยแห้งด้วยความตกใจเสียก่อน ไม่ทันเห็นเหตุการณ์ตอนที่ครูพรานยิงออกไป ในกรณีนี้ อาจเป็นได้สองนัยก็ได้ คือหนึ่งเสือใหญ่กำลังหมอบกินซากอยู่จริง ครูพรานยิงออกไปแล้วมันก็ไม่ตายอยู่กับที่เปิดหนีไป ต่อมาเวลาใดเวลาหนึ่งไล่ๆ กันนั้น ตอนที่แกลับตาไปจากพ่อของบุญคำ แกก็แอบไปยิงหม่อง-อูขิ่นให้ตายไว้เสียก่อน แล้วก็เรียกชาวบ้านให้ไปดูบอกว่านั่นแหละ เป็นสาง หรืออีกอย่างหนึ่ง ขณะที่สะกดรอยตามไปด้วยกันนั้น ก็เห็นเสือกำลังแทะซากอยู่จริง แต่บังเอิญเสือมันไหว

ทันเผ่นไปเสียก่อน แล้วบังเอิญอีกเหมือนกันที่หม่องอูขิ่นก็ย่องตามเสือมาอีกทางด้านหนึ่ง ปืนที่ครูพรานยิงออกไปอาจไปถูกหม่องอูขิ่นเข้าโดยไม่ได้เจตนา ไม่ก็เป็นเจตนาโดยตรง เพราะเห็นว่าเสือเผ่นหนีไปแล้ว แต่เห็นหม่องอูขิ่นที่เป็นอริเดิมแทนจึงฉวยโอกาสยิงทิ้งเสียเลย แล้วก็สร้างสถานการณ์ปกปิดอำพรางความผิดของตน”

ตาพรานเฒ่าแห่งเขาอึมครึม สมุนมือขวาของรพินทร์ขยับตัวอย่างทะมัดทะแมงแล้วแบมือขอบุหรี่จากไชยยันต์ไปตัวหนึ่ง ภายหลังจากจุดสูบ พ่นควันอย่างละเมียดละไมแล้ว แกก็เอ่ยขึ้นอย่างชัดถ้อยชัดคำ

“นายทหารกับนายใหญ่ มีเหตุผลที่จะสงสัยเช่นนั้น แต่บุญคำก็มีเหตุผลที่จะเชื่อได้ว่ามันเป็นความจริงเหมือนกัน จริงอยู่ บุญคำไม่ได้ไปเห็นกับตาตัวเอง แต่ขณะที่พ่อเล่าเรื่องนี้ให้ฟังนั้น บุญคำอายุ 17-18 ปีแล้ว ก็ได้เคยสงสัยในคำบอกเล่าของพ่อและซักถามแกปรุโปร่งไปเหมือนกัน ซักจนไม่มีอะไรจะซัก และไม่มีข้อสงสัย เหตุผลของบุญคำมีดังนี้ ข้อที่ 1) ครูพรานไม่เคยรู้จัก หรือมีอริโกรธเคืองใด ๆ กับหม่องอูขิ่นมาก่อนเลย เพราะทั้งแกและพ่อของบุญคำก็ล้วนเป็นคนถิ่นอื่น ผ่านมาพบเหตุการณ์และอาสาปราบเสือตัวนั้นให้ชาวบ้านแถบนั้นเท่านั้น ข้อที่ 2) ตั้งแต่ย่องเข้าไปยิงเสือตัวนั้นด้วยกันแล้ว ครูพรานก็ไม่ได้ห่างสายตาพ่อของบุญคำไปเลยแม้แต่นิดเดียว จนน่าจะทำให้สงสัยว่า แกแอบย่องไปยิงอูขิ่นได้ตอนไหน ข้อที่ 3) ตอนที่แกนำชาวบ้านตรงไปที่กระท่อมของอูขิ่น ทุกคนก็มองเห็นอยู่ชัด ๆ ว่า มีรอยเสือลำบากเลือดโชกตัวหนึ่งเดินจากป่าเพื่อเข้า

[WBSWS:01]

ไปในกระท่อมหลังนั้น พอเข้าไปถึงแคร่ที่พักนอนภายใน รอยเสือที่เดินสี่ตีนนั่นก็หายไปอย่างไม่มีร่องรอย มีแต่ตัวอูขิ่นเองขึ้นไปนอนถูกลูกปืนตายอยู่บนแคร่ ตัวยังอุ่นๆ อยู่ในขณะที่ทุกคนไปพบศพ เปรียบเทียบกับรอยเลือดของเสือตัวนั้นซึ่งยังใหม่สด ขณะที่เดินหยดเรี่ยมาหน้ากระท่อม และข้อที่ 4) เศษเนื้อตรงบริเวณเต้านมของลูกสาวนายบ้าน ที่เสือตัวนั้นกัดตายก็ยังคาอยู่ในปากอูขิ่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งตรงหัวนมที่มันซ่อนไว้ใต้ลิ้น”

สำหรับดารินนั้น มัวแต่สนใจอยู่กับเรื่องที่บุญคำเล่าจนลืมนึกถึงแงซาย อันเป็นข้อกังวลร้อนรุ่มใจของหล่อนในขณะนี้ไปเสียชั่วขณะหนึ่ง

“ถ้าเช่นนั้น เรื่องนี้ก็แปลกประหลาดอัศจรรย์พอๆ กับที่พวกเราพบกันมาแล้วในนรกดำนี่...”

หล่อนกล่าวอย่างกระตือรือร้น ไม่ได้เห็นเป็นเรื่องเหลวไหลไร้สาระเหมือนอย่างไชยยันต์หรือเชษฐา อย่างน้อยที่สุดหล่อนก็เห็นฝีมือของบุญคำมาแล้ว และออกจะศรัทธาตาพรานเฒ่าอยู่ไม่ใช่น้อย

“ก็แปลว่าครูพรานคนนั้น รู้ล่วงหน้าก่อนแล้วสิว่า หม่องอูขิ่นเป็น ‘สาง’ ไม่งั้นจะพาชาวบ้านตรงไปที่กระท่อมของอูขิ่นเพื่อให้เห็นเหตุการณ์ได้อย่างไร”

“ถูกแล้ว นายหญิง ภายหลังจากเรื่องนี้ได้จบสิ้นลงแล้ว พ่อบุญคำถามแก แกบอกว่า แกรู้มาก่อนแล้วว่าอูขิ่นเป็นสาง แต่ต้องการจะจับให้มั่นคั้นให้ตาย เอาให้คาหนังคาเขาทีเดียว

เพราะถ้าบอกเฉยๆ ชาวบ้านก็จะไม่เชื่อ สาเหตุที่รู้ก็คือ...ครูพราน ไม่ได้เก่งแต่ทางวิชาพรานหรืออาคมไสยศาสตร์เท่านั้น แกยังเก่งในทางเพ่งกสิณ มองเห็นอะไรต่ออะไร ตามปกติแล้ว แกเลิกล่าสัตว์มานาน หันมาถือศีลกินเพลทำตัวเหมือนพระ ไม่เคยฆ่าสัตว์มาเป็นเวลานับยี่สิบปีเพิ่งจะมาปราบ'สาง'ตัวนั้นเท่านั้น เพราะมันอาละวาดทำคนเดือดร้อนมานาน แกฟังข่าวเสือใหญ่ที่เข้ามาอาละวาดกัดกินพราน และฆ่าพวกผู้หญิงหมู่บ้านใกล้ไกลทั่วไป ตามไปดูที่ศพคนตายทุกคน แกก็รู้ทันทีว่ามันเป็นสาง ไม่ใช่เสือ พอผ่านมาถึงหมู่บ้านสุดท้ายก่อนที่สางจะเอาลูกสาวของนายบ้านไป แกก็บอกให้นายบ้านเรียกประชุมลูกบ้านทุกคนเพื่อขอดูหน้า แต่ปรากฏว่า มีอูขิ่นคนเดียวที่ไม่ยอมสมาคมกับใคร ปลูกบ้านอยู่คนเดียวโดดเดี่ยวห่างออกจากกลุ่มหมู่บ้านทั้งหลายออกไป เป็นที่เปลี่ยวติดกับป่าลึก ดูไม่เกรงกลัวอันตรายใดๆ ทั้งสิ้น ใครๆ ก็รู้ว่า อูขิ่นเป็นพรานล่าเสือมือดีเก่าแก่ แต่ย้ายถิ่นมาจากไหนไม่มีใครรู้ ความเป็นอยู่อย่างลึกลับ ไม่ยอมเข้าหน้าคนของอูขิ่น ทำให้พวกชาวบ้านทั้งหลายสงสัยว่าอูขิ่นจะเป็นกระสือ ครูพรานจึงไปเยี่ยมอูขิ่นจนถึงกระท่อมเพื่อสังเกตดู แกบอกกับพ่อของบุญคำว่า พอแกมองเห็นหน้า สังเกตดูอากัปกิริยาเท่านั้น แกก็รู้ทันทีว่าอูขิ่นคือ'สาง' แต่ยังไม่บอกให้พ่อบุญคำหรือใครรู้เท่านั้น เพราะถือว่าบอกไปก็ไม่มีประโยชน์ ไม่มีใครเชื่อ จนกระทั่งพอวันรุ่งขึ้นลูกสาวนายบ้านไปตักน้ำที่ลำธาร แล้วเสือก็คาบไป และครูพรานก็ออกสะกดตามติดไป กระทั่งผลปรากฏออกมาอย่างที่บุญคำเล่าให้ฟังแล้วนั่นแหละ เรื่องเกี่ยวกับสางนี่ ไม่เชื่อนาย-

หญิงลองถามไอ้ส่างปาดูเถอะ มันเป็นพรานทางป่าพม่า มันต้องรู้หรือเคยได้ยินมาบ้างแน่ ๆ”

ดารินหันไปส่งภาษา บอกความเพื่อนสาวต่างผิวของหล่อนทันทีเกี่ยวกับเรื่องราวต่าง ๆ ที่บุญคำเล่ามา มาเรียเองเพิ่งจะฟังเข้าใจจากคำแปล ก็มีสีหน้าพิลึกอยู่ จัดการหันไปส่งภาษาถามต่อกับส่างปาคนของหล่อน แล้วก็หันมาบอกหน้าตื่น ๆ ว่า

“จริงของตาเฒ่า ส่างปาบอกว่าเคยได้ยินเกี่ยวกับคำว่า ‘สาง’ นี้ชินหูอยู่เหมือนกัน มันหมายถึงคนที่แปลงร่างเป็นเสือโคร่งได้ แต่ก็ไม่เคยพบเองมาก่อน นอกจากได้ยินได้ฟังเขาพูดกันเท่านั้น แต่สางที่ชื่อ ‘อูขิ่น’ ส่างปาไม่เคยรู้จัก”

ไชยยันต์สะกิดเข่าจอมพรานผู้นั่งเงียบ ๆไม่มีปฏิกิริยาใด ๆ อยู่

“มีเค้าเงื่อน หรือเคยระแคะระคายอะไรบ้างไหมผู้กองเกี่ยวกับคำว่า ‘สาง’ ตามที่บุญคำว่านี่”

เมื่อนั้น ทุกคนเห็นเขายิ้มนิด ๆ

“ก็เป็นเรื่องราวอีกชนิดหนึ่ง ที่นักท่องป่า หรือคนที่ใช้ชีวิตมั่วสุมอยู่กับพวกพรานป่าทั้งหลายมาอย่างโชกโชน อาจต้องได้ยินเข้าสักครั้งหนึ่ง สำหรับสางที่ชื่อ ‘อูขิ่น’ นี่ผมได้ยินบุญคำเล่าให้ใครต่อใครฟังมาเป็นเวลาถึง 37 รอบแล้ว รวมทั้งครั้งนี้ด้วย”

ทั้งหมดหัวเราะในคำพูดแบบเรียบ ๆ ของเขา แต่ตาพรานเฒ่าเกาหัวยิก ร้องลั่นออกมา

"ฮี้! นายเก๊าะ ช่างสรรจำเสียจริงๆ หาว่าบุญคำเล่าเรื่องนี้มาตั้ง 37 รอบ ความจริงยังไม่ถึง 20 รอบเลย ไม่รักกันจริงก็ไม่เล่าให้ฟังร้อก!"

ทุกคนยิ่งหัวเราะครืน รพินทร์ไม่สนใจกับอาการเคืองๆ ของแก กล่าวกับคณะนายจ้างของเขาว่า

"ในด้านความบอกเล่านะครับ แต่สำหรับผมไม่เคยพบและไม่ขอยืนยัน–เรื่องเกี่ยวกับ 'สาง' นี่ เท่าที่ได้ยินมาก็ตรงกันกับที่บุญคำบอกนั่นแหละ คือคนแก่กล้าอาคมเรียนมาทางนี้ โดยเฉพาะหรือมิฉะนั้นก็คนที่ฆ่าเสือมามากจนวิญญาณของเสือสิง เมื่อถึงวาระแล้วก็จะมีอิทธิฤทธิ์แปลงร่างเป็นเสือนั้น เมื่อเป็นเสือก็มีนิสัยดุร้าย อำมหิตเหมือนสัญชาตญาณดั้งเดิมของเสือทุกอย่าง จะคอยดักจับคน และลากเอาไปกินแบบเดียวกับเสือ แต่มีสมองฉลาดรู้คิดอย่างเดียวกับคน และเมื่อประกอบอาชญกรรมฆ่าคนในลักษณะเสือเสร็จเรียบร้อยแล้ว ก็จะกลายร่างมาเป็นคนธรรมดาตามเดิม ทำให้เป็นเรื่องลึกลับ และพรานผู้ติดตามล่าทั้งหลายก็ค้นหาไม่พบ และลงได้กลายเป็นเรื่องพิลึกๆ เต็มไปด้วยคาถาอาคมแบบนี้แล้ว การปราบก็จะต้องมีวิธีพิลึกๆ ชนิดใช้กำลังภายในแบบเดียวกันนั่นแหละ คือจะปราบธรรมดาเหมือนปราบสัตว์ทั่วไปไม่ได้ ต้องประกอบด้วยไสยเวทอาคมด้วย สำหรับป่าเมืองไทย เราไม่ค่อยจะได้ยินกันนัก ส่วนมากก็ได้ยินกันแต่คำว่า 'เสือสมิง' อันหมายถึงเสือผีสิงทำให้สามารถแปลงเป็นคนได้ แต่ 'สาง' มันเป็นตรงกันข้าม คือธรรมชาติดั้งเดิมเป็นคน แต่พอเฮี้ยนร้อนวิชาขึ้นมาก็กลายร่างเป็นเสือ จึงจัดว่า 'สาง' ร้ายกว่า 'สมิง' ทางป่าภาคพื้นพม่านี่

จะมีเรื่องราวของสางหนาหูหน่อย ส่วน ‘สาง’ ที่คุณไชยยันต์เคยได้ยินและเข้าใจนั้น ก็ถูกต้องเหมือนกัน คือเสือลายพาด-กลอนที่แก่หง่อมจนหมดลายแล้ว เหลือแต่สีเหลืองซีดๆ ทั้งตัว พรานป่าคนไทยพวกเราก็เรียกว่า ‘สาง’ เหมือนกัน”

“อือม์ ก็น่าคิดนะ น่าคิดมากทีเดียว โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเรามาเผชิญกับไอ้มันตรัยในลักษณะที่มันกลายร่างเป็นเสือได้ มันเป็นการสนับสนุนยืนยันให้เราเชื่อได้ทีเดียวว่า เท่าที่บุญคำเล่า หรือที่คุณได้ยินมานั้น มันน่าจะมีเค้าเงื่อนเป็นจริงอยู่บ้างเหมือนกัน...”

ไชยยันต์ว่า ยกมือขึ้นลูบปลายคาง

“ถึงแม้ว่ามันตรัย จะมีซากเสือหินไว้ตะหาก เพื่อสำหรับถ่ายทอดวิญญาณเข้าไปสิง แล้วกลายร่างเป็นเสือจริงขึ้นมาโดยไม่ได้แปลงตัวบันดาลเป็นเสือขึ้นมาด้วยตัวเอง แต่มันก็มาจากหลักการอันเดียวกันนั่นแหละ คืออิทธิฤทธิ์ทางโลกียฌานอันเป็นดิรัจฉานวิชา และเราก็ไม่สามารถจะจับได้คาหนังคาเขาหรือมองเห็นกับตาออกไปชัดๆ ว่า ขณะที่วิญญาณของมันตรัยสิงในร่างเสือหินนั้น เสือหินได้กระดิกตัวมีเนื้อหนังมังสาขึ้นมาได้อย่างไร ตลอดเวลาเมื่อเราเผชิญกับไอ้เสือตัวนั้นมันก็กลายเป็นเสือจริงเคลื่อนไหวได้ขึ้นมาเสียแล้ว ไม่เคยเอามันอยู่หมัดในขณะที่มันยังคงร่างเป็นเสือจริงได้เลยสักครั้ง ถึงเมื่อตอนที่เราวางกับระเบิดก็เหมือนกัน เราไม่ได้เห็นกับตา แต่อาศัยหลักพิสูจน์แบบเรขาคณิตเท่านั้น ในข้อที่ว่า...ไอ้เสือหินตัวนั้นกระดิกตัวเคลื่อนไหวขึ้นมาได้ กับระเบิดที่วางไว้จึงทำงานขึ้น และภายหลังจากระเบิดแล้ว ตอนที่เราไปดู แทนที่จะเห็นเป็นเนื้อหนัง-

มังสาของสัตว์มีชีวิตแหลกเละอยู่ ก็กลับปรากฏว่า เป็นท่อนหินนั่นเองที่แยกชิ้นส่วนพินาศออกไปแล้วอีกอย่างหนึ่ง...”

อดีตนายทหารปืนใหญ่ หันไปตบไหล่บุญคำอย่างเชื่อถือศรัทธาเต็มที่

“สมมติว่า ถ้าเรื่องราวที่บุญคำบอกเล่า หรือเรียนรู้มานี้เป็นข่าวโคมลอยปราศจากความจริงเสียทีเดียว ทำไมบุญคำถึงเอาหลักการในการแก้เคล็ดแก้อาถรรพณ์มาใช้ปราบมันตรัยในครั้งนี้ได้อย่างถูกต้องและสำเร็จลงได้ ถ้าไม่ได้ ‘ลูกไม้ทีเด็ด’ ของบุญคำ ป่านนี้พวกเราก็คงจะปราบมันไม่ได้ และดีไม่ดีใครต่อใครในบรรดาพวกเราก็คงเสียท่ามันลงบ้างแล้ว”

“จริง ฉันเห็นด้วยอย่างไม่มีอะไรเคลือบแคลงอีกเลย!”

หมอดารินรับออกมาอย่างหนักแน่นเต็มใจยิ่ง

“ความลี้ลับในโลกนี้มันมีอยู่จริง ขึ้นอยู่กับภูมิประเทศ เหตุการณ์ และสิ่งแวดล้อม เมื่อเรายังค้นไม่พบ ยังเรียนไม่ถึง หรือหาทางพิสูจน์ไม่ได้ เราก็คิดว่ามันเป็นสิ่งเหลวไหล ทีนี้อยู่ที่ว่าในช่วงชีวิตหนึ่งของคนเราจะได้พบเห็นหรือไม่เท่านั้น ฉันเองเป็นแพทย์ เป็นนักวิทยาศาสตร์เต็มตัว–นักวิทยาศาสตร์ ที่เหนือกว่าใครทุกคนในคณะของเรานี่ แต่ฉันก็ยอมรับแล้ว ไม่มีประโยชน์อะไรที่เราจะทำปากแข็ง เพื่อเกียรติภูมิของคนที่เกิดมาท่ามกลางแสงสีอารยธรรมอย่างเรา ถึงปากเราจะไม่ยอมรับ แต่มันก็ค้านกับความคิดภายในอยู่แล้ว เพียงแต่ว่าเราไม่ได้หลงเชื่ออย่างงมงายหลับหูหลับตาเท่านั้น และเราต้องการพิสูจน์ทดสอบเพื่อค้นคว้าหาความจริงที่แฝงอยู่เบื้องหลังออกมาให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ทีเดียว”

"นายหญิงเป็นคนฉลาดจริง ๆ "

บุญคำได้ที ก็เลยหยอดยาหอมเข้าให้

"ฉลาดที่ยอมเชื่อบุญคำใช่ไหม?"

เชษฐาดักคอ ตาพรานเฒ่าสั่นหัว

"ไม่ใช่หรอก นายใหญ่ จะเชื่อหรือไม่เชื่อบุญคำน่ะ เป็นอีกเรื่องหนึ่ง แต่นายหญิงพูดได้อย่างฉลาด...คือยอมรับฟังได้หมดทุกเรื่อง ไม่ว่ามันจะแปลกประหลาดพิสดารเหลือเชื่อเพียงไร สมองของเรามีอยู่กับตัว เราค่อยคิดเอาเองก็ได้ว่า มันจะจริงหรือไม่ ดีกว่าพวกชาวกรุงบางคนที่บุญคำเคยเห็นมาแล้ว อวดตัวว่าศิวิไลซ์ ฉลาดล้ำ เอะอะก็ต้องหาว่าเหลวไหลไม่เป็นความจริงเอาไว้ก่อน เขารู้กันว่า ถ้าพูดอย่างนั้นละก็หมายถึงความเป็นผู้ฉลาด...เป็นผู้เจริญของตัวเอง"

"บ๊ะ! คมคายมาก ตาเฒ่า..."

ไชยยันต์ตบเข่าฉาดร้องลั่นออกมา พร้อมกับหัวเราะดังลั่นชอบอกชอบใจ

"นี่หลอกด่าพวกเราเข้าให้แล้วรึ สำคัญ!"

บุญคำยกมือท่วมหัว ไหว้กราด

"กราบตีนเจ้านายทุกคน สาธุ-สาธุ! ให้ธรณีสูบบุญคำเดี๋ยวนี้ ถ้าบุญคำด่าพวกเจ้านาย บุญคำหมายถึงพวกชาวกรุงอื่น ๆ ตะหาก ไม่ใช่พวกเจ้านายของบุญคำคณะนี้เลย พวกเจ้านายร่วมเผชิญเหตุการณ์กับบุญคำมาแล้ว ก็จะรู้เห็นได้เองว่าอะไรมันเป็นอะไร บุญคำหมายถึงเจ้าพวกหรูโก้ชาวกรุงทั้งหลาย ญาติโยมพวกพ้องของนายห้างอำพลแก เวลาเดือนเมษายนของทุก ๆ ปี ก็แห่กันมาที่หนองน้ำแห้ง ไหว้วานให้

พรานใหญ่ออกนำเที่ยวล่าสัตว์ แต่ละคนคุยโวเก่งทั้งนั้น บางคนก็เป็นมือปืนแข่งขันชนะเลิศมาแล้ว ค่างบนยอดไม้สักตัวก็ยังยิงไม่ถูก บอกว่าไม่เหมือนเป้ากระดาษที่ยิงในสนามแข่ง มองไม่เห็นตัวมั่ง พอเห็นตัวยกปืน มันยกตีนหลอกให้แล้วเผ่นไปเสียมั่ง ยิงไม่ทัน กลางคืนขึ้นนั่งห้างคุยว่าผีไม่มีในโลก ไม่เคยกลัวสิ่งเหลวไหล ปรากฏว่าตกดึกถูกอะไรถีบลงมาจากห้างแทบคางเหลือง ไอ้บ้างก็ตาฝาดมองเพื่อนกันเองเป็นเก้งกวางซัดตูมเข้าให้เกือบตายเสียหลายราย ถามพรานใหญ่ดูเหอะ ไม่เชื่อบุญคำก็ หน้าร้อนทุกปี พรานใหญ่ปวดหัวต้องคอยรับแขกชาวกรุงของนายห้างอำพลทุกที จนเป็นที่รู้กันว่า พอใกล้จะถึงหน้าร้อน พรานใหญ่ไม่เคยอยู่หนองน้ำแห้งเลยเข้าป่าลึกไปหลบนอนเสีย”

วงสนทนาเริ่มครึกครื้นขึ้น เพราะมีตาเฒ่าเป็นตัวซูโรง รพินทร์ถลึงตามองดูแก เป็นเชิงปรามให้สงบปากคำไว้เสียบ้าง ไม่ให้พูดอะไรเรื่อยเปื่อย พล่อย ๆ ไปนอกลู่นอกทาง บุญ-คำทำท่าเหมือนจะน้ำลายแตกคอต่อไปอีก ก็เลยยิ้มแหย ๆ หุบปากลง ในทันทีนั้น รู้ตัวเหมือนกันว่าถ้าพรานใหญ่ไม่กระตุกไว้เสียก่อน แกก็จะพรรณนาเรื่อยเฉื่อยไปถึง ‘คุณแสงโสม’ ซึ่งพยายามจะมาเป็น ‘นายหญิง’ ของแกคนนั้น ซึ่งพรานใหญ่คงไม่ชอบให้เอ่ยถึงต่อหน้าใครคนหนึ่ง ที่คอยตะแคงหูผึ่งดักฟังอยู่ในขณะนี้เป็นแน่

และจะว่าอันที่จริง แกก็สนิทชิดชอบและรักนับถือ

‘นายหญิงดาริน’ คนนี้ยิ่งกว่า ‘นายหญิงแสงโสม’ นั้น หลายเท่าเทียบกันไม่ได้

“ก็จริงของบุญคำเหมือนกันในข้อนี้ พรานกรุงมักจะมาทำเรื่องห้าแต้มอะไรให้พรานป่าเห็นอยู่เสมอ เพราะความที่ไม่รู้ชำนาญมาก่อน ผสมกับความอวดดี ซึ่งพวกเราเองที่มาด้วยกันนี่ ก็ได้รับบทเรียนกันมาแล้วทั้งนั้น”

เชษฐากล่าวยิ้มๆ อย่างอารมณ์ดี พอใจในความฉลาดเฉลียวกลอกกลิ้งไปได้ทุกแง่ทุกมุมของตาพรานเฒ่า ซึ่งดูจะมีอะไรพิเศษเหนือกว่าพรานป่าทั่วๆ ไป

“พูดถึง ‘สาง’ ก็เพิ่งจะมาได้ยินรู้ความหมายของมันจากบุญคำเล่าเดี๋ยวนี้เองแหละ ครั้งแรก นึกว่ามันเป็นคำต่อท้ายเรียกให้คล้องจองกัน ตามหลักของภาษาไทยที่มักจะมีคำต่อท้ายที่ฟุ่มเฟือยอยู่เสมอ เป็นต้นว่า...เสือสาง หรือผีสาง และถ้าจะพิจารณากันตามความหมายในพจนานุกรม ‘สาง’ ก็หมายถึงผีนั่นเอง ไม่นึกว่ามันจะมีที่มาใกล้เคียงกับคำว่าเสือเข้าให้ด้วย”

“นายใหญ่จำไว้เถอะ คำว่า เสือ สิง สาง สมิง มันไปด้วยกัน มันพวกเดียวกัน เพียงแต่ว่าไอ้ชนิดไหนมันจะร้ายพิเศษขึ้นไปเท่านั้น มีตะเข้ ยังมีตะโขงได้ มีเสือก็มีสางได้เหมือนกัน ว่าแต่พวกนายเคยเห็นตะโขงไหมล่ะ ตะโขงมีจริงๆ ไม่ใช่มีเฉพาะที่เด็กมันร้องตะโกนเล่นกันว่า ‘ไอ้เข้ไอ้โขงมะโรงไม้สัก’... อะไรนั่นหรอก”

คณะนายจ้างทุกคนมองดูตาเฒ่าอย่างทึ่งๆ

“ไม่เลว บุญคำนี่ สารพัดรู้ แล้วก็มีนิทานมากเหลือเกินไหนเล่าไปอีกซิ ไอ้โขงของบุญคำเป็นยังไง”

ไชยยันต์กระตุ้นมาด้วยอารมณ์สนุก

"นายทหารไม่เคยรู้จัก ไม่เคยได้ยินบ้างหรอกรึ?"

"ก็เคยร้องเล่นอยู่เหมือนกัน ตอนสมัยเด็ก ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งมันจะร้องกันอีตอนกระโดดน้ำในคลองตูม ๆ แล้วพอโตมานี่ก็เคยเห็นเขาขังไว้ในสวนสัตว์"

"หา! ว่ายังไงนะ ตะโขงหรือนายทหาร เขาขังไว้ในสวนสัตว์ มีใครที่ไหนจะจับตัวตะโขงได้"

บุญคำร้อง ทำตาโตตาเหลือก

ไชยยันต์หัวเราะ "จริง ๆ เขาขังไว้ในสวนสัตว์ ใกล้ ๆ กับบ่อตะเข้นั่นแหละ ในเขาดินก็มี"

"ตะโขงของนายทหารรูปร่างเป็นยังไง?"

แกถามเร็วปรื๋อ

"ไม่ใช่ของฉันหรอก ขององค์การสวนสัตว์เขา รูปร่างมันก็เหมือนกับจระเข้นี่แหละ แต่ปากมันยาวเรียวแหลมเหมือนปากปลาเข็ม หรือปลากระทุงเหว"

ตาพรานเฒ่าโบกมือหัวร่อตัวงอ

"โอ๊ย! ไม่ใช่แล้วละ นายทหาร นั่นมันไอ้เข้ปากเข็มตะโขงที่ไหนกัน พิโธ่เอ๊ย!"

"อ้าว! แล้วตะโขงของบุญคำล่ะ รูปร่างหน้าตายังไง?"

"ตะโขงมันอยู่ในบึงหรือลำน้ำเปลี่ยว ๆ ใครมีโอกาสเห็นมันก็นับว่าเป็นบุญตาไม่เคยมีใครจับมันไปไว้ในสวนสัตว์ได้หรอกนายทหาร รูปร่างมันเหมือนจระเข้ ถูกแล้ว แต่ตัวใหญ่กว่าไอ้เข้ใหญ่สักสามเท่า จมูกไม่มีก้อนขี้หมา แต่บนหัวมีเขางอกโง้งมาข้างหน้าอันเดียวเหมือนนอแรด มีลิ้นด้วย ดุร้ายน่ากลัวที่สุด"

“สำคัญ ท่าทางมันน่ากลัวจริงๆ แหละ ตามที่บุญคำว่ามันอยู่ที่ไหนมั่งล่ะ ในหนังทีวีญี่ปุ่นกระมัง?”

“แหล่วกัน นายทหารไม่เชื่อบุญคำอีกแล้ว ไม่ได้มีในหนังขายยาหรอก แต่มีจริงๆ เลาะลำน้ำสาละวินขึ้นไปบนๆ โน่น แถวๆ เขตรัฐว้า ถ้ามีโอกาสไปได้ถึง นายทหารคงจะได้เห็นเอง”

ท่าทางของแกขึงขังจริงจังยิ่ง ทำเอาไชยยันต์นั่งทำตาปริบๆ

“นี่แปลว่าบุญคำเคยเห็นมาแล้วงั้นสิ”

“พ่อบอก...”

คราวนี้แกอ้อมแอ้มในลำคอ แล้วยิ้มเห็นเหงือกดำคล้ำทุกคนหัวเราะขึ้นพร้อมกันอีกครั้ง ไม่มีใครถือสาเป็นอารมณ์

“ตั้งแต่เข้าป่ากันมานี่ บุญคำมีเรื่องพิลึกกึกกือเล่าให้ฟังไม่เคยซ้ำเลย แล้วก็ไม่ยอมหมดเสียด้วย เป็นยาแก้ง่วงได้ดีมาก”

เชษฐาเปรยปนหัวเราะเบาๆ

“อย่าไปทำเป็นคนสนใจซักไซ้แกเข้าครับ คุณไชยยันต์ เรื่องในป่า บุญคำโม้ให้ฟังได้ 7 วัน 7 คืนก็ไม่จบ ขนาดที่หนองน้ำแห้งไม่มีหนังหรือทีวีจะดู ถ้าให้แกได้ดูทีวีเหมือนกุมารชาวกรุงเมื่อไหร่ละก็รับรองมีเรื่องเล่าพิสดารมากกว่านี้”

พรานใหญ่พูดหน้าตาเฉย

“บ๊ะ! แล้ว!! นายหนอนาย มาด้วยกันแท้ๆ...”

บุญคำชำเลืองค้อนปะหลับปะเหลือก บ่นอุบอิบ มองดูพรานใหญ่อย่างเคืองๆ ดารินยิ้มอย่างขันๆ มองแกด้วยสายตาสนิทชิดเชื้อ แล้วเปลี่ยนไปจับอยู่ที่จอมพราน

"จริงด้วย มาด้วยกันแท้ๆ บ่าวนายคู่ขา ขัดคอกันได้ คุณไม่มีเรื่องอะไรจะเล่าให้พวกเราฟังก็เฉยๆ เถอะ แต่ฉันอยากจะฟังเรื่องแปลกๆ จากบุญคำ อย่างน้อยที่สุดมันก็ช่วยฆ่าเวลาได้ ไม่งั้นฉันก็นั่งคิดอยู่นี่เองว่า ทำไมคุณถึงใจดำไม่ออกไปตามแงซายเดี๋ยวนี้ และเมื่อไหร่จะสว่างเสียที...ใจดำ รู้มั้ย...ใจดำ?"

ประโยคหลัง หล่อนกระแทกเสียงแล้วค้อน

รพินทร์ ไพรวัลย์ มองค้อนนั้นอย่างเต็มตา ยิ้มอยู่ในสีหน้า พลางจุดบุหรี่สูบ

"เอางี้ดีกว่าครับ ไหนๆ จะฟังเรื่องโม้กันแล้ว ผมก็มีเรื่องโม้จะเล่าให้ฟัง สนุกตื่นเต้นกว่าของบุญคำเสียอีก ผมจะโม้ให้ฟังเอง"

"ก็ลองโม้ไปซิ ดีกว่าจะมานั่งเต๊ะท่านิ่งขรึมเป็นไม้ท่อนอยู่"

ราชสกุลสาวผู้มีอารมณ์ 'หมั่น' อยู่แล้วพูดมาสะบัดๆ

"เรื่องที่ผมจะเล่านี่ เกี่ยวกับคำว่า 'สาง' อีกเหมือนกัน เราพบกันมาสอง 'สาง' แล้ว สางแรกคือสางเขียว มนุษย์กินคนเผ่าหลงสำรวจ สางที่สอง...ก็คือสางมันตรัย เจ้ามนุษย์ที่แปลงร่างเป็นเสือได้ อีกสางหนึ่งเรายังไม่พบครับ และภาวนาอย่าให้พบเลย ถ้าพบเป็นได้วิ่งกันป่าแตก"

"สางอะไรกันอีกล่ะ"

"สางห่าครับ!"

"บ้า!! นี่ด่าฉันรึ?"

ดารินร้องกรี๊ดลั่นขึ้นมา มีอาการเหมือนจะเต้น

พรานใหญ่หน้าตื่น หันไปมองหน้าพวกพรานพื้นเมือง

ของเขาที่แวดล้อมอยู่ แล้วมองหน้าราชสกุลสาวผู้มีอาการเกรี้ยว-กราดกระฟัดกระเฟียดอยู่ในขณะนี้ สลับกันอย่างงุนงง

"เอ๊ะ! อะไรกัน ผมยังไม่ได้ด่าคุณหญิง หรือว่าด่าใครที่ไหนแม้แต่คำเดียว หคุณหญิงเป็นอะไรไปเสียแล้ว"

"ทำไมจะไม่ด่า คุณพูดว่าอะไรตะกี้นี้"

หญิงสาวตวาดแว้ด หน้าแดง

"ผมพูดว่า สางห่า"

"ก็นั่นแหละ 'สางห่า' สางเหวอะไรนั่นแหละ มันคำด่ากันชัดๆ"

รพินทร์เป่าลมออกจากปาก ลืมตาโต

"ตายละ เวรกรรม ทำไมคุณหญิงถึงกล่าวหาผมอย่างนี้เล่าครับ ผมพูดคำว่า สางห่าจริง แต่มันไม่ได้เป็นคำด่าหรือคำผรุสวาทหยาบใดๆ ทั้งสิ้น โธ่..."

"อะไรกัน? คำมันก็บอกอยู่ชัดๆ แล้ว แล้วก็พูดสวนออกมาพูดใส่หน้าฉัน! ไหนบอกมาซิว่า มันหมายถึงอะไร ถ้าไม่ใช่คำด่า"

หล่อนเสียงแข็งจะเอาเรื่องให้ได้ รพินทร์จุ๊ปากเบาๆ ยกมือขึ้นเกาท้ายทอย มองดูหน้าเชษฐากับไชยยันต์ด้วยอาการพิพักพิพ่วนบอกไม่ถูก นายจ้างชายของเขาทั้งสองคน อมยิ้มอยู่ก่อนแล้ว ไม่แสดงอาการว่าจะคิดอะไรมากหรือ 'หูหาเรือง' อย่าง 'นายหญิง' นอกจากความขบขัน

"เอายังงี้ดีกว่าครับ ถ้าผมอธิบาย คุณหญิงก็จะว่าแก้ตัว ลองถามบุญคำดีกว่า ว่า 'สางห่า' หมายถึงอะไร"

"อย่ามาแก้เกี้ยวหน่อยเลย ฉันเท่าทันหรอก ถึงอย่างไร

นายกับบ่าวก็จะต้องเข้าข้างกัน ยิ่งตาบุญคำยิ่งจอมกะล่อน แกคงกลิ้งแก้ไขให้เจ้านายไปได้วันยังค่ำแหละ”

“ถ้างั้นก็ลองเลือกถามใครสักคนหนึ่ง ในระหว่างเด็ก ๆ ของผมเหล่านี้ คุณหญิงเลือกเอาเจ้าคนที่เห็นว่ามันซื่อที่สุด และก็ไม่มีปัญญาพอที่จะกะล่อนมุสาเพื่อช่วยแก้ตัวให้ผม เลือกถามเอา จะเป็นเกิด จัน หรือเส่ยนี่ก็ได้ เจ้าพวกนี้รู้จักคำว่า ‘สางห่า’ กันดีทั้งนั้น คุณหญิงสังเกตดูหน้าตาของมันแต่ละคนเอาเถิดครับ พอได้ยินคำว่า ‘สางห่า’ ที่ผมพูดถึงนี่ ท่าทางมันไม่เป็นสุขยังไงบ้าง”

“ก็ด้วยกันทั้งนั้นแหละ เด็ก ๆ พวกนี้ของคุณมันจะโง่สักแค่ไหนเทียว พอฉันถาม มันก็ตกบันไดพลอยโจนแกล้งพูดไปถึงตัวอะไรที่มันพิลึกกึกกือ แล้วคุณก็ฉวยโอกาสผสมโรงโมเมไปด้วย แล้วทุกคนก็คงแอบหัวเราะ เห็นฉันเป็นตัวตลกไป เอางี้...คุณอธิบายคำว่า ‘สางห่า’ มาให้ฉันฟังเป็นภาษาอังกฤษ พวกนี้จะได้ฟังไม่รู้เรื่อง และเดี๋ยวฉันจะถามบุญคำให้อธิบายซ้ำอีกที ถ้าทั้งสองคนบ่าวนายบอกไม่ตรงกันละก็น่าชม!”

จอมพรานถอนใจเฮือก ดารินฉลาดเป็นกรด และมีเจตนาอย่างหมายมั่นที่จะจับโกหก...เล่นงานเขาให้ได้ เชษฐากับไชยยันต์หัวเราะชอบอกชอบใจ

“เสร็จละ รพินทร์ เจอเอาปัญญาของขงเบ้งเข้าให้แล้ว!”

ไชยยันต์พูดพลางหัวเราะ

“ไม่เสร็จหรอกครับ คุณไชยยันต์เพราะผมไม่ได้โกหกหรือว่าปั้นแต่งขึ้นเองอย่างคุณหญิงเข้าใจ ดีเหมือนกันจะให้พิสูจน์

กันอย่างนั้นก็ได้ ผมจะได้พ้นข้อกล่าวหาว่า ‘ด่า’ หรือกล่าวคำหยาบกับคุณหญิง”

“ก็อธิบายมาซิ เร็ว!”

ดารนพูดกระชากๆ

พรานใหญ่หัวเราะเบาๆ อธิบายให้หล่อนฟัง โดยภาษาต่างประเทศ พอเขาบอกจบหล่อนก็หันขวับไปทางบุญคำซึ่งนั่งอ้าปากหวออยู่ ถามด้วยอาการยิ้มดุๆ ว่า

“เอ้า! บุญคำ บอกฉันมาสิ สางห่าน่ะมันเป็นอะไร บอกมาให้ตรงกันนะ ถ้าบอกผิดละก็เคราะห์ร้ายทั้งบ่าวนาย แต่ถ้าสารภาพเสียก่อนให้รู้แล้วรู้รอดไปว่าบุญคำไม่รู้ ไม่เคยได้ยินมาก่อน ฉันก็จะไม่เอาโทษบุญคำ เฉ่งพรานใหญ่คนเดียว”

บุญคำเอามือลูบหัว ยิ้มแหยๆ ทำหน้าพิกล แกชักใจไม่ดีเหมือนกัน ถามอ้อมแอ้มมาว่า

“แล้วพรานใหญ่บอกนายหญิงว่ามันเป็นตัวอะไรล่ะ?”

“เรื่องอะไรจะมาย้อนถามฉัน เขาบอกฉันมาแล้วละ แต่ฉันต้องการสอบดูว่าตรงกับที่บุญคำบอกไหม ถ้าบุญคำไม่รู้ก็รับมาเสียตามตรง...ไม่รู้ใช่ไหม?”

ประโยคหลังหล่อนชี้หน้า คาดคั้นมา

“เสร็จละซินาย...ตายแน่ คราวนี้ต้องตายแน่ๆ...”

ตาพรานเฒ่าครางเป็นเพลงอ่อยๆ ด้วยสำเนียงคนเมืองกาญจน์ของแก หันไปทำหน้าม่อยมองรพินทร์

“อโหสินะ นาย ถ้าบุญคำบอกนายหญิงไปไม่ตรงกับที่

นายบอก บุญคำก็ไม่รู้เสียด้วยว่านายบอกนายหญิงไปว่ายังไง จะเคราะห์ร้ายคนเดียวก็ไม่ได้ ต้องพลอยให้บุญคำเคราะห์ร้ายไปด้วย เฮ้อ เจ้าประคุณเอ๊ย!”

คราวนี้รพินทร์ชักฉน ร้องออกมาว่า

“แล้วกัน ทำเป็นปากเสียไปได้ บุญคำ ไม่ต้องมาทำรีๆ รอๆ อยู่หรอก อธิบายให้นายหญิงฟังไปตามที่บุญคำรู้แล้วก็ไม่ต้องมาทำท่าว่าเดือดร้อนแทนฉันด้วย หรือถ้าไม่เคยรู้ก็บอกนายหญิงไปตามตรง”

บุญคำยิ้มแหยๆ อยู่ในอาการเดิม

“รู้ซินาย...ทำไมบุญคำจะไม่รู้ชื่อนี้...”

แกว่าเสียงอ้อมแอ้มอยู่ในลำคอ แล้วหันไปทางนายหญิง

“สางห่า เป็นงูใหญ่ชนิดหนึ่ง นายหญิง แต่มีตีนสี่ตีน บางขณะเดิน บางขณะมันเลื้อย ถ้าจะไปเร็วมันก็เลื้อยไป พิษมันจะร้ายสักขนาดไหน บุญคำก็ไม่รู้เหมือนกัน แต่เขาเล่ากันว่าทางที่ตัวมันเลื้อยผ่านไป กิ่งไม้ใบไม้สดๆ จะไหม้เกรียมเป็นทางราวกับถูกไฟเผาทีเดียว...พรานใหญ่บอกนายหญิงไว้ตรงกับที่บุญคำว่านี่หรือเปล่า?”

ดารินเม้มริมฝีปาก ยิ้มออกมาได้นิดหนึ่ง เปลี่ยนสายตาไปจับอยู่ที่รพินทร์ เขามองอยู่ก่อนแล้ว รีบบอกมาว่า

“สงสัยอีกกระมังครับ ว่าบุญคำฟังที่ผมอธิบายให้คุณหญิงเมื่อครู่นี้เข้าใจ”

“เปล่า ไม่สงสัยในข้อนั้นหรอก แต่สงสัยลักษณะรูปร่างของตัว ‘สางห่า’ ที่ว่ามานี่เสียมากกว่า”

“ก็แปลว่าผมพ้นข้อหาไปได้?”

"ขอโทษ ถ้าหูของฉันจะ 'หาเรื่อง' ไปบ้าง แต่ก็น่าจะให้เข้าใจอย่างนั้นอยู่หรอก มีอย่างหรือ ตัวบ้าบออะไรชื่อไม่น่าฟังอย่างนั้น แล้วอยู่ ๆ คุณก็มาพูดพรวดใส่หน้า ฉันก็นึกว่าด่าฉันน่ะซิ"

ไชยยันต์สะกิดจอมพราน บอกหน้าตาเฉย

"อย่าไปถือสาเลย เขาก็เป็นนักกีฬาพอที่จะยอมรับตรง ๆ ว่า 'หูหาเรื่อง' อยู่แล้ว"

"ได้ทีผสมโรงอีกแล้วหรือ ไชยยันต์?"

หล่อนหันไปมองหน้าเพื่อนชายอย่างไม้เบื่อไม้เมา

"มัวแต่จ้องทะเลาะกันอยู่ ก็เลยไม่ได้รู้เรื่องเกี่ยวกับตัวสางห่า"

พี่ชายแทรกลางมา

"เราพูดกันถึงคำว่า 'สาง' อยู่แล้ว และคุณหญิงก็หาว่าผมไม่มีเรื่องอะไรจะมาบอกเล่าให้ฟังเสียบ้างเลย ผมก็เลยเอาตระกูล 'สาง' นี้มาบอกเสียให้หมด สางเขียวมีแล้ว สางเฉย ๆ ก็มีแล้ว อีกสางหนึ่งอันเป็นสางสุดท้ายก็คือสางห่านี่แหละ เท็จจริงจะมีอย่างไร ก็นึกเสียว่า 'เขาเล่าว่า' ก็แล้วกัน"

"อย่าพูดถึงมันบ่อย ๆ หน่อยเลยนาย บุญคำไม่อยากจะได้ยินเลย ฟังแล้วใจไม่สบาย เรียกหามันบ่อย ๆ มันดันโผล่ออกมาให้เห็นจริง ๆ พวกเราจะเดือนร้อนกันอีก"

บุญคำพูดออม ๆ เสียง ท่าทางแกและพวกพรานพื้นเมืองทุกคนดูจะไม่สบายใจเอาจริง ๆ ไม่ได้เกิดจากอาการแสร้งกระทำ คณะเจ้านายทั้งสามก็สังเกตเห็นอยู่ เกิด เส่ย และจัน หันไปจับกลุ่มพูดอะไรกันซุบซิบ

ถ้าเป็นสมัยของการเริ่มเดินทางระยะต้นเชษฐาไชยยันต์ ดาริน ก็คงหัวเราะกันอย่างครื้นเครง และเห็นว่าเป็นเรื่องเหลว-ไหลที่สุด ในคำอธิบายของบุญคำเมื่อครู่นี้ แต่เดี๋ยวนี้ความคุ้นเคยกับสิ่งมหัศจรรย์แปลก ๆ อย่างไม่คาดฝันว่าจะได้พบมาก่อน ทำให้เห็นเป็นเรื่องสามัญธรรมดาที่สุดในรายงานข่าวของงูประหลาดชนิดนั้น และก็ไม่มีใครเห็นว่าเป็นเรื่องชวนขบขันแม้กระทั่งมาเรีย ฮอฟมันเอง ซึ่งพลอยได้รับจากการกระซิบแปลถ่ายทอดของดาริน ถึงข้อความในการสนทนา

"มีรายงานข่าวยืนยันได้แน่นอนเพียงไหน เกี่ยวกับไอ้ตัวชื่อแปลกนี่?"

ไชยยันต์ถาม

รพินทร์หัวเราะอย่างขัน ๆ ตัวเอง

"ก็คำบอกเล่ากันต่อ ๆ มานั่นแหละครับ สำหรับผมเองเคยได้ยินจากพระธุดงค์รูปหนึ่ง ท่านเคยเล่าให้ฟังไว้นานแล้วตั้งแต่ผมยังตระเวนอยู่ในป่าแคว้นฉาน สมัยยังเป็นตำรวจชายแดน พวกอาจารย์ที่นั่งทางในเก่ง ๆ ก็เคยพูดถึงตัว 'สางห่า' เอาไว้ในลักษณะเดียวกัน มันจะเป็นสัตว์ในนิยาย หรือในมิติที่สี่อันเป็นแดนคิดฝันสร้างมโนภาพขึ้นเองของมนุษย์เรา อย่างไรก็ไม่ทราบได้ ถ้าพูดกันถึงในทางศาสนาหรือพวกธัมมะธัมโม ก็บอกว่ามันเป็นสัตว์ที่ถูกบันดาลขึ้นมาด้วยบุรพกรรมของแต่ละบุคคลที่เผชิญหน้ามัน ถ้าไม่โชคดีประเสริฐสุด ก็คงจะโชคร้ายอย่างมหาเคราะห์ทีเดียว แต่ผมก็ยังไม่เคยพบใครที่เผชิญหน้ากับตัวชนิดนี้ด้วยตนเอง แล้วมาเล่าความให้ผมฟังเลย ถึงพระ-ธุดงค์ที่เล่าความให้ผมฟัง ท่านก็บอกว่าท่านไม่ได้ลืมตาเห็น

หากแต่หลับตาเห็น ในระหว่างที่จะเดินตัดช่องเขาขาดแห่งหนึ่ง วันนั้นท่านธุดงค์โดดเดี่ยวไปองค์เดียวกลางวันแสกๆ เกิดเป็นพายุหมุนป่าปั่นป่วนไปหมด ท่านหาทางออกไม่ได้ ทั้งๆ ที่ก็เคยเดินผ่านเส้นทางนั้นมาก่อนแล้ว และเคยจำทางได้อย่างแม่นยำ จึงเข้าฌานเล็งดูด้วยตาทิพย์. ก็เห็นไอ้ตัวชนิดนี้ดักขวางทางอยู่เบื้องหน้า ท่านก็เจริญศีลภาวนาแผ่เมตตาไปให้ มันจึงยอมเปิดทางเลื้อยหนีไปเสีย เมื่อท่านค้นหาทางพบและเดินต่อไปจึงพบรอยที่มันนอนขวางหน้า และเลื้อยเคลื่อนตัวไป ใบไม้แห้งตามพื้นและพุ่มไม้เตี้ยๆ ไหม้เกรียมเป็นทาง ราวกับใครลากซุงที่ติดไฟแดงทั้งต้นไปกับพื้น ส่วนพวกที่นั่งทางในก็บอกว่า มักจะพบเห็นมันเสมอในระยะต้นๆ ของการฝึกนั่งวิปัสสนากรรมฐาน มีอาการเหมือนจะเข้ามาทำร้าย บางคนเรียนไม่สำเร็จผล ก็เพราะหวาดกลัวตกใจเสียก่อน มันมักจะมาเป็นมารขวางกั้นอยู่เสมอ”

“ก็เรียกว่าสัตว์ประหลาดในแดนสนธยานั่นเอง”

ดารินเปรยขึ้น

“จะเรียกอย่างนั้นก็ได้ครับ และความจริงมันก็ถูกต้องแล้ว แต่...ตั้งแต่เราล่วงเข้านรกดำมานี่ เราก็เผชิญกับสารพัดสิ่งที่มันอยู่ในแดนสนธยาทั้งสิ้น แม้กระทั่งความเป็นมาของนิทรานครคนเคยมีชีวิตอยู่สมัยกี่หมื่นกี่พันปีไม่ทราบ สามารถขับเคี่ยวเป็นศัตรูกับเราได้ เสือหินที่กลายร่างมาเป็นเสือจริง พันธุมวดีที่นอนอยู่ในโลงแก้ว พอกลางคืนกลายเป็นค้างคาวสูบเลือดตะขาบตัวโตเท่าต้นรัง อะไรต่ออะไรเหล่านี้มันไม่ทำให้ไอ้ตัว ‘สางห่า’ ที่ผมพูดถึงนี่ กลายเป็นสัตว์ประหลาดไปเลยจนนิด

เดียว มันอาจโผล่ออกมาทักทายกับเราเมื่อไหร่ก็ได้ และผมก็ไม่คิดว่ามันจะร้ายกาจมหัศจรรย์พันลึกไปกว่าเท่าที่เราได้ผ่านกันมาแล้ว และไม่ว่าภัยร้ายกาจใด ๆ ในทุกสถานการณ์คงไม่เกินเลยความรู้ความสามารถ สติปัญญาและดวงชะตาของพวกเราไปได้”

“ถูกแล้ว ไม่มีอะไรจะน่ากลัวร้ายกาจกว่าเท่าที่เราผ่านพบกันมาแล้ว” ไชยยันต์ว่า

“ก็ไม่แน่นัก อนาคตยังเป็นสิ่งที่เรายังทำนายไม่ได้ แต่อย่างน้อยที่สุดเราก็มีประสบการณ์ ความชำนาญเป็นต้นทุนอยู่เต็มที่ ข้อนี้แหละที่ทำให้เราไม่หวาดหวั่นพรั่นพรึง”

เชษฐากล่าวอย่างสุขุมคัมภีรภาพ

การหาอุบาย หลอกล่อชวนคุยเพื่อถ่วงเวลารอคอย แสงตะวันของรพินทร์ ไพรวัลย์ได้ผล นักมานุษยวิทยาสาวลืมความเร่าร้อนกระวนกระวายใจ ที่จะออกติดตามแงซายลงได้ชั่วขณะ จนกระทั่งในที่สุดฟ้าก็สาง สามารถมองเห็นหน้ากันได้ถนัด โดยไม่ต้องอาศัยแสงไฟ

มันเป็นยามเช้า ที่ทัศนวิสัยดีกว่าทุกวันที่ผ่านมา พอแดดเริ่มสาดแสงกระจายไปทั่วยอดไม้ หมอกก็จางระเหยไปอย่างรวดเร็ว ทั้งหมดมีเวลาเตรียมพร้อมอยู่ล่วงหน้าแล้ว จึงไม่มีอะไรจะต้องเสียเวลาอีกทั้งสิ้น รพินทร์สั่งให้บุญคำกับส่างปาเพียงสองคนอยู่เฝ้าแค้มป์ และให้มีหน้าที่เตรียมอาหารคอยท่าทุกคนไว้ นอกนั้นให้ร่วมไปกับคณะ

ทั้งหมดรวมกลุ่มกันเป็นหมู่ เดินตัดทางลงจากเนินที่พักโดยเร็ว แวะตรวจดูที่กองขี้เถ้าใหญ่อันเป็นที่เผาซากของมันตรัยและคัมภีร์มายาวินเมื่อเย็นวานนี้ คะหยิ่นกับพวกพรานพื้นเมืองช่วยกันเอาไม้เกลี่ยดูในกองเถ้าขาวโพลนเหล่านั้น คุ้ยเอาเศษกระดูกบางส่วนของไอ้ผีพันปี ซึ่งบัดนี้ไม่สามารถจะบอกได้แล้วว่า...เป็นกระดูกส่วนไหนบ้างขึ้นมาดู ทุกคนจ้องอยู่ที่ซากของกองเพลิงนั้น เงียบงันกันไปชั่วขณะ

“หมดเวรกันเสียที จงไปที่ชอบ ถ้ามีโอกาสจะอุทิศส่วนกุศลไปให้”

เชษฐายืนปลง

มาเรีย ฮอฟมัน ถี่ถ้วนและฉับไวเสมอตามสัญชาตญาณพราน หล่อนเป็นเพียงคนเดียวในคณะเท่านั้น ที่สังเกตเห็นรอยเท้าแปลกปลอมที่เข้ามาเหยียบย่ำไว้ใกล้กองไฟเมื่อคืน ยกเว้นรพินทร์กับท่านหัวหน้าคณะ ซึ่งรู้เห็นอยู่ก่อนแล้ว

“เอ๊ะ!”

หล่อนร้องเสียงสูง ขมวดคิ้ว ตามองกราดไล่ระไปตามพื้นใกล้เคียง และไปสิ้นสุดเอาที่รอยสุดท้าย ซึ่งลับหายเข้าไปในหมู่หิน เสียงร้องแสดงอาการแปลกใจชนิดนั้น ทำให้ดารินไชยยันต์ และพวกพรานพื้นเมืองหันขวับไปมองดูหล่อน พรานใหญ่กับเชษฐาก็เห็นอาการของมาเรียนั้นได้ จึงแลสบตากันเงียบ ๆ

“มีอะไรผิดปกติ?”

ไชยยันต์ถามโดยเร็ว สืบเท้าเข้าไปใกล้แหม่มสาว ตามองตามแต่ก็ยังไม่เข้าใจอะไรอยู่ดี

อดีตภรรยาม่ายของดร.ฮอฟมันมีสีหน้าฉงนเต็มที่ เงยหน้าขึ้นเหมือนจะมองค้นหาใครคนหนึ่ง แล้วก็พบรพินทร์กำลังยืนมองอยู่เงียบ ๆ อยู่ก่อนแล้ว หล่อนจ้องเขา

"ไพรวัลย์!..."

หล่อนเอ่ยเรียกเขาเสียงหนัก ๆ ไม่กล่าวอะไรอีก หากแต่พยักหน้าเป็นความหมายไปยังรอยเท้า อันเกิดจากขี้เถ้าที่เหยียบย่ำไว้ให้เขาดู

"ผมกับคุณชายเห็นมาก่อนแล้ว ตั้งแต่เมื่อคืน"

จอมพรานบอกเรียบ ๆ ยิ่งทำให้ทุกคน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ไชยยันต์กับดาริน ซึ่งไม่รู้เรื่องอะไรมาก่อนยิ่งงงจัด ส่วนพวกพรานพื้นเมืองพอตรวจพบรอยนั้นเข้า ก็ออกมองสาวรอยไปโดยเร็วอย่างตื่น ๆ สะดุดเข้ากับความแปลกปลอมนั้นเช่นกัน แต่มันเกิดขึ้นภายหลังจากที่มาเรียพบเข้าก่อน

"หมายความว่ายังไง เห็นอะไรตั้งแต่เมื่อคืน?"

ดารินร้องออกมา มองหน้ารพินทร์ มองมาเรียแล้วก็ก้มดูรอยเท้า

"เมื่อคืนนี้ ประมาณ 3 ทุ่มเศษ ขณะที่ทุกคนนอนหลับหมดแล้ว แงซายได้มายืนอยู่ตรงกองไฟที่เราเผาซากมันตรัยนี่..."

เชษฐาเป็นคนบอกขึ้นตามตรง

"พี่กับรพินทร์เห็นเลยลงมาดูก่อนแล้ว แงซายหลบไปก่อนที่เราจะลงมาถึง เหลือไว้แต่รอยตีนที่เหยียบขี้เถ้านั่น อย่างที่เห็นนั่นแหละ"

"แงซายมาที่นี่ เมื่อคืนนี้!"

ไชยยันต์ร้องลั่นออกมา ลืมตาโพลง

“เอ๊ะ! ยังไงกัน ทำไมฉันไม่รู้เรื่องเลยสักนิด”

“ก็บอกแล้วว่าทุกคนหลับ ไม่มีใครรู้เรื่องนี้หรอก นอกจากฉันกับรพินทร์เพียงสองคนเท่านั้น”

“ไม่เห็นพี่ใหญ่ หรือรพินทร์แพร่งพรายอะไรเลยนี่”

ดารินพูดโดยเร็วอย่างงุนงง จ้องหน้าพี่ชายกับพรานใหญ่สลับกัน

“พี่กับรพินทร์เห็นว่าไม่ใช่เรื่องสำคัญ หรือจำเป็นอย่างใด ก็เลยไม่ได้บอก กะว่าจะบอกในตอนเช้าวันนี้เหมือนกัน พอดีเมย์มองเห็นและสงสัยขึ้นก่อน”

“ไปยังไงมายังไงกันนี่ ไหนลองเล่าให้ฟังมั่งซิ”

ไชยยันต์ถามตื่น ๆ

เชษฐาอธิบายสั้น ๆ ให้ทุกคนทราบถึงเรื่องราวเมื่อคืนที่ผ่านมา ซึ่งมีเขากับจอมพรานรู้เห็นกันเพียงสองคน ทั้งหมดพากันประหลาดใจและตื่นงงกันไปหมด

“หมายความว่ายังไงกันนี่ แงซายแอบเข้ามาดูที่กองไฟเผาซากไอ้มันตรัยจนถึงที่นี่เชียวหรือ แล้วไหนน้อยบอกว่ามองเห็นแงซายไปนั่งหลับอยู่ที่โคนต้นไม้ ซึ่งเรากำลังจะตามไปดูกันเดี๋ยวนี้ยังไงล่ะ ก็เมื่อคืนนี้ เข้ามาตรงนี้แท้ ๆ”

“แงซายมายืนอยู่ตรงนี้เมื่อคืนนี้จริงครับ เวลาประมาณสามทุ่มเศษอย่างที่คุณชายบอก และเมื่อผมกับคุณชายตามลงมาก็ปรากฏว่ามันผละหนีไปเสียก่อน เราสองคนเห็นว่าไม่จำเป็นที่จะต้องตามในเวลากลางคืนเช่นนั้น ก็เลยถอยกลับขึ้นแค้มป์ก่อน ลักษณะของแงซายขณะที่มายืนอยู่ดูซากมันตรัยที่นี่ ยังเป็นลักษณะของคนที่ถูกวิญญาณอื่นเข้าสิง ไม่ได้เป็นตัวของตัว

เอง ซึ่งถ้าเป็นเช่นนั้นจริงก็แปลว่าขณะนั้นวรมันต์ยังสิงครองร่างแงซายอยู่ และมาดูที่กองไฟนี่ ในนามของขุนพลวรมันต์ ความฝันของคุณหญิงเกิดขึ้นในเวลาใกล้รุ่งเข้าไปมากแล้ว ก็อาจเป็นได้ในข้อที่ว่า...ภายหลังจากมาดูซากมันตรัยถูกเผา จนเป็นที่แน่ใจแล้ว ก็เอาร่างของแงซายไปนั่งพักอยู่ใต้โคนไม้ใหญ่แล้วถอนวิญญาณออก หลังจากนั้นก็มาเข้าฝันบอกคุณหญิง ที่ผมพูดนี่...เพื่อจะลากเหตุการณ์ให้เข้ามาประสานรอยกัน เท็จจริงอย่างไร ประเดี๋ยวเราคงรู้ ถ้าเราไปถึงที่ซึ่งคุณหญิงบอกว่ามองเห็นภาพของแงซายนั่งหลับอยู่”

“แปลกมาก! ฉันเชื่อว่าคงจะเป็นอย่างที่พรานใหญ่พูดนั่นแหละ แต่ฉันคิดไปไม่ถึงเลยว่า วรมันต์จะย้อนมาดูกองไฟที่เผาซากมันตรัยเป็นครั้งสุดท้าย ใกล้ๆ กับที่พักเราแค่นี้เอง ตอนนั้นฉันหลับสนิท”

ดารินอุทานออกมา

“แล้วจะเอายังไงกันดี ออกแกะรอยตามรอยตีนของแง-ซายที่เดินเข้ามาเมื่อคืนนี้ไป หรือว่าเราจะมุ่งไปตามตำแหน่งที่น้อยเห็นในฝันเลย” มาเรียถามทุกคน

“ตรงไปตามตำแหน่งที่คุณหญิงเชื่อมั่นก่อนดีกว่า ถ้าผิดพลาดอย่างไร เราค่อยหันมาพิจารณาทางด้านนี้ทีหลัง”

พรานใหญ่บอก แล้วเงยขึ้นมองหน้าราชสกุลสาวเป็นเครื่องหมายเตือน

ดารินเข้าใจความหมายนั้น เคลื่อนออกนำหน้าตัด ลุยข้ามลำธารไปในทันทีนั้น โดยไม่ยอมเสียเวลาแม้แต่นิดหนึ่ง

เต็มไปด้วยความมั่นใจในทิศทาง ไม่มีใครปริปากคำใดในขณะนั้น นอกจากออกเดินตามหล่อนไปเป็นขบวนอย่างเงียบกริบ

พอข้ามพ้นธารน้ำที่ขวางกั้นอยู่ หล่อนก็ยึดเส้นทางด่านซึ่งจะบ่ายหน้าไปยังปราสาทพันธุมวดี สาวเท้าเร่งเวลาไปอย่างรีบรุด เชษฐากับไชยยันต์กระชั้นชิดติดหลังไปโดยไม่ยอมทอดระยะห่าง ส่วนจอมพรานผ่อนฝีเท้าลงไปรั้งอยู่ท้ายขบวน สังเกตภูมิประเทศรอบ ๆ และร่องรอยอื่น ๆ ไปด้วยสัญชาตญาณเคยชินประจำนิสัย

เบื้องหน้าหัวขบวน...เพื่อนและพี่ชายก้าวขนาบหญิงสาวเข้ามาเคียงข้าง

"น้อยแน่ใจว่าจำทางได้ดีหรือ?"

พี่ชายถามอย่างเป็นห่วง

"แน่ใจค่ะ ต้นไม้ทุกต้น ก้อนหินทุกก้อน หรือทางด่านทุกแยกนอกจากจะจำได้จากการที่เคยเดินผ่านจริงมาก่อนแล้ว ในภาพความฝันของน้อยขณะที่ไปกับขุนพลวรมันต์ก็จำได้อย่างติดตา คงไม่พลาดแน่"

"เราจะไปที่ไหน ถ้ำที่ระเบิดเสือหินไม่ใช่หรือ?"

ไชยยันต์ถามเบา ๆ มาบ้าง

ดารินพยักหน้า

"ใช่! เรามุ่งไปที่นั่นก่อน แล้วจะเห็นต้นเสลี่ยง ยืนต้นโดดเดี่ยวตระหง่านอยู่ในแอ่งของไหล่เนินด้านใต้ ใต้โคนเสลี่ยงนั่นแหละ ถ้าไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง แงซายก็ควรจะนั่งหลับหมดสติรอคอยเราอยู่ตรงนั้น"

พี่ชายยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดู แล้วพึมพำออกมาว่า

"อย่างช้า ไม่เกิน 20 นาทีนี้ เราควรจะไปถึงที่นั่น ถ้าน้อยจำทางไม่ผิด"

เบื้องหลังท้ายขบวน มาเรีย ฮอฟมัน ปล่อยให้คะ-หยิ่น เกิด จัน และเส่ยเดินผ่านหน้าไปก่อน โดยหลีกเข้าข้างทาง ถ่วงเวลาคอยจนกระทั่งพรานใหญ่ซึ่งเดินอยู่เบื้องหลังผ่านมาถึง จึงตีขนาบใกล้ชิดมา

"มีกลิ่นไม่ดีอะไรหรือ?"

หล่อนถาม แล้วขอต่อบุหรี่จากไฟบุหรี่ที่เขาถือสูบอยู่ก่อนแล้ว

"เปล่า...ทำไม?"

"เห็นลงมาคอยระวังอยู่ข้างหลัง"

"ไม่มีอะไรหรอก แต่ผมไม่ชอบประมาท"

ตาเขียว วาววามคู่นั้น ชำเลืองผ่านใบหน้าเขา

"คุณคิดว่า ความฝันของน้อยจะเป็นความจริงไหม?"

"ในด้านไหน?"

"ทุกด้าน...ความเป็นมาของนิทรานครโดยพิสดาร...และแงซายซึ่งนั่งหลับอยู่ใต้ต้นไม้ ที่เขาเชื่อมั่นเอาเสียจริง ๆ ในขณะนี้"

"คุณล่ะ?"

มาเรียยิ้มปากเบะ ๆ อันเป็นลักษณะยิ้มหยันของหล่อน แต่ก็ดูไม่น่าเกลียด ตรงข้าม ยิ้มลักษณะนี้แหละ ที่ทำให้เขาอยากจะเฟ้นฟอนเสียให้แหลกไปกับมือแต่ไหนแต่ไรมาแล้ว เพียงแต่อำนาจฝ่ายสูงเท่านั้นที่เหนี่ยวรั้งยับยั้งไว้

"ฉันบอกไม่ถูกเหมือนกัน แต่ก็รู้ว่าคุณไม่เชื่อ"

"ใจของคุณเอง ยังไม่รู้ แล้วคุณจะมารู้ใจผมได้ยังไง"

"เมื่อคืนนี้..."

หล่อนเปลี่ยนเรื่องพูด เอื้อมมือไปเด็ดช่อดอกรสสุคนธ์ ซึ่งขึ้นเป็นซุ้มอยู่ริมทางมาถือแกว่งเล่นอย่างปราศจากความหมาย แล้วยกขึ้นดม

"ก่อนที่จะถึงเวรเฝ้าของไชยยันต์ เขาตื่นขึ้นมาก่อนเวรไม่ใช่หรือ"

"ผมหลับ"

"โกหก เขาตื่นขึ้นมา แล้วก็ไปนั่งคุยอะไรกับคุณที่ริมกองไฟ!"

"ก็แปลว่าคุณเห็น?"

"ใช่ ฉันเห็น"

"คุณไม่ได้หลับหรอกรึ?"

"อย่างน้อยที่สุด ตอนนั้นฉันก็บังเอิญตื่นขึ้นมา"

"ก็แปลกดี ตอนนั้น คุณไม่ได้แสดงให้เราเห็นเลยว่าคุณรู้สึกตัว"

มาเรียยิ้มในอาการเดิม

"ก็ทำไมฉันถึงจะต้องให้คุณหรือใครรู้ตัวด้วยล่ะ เอาละ... คุณกับไชยยันต์คุยกันเรื่องอะไร?"

พรานใหญ่วางสีหน้าตาย แต่ในใจสะดุ้ง บอกกับตนเองว่า มาเรียมีความรู้สึกที่เฉียบไว และฉลาดเท่าทันเสียนี่กระไร แต่เขาก็เชื่อว่า...ถึงแม้หล่อนจะตื่น และคอยจับสังเกตอยู่ในระหว่างเขากับไชยยันต์นั่งสนทนากันอยู่ หล่อนก็คงจะไม่ถึงกับ

มีหูทิพย์ ขนาดที่จะได้ยินข้อความสนทนาได้แน่นอน เพราะระยะห่างกันออกมา และเขากับไชยยันต์ก็พูดกันด้วยเสียงดังไม่เกินกระซิบ

อย่างไรก็ตาม **การถามแบบจี้จุดชนิดนั้น มันส่อให้เห็นถึงความระแวงของหล่อน ซึ่งมันก็ตรงกับความจริง**

"มีอะไรที่ทำให้คุณต้องอยากรู้ด้วยว่า ผมกับคุณไชยยันต์คุยอะไรกัน?"

"อากัปกิริยา ท่าที และสิ่งแวดล้อมบางสิ่งบางอย่าง"

"ทำไม?"

"สงสัยว่า มันน่าจะมีอะไรเกี่ยวข้องมาถึงฉัน"

"ไม่มีอะไรเกี่ยวข้องถึงคุณหรอก"

"นินทาฉันใช่ไหมล่ะ?"

หล่อนถามโพล่งออกมาตามตรง โดยไม่สนใจกับคำตอบปฏิเสธของเขา

พรานใหญ่อัดก้นบุหรี่เป็นครั้งสุดท้าย แล้วโยนไปกับพื้นเบื้องหน้า ใช้เท้าก้าวเดินเหยียบให้มันดับกลางทางด่าน

"เราเป็นสุภาพบุรุษ เมย์ เราไม่นินทาผู้หญิง หรือใครหรอก"

บางขณะ และบ่อยครั้งอยู่เหมือนกันที่ 'สุภาพบุรุษ' ก็จำเป็นจะต้องโกหกเพื่อให้ความดีงามมันเกิดขึ้นแก่ทุกฝ่าย

มาเรียมองหน้าอย่างเท่าทัน

"ถามจริง ๆ เถอะ ไชยยันต์เล่าอะไรให้คุณฟังบ้าง?"

"เล่าอะไร?"

"เกี่ยวกับฉัน?"

"เอ๊! คุณมีอะไรเกี่ยวกับคุณไชยยันต์อย่างไรหรือ เขาถึงจะต้องมาเล่าให้ผมฟัง"

เจอะเอาเหลี่ยมอันคมกริบของหนุ่มไทยเข้าแบบนี้ แม่สาวเลือดยุโรปก็รู้สึกตนเองว่าเสียท่าไปถนัดใจ

หล่อนอึ้งงันไปพักใหญ่ แล้วก็เล่นงานโครมเข้าให้อย่าง 'กรด' ว่า

"ไชยยันต์เขาเคยเล่าให้ฉันฟังว่า เขากับน้อยรักกัน ถ้ากลับไปถึงกรุงเทพเมื่อไหร่ เขาจะแต่งงานกันเมื่อนั้น!"

เมินเสียเถอะ...ไม่มีปฏิกิริยาสะดุ้งสะเทือนผิดปกติใด ๆ จากสีหน้าอาการของรพินทร์ ไพรวัลย์ที่จะให้หล่อนสังเกตเห็นได้ ตรงกันข้ามกลับสวมรอยอย่างสนิท

"ไม่ใช่ข่าวใหม่หรอก ผมรู้มาตั้งนานแล้ว เมื่อคืนนี้คุณไชยยันต์ก็พูดกับผมถึงเรื่องนี้แหละ"

"ทางออกได้สวยมากนะ ไพรวัลย์!"

หล่อนว่าแล้วหยุดชะงักลงพร้อมเขา เมื่อเดินมาถึงที่เทลาดเหนือไหล่ของเนินตอนหนึ่ง เต็มไปด้วยทางด่านสับสนและภูมิประเทศยากจะสังเกตอะไรได้ เพราะต้นไม้ลักษณะเหมือนกันหมด

ความเฉลียวใจสะดุดคิดของหล่อนเกิดขึ้นพร้อม ๆ กับจอมพราน ทั้งสองยุติคำพูดลงชั่วขณะ ต่างหันไปสังเกตดูภูมิประเทศอย่างใคร่ครวญพิเคราะห์ มาเรียหมุนตัวไปรอบ ๆ อย่างรวดเร็ว แล้วมองตามหลังคณะพรรคที่คงเดินเข้าขบวนกันไป

เบื้องหน้า ระยะห่างออกไปประมาณ 30 เมตร พลางมองหน้าเขา ยักไหล่นิดหนึ่ง ไม่พูดอะไรทั้งสิ้น แต่ทรุดตัวลงนั่งอย่างสบายใจที่ก้อนหินริมทาง

รพินทร์ขมวดคิ้วอย่างอารมณ์มัว

"ถ้าคุณรู้ว่า คุณหญิง และพวกเราข้างหน้าเดินไปผิดทางละก็ไม่ควรจะนั่งทอดหุ่ยเป็นทองไม่รู้ร้อนอย่างนั้น ควรจะเรียกพวกเรากลับมา เราไม่ต้องการเสียเวลาไปเลยแม้แต่นิดหนึ่ง" เขาพูดห้วน ๆ

"ความจริงมันเป็นหน้าที่ของคุณไม่ใช่หรือ?"

มาเรียพูดหางเสียงเยาะ แล้วยกไรเฟิลของหล่อนขึ้นเป่าลงไปในรูของตุ่มลูกเลื่อนปรากฏเป็นเสียงแหลมยาว ดังเหมือนนกชนิดหนึ่งร้อง ด้วยความชำนาญ

เสียงนั้น ทำให้ดาริน เชษฐา และไชยยันต์ ตลอดจนพวกพรานพื้นเมืองที่ล่วงหน้าไปก่อนแล้วหยุดชะงักหันกลับมามองแล้วก็แปลกใจรู้สึกผิดสังเกตทันทีเมื่อเห็นรพินทร์กับมาเรียหยุดรออยู่เบื้องหลัง ไม่ได้เดินตามมาด้วย

"เอ๊ะ! มีอะไร?"

ไชยยันต์อุทานอย่างแปลกใจ

"สงสัยว่าฉันจะนำผิดเส้นทางเสียแล้วกระมัง"

ดารินเริ่มไหวทัน มองไปรอบ ๆ ตัวด้วยสายตาพิเคราะห์ค้นหาแล้วพยักหน้าชวนพี่ชายกับเพื่อน เดินย้อนกลับมายังตำแหน่งที่ทั้งสองยืนคอยอยู่โดยเร็ว

"จะมุ่งไปที่เป้าหมายไหนเป็นแห่งแรกครับ คุณหญิง? ถ้ำที่เราระเบิดเสือหินหรือเปล่า"

"ใช่!..."

หล่อนรับคำโดยเร็ว ยิ้มออกมากร่อย ๆ

"ฉันนำผิดใช่ไหม เมื่อกี้นี้ก็สงสัยอยู่เหมือนกันก่อนจะผ่านทางนี้"

"แยกลงด้านขวามือนี่ครับ ทางที่คุณหญิงตรงไปนั่น เราจะไปพบกับปราสาทพันธุมวดี มันแยกทางกันตรงเนินนี่เอง"

เชษฐาหันไปมองหน้าน้องสาวอย่างกังวล

"นี่ขนาดกลางวันแท้ ๆ มองเห็นอะไรได้ชัด น้อยยังทำท่าจะหลง ถ้าแอบหนีออกมาอย่างเมื่อคืนนี้ ไหนจะมืดไหนจะหมอกลง ป่านนี้คงจะหายไปพร้อมกับม่านหมอกแล้ว พี่ว่าให้รพินทร์นำไปดีกว่า เพราะถึงอย่างไรเราก็รู้เป้าหมายอยู่แล้วว่าเราจะมุ่งไปที่ไหน?"

ดารินไม่เอ่ยคำใดอีกทั้งสิ้น สายตาของหล่อนมองไปยังพรานใหญ่เหมือนจะเป็นความหมายเตือนให้เขาเร่งการนำไปโดยเร็วด้วยความเร่าร้อนใจ และพอเขาเริ่มเคลื่อนที่ หล่อนก็เร่งฝีเท้าติดหลังไปอย่างกระชั้นชิด เริ่มจำทางได้แม่นยำอีกครั้งเมื่อรพินทร์เป็นฝ่ายนำ

ครู่ใหญ่ต่อมา ก็บรรลุถึงแนวป่าหิน อันเป็นทางลาดสูงขึ้นไปสู่บริเวณถ้ำที่เคยระเบิดเสือหินกันไว้ นักมานุษยวิทยาสาวยิ่งเร่งฝีเท้าจัดขึ้นไปอีก ลักษณะเดินเกือบจะเป็นวิ่งตัดผ่านหน้าพรานใหญ่ซึ่งตามปกติก็เดินเร็วอยู่แล้วขึ้นไป

"ยืดยาดทอดน่องอยู่นั่นแหละ รีบ ๆ เข้าหน่อยไม่ได้หรือ ฉันมองเห็นยอดไม้ที่หมายนั่นแล้ว"

หล่อนพูดห้วน ๆ โดยไม่มองหน้า สะดุดรากไม้ที่โผล่พ้นดินออกมาเซถลาหัวซุนไปเบื้องหน้า ด้วยความรีบร้อน แล้วล้มคุกเข่าลง จอมพรานก้าวตามเข้ามาทันคว้าแขนไว้ หิ้วประคองขึ้นมา หล่อนสะบัดเต็มแรงแต่แล้วก็ชะงักกึกลงอย่างกะทันหัน...

เสียงขู่คำรามกระหึ่ม ดังอยู่เบื้องหน้าไม่ห่างออกไปนัก ดูเหมือนบังเหลี่ยมก้อนหินใหญ่ใกล้ ๆ นี่เอง อำนาจแห่งเสียงนั้น ก้องสะเทือนไปทั่วทุกโขดหินที่แวดล้อมอยู่ท่ามกลางความเงียบสงัดของป่ารอบด้านและในความตะลึงของทุกคน...เป็นเสียงที่ดังประสานโต้ตอบเข้าใส่กันอย่างดุร้าย เกรี้ยวกราด

ก่อนการเคลื่อนไหวใด ๆ ทั้งสิ้นของคณะพรรคในขณะนี้ เสียงนั้นก็ยิ่งแผดก้องสนั่นหวั่นไหว

ป่าทั้งป่า...ดูเหมือนจะแลเหลืองไปหมดด้วยอานุภาพแห่งแก้วเสียง ตามติดมาพร้อมกับเสียงคำรามกรรโชกนั้น เป็นเสียงของการเคลื่อนไหวอย่างคลุกคลี พัลวัน พุ่มไม้และก้อนหินกระจัดกระจายโครมคราม

และในพริบตาต่อมา ในม่านฝุ่นอันตลบ ห่างจากที่รพินทร์และดารินยืนอยู่ออกไปเพียงไม่เกิน 30 เมตร เงาสองชนิด อันเป็นต้นเหตุของเสียงคำรามและฟัดฟาดต่อสู้กันอยู่ในขณะนี้ ก็กระเด็นหลุดพ้นก้อนหินใหญ่ออกมาให้เห็นชัดกลางทางด่านและป่าหินเตี้ย ๆ

เงาหนึ่งดำปลอดไปทั้งตัว กระทบกับแสงแดดยามสายเป็นมัน อีกเงาหนึ่ง พื้นเหลืองเข้ม ดอกพราวเป็นดวงดำ สัตว์ร้ายอันเป็นเจ้าป่าทั้งสอง ซึ่งมีขนาดเติบพีเต็มที่ไล่เลี่ยกันตบ

กัดกันติด ฟัดฟาดกันกลิ้งกลางพื้น กรวดและหินเล็กๆ ตลอดจนมวลวัชพืชที่ขึ้นอยู่ข้างเคียงกระจุยกระจายขึ้นไปบนอากาศด้วยแรงต่อสู้ชุลมุนนัวเนียนั้น

เบื้องหลัง เชษฐาและคนอื่นๆ จะตกอยู่ในภาวะเช่นไรในขณะนี้ไม่ทราบได้ เพราะติดพรานใหญ่กับดารินซึ่งยืนขวางอยู่เบื้องหน้า **ราชสกุลสาวร้องอะไรออกมาคำหนึ่งไม่เป็นภาษา เพราะขณะเมื่อมองเห็นภาพไอ้ดำกับไอ้ดาวฟัดกันอยู่เบื้องหน้าขณะนี้แล้ว หล่อนก็มองผ่านไปเห็น 'ร่างของแงซาย' เข้าพร้อมกัน ร่างซึ่งนั่งนิ่งสนิทอยู่โคนต้นเสลี่ยงห่างออกไปจากบริเวณที่พยัคฆ์ร้ายทั้งสองขบกัดต่อสู้กันอยู่ในขณะนี้ออกไปเพียงไม่เกิน 10 ก้าวเท่านั้น!**

หล่อนประทับไรเฟิลขึ้นอย่างเงอะงะเพราะความตกใจขีดสุด แต่ช้าไปเสียแล้ว หล่อนช้ากว่าเขามาก แม้จะใจร้อนกว่าสักเพียงใดก็ตาม

เสียงตูม กึกก้อง กลบสรรพสำเนียงเสียงคำรามของเจ้าป่าทั้งสองขึ้นขณะนี้ คือ .458 แม็กนั่ม จากมือของสุภาพบุรุษไพร เขายิงก่อนที่บุคคลอื่นๆ เบื้องหลังจะทันเห็นได้ถนัดว่าอะไรเป็นอะไรเสียด้วยซ้ำ

เหมือนสายฟ้า...ที่ฟาดลงมาท่ามกลางการต่อสู้อย่างดุร้ายกระหายเลือดนั้น ไอ้ดำ ซึ่งคร่อมขย้ำคู่ต่อสู้อยู่เบื้องบนกระเด็นหลุดจากอกของไอ้ดาวที่กำลังนอนหงายแยกเขี้ยวอยู่ไปราวกับถูกมือยักษ์ตบ ปลิวไปกระทบก้อนหินใกล้ๆ แล้วนิ่งสนิทอยู่ตรงนั้นอย่างเฉียบพลัน เจ้าตัวที่อยู่ล่าง เผ่นโผนขึ้นด้วยความเร็ว

ภายในเสี้ยวของวินาที แผดเสียงร้อง 'อ๊าวซ์!' ลั่น ด้วยความตกใจ กระโจนหายเข้าไปในป่าหินอย่างรวดเร็วเกินกว่าที่นัดที่สองของเขาจะซ้ำทัน

รพินทร์เผ่นตามเข้าไปยืนอยู่ตรงบริเวณที่มันฟัดกันอยู่เมื่อครู่นี้ชูลำกล้องไรเฟิลขึ้น กวาดตาค้นหาอย่างรวดเร็ว แต่เขาก็ไม่เห็นเงามันเสียแล้ว

ดารินไม่สนใจกับอะไรอีก หล่อนออกวิ่งปราดตรง เข้าไปที่โคนต้นเสลี่ยง ในระหว่างก้อนหินใหญ่สองลูกนั้นโดยเร็ว และคนอื่น ๆ ก็วิ่งพรูตามกันเข้ามาทั้งหมด

"แงซาย!!"

ทุกคนอุทานก้องขึ้นเป็นเสียงเดียว

ถูกแล้ว **นั่นคือ แงซาย!**

จอมพเนจร อดีตองครักษ์ประจำตัวของดารินนั่งสงบนิ่งไม่ติงกายอยู่กับพื้น หลังพิงซอกพูของโคนต้นเสลี่ยง เท้าทั้งสองเหยียดไปเบื้องหน้า ปลายเท้าไขว้กัน มือกอดอก คางฟุบลงมาวางอยู่กับอกในลักษณะนั่งหลับ ตลอดทั้งกาย เต็มไปด้วยฝุ่นละอองและใบไม้แห้งที่ปลิวหล่นลงมาวางอยู่ทั่วตัว

รพินทร์ก้าวตามเข้ามาเป็นคนสุดท้าย ในขณะที่พรรคพวกทุกคนมุงล้อม จ้องภาพนั้นตะลึงงันอยู่

"คนใจร้าย!!..."

เสียงดารินระเบิดโพล่งเข้าใส่พรานใหญ่ ท่ามกลางความ

เงียบที่ครอบงำอยู่ ด้วยอาการกระหืดกระหอบ ใบหน้านั้นซีดและแดงสลับกัน

"เห็นหรือยัง!! เห็นแล้วใช่ไหม! ถ้ามาช้ากว่านี้อีกนาทีเดียวเท่านั้น แงซายก็คงกลายเป็นเหยื่อของไอ้ดำหรือไอ้ดาวนั่นแล้ว" หล่อนพูดเกือบจะเป็นตะโกน

"ไม่เร็วถึงขนาดนั้นหรอกครับ เสือหิวสองตัวต่อสู้กันเพื่อแย่งเหยื่อกินเวลานานกว่าที่คุณหญิงว่านั่นมาก"

จอมพรานตอบหน้าตาเฉย แล้วทรุดตัวลงนั่ง ขยับจะเอื้อมมือไปจับตัวแงซาย แต่ดารินคว้าไหล่กระชากเซออกมาเสียก่อน ตวาดแว้ด

"ถอยออกมา ไม่ต้องไปแตะต้องตัวคนของฉัน!"

รพินทร์เป่าลมออกจากปาก ขยับปีกหมวกให้ แล้วถอยห่างออกมาโดยดี ดารินมองหน้าทุกคนที่แวดล้อมอยู่ ซึ่งบัดนี้ไม่มีใครพูดคำใดออกมาได้ แล้วทรุดตัวลงเบื้องหน้าของร่างที่นั่งนิ่งราวกับภาพปั้นหรือตอไม้นั้น สิ่งแรกที่หล่อนจับ ก็คือชีพจรที่ข้อมือ ริมฝีปากเม้มแน่น ทุกคนจับสายตาอยู่ที่หล่อนเขม็งเป็นตาเดียว ต่อมาจึงเห็นหมอดารินประคองใบหน้านั้นขึ้นดู ใบหน้านั้นเขียวคล้ำ ดวงตาทั้งคู่ปิดสนิท

"เป็นยังไงบ้าง น้อย?"

ท่านหัวหน้าคณะทำลายความเงียบขึ้น ด้วยเสียงห้าวต่ำ แพทย์สาวมีสีหน้ายุ่งยากกังวลอย่างไรบอกไม่ถูก ก้มหน้าลงไปเอาหูแนบฟังกับอก

"เขายังไม่ตายค่ะ แต่...หัวใจเต้นอ่อนเหลือเกิน ลักษณะไม่ใช่คนหลับธรรมดา แต่เหมือนคนที่ถูกวางยาสลบ"

แล้วหล่อนก็เหลียวไปรอบ ๆ ด้านด้วยอาการกระสับ-กระส่าย

"ก่อนอื่น...แผนที่เดินทางของเรา น้อย!" พี่ชายเตือนขึ้น

ดารินล้วงมือเข้าไปในอกเสื้อกะเหรี่ยงของแงซายโดยเร็ว คลำควานอยู่อึดใจเดียว ก็ดึงเอาซองหนัง ขนาดสี่คูณแปด ซึ่งบรรุจแผนที่เดินทางของรพินทร์ออกมา โยนไปให้เจ้าของบอกโดยเร็วว่า

"ตรวจดูซิ ของของคุณอยู่ในนั้นถูกต้องครบถ้วนหรือเปล่า?"

จอมพรานตาเป็นประกาย แกะซองออกอย่างรีบร้อน ทุกคนละความสนใจกับร่างอันหลับอย่างสลบไสลของจอมพเนจรชั่วคราว หันมามุงล้อมแล้วก็พบด้วยความปลาบปลื้มยินดีว่า **แผนที่ตลอดจนลายแทงของมังมหานรธาทั้งต้นฉบับตัวจริงและที่แปลแล้ว บรรจุอยู่ในนั้นครบถ้วน ไม่มีสิ่งใดขาดหายไปเลย**

"เรียบร้อยมากครับ คุณหญิง เราได้แผนที่ของเราคืนในสภาพที่เรียบร้อยที่สุด มันพิสูจน์ให้เห็นว่า ความฝันของคุณหญิง ตรงกับเหตุการณ์จริงหมดทุกอย่าง ไม่มีอะไรคลาดเคลื่อนจนนิดเดียว"

พรานใหญ่ร้องบอกมาอย่างปีติ

"ปัญหาก็เหลืออยู่อย่างเดียวเท่านั้น สำหรับเรา คือจะทำอย่างไรถึงจะให้แงซายฟื้นคืนสติ..."

มาเรียเอ่ยขึ้นโดยเร็ว ทรุดตัวลงด้านตรงข้ามดารินจับไหล่แงซายไว้

"พอมีทางไหม น้อย อาการของเขาหนักเพียงไหน?"

"ฉันยังบอกไม่ถูกเหมือนกัน แต่เราจะต้องช่วยเขาด่วนที่สุด..."

หล่อนกล่าวอย่างพะว้าพะวัง คล้ายจะตัดสินใจไม่ถูก

"ฉันก็ลืมเสียอย่างสนิท ความจริงก่อนออกเดินทางมา ฉันควรจะเอากระเป๋าเวชภัณฑ์มาพร้อมด้วย นี่เรามากันตัวเปล่า..."

"เรื่องนั้นเห็นจะไม่เป็นปัญหาหรอก ระยะใกล้แค่นี้เอง ฉันหรือใคร พวกเราสักคนก็ได้ วิ่งกลับไปเอามา มันคงไม่สายเกินไปนัก"

ไชยยันต์โพล่งออกมาเป็นคำแรก

"ถ้างั้นไปเอามา ด่วนที่สุด เอามาทั้งหีบเลย"

ดารินสั่งแล้วทดลองเขย่าปลุกเรียกอยู่หลายครั้ง ร่างของแงซายสนิทนิ่งเหมือนคนที่ปราศจากวิญญาณ และเมื่อหล่อนกับมาเรียช่วยกันออกแรงฉุด ร่างนั้นก็ซวนเสียหลักจากท่าที่นั่งพิงอยู่ ตะแคงฟุบจะล้มลงกับดิน มาเรียรับไว้ได้ก่อนจะกระทบพื้น และประคองไว้ ร้องออกมา

"เขาไม่รู้สึกตัวเลย เขาสลบ ไม่ใช่นอนหลับ!"

"ใช่ซิ ถ้านอนหลับธรรมดา ต่อให้ขี้เซาขนาดไหน ป่านนี้ก็คงจะรู้สึกตัวตื่นขึ้นแล้ว น่าจะตื่นขึ้นตั้งแต่รพินทร์ยิงเสือแล้วด้วยซ้ำ"

เชษฐาพูดอย่างกังวล แล้วออกคำสั่งให้เกิดกับเส่ยช่วยกันหามร่างอันหมดสติของแงซาย ออกมาวางนอนหงายเหยียดยาวบนพื้นเรียบโล่งตอนหนึ่ง ภายใต้เงาหินอันร่มรื่น ไชยยันต์

ว่องไวทันใจเสมอ คว้าไหล่เสยได้ก็พยักหน้าชวนให้เดินกลับไปแค้มป์ด้วยกัน เพื่อจะไปเอาหีบเวชภัณฑ์ตามคำสั่งของดาริน แต่รพินทร์สาวเท้าตามมาทัน

“ผมเองดีกว่าครับ คุณไชยยันต์ ผมไปได้เร็วกว่า คุณอยู่ช่วยคุณหญิงทางนี้เถอะ”

ไชยยันต์ขยับจะปฏิเสธ แต่แล้วก็มองเห็นความจริงว่าพรานใหญ่ย่อมแคล่วคล่องอย่างรวดเร็วกว่าเขามากในด้านเดินทางในป่า จึงยอมโดยดี รพินทร์เดินตัวปลิวหายไปในชั่วพริบตา เขาไปเพียงคนเดียวเท่านั้น โดยไม่เอาพรานพื้นเมืองคนใดไปด้วย ทิ้งคณะทั้งหมดให้ง่วนอยู่กับการช่วยเหลือแก้ไขแงซาย เชษฐาหันกลับมาเพื่อจะสำรวจดูว่าใครจะเป็นคนไปเอาเครื่องเวชภัณฑ์ ก็ได้รับคำรายงานจากสหายของเขาว่ารพินทร์รับอาสาไปแล้ว”

“ดีมาก รพินทร์คงไปมาได้เร็วทันกับเหตุการณ์ที่สุด ลำพังแกอาจมัวงุ่มง่ามอยู่” หัวหน้าคณะว่า

ไชยยันต์ต้องการให้ทดลอง ตามหลักปฐมพยาบาล แก้ไขไปพลางๆ ก่อน โดยวิธีผายปอดและบีบนวดให้เลือดลมกระจายสะดวกขึ้น แต่ดารินไม่เห็นด้วย ยับยั้งไว้

“แงซายไม่ได้เป็นลมหมดสติ หรือว่าเหนื่อยแล้วหลับไปอย่างธรรมดา การทำให้ร่างกายของเขาต้องสิ้นเปลืองกำลังงานไปอีก อาจมีอันตรายได้ หัวใจและชีพจรของเขาขณะนี้เท่าที่ฉันตรวจดูคร่าวๆ มีอาการเหมือนอยากจะหยุดลงเต็มที่แล้ว ดูลมหายใจนั่นซิ แผ่วจางจนเกือบจะไม่เห็นเลยว่าเขายังหายใจอยู่ อาการของเขาหนักไม่ใช่น้อยทีเดียว”

หมอดารินพูดเคร่งขรึม ยังจับอยู่ที่ชีพจรข้อมือเหมือนจะตรวจสอบให้แน่ใจที่สุด แล้วย้ายมาใช้นิ้วจี้คลำบริเวณลำคอด้านหน้า ปากก็ยังบ่นเหมือนจะพูดกับตนเอง

"เราควรจะมาพบเขาให้เร็วกว่านี้"

ลงหมอใหญ่ผู้สามารถที่สุดในทางรักษาเยียวยาอย่าง ม.ร.ว.หญิงดาริน วราฤทธิ์ แสดงความหนักใจออกมาเช่นนั้น ทุกคนที่แวดล้อมดูอาการแงซายอยู่ในขณะนี้ก็จนปัญญา ไม่มีใครกล้าแสดงความเห็นใดๆ อีก นอกจากฝากทุกสิ่งทุกอย่างไว้กับความสามารถของหล่อนเพียงคนเดียว และจะทำได้ก็แต่เพียงเป็นลูกมือเท่านั้น

เชษฐากับไชยยันต์ทดลองจับต้องลูบคลำดูตามเนื้อตัวของเจ้าคนใช้ชาวดง แล้วก็ใจหายเมื่อพบว่ามันเย็นชืดราวกับซากศพ

"อย่าเพิ่งม่องเท่งเสียก่อนนะโว้ย แงซาย อย่างน้อยพวกเราก็ยังต้องการแกอย่างที่สุด!" ไชยยันต์พูดเบาๆ กับใบหน้าคมสันอันมีดวงตาพริ้มสนิทนั้นขณะที่จับแขนของแงซายบีบแน่น

สิ่งที่ทุกคนจะทำได้ในขณะนี้ก็คือ นั่งล้อมวง เฝ้าดูร่างอันอยู่กึ่งกลางระหว่างลูกผีกับลูกคนนั้น รอคอยการกลับมาของรพินทร์ด้วยความเร่าร้อนใจ เวลาแห่งความอึดอัดกังวลนั้นมันช่างผ่านไปอย่างแช่มช้าทรมานในความรู้สึกเหลือประมาณ

แล้วพรานใหญ่ก็โผล่กลับมาพร้อมด้วยหีบเวชภัณฑ์

หมอดาริน มันจะเป็นการเดินทางที่รวดเร็วกินเวลาสั้นที่สุดสัก

เพียงใดก็ตาม ฝ่ายที่รออยู่ก็ยังเห็นว่าช้าอยู่ดี เขาไม่มาคนเดียวเหมือนเมื่อขาไป หากแต่มีบุญคำตามมาด้วย เป็นคนสะพายหีบเครื่องแพทย์มาทั้งชุด...หีบห่ออันหมายถึงหัวใจของคณะเดินทางทั้งหมด

เชษฐา ไชยยันต์ ปราดออกไปรับทันทีที่เห็นทั้งสองโผล่อย่างเงียบกริบออกมาจากเงาแมกไม้ ส่วนหมอดารินสีหน้าดีขึ้น ระหว่างที่รพินทร์กับบุญคำกุลีกุจอ ช่วยแก้หีบห่อเครื่องเวชภัณฑ์ อันผูกมัดไว้อย่างหนาแน่นหลายชั้นนั้นออก หญิงสาวพูดเบาต่ำอยู่ในลำคอเหมือนเสียงบ่นว่า

“มาช้าเหลือเกิน...ถ้าเราต้องสูญเสียแงซายไป ฉันจะไม่มีวันให้อภัยคุณเลย รพินทร์ ค่าที่คุณเป็นต้นเหตุถ่วงเวลาทำให้เรามาพบเขาช้าไปมาก”

“หนักมากหรือครับ หมอ?”

“ดูเองก็เห็น!”

แล้วความเงียบก็ปกคลุมคนทั้งคณะอีกครั้ง บรรยากาศเต็มไปด้วยความเคร่งเครียด ดาริน วราฤทธิ์ บัดนี้สวมวิญญาณแพทย์อีกครั้ง หล่อนปฏิบัติงานอย่างแคล่วคล่องรวดเร็วแข่งกับเวลาที่สุด โดยมีมาเรีย ฮอฟมัน เป็นลูกมือ คนอื่นๆ นอกนั้นได้แต่ล้อมวงดูอยู่เฉยๆ และเย็บปากนิ่ง พร้อมที่จะเคลื่อนไหวช่วยประสานงานในทันทีที่มีคำสั่ง

สิ่งแรกที่ทุกคนเห็นก็คือ หล่อนคว้าหูฟังขึ้นมาตรวจฟังเสียงหัวใจของคนสลบอย่างระมัดระวัง เค้าหน้าเครียดขรึมยากที่จะอ่านความรู้สึก หล่อนตรวจอยู่นานทีเดียว...เหมือนจะลังเลไม่แน่ใจบางอย่าง ทำให้ทั้งหมดที่เฝ้าอยู่พลอยจิตใจร้อนรุ่ม

กระสับกระส่ายแทบจะระเบิด โดยสายตาผาดๆ ที่มองอยู่ในขณะนี้ ต่างก็เห็นแล้วว่า เจ้าหนุ่มพเนจรแงซาย...ไม่มีอาการใดๆ จะแสดงให้เห็นว่าหายใจอีกเลย ผิวพรรณซีดเซียวในลักษณะของศพ ต่อมาหล่อนก็หยิบไฟฉายเล็กๆ ของหมอขึ้นมา ใช้นิ้วถ่างเปิดเปลือกตาอันปิดสนิทขึ้น ส่องตรวจดูทั้งสองข้างอย่างพิเคราะห์ สีหน้ายังเต็มไปด้วยความอึดอัดกังขาอยู่เช่นนั้น

ทันทีนั้น ก็ตัดสินใจหันไปเลือกยา ดูดขึ้นหลอดสำหรับฉีด แต่แล้ว...ก่อนที่หล่อนจะเสือกปลายเข็มลงไปบนผิวของแงซายนั่นเอง อุ้งมือกำยำของใครคนหนึ่งก็ขยุ้มหมับมาที่ข้อมือของหล่อน ยึดให้ชะงักค้างอยู่เพียงนั้น พร้อมกับเสียงห้าวๆ เร็วปรื๋อว่า

"เดี๋ยวครับ คุณหญิง!!"

ดารินและทุกคนเงยวูบขึ้นมองหน้าเป็นตาเดียวกันหมด **เจ้าของเสียงและเจ้าของมือที่คว้ามือหมอดารินไว้ในขณะนี้ คือ รพินทร์ ไพรวัลย์!**

"ผมไม่ทราบเหมือนกันว่า คุณหญิงจะฉีดยาอะไรให้แง-ซาย แต่เกรงว่า ถ้าผิดประเภท ผิดเป้าหมายการวินิจฉัยโรค โอกาสรอดของแงซายที่มีน้อยอยู่แล้วจะหมดสิ้นไปในทันที..."

พรานใหญ่พูดชัดเจน แหบห้าวได้ยินถนัดในหูของทุกคนที่จ้องมองเขาด้วยความประหลาดใจในขณะนี้ สายตาไม่ได้จับอยู่ที่ใครทั้งสิ้น หากแต่เพ่งแน่วแน่ไม่กะพริบไปยังปลายเท้าของคนสลบ แล้วบุ้ยปากให้ทุกคนมองตาม

"ช่วยกันดูให้แน่ซิครับ ที่หน้าแข้งข้างขวา เหนือข้อเท้าขึ้นมาหน่อยนั่น คืออะไร?"

ทั้งหมดตวัดสายตาตามคำชี้บอก แล้วจ้องตะลึงอุทานออกมาด้วยความแปลกใจระคนตระหนก ในสิ่งที่เพิ่งจะค้นพบสังเกตเห็น บุญคำถลันปราดเข้าถึงร่างกายส่วนนั้นของแงซายก่อนใครอื่นทั้งสิ้น ก้มลงไปมองจ้อง แล้วเงยหน้าขึ้น ทุกคนเห็นสีหน้าของพรานเฒ่าขาวเผือดไม่มีเลือดเหลืออยู่เลย ครางลั่นออกมาด้วยเสียงเครือสะท้าน

"นาย!! ต่อให้หมอเทวดา ก็ไม่มีทางช่วยแงซายได้อีกแล้วโธ่! แงซายเอ๊ย! ความจริงเอ็งก็เป็นคนดีมีฝีมือน่ารักนัก ข้ารักเอ็งยิ่งกว่าไอ้คะหยิ่นขี้ทูดเสียอีก ไม่น่าเลย...ไม่น่าที่ชีวิตเอ็งจะมาสุดสิ้นลงเพียงแค่นี้!"

ประโยคหลัง แกรำพันออกมา พร้อมกับร้องไห้โฮท่ามกลางความตะลึงตัวแข็งหัวใจแทบหยุดเต้นของทุกคน

หมอดารินคืมสติก่อนใครอื่นทั้งสิ้น กระชากไหล่บุญคำออกมา กันลงพิจารณาที่ข้อเท้าแงซายด้วยดวงตาอันเบิกโพลง แล้วกัดริมฝีปากแน่น

เชษฐากับไชยยันต์ก็หลุดปากออกมาเกือบเป็นเสียงตะโกนพร้อมกันว่า "อะไร น้อย?"

"รอยเขี้ยวของสัตว์เลื้อยคลาน!"

แพทย์สาวตอบเกือบไม่มีเสียง ใช้มือทั้งสองเค้นบีบบริเวณปากแผลเล็กๆ ที่ปรากฏอยู่บนข้อเท้าด้านบนนั้น คัดเอาเลือดสีดำคล้ำไหลซึมออกมาจากบาดแผลได้เพียงเล็กน้อย

ท่านหัวหน้าคณะกับไชยยันต์พุ่งเข้ามาล้อมดูอย่างร้อนรนจนศีรษะแทบจะชนกัน แล้วก็เห็นชัดกับตา

มันเป็นรอยเขี้ยวสองเขี้ยว ขย้ำขบเข้าหากัน ทะลุผิวฝัง

เข้าไปในเนื้อ บาดแผลแต่ละเขี้ยวมีขนาดเท่าก้านไม้ขีด แต่ดูท่าไม่ลึกอะไรนัก ระยะห่างระหว่างเขี้ยวต่อเขี้ยว ประมาณ 2 ซม. บริเวณปากแผลห่างออกไปรอบด้านในรัศมี 3 นิ้วเป็นจ้ำเขียวเกือบจะดำลักษณะเป็นแว่นกลม

“ไม่ใช่งู แต่มันร้ายยิ่งกว่างู”

เสียงเครือของบุญคำ ดังแว่วมาจากเบื้องหลังของคณะเจ้านายที่กำลังมุงจ้องอยู่ในขณะนี้

“ถ้างั้นมันเป็นอะไร บอกเร็ว บุญคำ?”

ไชยยันต์หันขวับ ตะโกนลั่น

“แมงมุม นายทหาร แมงมุมดำ!!”

สิ่งที่ทุกคน โดยเฉพาะอย่างยิ่งหมอดารินคาดหวังไว้แต่แรกผันแปรไปสิ้น ทั้งหมดเข้าใจแต่เพียงว่าแงซายสลบหรือหมดสติไปเพราะสภาพอันกรากกรำของร่างกายทำให้อ่อนเพลียหมดสิ้นกำลัง ซึ่งพอจะแก้ไขเยียวยาให้คืนสติรู้สึกตัวขึ้นมาได้โดยไม่เหลือบ่ากว่าแรงสติปัญญาความรู้ความสามารถในทางแพทย์ของดารินได้

การตรวจร่างกายของแงซายเมื่อพบครั้งแรก แพทย์สาวเองก็ค้นไม่พบความผิดสังเกตหรือเฉลียวคิดในด้านอื่นใดทั้งสิ้นมัวแต่เข้าใจเป็นอย่างหนึ่ง มันเพิ่งจะมาปรากฏชัด ค้นพบกันได้เดี๋ยวนี้เองว่าวิกฤตการณ์ในชีวิตของแงซายมันมีต้นเหตุมาจากอะไร

จากบาดแผลที่เห็น ทุกคนรู้ได้ทันทีว่า **สัตว์เลื้อยคลานอะไรประเภทหนึ่งกัดและปล่อยพิษอันร้ายกาจของมันเข้าไปในร่างกายของแงซาย**

และแน่ละ มันคงจะเป็นเวลาในขณะที่จอมพเนจรนั่งหลับไม่รู้สึกตัวอยู่นั่นเอง อำนาจน้ำพิษที่แทรกซึมเข้าไปในเส้นเลือด และประสาททุกส่วนสะกดเขาให้ตกอยู่ในภาวะหลับอย่างชนิดหวังยากว่าจะมีโอกาสตื่นขึ้นมาได้อีกแล้ว

และไอ้สัตว์ชนิดนั้น ทุกคนก็ได้ยินหลุดปากออกมาจากบุญคำว่า มันคือ **'แมงมุมดำ'** ซึ่งยังไม่มีใครสามารถเข้าใจได้แน่ชัดว่ามันคืออะไรแน่ ท่ามกลางความตื่นตะลึงไม่สามารถจะตัดสินอย่างไรได้ถูก

"เร็ว ช่วยกันมัดเหนือปากแผลไว้ก่อน!"

ไชยยันต์โวยวายละล่ำละลักขึ้น กระชากผ้าขาวม้าที่โพกศีรษะบุญคำออกมาอย่างรีบด่วน แต่หมอดารินเอามือกั้นไว้สั่นศีรษะ ใบหน้าของหล่อนซีดเผือดและดวงตาทั้งคู่แดงเรื่อแห้งผาก

"ไม่มีประโยชน์หรอก ไชยยันต์ ช้าไปมากแล้ว สำหรับการที่จะทำเช่นนั้น จากบาดแผลที่เห็นอยู่นี่ แงซายถูกมันกัดมาแล้วไม่น้อยกว่า 2-3 ชั่วโมง และป่านนี้พิษของมันกระจายแทรกซึมไปทั่วแล้ว...ฉันไม่ทันสังเกตเห็นแต่แรก นึกไปไม่ถึงทั้งๆ ที่ก็รู้สึกอยู่เหมือนกันว่ามันน่าจะมีอะไรผิดปกติในอาการของเขา..."

เสียงของหล่อนเหือดหายไปในลำคอด้วยความรู้สึกอันไม่อาจกล่าวถูก คอตก วางเข็มฉีดยาในมือลงอย่างทอดอาลัยสิ้นหวัง

"เซรุ่ม น้อย! เซรุ่ม มันอาจจะช่วยอะไรขึ้นมาได้บ้าง"

มาเรียร้องเร็วปรื๋อ เหมือนจะปลุกเตือนสติให้หมอดารินผู้บัดนี้ตะลึงทำอะไรไม่ถูก ได้ลงมือดำเนินการอะไรลงไปสักอย่างหนึ่ง พร้อมกับเขย่าแขนเพื่อนสาวโดยแรง ทุกคนที่มุงล้อมอยู่ในขณะนี้ นิ่งขึงกันไปหมด

“เธอไม่รู้ดีไปกว่าฉันหรอก เมย์...”

หมอดารินพูดแผ่วเบา เกือบไม่ได้ยินเสียง

“...เซรุ่มมีประโยชน์แน่ แต่ต้องหมายถึงว่าถูกกับประเภทของพิษและต้องทันเวลาด้วย ไม่ใช่ปล่อยให้สายมาจนกระทั่งบัดนี้ นอกจากเราจะไม่รู้ว่าพิษของมันเป็นประเภทไหนแล้ว เรายังมาพบเขาช้าเกินไป ระยะ 2-3 ชั่วโมงนับตั้งแต่เวลาเขาถูกกัด ไม่ได้มีการปฐมพยาบาลมัดปากแผลกั้นพิษมันไว้ก่อนปล่อยให้แทรกซึมไปในระบบเส้นเลือดและประสาทเสียจนเต็มที่แล้ว จะมาแก้ไขกันเดี๋ยวนี้ได้อย่างไร บุญคำน่าจะพูดถูกแล้วต่อให้หมอเทวดาก็ช่วยไม่ได้”

“รพินทร์!!”

เชษฐาร้องเรียกเสียงลั่นขึ้น พร้อมกับเหลียวมองหาพรานใหญ่

ทั้งหมดจึงเพิ่งหันหน้ามาสังเกตเห็นเดี๋ยวนี้เองว่า จอมพรานไม่ได้อยู่ที่นั่นด้วย เขาจะหายไปตั้งแต่เมื่อไหร่ไม่ทราบได้ แต่ขณะนี้กำลังเดินด้อมๆ มองๆ อยู่ตรงบริเวณโค้นต้นเสลี่ยงที่แงซายนั่งพิงหมดสติอยู่ก่อนที่จะถูกหามออกมาวางในที่โล่ง

หัวหน้าคณะเผ่นตรงเข้าไปสมทบทันที และคนอื่นๆ

เว้นจากดารินเพียงคนเดียว ซึ่งนั่งซึมก้มหน้าอยู่ข้าง ๆ ร่างของแงซาย ก็พากันพรูเข้าไปที่เขาด้วย

เมื่อเชษฐา ไชยยันต์วิ่งเข้ามาถึง พรานใหญ่ไม่ได้พูดคำใดทั้งสิ้น แต่ใช้กิ่งไม้เล็ก ๆ ยาวประมาณเมตรเศษที่ถืออยู่ในมือชี้ไปที่ปากโพรงของอะไรชนิดหนึ่ง ลักษณะเป็นรูวงกลมดิก เส้นผ่าศูนย์กลางประมาณ 6 นิ้ว เจาะชอนเป็นรูดำมืดเข้าไปในพื้นดิน ตรงบริเวณพูต้นเสลี่ยงปากทางเข้ารูซึ่งเป็นดินอ่อนซุยร่วนมีรอยตีนของสัตว์ประเภทคล้าย ๆ ปู หรือแมลงอะไรสักอย่างหนึ่งซึ่งมีขนาดใกล้เคียงกัน...ไต่ย่ำไว้เป็นแนวทางยาว ๆ ทุกคนจ้องตาม เสียงพวกพรานพื้นเมืองอุทานอะไรแซดอยู่ในลำคอ ส่วนเชษฐา ไชยยันต์ และมาเรียได้แต่จ้องตะลึงงง

"รูอะไร?"

ไชยยันต์ร้องออกมาเหมือนเจ๊กตื่นไฟ อาการของเขาในขณะนี้กระสับกระส่ายรุ่มร้อนเต็มที่ด้วยความตื่นตระหนกต่อเหตุการณ์จนไม่สามารถจะระงับอยู่

"ไอ้ตัวที่ทำให้แงซายหลับไม่ยอมตื่นอยู่ในขณะนี้แหละครับ เคราะห์ร้ายจริง ๆ แงซายมานั่งหลับขวางปากทางของมันเข้าพอดี..."

รพินทร์ตอบเสียงแหบแห้ง แยกเขี้ยว หรี่ตาลง

"ตัวมันเป็นยังไง งู หรือว่าอะไร?"

เชษฐาถามเร็วปรื๋อ

"ไม่ใช่งูหรอกครับ อย่างที่บุญคำบอกเมื่อตะกี้นี้แหละมันเป็นแมงมุมดงชนิดหนึ่ง ตัวดำสนิทมีขนรุงรัง มีขาเพียงหกขา มฤตยูที่มาโดยไม่รู้ตัวของนักเดินป่าในแถบลุ่มน้ำสาละวินนี่

ทีเดียว พิษของมันเหมือนกับงูแมวเซากัดพร้อมกันสักสิบตัว ตามปกติแล้วจะไม่ไล่กัดใครยกเว้นแต่จะไปกระทบตัวหรือเผลอเดินไปเหยียบมันเข้า และจะดุเป็นพิเศษในเวลาออกไข่ เข้าในรูตอนค่ำ ออกหากินในเวลากลางวัน ตัวขนาดปูทะเลย่อม ๆ สันนิษฐานว่ามันคงจะออกจากรูเพื่อหากินในตอนเช้า พอดีพบแงซายนั่งหลับขวางปากทางเข้าออกเลยเล่นงานเข้าให้ ผมยังทายไม่ถูกเหมือนกันว่า ตอนนี้มันกลับลงรูไปแล้วหรือว่าออกไปหาเหยื่อ”

“แมงมุมดำ ‘แบล็ควิโดว์’ หรือ?”

มาเรียอุทานลั่น

“ผมก็ไม่แน่ใจเหมือนกันว่ามันจะเป็นพันธุ์ ‘แบล็ควิโดว์’ หรือไม่ แต่มันก็เป็นแมงมุมป่าชนิดหนึ่ง ที่มีพิษร้าจกาจที่สุด มีชุกชุมอยู่เฉพาะแถบสาละวินตอนเหนือ ๆ นี่ ผมเองยังไม่เคยเห็นแบล็ควิโดว์ แต่รู้จักไอ้มหากาฬหกขาในดงแถบนี้ดี ชาวป่าในแถบนี้ก็รู้จัก รู้พิษสงมันดีทุกคน สัตว์หรือคนที่ถูกกัดจะไม่มีอาการเจ็บปวดทุรนทุรายใด ๆ เลย ผิดกับพิษชนิดอื่น ๆ แต่จะง่วงซึมและผล็อยหลับ ค่อย ๆ ตายไปในเวลาเพียงไม่เกิน 12 ชั่วโมง”

รพินทร์พูดเร็วปรื๋อ

“ถ้างั้นก็แปลว่าแงซายถูกมันกัดในขณะที่นั่งหลับอยู่โดยไม่รู้สึกตัวตื่นขึ้นมาเลย และก็หลับตลอดมาจนกระทั่งเดี๋ยวนี้”

“เข้าใจว่าคงเป็นเช่นนั้นครับ สังเกตดูจากท่าทีนั่งหลับอย่างสบาย ไม่มีอาการกระสับกระส่ายดิ้นรนอะไรเลยตอนที่เรามาพบครั้งแรก”

“แล้วจะทำกันอย่างไรเล่านี่ ไพรวัลย์ตัดสินใจเร็ว! น้อยเขาหมดหวังแล้ว เขาบอกว่าเซรุ่มไม่มีทางช่วยอะไรได้เดี๋ยวนี้” มาเรียพูดละล่ำละลัก

รพินทร์ ไพรวัลย์เอง บัดนี้ก็หมนคว้างอย่างทำอะไรไม่ถก

ขณะนั้นเชษฐาหันไปตะโกนร้องเรียกน้องสาวอย่างรีบด่วน ดารินดูเหมือนจะรู้สึกตัวจากภาวะนิ่งซึมขึ้นอีกครั้ง วิ่งเข้ามาหาสมทบกับพรรคพวก ซึ่งพากันยืนมุงอยู่ที่โคนต้นเสลี่ยงอันเป็นตำแหน่งที่แงซายนั่งหลับอยู่แต่แรก

และหล่อนก็ได้รับคำอธิบายให้ทราบว่าอะไรเป็นอะไรเกี่ยวกับเจ้าแมลงพิษร้ายทกดแงซาย อานาจพิษของมันและระยะเวลาของการทำลาย ระหว่างที่มาเรียกับเชษฐาช่วยกันอธิบายให้หมอดารินทราบ รพินทร์หันไปตะโกนสั่งคนของเขาให้จัดการต้นไม้มาทำแคร่โดยเร็ว พวกนั้นกระจายกันออกไปอย่างรีบด่วนแข่งกับเวลา ทุกคนกำลังอยู่ในความฉุกเฉินร้อนใจเต็มที่

แล้วพรานใหญ่ก็ปราดเข้ามาที่ดาริน

“แน่ใจไหมครับ ว่าหัวใจยังทำงานอยู่?”

“อ่อนเต็มที แทบจะจับฟังไม่ได้ทีเดียว มันอาจหยุดลงในวินาทีใดวินาทีหนึ่งก็ได้”

“สิ่งแรกที่ผมต้องการให้คุณหญิงทำในขณะนี้ ก็คือหาวิธีใดวิธีหนึ่งในทางการแพทย์ของคุณหญิง อย่าเพิ่งให้หัวใจหยุดเสียก่อน...ประวิงเวลาไว้ให้นานที่สุดเท่าที่จะสามารถ”

"มันจะมีประโยชน์อะไรขึ้นมา ในการเลี้ยงหัวใจให้เต้นต่อไปในเมื่อร่างกายส่วนอื่น ๆตายหมดแล้วเช่นขณะนี้ ยิ่งกระตุ้นให้หัวใจทำงานเพิ่มมากขึ้นเท่าไหร่ ก็ยิ่งเท่ากับเร่งพิษให้ทำลายเร็วขึ้นอีกเท่านั้น ที่สำคัญที่สุดก็คือ คนเจ็บขาดออกซิเจนแล้วเพราะหายใจด้วยตนเองน้อยเต็มที หรือจะพูดให้ตรงว่าไม่หายใจก็ได้ ความเห็นในทางแพทย์ของฉัน บอกได้ว่า...อีกเพียงไม่เกินครึ่งชั่วโมงเป็นอย่าช้าเขาจะตายอย่างสนิท ไม่ต้องรอให้ครบ 12 ชั่วโมงตามที่คุณว่านั่นหรอก"

"โปรดฟังผมบ้าง คุณหญิง ผมไม่ใช่แพทย์ก็จริง และในเรื่องเหตุผลทางการแพทย์มีอย่างไร ผมก็ไม่ทราบ แต่กรุณาทำตามที่ผมบอกก่อน เชื่อผมสักครั้ง คืออย่าเพิ่งให้หัวใจหยุดเต้นเสียก่อนในขณะนี้ มิฉะนั้นเราจะไม่มีโอกาสอีกแล้ว"

"อ้อ! นี่คุณคิดว่ายังมีโอกาสอีกรึ?"

ดารินตะโกนใส่หน้าเขา นัยน์ตาแดงก่ำเต็มไปด้วยประกายร้าวราวขุ่นแค้นน้อยใจ น้ำตาคลอหน่วย

"...เพราะคุณคนเดียวใช่ไหม! ฉันบอกแล้วว่า ให้ออกมาตามแงซายเสียตั้งแต่เมื่อคืน คุณก็แกล้งถ่วงเวลาอยู่จนกระทั่งสาย ไอ้ตัวมหากาฬนั่นมันโผล่ออกมาจากรูของมัน ในตอนเช้าก่อนที่เราจะมาถึง มันก็เลยทำร้ายเขาเพราะมานั่งหมดสติอยู่ปากรูของมันพอดี ถ้าทุกคนเชื่อฉันรีบมาเอาตัวเขาไปเสียก่อนเขาก็จะไม่ถูกไอ้แมงมุมมันกัดเอา คราวนี้สาใจคุณหรือยัง... แงซายไม่มีทางรอดหรอก ไม่ต้องห่วง แผนที่เดินทางของคุณก็ได้คืนมาแล้ว จะไปกังวลทำไมกับชีวิตของคนคนหนึ่งที่คุณก็ไม่ชอบหน้าอยู่แล้ว คนใจร้าย อำมหิตที่สุด!!"

หล่อนบริภาษเขาสุดแรงโกรธ

รพินทร์ ไพรวัลย์ ตะลึงงงไปวิบตาหนึ่ง ครั้นได้สติเขาไม่ได้โต้ตอบคำใดทั้งสิ้น แต่ถอยห่างจากหล่อนออกมาโดยเร็ว ดารินยืนกัดริมฝีปากจ้องตามหลังไปเหมือนจะกินเลือดกินเนื้อแต่แล้วบัดนั้นเองเชษฐาก็ถลันพรวดเข้ามา กระชากแขนน้องสาวลากเข้าไปที่ร่างอันหมดสติของแงซาย พูดเฉียบขาดว่า

"ทำตามที่พรานใหญ่สั่ง น้อย!"

น้ำเสียงและสีหน้าของพี่ชาย ทำให้หมอดารินไม่อาจกล่าวคำใดได้อีกแม้จะฝืนความรู้สึกสักเพียงใด แพทย์สาวหันเข้ามาหีบเครื่องเวชภัณฑ์ของหล่อนอีกครั้งด้วยความรู้สึกอันประชด! ไชย-ยันต์และมาเรียก็กระโดดเข้ามาล้อมดูอยู่ด้วยครู่เดียว จอมพรานก็เดินตรงเข้ามาพร้อมกับพวกพรานพื้นเมืองทั้งชุด ซึ่งบัดนี้ หามแคร่ไม้ซึ่งต่อกันขึ้นอย่างปัจจุบันทันด่วนเข้ามาด้วย

"เราจะเอาแงซายกลับที่พักเร็วที่สุด"

เขาบอกทุกคน สีหน้าเงียบขรึมตายด้านยากจะอ่านความรู้สึกได้ ดารินเงยขึ้นมองหน้า แวบเดียวก็เมินไปเสียทางหนึ่งอย่างหมางใจพูดลอย ๆว่า

"หนักเปล่า ๆ ความจริงฝังเขาไว้ที่นี่ก็ได้ จะต้องแบกกลับไปทำไมให้เสียเวลา!"

ไม่มีใครสนใจกับถ้อยคำของหมอดาริน ซึ่งกำลังเต็มไปด้วยอารมณ์ เชษฐา ไชยยันต์เอง แม้จะเต็มไปด้วยความสงสัยก็ไม่เอ่ยอะไรออกมาในขณะนั้น รพินทร์สั่งคนของเขาในทันทีนั้น คะหยิ่นกับเกิดก้าวเข้ามา คนหนึ่งช้อนทางด้านศีรษะของคนเจ็บ อีกคนหนึ่งหิ้วด้านปลายตีน หามขึ้นวางบนแคร่ แล้ว

ยกขึ้นหิ้วออกเดินนำลิ่วไปในทันที เสียงจอมพรานตะโกนสั่งความให้พวกนั้นแบกหามแคร่คนเจ็บไปด้วยความระมัดระวังและเร่งฝีเท้าที่สุด แล้วเขาก็หันมาบอกกับคณะนายจ้าง ที่ยังพากันยืนรวมกลุ่มกันอยู่

"ไปกันเถอะครับ"

พูดแค่นั้น โดยไม่หันกลับมาดูอีกเลยว่าใครจะเคลื่อนไหวหรือไม่ รพินทร์ ไพรวัลย์ก็ควักบุหรี่ออกมาจุดสูบ แล้วออกเดินตามกลุ่มพรานพื้นเมืองที่ล่วงหน้าไปก่อนแล้ว

คณะนายจ้าง ไหวตัวออกเดินตาม ดารินยังยืนนิ่ง อยู่กับที่ แต่แล้วก็ต้องไปด้วย เมื่อไชยยันต์ฉุดแขน

"ทำใจเย็นๆ ไว้หน่อย อย่าเพิ่งประณามด่าว่าอะไรเขานัก รพินทร์อาจมีวิธีช่วยแงซายให้ฟื้นขึ้นมาได้"

"ฮึ!"

ดารินทำเสียงหนักๆ ในลำคอ ไม่พูดอะไรทั้งสิ้น

แล้วทั้งสี่คน ก็เดินตามมาทันจอมพราน ผู้ผ่อนฝีเท้าเหมือนจะรอคอย เชษฐาสาวเท้าไล่เข้าไปจนเดินเคียงกัน

"รพินทร์..."

"ครับผม"

"พอมีทางหรือ?"

เสียงของท่านหัวหน้าคณะเกือบจะเป็นกระซิบ ก็ได้รับคำตอบจากสีหน้าตายด้านนั้นว่า

"มีครับ ถ้าหัวใจไม่หยุดเสียก่อน"

"หมอทางวิทยาศาสตร์การแพทย์ อย่างน้อย และหมอผีไสยศาสตร์อย่างบุญคำ ก็บอกเป็นเสียงเดียวกันหมดแล้วว่าหมดหวัง..."

"ครับ! แต่หมองู หมอผู้ชำนาญในพิษร้ายของสัตว์ทุกชนิด ยังไม่ได้บอกเช่นนั้น!"

ท่านหัวหน้าคณะลืมตาโพลง หันขวับจ้องหน้า

"หมายความว่ายังไง ผู้กอง?"

"คุณชายลืมเสียแล้วหรือครับ สถานการณ์ร้ายขีดสุดชนิดนี้มันเคยเกิดขึ้นกับพวกเราคนหนึ่งมาก่อน ครั้งนั้นพวกเราทุกคน รวมทั้งคุณหญิงผู้เป็นแพทย์เองก็เชื่อว่าสิ้นหวังแล้ว แต่แล้วในที่สุด ใครคนหนึ่งก็สามารถแก้ไขพวกเราคนนั้นให้กลับฟื้นคืนชีวิตขึ้นมาได้"

"โอ...!"

เชษฐาร้องเหมือนจะนึกอะไรขึ้นมาได้อย่างฉับพลันนั้น พูดต่อมาเร็วปรื๋อ

"...คุณหมายถึงเมื่อตอนที่ไชยยันต์ถูกตะขาบดงกัดครั้งนั้นกระมัง?"

"ครับ"

"แล้วก็...ส่างปาเป็นคนแก้ได้ตก ทำให้ไชยยันต์ฟื้นขึ้นมาได้ คุณพระช่วย! คุณหมายถึง ส่างปารึ ที่จะช่วยแงซายได้?"

"เมื่อคุณหมอดารินแก้ไม่ตก เมื่อตาบุญคำช่วยไม่ได้ เมื่อคะหยิ่นจนปัญญา ก็เห็นจะเหลืออยู่คนเดียวเท่านั้นครับ เจ้าส่างปาขี้ลิงของเมย์คนนั้น"

"รพินทร์! อะไรทำให้คุณแน่ใจเชื่อมั่นถึงเพียงนั้น"

สุภาพบุรุษในราชสกุล ผู้เป็นนายจ้างน้ำเสียงเต็มไปด้วยความกระตือรือร้นตื่นเต้นแทรกซ้อนขึ้นในความรู้สึกอันทอดอาลัยสิ้นหวังทั้งมวล ขณะนั้น ทั้งสองเดินเคียงคู่พูดกันพอได้ยินสองต่อสอง ไชยยันต์ มาเรีย และดารินเดินทอดระยะเว้นห่างอยู่เบื้องหลัง

"ไม่มีใครรู้จักส่างปาดีไปกว่าผมหรอกครับ แม้แต่เมย์ผู้เป็นนายของมันเอง ในด้านการล่า หรือใช้อาวุธเพื่อล่าชีวิตของเราอาจฝากไว้กับมันไม่ได้ ถึงการเดินป่าก็อย่าเชื่อว่ามันจะไม่พาหลง ถ้าสภาพของป่าลึกลับซับซ้อนโดยที่มันไม่เคยผ่านมาก่อน แต่ถ้าใครไปกับส่างปา...เป็นวางใจได้ในเรื่องงู หรือสัตว์ขบต่อยที่มีพิษทุกชนิดไม่ว่าจะร้ายแรงสักเพียงใด บรรพบุรุษสามชั่วคนของส่างปา ไม่ใช่นักล่าสัตว์สี่เท้าที่ยิ่งใหญ่อะไรเลย แต่เป็นพรานและหมองูทุกชนิด นอกจากความรู้ความสามารถในการแก้ไขพิษร้ายของสัตว์เลื้อยคลานทุกชนิดแล้ว ไอ้ต่องสู่คนนี้ยังมีวิชาอาคมและธรรมชาติพิเศษประจำตัว ในการบำราบสัตว์พิษเลื้อยคลานทุกประเภท ขนาดแม่งูจงอาจกำลังกกไข่อยู่มันยังเข้าไปเอาไข่มาต้มกินได้ โดยแม่งูไม่กล้าแม้แต่จะเงยหัวขึ้นมา อาชีพดั้งเดิมของส่างปาจับงูขาย ผมไม่ทราบว่าส่างปาจะรู้วิธีแก้ไขพิษแมงมุมดำหรือเปล่า แต่พิษของตะขาบดงซึ่งร้ายกาจกว่า มันยังแก้ไขให้คุณไชยยันต์รอดตายมาได้แล้ว ความหวังของเราอยู่ที่การพาเอาแงซายไปให้ถึงมันโดยเร็วที่สุด"

สีหน้าของเชษฐาแช่มชื่นในทันทีนั้น

"ถ้างั้นเราก็พอจะมองเห็นความหวังขึ้นมาบ้างแล้ว รพินทร์แต่ทำไมคุณถึงไม่ให้ใครไปตามส่างปามาเสียเดี๋ยวนี้ เราแบก

แงซายเดินทางกลับไปที่พัก มันสะดวกสู้ให้ส่างปามาพบคนเจ็บที่นี่เองไม่ได้”

“ถ้าให้ใครไปตามส่างปา ก็แปลว่าเราจะต้องเสียเวลาสำหรับการเดินทางสองเที่ยวคือเที่ยวที่หนึ่ง...ให้คนไปตาม และเที่ยวที่สอง...ส่างปาเดินย้อนกลับมาหาเรา สู้เราเอาแงซายกลับไปที่พัก ซึ่งมีส่างป่าอยู่ที่นั่นแล้วเที่ยวเดียวดีกว่าไม่ต้องเดินย้อนกลับไปกลับมา มันเซฟเวลากว่ากัน”

เชษฐาเพิ่งจะมองเห็นด้วยในเหตุผลของเขา

ชั่วไม่ทันเหนื่อยเท่านั้น ทั้งคณะ พร้อมด้วยแคร่หาม คนเจ็บผู้อยู่ในฐานะตายมากกว่าเป็นก็กลับมาถึงที่พัก คะหยิ่นกับเกิด ซึ่งทำหน้าที่หามแคร่ รับภาระมาตลอดทาง โดยไม่จำเป็นจะต้องผลัดเปลี่ยนให้ใคร ด้วยความทรหดแข็งแรง นำลิ่วขึ้นไปก่อน บุญคำตามขึ้นไปติดๆ พอเห็นเจ้าต่องสู่ ซึ่งบัดนี้ถูกปล่อยทิ้งให้เฝ้าแค้มป์อยู่คนเดียวกำลังนั่งเอ้อระเหยถุนกัญชาคล่อกๆ เป็นทองไม่รู้ร้อน ดูท่าไม่สนใจอะไรกับความรีบด่วนตาลีตาเหลือกของพวกพ้องทุกคนที่เพิ่งจะรุดกลับมาถึง แกก็สบถด่าเอ็ดอึง กรากเข้ามาเตะพับเข้าให้ที่ชายโครงเจ้าส่างปาหกคะเมน บ้องกัญชาหลุดจากมือกระเด็นร้องอู้

“ทุด! ไอ้ขี้ลิง คนอื่นเขาเดือดร้อนกันจะตายโหงตายห่ามึงมานั่งกระดิกตีนสูบกัญชาอยู่นี่ พวกเจ้านายกลับมาถึงจะลุกขึ้นออกมารับสักนิดก็ไม่มี เดี๋ยวพัด...”

มาเรียกรากเข้ามาผลักอกตาเฒ่า ผู้กำลังโมโหเต็มเหนี่ยวเซไป ยืนกันคนของหล่อนไว้ ไม่ให้ถูกซ้ำ

“อะไร ตาเฒ่า มาทำคนของฉันทำไม?”

หล่อนร้องแหลมอย่างเดือดดาล

บุญคำแยกเขี้ยวเข้าใส่ เอ็ดตะโรลั่นเป็นภาษาไทย

“อย่าย่งนะโว้ย แหม่มเหมิ่ม ขวางหขวางตาเดี๋ยวไอ้คำเอาตายห่า พ่อยิ่งมะโหอยู่ด้วย”

ดารินก็ปราดเข้ามาในทันทีนั้น กระชากไหล่บุญคำให้ถอยห่างออกมา

“ถอยออกไป บุญคำ!”

หล่อนตวาดเบา ๆ แล้วมองไปทางมาเรีย ผู้ตาเขียวจ้าอยู่

“...ขอโทษแทนคนของฉันด้วย เมย์ บุญคำกำลังหัวเสีย ซึ่งก็เหมือนกับฉันในขณะนี้แหละ เห็นอะไรขวางหูขวางตาไปหมด”

มาเรียแค่นยิ้ม ยักไหล่

“ตาเฒ่าพาลเกินไป และถืออำนาจข่มขู่รังแกคนอื่น ๆ อยู่เรื่อย แกคงโมโหที่เห็นส่างปาสูบกัญชาเฉย แต่แกก็ควรจะรู้ว่า...ส่างปายังไม่รู้ในสิ่งที่เรากำลังเดือดเนื้อร้อนใจกันอยู่ในขณะนี้สักนิด ส่างปายังไม่รู้ว่าแงซายกำลังจะตาย บอกตาเฒ่าเถิดว่า ทำส่างปาก็ไม่มีประโยชน์อะไรหรอก เพราะมันไม่สู้คน”

ก่อนที่ดารินจะโต้ตอบลักษณะการพูดอันกร้าวแข็งของมาเรียอย่างใดต่อไปนั้นเอง ไชยยันต์ เชษฐา และรพินทร์ก็ก้าวเข้ามาถึง พรานใหญ่ก้มลงหิ้วปีกเจ้าต่องสู้พยุงให้ลุกขึ้น ส่างปาหน้านิ่วคิ้วขมวดเอามือกุมสีข้างคราง หงิง

“นาย...ตาเฒ่าเตะส่างปาซี่โครงพังไปแถบหนึ่งแล้ว ส่าง-ปานั่งอยู่ดี ๆ ไม่รู้ตาเฒ่าไปกินรังแตนมาจากไหน”

เจ้านั่นฟ้องลั่น

“เอาเถอะ ถ้าซี่โครงของเจ้าหักจริง ประเดี๋ยวฉันจะเอาซี่โครงของตาเฒ่าบุญคำมาใช้แทนให้ เจ้ายังไม่ถึงตายหรอก ส่างปา แต่แงซายกำลังจะตาย...และเจ้าคนเดียวเท่านั้นที่จะช่วยได้”

กล่าวจบ เขาก็ลากเจ้าคนต่องสู่มาที่ร่างอันนอนสงบนิ่งของแงซาย แล้วชี้ให้ดูตรงบาดแผลเล็กเหนือข้อเท้า ทุกคนมุงห้อมล้อมเข้ามาในทันทีนั้น ส่างปามองดูหน้าอันเขียวคล้ำของคนสลบ แล้วก้มลงไปพิจารณารอยแผลด้วยสีหน้าอาการอันเซ่อๆ ตามปกติของมัน แล้วเงยหน้าขึ้นกะพริบตาปริบๆ มองหน้าคนโน้นทีคนนี้ที

ที่สุด ก็มาหยุดอยู่ที่ตาคู่ซึ่งจ้องมาก่อนแล้วอย่างร้อนใจของพรานใหญ่

“ไอ้ดำ หกขา!!”

เจ้าต่องสู่พูดเบาๆ ด้วยอาการอันเนือยเฉื่อยแฉะของมัน มาเรียแปลภาษาพม่าที่ส่างปาพูดกับรพินทร์ให้อีกสามคนฟังตรงตัวโดยเร็ว บุญคำซึ่งเหลืออดมาแต่แรกแล้วมาพบกับความยืดยาดดูเหมือนไม่เป็นภาษาของเจ้าส่างปาเข้าอีก ก็แทบเต้นแผดเสียงตวาดออกมา

“โธ่! ไอ้กุดถัง! รู้ละ ว่าไอ้ดำหกขาของมึงตอกไอ้แงซายเข้าให้ ว่าแต่มึงมีปัญญาช่วยแงซายได้มั่งไหมล่ะ ถ้ามีช่วยมันให้รอดตายได้ ทั้งๆ ที่แก่คราวพ่อของมึงยังงี้ กูจะกราบงามมึงสามที แต่ถ้ามึงช่วยไม่ได้พ่อจะกระทืบให้จมธรณี”

บุญคำร้อนจริงๆ ร้อนพอๆ กับหมอดารินในขณะนี้ แต่

อาการเร่าร้อนของใครไม่ว่าจะมีสักเพียงใด ก็ไม่สามารถจะปลุกสภาพอันเฉื่อยชาเป็นนกทึดทือในเวลากลางวันของเจ้าคนดงขึ้นมาได้ มันยกมือข้างหนึ่งเกาหัวกราก ๆ อีกมือหนึ่งเอื้อมไปจับหัวแม่ตีนของแงซาย ปากก็บอกว่า

"เดี๋ยว! ให้ส่างปาตรวจดูก่อน ว่ามันตายแล้วยัง"

ตาพรานเฒ่าร้องอะไรออกมาอีกคำหนึ่งอย่างหัวเสียขีดสุด

"ชิบหายเอ๊ย ไอ้ส่างปา วิธีตรวจดูคนตายไม่ตายของมึงไม่เหมือนของหมอไหน ๆ ในโลก แทนจะจับข้อมือ มึงจับหัวแม่ตีน!"

แล้วบุญคำก็จำต้องสงบปากคำลงในทันทีนั้น เมื่อรพินทร์ตบแรง ๆ ลงไปบนหลังเป็นความหมายให้ยุติถ้อยคำใด ๆ ทั้งปวง

อึดใจเดียว เจ้าหมองูเผ่าต่องสู่คนคู่ใจของมาเรียก็เงยหน้าขึ้นบอกหน้าตาเฉยว่า

"ตายแล้วนาย ไอ้แงซายตายแล้ว!"

ทั้งหมดที่แวดล้อมอยู่ ไหวตัวพร้อมกันหมด แต่พรานใหญ่ยกมือขึ้นเป็นความหมายให้สงบลงชั่วขณะ ส่งภาษาพูดกับส่างปาว่า

"แต่เจ้ามีทางจะทำให้ฟื้นขึ้นมาได้ไม่ใช่หรือ"

เมื่อนั้น ทุกคนจึงเห็นส่างปาสยายยิ้มออกมาเห็นฟันเขยิน พร้อมกับลุกขึ้นยืน

"ถ้าไม่ได้ก็ไม่ใช่ส่างปา ลูกของส่างเหล่า หลานของส่าง-คำซินาย"

"กะเดี๋ยวมึงเจอะเอา 'ส่างผาง' จากตีนของกูนี่เข้าหรอก กูว่าไม่แคล้วแน่ไอ้ส่างปา"

บุญคำอดไม่ได้ ที่จะคำรามออกมาเบา ๆ

คณะนายจ้างทั้งหมด เห็นพรานใหญ่ส่งภาษาอะไร อยู่กับเจ้าต่องสู่อีกครู่เดียว ก็เห็นส่างปาเดินไปคว้าย่ามขึ้นสะพายไหล่ มีคะหยิ่นเดินตามไปด้วย และแทนที่มันจะหยิบปืนประจำตัว กลับฉวยได้บ้องกัญชาของโปรด ติดมือแทนปืน หันมาบอกกับรพินทร์ว่า

"เดี๋ยวส่างปาจะกลับมา ให้ตาเฒ่าบุญคำกราบงาม ๆ สามที"

แล้วมันสองคนกับคะหยิ่น ก็เดินลงจากที่พักนายไปในแนวป่าอย่างรวดเร็ว ท่ามกลางเสียงร้องตะโกนสาปแช่งไล่หลังของตาบุญคำ

"ส่างปารับรองว่าจะแก้ไขแงซายให้ฟื้นได้ครับ"

จอมพรานหันมาอธิบายกับคณะนายจ้างของเขา ภายหลังจากที่มันลับตาไปกับคะหยิ่นแล้ว

"มันบอกว่า จะไปเอาตัวแมงมุมดำที่กัดแงซายมา ให้คะหยิ่นพามันไปตรงที่แงซายถูกกัดเมื่อตอนนั่งหลับอยู่ ประเดี๋ยวมันจะกลับมา"

ทุกคนงง ยกเว้นมาเรีย ซึ่งฟังออกอยู่แล้วว่าส่างปาบอกอะไรกับพรานใหญ่บ้าง

"ทำไมมันต้องไปเอาไอ้แมงมุมหกขา ตัวนั้นมาด้วย?"

ดารินถามโดยเร็ว

“ส่างปาบอกว่า ต้องรีดพิษแมงมุมดำตัวนั้นออกมาผสมกับยาของมัน แล้วเอายาปิดที่ปากแผลตรงรอยถูกกัด คงจะมีปฏิกิริยาอะไรในการแก้กันได้กระมังน้อย ในระหว่างพิษของแมงมุม...กับตัวยาของส่างปาอาจคล้ายๆ เซรุ่มก็ได้ ถ้าเราจะพิจารณากันในแง่ของหลักวิชาแพทย์”

ดารินลืมตากว้าง เค้าหน้าอันซีดเซียวของหล่อนเริ่มมีสีเลือดขึ้น เต็มไปด้วยความตื่นเต้นในข่าวที่คืบหน้าไปในทางดีงามนั้น ไชยยันต์ก็เช่นเดียวกัน

“เหรอ! ส่างปาบอกเช่นนั้นเหรอ?”

มาเรียพยักหน้า

“ฉันได้ยินมันบอกกับพรานใหญ่อย่างนั้น ก็เห็นจะต้องลองเชื่อมันดูละ เพราะเราไม่มีวิธีอื่นให้เลือกอีกแล้ว”

“ถ้างั้นก็เห็นจะพอมีหวังแล้ว...แต่บอกตามตรง ลักษณะท่าทางของเจ้าส่างปาของเธอดูมันไม่น่าเลื่อมใสอะไรเลย ดูมันโง่ๆ เซ่อๆ ไม่เป็นประสาอย่างไรพิกล”

“ท่าทางมันเป็นอย่างนั้นเอง แต่มันก็มีความสามารถเยี่ยมยอดในวิชาที่มันถนัด คุณหญิงโปรดอย่าวิตกเลยครับ ผมรับรองว่าแงซายรอดตายแน่”

จอมพรานพูดกับหมอดารินเป็นประโยคแรก ภายหลังจากที่หล่อนไม่ยอมมองหน้าเขามาเลย ตลอดระยะทางที่เดินกลับมาด้วยกัน

“ขอให้เป็นเช่นนั้นเถอะ แต่เราจะเชื่อได้แน่อย่างไร”

“เชื่อหรือไม่เชื่อ เราก็ไม่มีทางจะทำอะไรได้มากไปกว่า

[WBSWS:OU]

ฝากความหวังไว้กับส่างปา” ท่านหัวหน้าในคณะเอ่ยขึ้นห้าวๆ แก่ทุกคน “และความสามารถของมันในด้านนี้ เราก็ประจักษ์ชัดกันมาแล้วตอนที่ไชยยันต์ถูกตะขาบดงกัด”

ประโยคคำพูดของเชษฐานั้นเอง ทำให้ไชยยันต์ ดาริน และมาเรีย หวนคิดถึงเหตุการณ์ในอดีตขึ้นมาได้ แล้วก็แจ่มจ้าไปด้วยความหวังขึ้น

“จริงด้วย นี่เราลืมกันไปเสียแล้ว ฉันเองควรจะตายไปนานแล้วด้วยพิษไอ้ตะขาบมหาประลัยนั่น ส่างปาก็ยังแก้พิษช่วยให้ฟื้นขึ้นมาได้ คราวนี้แงซายก็น่าจะต้องฟื้นได้เช่นกัน”

ไชยยันต์ร้องลั่นออกมาด้วยความปีติ และดารินก็ยิ้มออกมาได้เป็นครั้งแรกเพราะเห็นจริงโดยเหตุผลข้อนั้น ถูกแล้ว หล่อนลืมเสียอย่างสนิท ลืมไปว่าไชยยันต์รอดตายในครั้งนั้นเพราะใครทั้งๆ ที่หล่อนเองก็คิดว่าเขาต้องไม่รอดแน่แล้ว

“แล้วนี่ยังไง? หมายความว่าส่างปายังจะต้องเสียเวลาไปค้นหาตัวไอ้แมงมุมนั่นอยู่อีกหรือ?”

เชษฐาหันมาถามรพินทร์

“ไว้ใจมันเถอะครับ ส่างปาคงไปไม่นานนักหรอก มันรู้ระยะเวลาดีอยู่แล้ว และมันก็มีวิธีของมันโดยเฉพาะที่จะเอาตัวแมงมุมร้ายนั่นมาได้ เพียงแต่คะหยิ่นนำมันไปให้เห็นรูเท่านั้น”

“ส่างปาบอกหรือเปล่าว่า ทางนี้จะให้เราทำอะไรไว้บ้างเกี่ยวกับคนเจ็บ”

ดารินถามอย่างเป็นห่วง

“เปล่าครับ แต่ผมว่าคุณหญิงคอยตรวจฟังเสียงหัวใจไว้ดีกว่า”

[WBSWS:OIJ]
อาธรรพณ์นรเนาว์

“ฉันไม่เข้าใจ ทำไมครั้งแรก ส่างปาถึงบอกว่าแงซายตายแล้ว?”

“ส่างปาไม่ใช่แพทย์อย่างคุณหญิง มันไม่รู้ดีไปกว่าคุณหญิงหรอกว่าความตายของสิ่งที่มีชีวิตนั้น ต้องประกอบด้วยข้อวินิจฉัยทางหลักการแพทย์อย่างใดบ้าง คนสลบไม่หายใจ มันก็บอกว่าตายแล้ว พอหายใจขึ้นมาได้ มันก็บอกว่าฟื้นแล้ว เมื่อมันบอกว่าตายง่าย ๆ มันก็สามารถจะบอกว่าฟื้นได้ง่าย ๆ เหมือนกัน และมันก็ไม่ประหลาดใจด้วยว่า คนตายแล้วจะฟื้นได้อย่างไร คนป่าคนดอยมันก็อย่างนี้แหละครับ อย่าไปสงสัยหรือพิจารณาอยู่ในคำพูดของมันเลย”

“คุณรู้มาล่วงหน้าแล้วหรือว่า ส่างปาจะช่วยแงซายในเรื่องนี้ได้”

“ช่วยได้หรือไม่ได้ มันขึ้นอยู่กับว่า แงซายตายเสียก่อนแล้วหรือไม่เท่านั้น ถ้าเขายังไม่ตาย และต่อให้หนักหนาสักขนาดไหน ก็ยังมีทางแก้ ผมถึงได้บอกให้คุณหญิงพยายามทำให้หัวใจของคนเจ็บทำงานไว้ก่อน อย่าเพิ่งให้หยุดเสีย แล้วรีบเอากลับมาที่นี่โดยเร็วที่สุด”

“แต่คุณไม่ได้บอกความหวังให้ฉันรู้ก่อนเลย ขณะที่เราเอาแงซายกลับมาที่นี่”

จอมพรานไม่ตอบ เดินผละไปเสีย พี่ชายก็บอกแทนมาด้วยเสียงต่ำ ๆ ว่า

“น้อยก็เอาแต่โมโห ต่อว่าต่อขานเขา รพินทร์คงไม่อยากจะพูดอะไรให้ฟังในขณะนั้นกระมัง แต่เขาบอกพี่แล้วเรื่องที่จะเอาแงซายกลับมาให้ส่างปารักษา”

"ก็ไม่จริงหรือคะ พรานใหญ่คนเดียวแท้ ๆ ที่เป็นต้นเหตุถ่วงเวลา นำพวกเราไปที่แงซายช้า จนกระทั่งเขาถูกแมงมุมร้ายมันกัดเอาทั้ง ๆ ที่น้อยก็ขอร้องแล้วขอร้องอีกให้รีบไปเสียก่อนตะวันขึ้น ถ้าแงซายเป็นอะไรลงไป เขาจะต้องรับผิดอย่างเต็มที่โดยไม่มีประตูแก้ทีเดียว"

"เรามันรุนแรงกับเขาไปเอง..."

ไชยยันต์ตำหนิมาเบา ๆ

"...เมื่อแงซายเป็นอันตรายได้ เขาก็ต้องหาทางแก้ไขได้เหมือนกัน บอกแล้วว่าอย่าเพิ่งโวยวายอะไรไป เรื่องสำคัญที่สุดก็คือ...จงเชื่อมือเขาเถอะ และเราก็เชื่อเขามาตลอด แล้วสำหรับฉัน...มีสังหรณ์ที่ดีอยู่ตลอดเวลาว่าแงซายจะต้องไม่ตาย ไอ้คนคนนี้มีดีอยู่ในตัวเองหลายอย่าง ดวงชะตามันคงไม่ดับลงเสียในครั้งนี้หรอก พวกเราทุกคนตายกันมาแล้วคนละหลาย ๆ หนทั้งนั้น"

"ฉันจะยังไม่ยอมเชื่ออะไรทั้งสิ้น จนกว่าจะเห็นแงซายฟื้นคืนชีวิตขึ้นมาได้จริงเสียก่อน คิดดูเขาจากพวกเราไปตั้งนานพอถึงคราวจะได้ตัวกลับคืนมาอีกครั้งกลายเป็นว่า เราได้เพียงแค่ศพ มันน่าเศร้าใจไหม อย่าว่าแต่แงซาย ซึ่งฉันรักชอบพอใจนิสัยของเขาเป็นพิเศษเลย เกิด เส่ย จัน บุญคำ หรือแม้กระทั่งคะหยิ่นและส่างปา พวกเราที่ร่วมเป็นตายมาด้วยกันทั้ง 12 ชีวิตนี่แหละ ถ้าบังเอิญใครสักคนหนึ่งต้องพลั้งพลาดตายจากไปฉันบอกไม่ถูกว่าจะมีความรู้สึกเช่นไร มันคล้าย ๆ กับว่าร่าง-กายส่วนใดส่วนหนึ่งขาดหายไปทีเดียว"

ไม่เพียงแต่ดารินเท่านั้น แม้เชษฐา หรือไชยยันต์เองก็คิดเช่นนั้น

ในชั่วเวลาไม่ทันหม้อข้าวเดือด ท่ามกลางการกระ-สับกระส่ายรอคอยของทุกคน เจ้าต่องสู่กับเจ้ากะเหรี่ยงหล่มช้าง ก็โผล่ร่างลบแนวไม้บังของป่าเบื้องล่าง เดินตามกันตรงขึ้นมายังที่พักอย่างรวดเร็ว เสียงเกิดกับเสย่ตะโกนบอกพรรคพวกพร้อมทั้งชี้มือให้ดู คะหยิ่นซึ่งเดินนำหน้าโบกมือ ตะโกนบอกพรานใหญ่ล่วงหน้าขึ้นว่า

"นาย! ไอ้ส่างปาลากตัวไอ้ดำหกขามาได้แล้ว มันกำลังอยู่ในรู ส่างปาเอาเลือดตัวตุ่นล่อ มันได้กลิ่นคาวเลือดมันโผล่ขึ้นมา"

ทั้งหมดที่กำลังรอฟังข่าวด้วยความร้อนใจก็มีสีหน้าดีขึ้นในทันทีนั้น บุญคำตะโกนลั่นลงไป เร่งให้เจ้าสองคนนั้นให้ขึ้นมาโดยเร็ว ส่วนเกิด เสย่ และจัน วิ่งสวนทางลงไปรับ เสียงพวกนั้นพูดอะไรกันล้งเล้งไปหมด

ชั่วครู่เดียว สมุนเอกของมาเรีย และอดีตนักเลงโตหล่มช้างก็รุดขึ้นมาถึง ทั้งสองไปเร็วมาเร็วอย่างที่สุดแล้ว แต่มันก็ยังดูเหมือนไม่ทันใจฝ่ายที่รอคอยอยู่ ส่างปาหิ้วเอาผ้าขาวม้าประ-จำตัวของมัน ขมวดปมผูกสี่ชายไว้ทำเป็นลักษณะถุงย่ามติดมืออยู่ด้วย พอมาถึงตรงหน้าพรานใหญ่ท่ามกลางการมุงรายล้อมของพรรคพวกทุกคน ก็วางลงกับพื้น ทันทีที่ก้นถุงแตะถึงพื้น-ดิน อะไรชนิดหนึ่งที่บรรจุอยู่ภายในก็เคลื่อนไหวดิ้นขลุกขลักไปมา ส่างปาชักมีดเหน็บออกมาเอาทางแบนของใบมีดกว้างกดสิ่งนั้นไว้ให้นิ่งอยู่กับที่ ตะโกนร้องบอกคะหยิ่นให้ค่อย ๆ แก้ปมผ้าขาวม้าออก รพินทร์ก็ร้องสั่งให้คณะเจ้านายของเขาและ

พวกพรานพื้นเมืองถอยตีวงห่างออกไปพอสมควรเพื่อความปลอดภัย

คะหยิ่นแก้ปมผ้าขาวม้าด้วยมืออันสั่นเทา เสียงถกเถียงร้องด่ากันเองในระหว่างเจ้าสองคนดังลั่น มันเนื่องมาจากคะ-หยิ่นจดๆ จ้องๆ ปอดแหกอยู่นั่นเอง ในที่สุดชายผ้าก็หลุดออก คะหยิ่นเผ่นหวีออกไปยืนรวมกลุ่มกับพรรคพวกโดยเร็วไม่ยอมเข้าใกล้ส่างปาอีก ปล่อยให้เจ้าต่องสู่จัดการกับเชลยของมันตามลำพัง **และท่ามกลางการยืนจ้องตะลึงดูของทุกคน ส่างปาเอาอีกมือหนึ่งล้วงเข้าไปภายใต้ผ้าคลุมหน้าตาเฉย อึดใจเดียวกันก็คว้าเจ้าสัตว์ชนิดหนึ่งถือชูขึ้นในมือให้ทุกคนเห็น**

ทั้งหมด แม้แต่รพินทร์ ไพรวัลย์เองก็ผงะหลังไปโดยไม่รู้สึกตัว ด้วยความพรั่นพรึงสยะแสยง

ขนาดของมันเท่าปูม้าชนิดเขื่องเต็มที หรือมิฉะนั้นก็ปูทะเลย่อมๆ ตัวเต็มไปด้วยขนละเอียดดำสนิท กระทบกับแสงแดดเป็นเงาระยับราวกับไหม ขาทั้งหกข้างในขณะนี้ตะกุยตะกายอากาศอยู่ยุ่มย่ามเพราะส่างปาจับแบบขยุ้มส่วนศีรษะและด้านหลังของมันไว้ เขี้ยวแหลมโง้งภายใต้ปากทั้งสองข้าง ขยับบดเข้าหากันอยู่ไปมาอย่างดุร้ายเกรี้ยวโกรธ ตาทั้งสองใสขาวราวกับเพชร

แมงมุมเราดีๆ นี่เอง แผกไปที่สีสันและลักษณะบางส่วนเท่านั้น และแม้จะไม่ต้องรู้จักกันมาก่อนเลย จากรูปร่างหน้าตาของมัน ย่อมบอกให้สัญชาตญาณระแวงภัยของมนุษย์และสัตว์ทั่วไปตระหนักได้ดีว่า พิษสงของมันควรจะร้ายกาจสักเพียงไหน

"ระวังนะ ส่างปา พลาดนิดเดียวเจ้าจะลำบาก!"

มาเรียร้องก้อง เตือนคนของหล่อนด้วยความตกใจ

ส่างปายิงฟังยิ้ม ชูเจ้าแมงมุมร้ายกวัดแกว่งอยู่ไปมาแล้วแหย่พรวดเข้าไปที่หน้าของบุญคำ ตาเฒ่าสะดุ้งโหยงร้องว้ากลั่นผงะหน้าหนี ด่าพ่อล่อแม่ส่างปาโขมงโฉงเฉงไปหมด แต่ก็ไม่กล้าจะเข้าไปทำอะไรมันได้

ส่างปาหันมาร้องบอกอะไรกับรพินทร์เร็วปรื๋อ ทุกคนเห็นเขาเผ่นไปที่กองสัมภาระ อึดใจเดียวก็วิ่งกลับมาพร้อมกับถ้วยพลาสติกเล็ก ๆ ยื่นส่งให้เจ้าต่องสู่ ส่างปารับมาแล้วเดินเข้าไปนั่งยอง ๆ บังมุมอยู่ใต้ร่มเงาไม้ รพินทร์เป็นเพียงคนเดียวที่กระโดดเข้าไปร่วมด้วย

"นั่นส่างปาจะทำอะไร?" ดารินร้องถามมา

"มันบอกว่ามันจะรีดพิษออก"

มาเรียผู้เข้าใจภาษาโต้ตอบ ระหว่างคนของหล่อนกับพรานใหญ่ซึ่งชุลมุนช่วยกันอยู่ในขณะนี้ บอกมาแทน

"รีดพิษ!! รีดได้โดยวิธีไหนกัน?"

"ฉันก็ไม่รู้เหมือนกัน มันคงมีวิธีของมันหรอก อย่าเพิ่งเข้าไปน้อย ปล่อยสองคนนั่นดีกว่า อันตรายมาก ท่าทางมันไม่เหมือนแบล็ควิโดว์ที่ฉันเคยรู้จักมาก่อน ตัวโตกว่า ลักษณะน่าเกลียดกว่า และให้ตายเถอะ มันคงร้ายกว่า 'แม่หม้ายดำ' สักสิบเท่า!"

แหม่มสาวพูดอย่างขยะแขยง ห่อไหล่สยิวกายลง เชษฐากับไชยยันต์ขยับจะตามเข้าไปร่วมดูอยู่ด้วย แต่ก็ต้องชะงักเพราะพรานใหญ่ร้องตะโกนห้ามมาเสียก่อน

"อย่าเพิ่งเข้ามาครับ รีดพิษมันออกเสียก่อน ประเดี๋ยวผมจะให้เห็นตัวมันให้ถนัดทีเดียว"

สองคนนั่งมุง...ง่วนจัดการอะไรด้วยกันครู่ใหญ่ ทุกคนก็เห็นส่างปาลุกขึ้นยืน ขว้างเจ้าแมงมุมร้ายที่ถือบีบอยู่ในมือลงกับพื้นโดยแรง เสียงพลั่กใหญ่ ร่างของมันดิ้นแด่ว ๆ อยู่กับพื้น จอมพรานก็ก้าวเข้ามา ใช้ส้นรองเท้ากดขยี้ลงไปบนส่วนหัวจนแหลกลาญ เหลือแต่ส่วนลำตัว ลักษณะเกือบจะกลมอวบอ้วน และขาทั้งหกข้างที่ขยับเคลื่อนไหวอยู่กระดิบ ๆ หมดสิ้นฤทธิ์เดชลงเพียงแค่นั้น แล้วเขาก็ใช้ไม้เขี่ยกระเด็น มายังกลุ่มของเจ้านายและพรานพื้นเมือง ซึ่งยืนคอยอยู่เบื้องหลัง ทั้งหมดแตกฮือกันออกไปอีกครั้งด้วยสัญชาตญาณ เมื่อมันถูกเขี่ยปลิวเข้ามาใกล้เกือบถึงตัว

เชษฐา ไชยยันต์ มาเรีย และดาริน ค่อย ๆ มุงล้อมเข้ามาอีกครั้ง

"ไม่ต้องกลัวครับ มันทำอะไรใครไม่ได้อีกแล้ว"

เสียงรพินทร์บอกมา พร้อมกับประคองถือถ้วยพลาสติกเข้ามาด้วย ส่งให้ทุกคนดู

ในถ้วย ของเหลวใสออกสีเขียวจาง ๆ ชนิดหนึ่ง อยู่ในนั้นปริมาณราว 3 ซีซี. ทั้งสี่คนพอมองเห็นเข้าก็เบ้ปากอย่างสยด-สยองใจ

"นี่น่ะหรือ พิษมัน" ดารินอุทาน

"ครับ นี่แหละ ดูไว้เถอะ ปริมาณของมันมากเสียกว่าพิษงูเห่าเชื่อง ๆ อีก ขนาดปล่อยเข้าไปตัวแงซายบ้างแล้วเมื่อเช้านี้ ยังเหลืออยู่อีกตั้งแค่นี้"

"ตัวเดียวกันหรือเปล่า?"

"ควรจะเป็นตัวเดียวกัน เพราะส่างปาบอกว่าเอามันขึ้นมาจากรูที่แงซายไปนั่งหลับขวางปากทางอยู่"

พร้อมกับพูด เขาส่งถ้วยน้ำพิษให้ส่างปา สั่งให้มันเร่งดำเนินการตามวิธีของมันโดยเร็ว ตนเองก้าวเข้าไปเอาเท้าเขี่ยเจ้าแมงมุมมหากาฬตัวนั้นอีกครั้งพร้อมกับโคลงศีรษะอยู่ไปมา มาเรียบอกให้เขาถอยห่างออกมา เอาไม้ยาวประมาณศอกเศษเขี่ยพลิกพิจารณาอย่างถี่ถ้วน ด้วยความสนใจ ทุกคนเคลื่อนเข้ามามุงดูโดยใกล้ชิด

"แม่หม้ายดำ รึ?"

ไชยยันต์ถาม มองดูซากของมันอย่างหวาดเสียว

มาเรียมีสีหน้ายากจะบรรยาย สั่นศีรษะ

"ฉันว่าไม่ใช่นะ ไม่ใช่พันธุ์ I atrodectus mactans หรือแบล็ควิโดว์ ที่ฉันเคยรู้จักแน่ๆ ใหญ่มากเหลือเกินนี่ ตัวก็น่าเกลียดน่ากลัวกว่า เพิ่งเคยเห็นครั้งนี้เป็นครั้งแรก ความจริงฉันก็ท่องเที่ยวอยู่ในป่าพม่ามานาน แต่ไม่เคยเห็นมาก่อนเลย"

แล้วหล่อนผุดลุกขึ้น

"ไปดูส่างปาจัดการกับแงซายกันเถอะ"

ทั้งหมดละความสนใจจากซากของแมงมุมตัวนั้น ชั่วคราวพากันเดินตรงมาที่ส่างปาทันที สิ่งที่เห็นก็คือเจ้าสมุนเอกของมาเรียกำลังเอาแท่งอะไรชนิดหนึ่ง ลักษณะเป็นตัวยาสมุนไพรผสมปั้นไว้เป็นแท่งสี่เหลี่ยมโตขนาดหัวแม่มือ และยาว

[WBSWS:OIJ]

ประมาณ 2 องคุลี ซึ่งควักออกมาจากย่ามส่วนตัวอันบู้บี้ของมัน จิ้มปลายส่วนหนึ่งลงไปกวนบดอยู่ในน้ำพิษของเจ้าแมงมุม เสียงมันร้องส่งภาษากับพรานใหญ่ ต่อมารพินทร์ก็หันมาบอกดารินว่า

“ส่างปาต้องการให้คุณหญิงช่วยกรีดเปิดปากแผลตรงบริเวณที่ถูกกัดออกหน่อยครับ มันจะได้เอายาปิดได้สะดวก”

ดารินรับคำโดยเร็ว ตรงไปที่หีบเครื่องเวชภัณฑ์งัดมีดผ่าตัด สำลีและแอลกฮอล์ออกมา ซักถามเพื่อความแน่ใจถึงขนาดของบาดแผล แล้วลงมือเปิดแผลออกไปทันที โดยมีมาเรียคอยช่วยเหลืออยู่ หล่อนกรีดเป็นรูปกากบาทคร่อมผ่านรอยเขี้ยวทั้งสอง ลึกประมาณสามมิลลิเมตรแล้วคั้นเลือดสีดำออกมา ปริมาณของเลือดที่ไหลออกมาจากบาดแผลมีเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ดูราวกับว่าเลือดในกายของเจ้ากะเหรี่ยงพเนจรอดีตองครักษ์ประจำตัวของหล่อน แห้งเหือดเสียหมดแล้ว หล่อนสบตามาเรีย ซึ่งมองอยู่ก่อนแล้ว แหม่มสาวเข้าใจอาการดี ถอนใจยาวอย่างหนักใจ

“ดูด้วยสายตาสามัญ ฉันว่าเขาตายแล้ว”

มาเรียกระซิบเบาที่สุด

หมอดารินไม่มีคำพูดใดๆ ทั้งสิ้น

แล้วส่างปา พร้อมกับตัวยาของมันที่จัดการไว้เรียบร้อยแล้ว ดูไม่น่าศรัทธาใดๆ มากไปกว่าอาการรักษาพยาบาลตามระบบพ่อมดหมอผีก็ตรงเข้ามาท่ามกลางการเฝ้าจับดูของทุกคน เจ้าหมองูเผ่าต่องสู่ก้มลงดูบาดแผล ที่หมอดารินกรีดเปิดไว้ให้ด้วยสีหน้าตายด้านอ่านความรู้สึกไม่ออกของมัน แล้วอย่างไม่

มีพิธีรีตองใดๆ ทั้งสิ้น จัดการเอาแท่งยาที่ส่วนปลายอาบซึมไว้ด้วยพิษของเจ้าแมงมุมร้าย แหย่กดลงกับบริเวณปากแผลนั้น ใช้มือทั้งสองประคองถือตั้งไว้ **ไม่พูดจาว่าขานอะไรกับใครอีก ทอดตามองดูฟ้าดูดิน อย่างปราศจากความหมายไปตามเรื่องของมัน เหมือนจะไม่ถือเป็นเรื่องใหญ่สำคัญอะไรเลย คล้ายทำอะไรเล่นยังไงยังงั้น**

ทุกคนแน่วนิ่ง จ้องมันเขม็ง ความเงียบปกคลุมไปทั่ว ดุษณีภาพชนิดนี้ ครองตัวอยู่นานทีเดียว ในที่สุด เชษฐาก็ขยับตัวอย่างอึดอัดทำลายความเงียบมาว่า

"ถามมันดูซิ ผู้กอง ว่ามันไม่มีวิธีอื่นใดมากไปกว่าเอายานั่นกดไว้ตรงปากแผล แล้วตัวมันเองก็นั่งตาลอยหิวกัญชาอยู่อย่างนั้นรึ"

"ส่างปาบอกว่า อีกสักครู่ ปากแผลจะดูดยาแท่งนี้ให้ติดนิ่งอยู่ โดยมันไม่จำเป็นต้องถือประคองไว้ ตอนนี้ต้องถือช่วยไว้ก่อน เพราะอำนาจการดูดของตัวยายังไม่ได้ระดับ"

พรานใหญ่ตอบ ภายหลังจากหันไปส่งภาษาถาม

"ไม่น่าเชื่อว่า จะดูดติดปากแผลได้ แต่น่าเชื่อในด้านบาดทะยักเสียมากกว่า"

มาเรีย เอียงหน้าเข้าไปกระซิบข้างหูดาริน ทั้งๆ ที่ก็เป็นบ่าวนายคู่ขาอยู่คลุกคลีร่วมกันมานาน แหม่มสาวก็ยังมีท่าไม่เลื่อมใสคนของหล่อนนัก แน่ละ มาเรีย ฮอฟมัน หาเคยรู้ประวัติดั้งเดิมอันแท้จริงของเจ้าต่องสู่ไม่

ผิดกับบรพินทร์ ไพรวัลย์ จอมพรานผู้ 'รู้จัก' คนของเขาทุกคนที่ร่วมทางมาด้วยล่วงรู้ลึกขึ้นไปจนโคตรวงศ์บรรพบุรุษและสัญชาตญาณแท้จริงของมัน-เว้นไว้คนเดียว แงซายเจ้าหนุ่มพเนจรผู้ลึกลับ ซึ่งเป็นเป้าหมายสำคัญของการกู้ชีวิตครั้งนี้เท่านั้นที่เขายังมืดมนและพยายามค้น-คว้าแก่นแท้อันซ่อนเร้น

เจ้าป่าเจ้าเขาเป็นพยานเถิด! อย่างน้อยที่สุด เขาก็เป็นอีกคนหนึ่งที่ต้องการจะได้ชีวิตของแงซายกลับคืนมาไม่น้อยไปกว่าดาริน หรือความรู้สึกของบุคคลอื่นๆ **แงซาย เจ้าหนุ่มชาวดงรูปงาม กอปรไปด้วยฝีมืออันยิ่งใหญ่เกรียงไกรในเชิงป่า มิได้น้อยหน้าไปกว่าเขาเลย ผู้เป็นตัวปริศนาลี้ลับ พอๆ กับความลี้ลับของเทือกเขาพระศิวะ และขุมเพชรพระอุมาเทวีที่ทุกคนกำลังจะมุ่งหน้าไป!**

ไม่มีใครมีแก่ใจจะเคลื่อนไหวหรือทำอะไรอื่นใดได้ทั้งสิ้น นอกจากเฝ้าล้อมวงดูวิธีการกู้ชีวิตแงซาย...จากเจ้าส่างปาอยู่เช่นนั้น มันเป็นช่วงระยะเวลาแห่งวิกฤตการณ์สุดยอดอีกวาระหนึ่ง ลูกผีหรือลูกคนก็คงจะได้รู้กันออกไปภายในระยะไม่เกินครึ่งชั่วโมงข้างหน้านี้ ทุกคนลืมแม้กระทั่งความหิว อาหารใดๆ ยังไม่ล่วงลงถึงกระเพาะเลย นับจากเช้ามาจนกระทั่งตะวันสายเกือบเที่ยง

ในความเงียบ เสียงแหบห้าวของใครคนหนึ่ง ดังมาจากกลุ่มพรานพื้นเมืองว่า

"แงซาย ข้ารู้ดีว่าเอ็งไม่ใช่กะเหรี่ยง เผ่าพันธุ์เดียวกับข้า

แต่ข้าก็รักน้ำใจและฝีมือของเอ็งนัก ผีสางเทวดาช่วยด้วยเถิด อย่าให้เอ็งสุดสิ้นเสียก่อนในครั้งนี้เลย”

ผู้รำพึงคือคะหยิ่นแห่งหล่มช้าง

ทุกคนเหลือบมองสีหน้าอันเงียบขรึม เต็มไปด้วยห่วงกังวลปริวิตกของมัน แล้วก็เหมือนมีอะไรมาเย็บปากไว้

ขณะจิตต่อมานั่นเอง ส่างปาก็ถอนมือทั้งสองออก จากบาดแผล ทุกคนตะลึงพรึงเพริด

“ดูนั่น! แท่งยาดูดปากแผล ติดเด่เลย!!”

ไชยยันต์ร้องตะโกนกึกก้องขึ้นด้วยความตื่นเต้นยินดีเหลือที่จะกล่าว

ส่างปาค่อย ๆ ลุกขึ้นด้วยอาการเป็นปกติ เดินแหวกวงล้อมของทุกคนที่เฝ้าตะลึงมองดูบาดแผลของแงซายอยู่เพื่อปลีกตัวออกไป บังเอิญตาเฒ่าบุญคำ ยืนขวางทางอยู่พอดี เจ้าต่องสู่ไม่เอ่ยคำใดทั้งสิ้น แต่ใช้ไหล่อันบอบบางของมันขวิดกระแทกอกเหี่ยว ๆ ของตาพรานเฒ่าผงะเซพ้นทาง แล้วมันก็เดินผ่านออกไปนั่งประจำที่ คว้าบ้องกัญชาขึ้นมาถุนคล่อก ๆ ตามเดิม

ทั้งหมดโดยเฉพาะอย่างยิ่งคณะนายจ้างสุดที่จะเดาได้ว่าผลของการรักษาเยียวยาจะได้ผลคืบหน้าอย่างไรต่อไป แต่ก็บังเกิดความอบอุ่นเชื่อมั่นขึ้นมาอย่างเต็มที่เสียแล้วว่า ทุกสิ่งทุกอย่างน่าจะคืบหน้าไปในทางดี และความหวังอันแจ่มใสขึ้นจากสภาพที่เห็นตัวยาดูดติดอยู่กับปากแผลของแงซาย จริงตามที่ส่างปาบอกไว้

หมอดารินเอง ขณะนี้กะพริบตาปริบ ๆ มองที่แท่งยาอันดูดติดแน่นอยู่กับบาดแผล แล้วมองไปยังบรรดาพรรคพวกทุกคนอย่างงงงันอัศจรรย์พูดอะไรไม่ถูก มาเรีย ฮอฟมัน ถอนหายใจเฮือก หลับตาลง ปากพึมพำสวดมนต์ขอพรจากพระ-ผู้เป็นเจ้า ส่วนเชษฐา ไชยยันต์ เค้าหน้าแช่มชื่นเต็มไปด้วยความหวังชัด

"ของมันศักดิ์สิทธิ์จริง เห็นจะมีทางแล้ว!"

อดีตนายทหารปืนใหญ่ครางออกมาอย่างลิงโลด เขย่าแขนเชษฐาเบา ๆ

รพินทร์ ไพรวัลย์เอง ก็อยู่ในลักษณะเดียวกับส่างปา เขาเป่าลมออกจากปากเบา ๆ เหมือนจะระบายความทุกข์กังวลทั้งหมดออกไปจากอก ขยับปีกหมวกเสยขึ้นไปครอบอยู่กลางศีรษะ แล้วถอยห่างออกมานั่งสูบบุหรี่ตามลำพังคนเดียวเงียบ ๆ เสียงคะหยิ่นและพวกพรานพื้นเมืองพูดกันจ้อกแจ้กอย่างตื่น-เต้นยินดีกันทั่วหน้า

ต่อมา คณะนายจ้างทั้งหมดก็พากันเดินตรงมาที่เขา ในขณะที่มาเรียแยกไปพูดจาสอบถามอะไรส่างปาอยู่อีกด้านหนึ่ง

"ยังไงต่อไป ผู้กอง ปล่อยให้ยาดูดติดปากแผลทิ้งไว้เช่นนั้น จนกว่าแงซายจะฟื้นขึ้นมาเองงั้นหรือ?"

ผู้ถามคือสุภาพบุรุษในราชสกุลผู้ละเอียดรอบคอบ และคำถามดูเหมือนจะถ่ายทอดข้อข้องใจ อยากรู้ของหมอดารินนั่นเอง

"เท่าที่ส่างปาอธิบายให้ผมฟัง ยาแท่งจะดูดปากแผลเพื่อ

ถ่ายพิษร้ายจนอิ่มตัว แล้วก็จะหลุดออก ใช้เวลาครั้งละประ-มาณครึ่งชั่วโมงแต่ก็ไม่ได้หมายความว่ายาหลุดหนึ่งครั้ง คนเจ็บจะฟื้นขึ้นมาในทันที จะต้องใช้การดูดซ้ำอยู่เช่นนี้ประมาณ 3 หรือ 4 ครั้ง แต่ละครั้งจะช่วยให้อาการของคนเจ็บดีขึ้นเป็นลำดับ จนกระทั่งเมื่อยาไม่ยอมดูดติดปากแผลอีก ก็แปลว่าคนเจ็บปลอดภัยแล้ว ส่างปามียาติดมาคู่หนึ่ง 2 แท่ง มันจะใช้ผลัดเปลี่ยนกัน พอแท่งแรกหลุด ก็จะเอาแท่งที่สองติดเข้าไปใหม่ และแท่งแรกเอาแช่น้ำทิ้งไว้เพื่อให้ยาคายพิษออกกับน้ำใช้สลับกันอยู่เช่นนี้ ตอนนี้ เราเห็นจะไม่ต้องทำอะไรแล้วครับ ปล่อยทุกสิ่งทุกอย่างให้เป็นหน้าที่ของส่างปา และตัวยาที่จะดูดพิษออก ซึ่งมันขึ้นอยู่กับเวลา พวกคุณชายวางใจ พักผ่อนได้แล้ว”

เป็นครั้งแรกที่ต่างรู้สึกว่า ภาระกังวัลใจอันหนักอึ้ง ผ่อนปรนลง เหมือนเคลื่อนขยับภูเขาออกจากอก ต่อไปนี้ก็เป็นเรื่องของการรอคอยเวลาเท่านั้น

ทุกคนพักผ่อนกินอาหารมื้อแรก สำหรับหมอดาริน ภายหลังอาหาร หล่อนมานั่งเฝ้าสังเกตดูอาการของคนเจ็บเงียบๆ นึกบนบานภาวนาไปพลาง ขอให้แงซายกลับฟื้นคืนชีวิตขึ้นมา แล้วก็หวนคิดไปถึงภาพเหตุการณ์ตอนสมัยที่ไชย-ยันต์ถูกตะขาบดงกัด ซึ่งตกอยู่ในสภาพเดียวกับแงซายในขณะนี้ไม่มีผิด ร่างของเขาเขียวคล้ำเย็นชืดและหมดลมหายใจแล้ว แต่แล้วในที่สุดด้วยโอสถขนานวิเศษของลูกป่า สภาพอันเป็น

ศพของเพื่อนหนุ่ม ก็ค่อยๆ กลับคืนมาเป็นร่างที่ครองชีวิตทีละน้อย ราวกับจะใช้อาคมปลุกเสก

ฝีมือของเจ้าต่องสู่ ส่างปานั่นเอง

ฝีมือซึ่งวิทยาศาสตร์การแพทย์ไม่มีวันจะเข้าใจได้!

เป็นจริงตามที่พรานใหญ่บอกไว้ ส่างปา ผู้ไม่สนใจข้าวปลาอาหารมากไปกว่ายาเสพย์ติดของมัน พอไปดูดกัญชาได้ 5-6 บ้องตาปรือดีแล้ว ก็เดินกลับเข้ามาที่คนเจ็บ ซึ่งตลอดเวลามีสภาพไม่ผิดอะไรกับศพ มีมาเรียเดินตามเข้ามาด้วย สองบ่าวนายส่งภาษาพม่าพูดจาหารือกันตลอดเวลา ซึ่งดารินฟังไม่ออก ส่างปากะเวลาได้อย่างแม่นยำยิ่ง อันแสดงถึงความชำนาญเยี่ยม พอมันย้อนกลับเข้ามาดูดเพียงชั่วไม่นาน แท่งยาที่ดูดติดปากแผลอยู่ก็ขยับหลุดออก เจ้าหมองูเอาแท่งยาแท่งใหม่ที่ผสมกับพิษของแมงมุมร้ายเตรียมรอคอยไว้ก่อนแล้วดูดติดบาดแผลเข้าไปใหม่เป็นการผลัดเปลี่ยน

ใครต่อใครนอกจากกรพินทร์ ซึ่งแยกไปนอนเอาหมวกคลุมหน้าเหมือนจะหลับอยู่ทางหนึ่ง ก็เข้ามาล้อมดูอีก แล้วก็เห็นชัดว่า ยาแท่งใหม่ของส่างปาทำอาการเดิม คือผนึกติดเข้ากับบาดแผลตั้งเด่เหมือนแท่งแรก ส่วนยาแท่งเก่าที่หลุดออกมาส่างปาเอาแช่ลงไปในขันพลาสติกที่ใส่น้ำไว้เต็มเพื่อให้แท่งยาคลายพิษออกกับน้ำ

พอผลัดเปลี่ยนเป็นรอบที่สาม อาการคนเจ็บที่เห็นได้ก็คือ จากความเขียวคล้ำจนกลายเป็นสีม่วงนั้น บัดนี้เริ่มเปลี่ยนมาเป็นขาวซีด หมอดารินหัวใจเต้นแรง จ้องหน้าคนเจ็บเขม็ง

ในความเปลี่ยนแปลงไปในทางดีเช่นนั้น รีบคว้าหูฟังหัวใจขึ้นมาตรวจสอบโดยเร็ว

อึดใจเดียวก็เงยหน้าขึ้นร้องเสียงลั่น

"การทำงานของหัวใจเริ่มดีขึ้นแล้ว แงซายรอดตายแน่!!"

เชษฐา ไชยยันต์ ก็ปีติจนพูดอะไรไม่ออก เสียงมาเรียตะโกนเรียกจอมพรานเอ็ดอึง รพินทร์เผ่นลุกขึ้นจากท่าที่นอนอยู่วิ่งเข้ามาสมทบ ไชยยันต์ฉุดแขนเขาลากเข้ามา และชี้ให้ดูคนเจ็บโดยไม่พูดอะไรเลยทั้งสิ้น

ขณะนั้นหมอดารินกำลังจับชีพจรที่ข้อมือ หูฟังยังคล้องอยู่ที่คอ ใบหน้าของนักมานุษยวิทยาแพทย์สาวบอกแววปราโมทย์เห็นชัด น้ำตาคลอหน่วย มือของหล่อนสั่นสะท้าน

"ทำไมหรือครับคุณหญิง แงซายตายสนิทแล้วกระมัง?"

เขาถามเรียบ ๆ

แทนที่จะโกรธ ดารินยิ้ม ยิ้มทั้งน้ำตา เงยหน้าขึ้นสะบัดผม ถอดหูฟังหัวใจออกจากคอ

"คุณอยากจะให้เขาตายนักรึ นายพราน...แงซายไม่ตายหรอก ชีวิตกำลังกลับคืนมาเป็นของเขาแล้ว..."

แล้วหล่อนก็หันไปมองดูหน้าเซ่อ ๆ ของเจ้าส่างปา เอื้อมมือไปจับแขนไว้แน่น เสียงสั่นเครือไปด้วยความรู้สึกอันยากที่จะบรรยาย

"เมย์! จงบอกให้เขาเข้าใจด้วยว่า ฉันขอบอกว่าเขาเป็นหมอรักษาพิษต่าง ๆ ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในโลก นอกจากไชยยันต์แล้ว แงซายเป็นอีกคนหนึ่งที่ตกเป็นหนี้การกู้ชีวิตของเขาในครั้งนี้"

มาเรียพลอยปลาบปลื้มไปกับคนของหล่อนด้วย นัยน์ตาเป็นประกาย หันไปถ่ายทอดข้อความที่ดารินเจตนาจะพูดกับส่างปาให้เจ้าตัวมันเข้าใจ

หมองเผ่าต่องสู่ยิงฟันมากกว่าที่จะมองเห็นเป็นอาการยิ้ม แล้วตอบมาว่า

“ส่างปาไม่ต้องการเป็นหมอรักษาพิษที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในโลก อย่างนายหญิงว่า แต่ส่างปาต้องการเพียงให้ตาเฒ่าบุญคำกราบตีนสามทีเท่านั้น”

พรานเฒ่าแห่งเขาอึมครึมยืนอยู่ด้วย ก็ร้องลั่นออกมา

“เออ มึง! ไอ้ส่างปา กูยอมกราบมึงแน่ ขอให้ไอ้แงซายฟื้นขึ้นมาเหอะวะ ดีเหมือนกัน มึงจะได้อายุสั้นตายห่าเร็วขึ้นไปอีก”

บัดนี้ ทุกคนสังเกตเห็นอาการหายใจของคนเจ็บได้อย่างถนัดด้วยสายตาเปล่า ทุกกำลังใจ· พุ่งมารวมจุดหมด เหมือนจะส่งพลังเรียกร้องชีวิตของจอมพเนจรให้กลับคืนมาสู่ร่าง

ดารินคอยซักสอบถามส่างปาอยู่ตลอดเวลา โดยผ่านทางมาเรีย ว่าจะให้หล่อนช่วยเหลืออย่างใดบ้างหรือไม่ เจ้าต่องสู่ก็ตอบว่า

“ให้ยาของส่างปา ไม่ยอมดูดติดกับแผลอีกต่อไปเสียก่อน เมื่อนั้นส่างปาหมดหน้าที่ ก็แล้วแต่นายหญิงจะช่วยให้แงซายฟื้นขึ้นมาเอง ตอนนี้ขอให้เป็นหน้าที่ของส่างปาก่อน”

หล่อนพยักหน้าอย่างเข้าใจ และยอมเห็นจริงด้วยในเหตุผลของเจ้าหมองูผู้ยิ่งใหญ่ แม้จะมีความรู้สึกว่า หล่อนเองน่าจะใช้หลักวิชาทางแพทย์ช่วยเหลือแงซายขึ้นมาได้แล้วใน

ห้องสมุดเทียน
TIANSWEVIBRARY

ขณะนี้ก็ตาม เพราะมองเห็นโอกาสที่จะช่วยเหลือได้ แต่ก็จำต้องปล่อยวิธีการเยียวยาให้ดำเนินไปครบสิ้นขบวนการของส่างปาเสียก่อน

ความหวังทั้งมวล เปรียบประดุจเปลวไฟบนปลายเทียน ซึ่งริบหรี่แสงจะดับมิดับแหล่อยู่รอมร่อ ครั้นแล้วก็ได้รับเชื้อค่อย ๆ เปล่งแสงสว่างขึ้นมาทีละน้อย ๆ จวบกระทั่งเป็นที่แน่ใจได้ว่า มันจะไม่ดับลงแล้ว...เมื่อยาแท่งที่สี่ของส่างปาไม่ยอมดูดติดปากแผลของแงซายต่อไปอีก

เมื่อนั้น ส่างปาก็เก็บเครื่องมือสรรพสิ่งในการรักษาของมัน ขนออกห่างคนเจ็บไปพร้อมกับบอกว่า

“ถ้าตามวิธีของส่างปา แงซายจะฟื้นขึ้นมาเองราว ๆ ค่ำวันนี้ แต่นายหญิงเป็นหมอ คงทำให้มันฟื้นได้เร็วกว่านั้น ส่าง-ปารับรองได้ว่าไม่มีพิษของไอ้แมงมุมร้ายนั่นเหลือค้างอยู่ในตัวแงซายอีกแล้ว”

ดารินตรวจร่างกายคนเจ็บอีกครั้ง เต็มไปด้วยความพอใจในอาการแล้วให้ยาฉีดทันที ร่างซึ่งบัดนี้นอนหายใจรวย ๆ เหมือนคนหลับธรรมดา มีอาการสูดลมหายใจลึกขึ้น แล้วระบายออกเหมือนจะถอนใจเฮือกใหญ่ เว้นจากส่างปาเพียงคนเดียว ทั้งคณะไม่มีใครขยับเขยื้อนไปไหน นอกจากเฝ้ามองดอาการอย่างนั้น

มันเป็นเวลาแห่งการเข้าด้ายเข้าเข็มสุดยอด ต่างปรารถนาตรงกันหมด คือต้องการเห็นดวงตาที่ปิดสนิทคู่นั้นเปิดขึ้นมาเป็นครั้งแรก

และแล้ว ในที่สุด เวลาที่ทุกคนรอคอยก็มาถึง มัน จะห่างจากระยะเวลาที่หมอดารินฉีดยาสักเท่าใด ไม่มีใครบอกได้

แงซายถอนใจเฮือกอีกครั้ง คราวนี้หนักแรง ฝ่ามือใหญ่แข็งแรงที่วางแบเหยียดยาวไปกับพื้นข้างตัว ค่อยๆ งอนิ้วเข้ามากำแน่น จนเห็นกล้ามเนื้อที่ต้นแขนขึ้นเป็นมัด แล้วมือทั้งคู่นั้นก็ยกขึ้นลูบคลำตามอกและใบหน้าของตนเอง ไชยยันต์ขยับจะเอื้อมมือไปจับตัว แต่ดารินปัดมือไว้ทำสัญญาณให้ทุกคนอยู่ในอาการเงียบสงบ เพื่อดูปฏิกิริยาของคนเจ็บให้เป็นไปตามสภาพ

อึดใจต่อมา ดวงตาทั้งคู่ก็เปิดโพลงขึ้นอย่างกะทันหันท่ามกลางความเงียบขนาดเข็มตกได้ยิน โดยมีสายตาทุกคู่ที่พุ่งมองรวมจุดอยู่ก่อนแล้ว เป็นดวงตาตื่น มึนงง ของผู้ที่นอนหลับมาตลอดระยะเวลาอันยาวนาน

"นายหญิง..."

นั่นเป็นเสียงแหบห้าวคำแรก ผ่านพ้นออกมาจากริม-ฝีปากที่ขยับเผยอขึ้น โดยสายตาที่เปิดขึ้นพบเป็นครั้งแรก ต่อมาก็

"...ผู้กอง!"

และ

"...นายใหญ่!!"

จากนั้น ก็ชะงักงันเงียบกริบไป ได้แต่กวาดตามองสบตาทุกคนที่กำลังจ้องแวดล้อมอยู่ ไล่ลำดับไปทีละคน แล้วร่างอันตระหง่านงามสมส่วนนั้นก็ขยับกายดึงตัวขึ้นมานั่งอย่างรวดเร็ว

รพินทร์ ไพรวัลย์จับไหล่ทั้งสองไว้ บังคับให้ยุติการเคลื่อนไหวต่อไปทั้งมวลลงเพียงแค่นั้น ตาต่อตาประสานกันนิ่ง

"แงซาย!..."

เขาเอ่ยขานนามนั้นด้วยเสียงเน้นหนักชัดเจน เหมือนจะให้กระแสเสียงเรียกเข้าไปปลุกประสาทแห่งการรับรู้

"ครับ ผู้กอง..."

คนเพิ่งฟื้นขานตอบชัดเจนเช่นกัน สีหน้าสัมผัสกับความรู้สึกเป็นครั้งแรก เป็นความรู้สึกอันมึนงง สับสน พิศวง ประหลาดใจปะปนกันไปหมด กะพริบตาถี่ หันไปรอบ ๆ

"เกิดอะไรขึ้น ผมเป็นอะไรไป และนี่เราอยู่กันที่ไหน?"

จอมพรานยิ้มเคร่งขรึม ตบที่ไหล่อันหนากว้างนั้นหนักหน่วง

"ก็แกคิดว่าแกเป็นอะไรล่ะ?"

แงซายยกมือทั้งสองขึ้นลูบใบหน้า แววตาทั้งคู่เต็มไปด้วยความฉงนฉงาย

"ผมไม่ทราบ ผมรู้สึกคล้าย ๆ กับว่าได้นอนหลับไปและตื่นขึ้นมาเดี๋ยวนี้"

"ใช่! แกนอนหลับ...หลับไปนานทีเดียว จนพวกเราคิดว่าแกจะไม่ตื่นอีกแล้ว รู้สึกเป็นอย่างไรบ้าง?"

จอมพเนจรยิ่งมีอาการงงงัด ขยับเคลื่อนไหวเหมือนจะทดสอบสำรวจตัวเอง ทำท่าเหมือนจะพยุงกายขึ้นยืน แต่พรานใหญ่ยังกดไหล่ไว้เช่นนั้น

"รู้สึกว่ากำลังของผมลดลง เวียนหัว...งง...ผมไม่สบาย หมดสติไปกระมัง ผู้กอง"

“แกจะเป็นอะไรก็ตาม แงซาย แต่แกปลอดภัยแล้ว...”

แล้วเขาก็หันไปทางหมอดาริน ผู้กำลังนิ่งงันอยู่ด้วยความตื้นตัน

“ควรจะให้เขาพักผ่อนต่อไปอีกสักระยะหนึ่งไม่ใช่หรือครับคุณหญิง?”

“แน่นอน ไม่ควรจะรบกวนอะไรทั้งสิ้นในตอนนี้ เราต้องการดูเพียงว่า เขาคืนสติมาเป็นตัวของตัวเองแล้วหรือไม่เท่านั้น”

หมอดารินตอบโดยเร็ว แล้วเอื้อมมือมาแตะไหล่จอมพเนจร กล่าวน้ำเสียงอ่อนโยน

“แงซาย เธอไม่สบายมาก เพิ่งจะได้สติขึ้นมา ฉันต้องการให้เธอนอนพักต่อไปก่อน อย่าเพิ่งพูด หรือเคลื่อนไหวอะไรในขณะนี้ก่อนทั้งสิ้น นอนลง! นี่เป็นคำสั่ง”

แงซายเอนกายลงนอนตามเดิม แต่ตายังเปิดโพลงอยู่เช่นนั้นในลักษณะสมองเริ่มใช้ความคิด มองหน้าบุคคลที่มุงแวดล้อมอยู่ในขณะนี้ ผ่านไปตามลำดับเหมือนจะค้นหาคำตอบ หรือความจริงที่แอบแฝงอยู่จากประกายตาคมวาวใหญ่งามคู่นั้น

แม้จะอิดโรยอยู่บ้าง แต่ทุกคนก็แลเห็นรัศมีแห่งความสำนึกและสติสัมปชัญญะที่กลับคืนมาครบถ้วน

ขณะที่ดาริน วราฤทธิ์ หันไปยุ่งอยู่กับกระเป๋าเครื่องยาของหล่อน เพื่อดำเนินการในขั้นต่อไป รพินทร์ ไพรวัลย์ ก็

ปลีกตัวออกมาจากคนเจ็บอย่างหมดสิ้นวิตกกังวลทั้งมวล ปล่อยหน้าที่การรักษาพยาบาลให้อยู่ในความดูแลรับผิดชอบของแพทย์สาว และคณะนายจ้างตามลำพัง ตนเองมาหลบพักนอนเงียบ ๆ ในซอกหินมมสงบรู้สึกโปร่งโล่งสะดวกใจเหมือนยกภูเขาออกจากอกเป็นครั้งแรก นับตั้งแต่ผจญประจันกับอาถรรพณ์ทั้งมวลของนิทรานครเป็นต้นมา

เขาหลับไปนานสักเท่าใดไม่ทราบ สะดุ้งตื่นขึ้นอีกครั้งเพราะรู้สึกว่าหมวกที่ครอบปิดหน้าไว้ ถูกมือหนึ่งดึงเปิดออก พอลืมตาขึ้นก็มองเห็นราชสกุลสาวนั่งอยู่บนแง่หินห่างตัวออกไปเล็กน้อย กำลังมองมาอยู่ก่อนแล้ว ในมือของหล่อนยังถือหมวกของเขาที่ฉวยออกไปจากการหลุบมาคลุมหน้าไว้ ขณะนั้นแดดยามเย็นทอแสงสีโกเมนอาบระยับไปตลอดทั่วโขดเขินเนินไศล ประหนึ่งจะฉาบย้อนภูมิภาพรอบด้านให้สุกปลั่งด้วยรัศมีงดงามตระการตา รุ้งตะวันอันเพริดพรายยามใกล้อัสดงคตจับงาที่ใบหน้านั้น ทำให้แลประดุจเทพธิดาไพรที่ปรากฏโฉมขึ้นในแสงสนธยาย่ำ สว่างสดใสเต็มไปด้วยชีวิตชีวา แผกไปกว่าทุกครั้งที่เคยเห็น

เมื่อเขาผุดลุกขึ้นนั่ง หล่อนโยนหมวกคืนมาให้ที่ตัก

“ไม่ตั้งใจจะปลุกหรอก เห็นนอนนิ่งไปก็เปิดหมวกออกดูหน้าหน่อยเท่านั้น นอนหลับในเวลาบ่าย ติดต่อกับตอนเย็นใกล้ค่ำ ไม่ดี ตื่นขึ้นมาจะปวดหัว”

กระแสเสียงสำเนียงนั้น อ่อนนุ่ม พร้อมกับยิ้มน้อย ๆ ที่ระบายอยู่ที่เรียวปาก เขาไม่ได้เห็นความงามอันอ่อนหวานเช่นนี้มานานแล้ว

“มันเพลีย ก็เลยเผลอหลับไปหน่อย...”

จอมพรานพูดเบา ๆ สังเกตดูแสงตะวันเหนือแนวยอดไม้แล้วเหลียวไปรอบ ๆ ตัว เห็นสภาพของแค้มป์ที่พักอยู่ในลักษณะปกติ พวกพรานพื้นเมืองกำลังสาละวนอยู่กับการขนฟืนหงหาย่างเนื้อ เชษฐาเดินเตร่สั่งงาน ไชยยันต์กับมาเรียนั่งคุยกันอยู่ใกล้กับบริเวณอันเป็นที่นอนของแงซาย

“แงซายเป็นยังไงบ้างครับ?”

“คงจะรู้สึกตัวตื่นขึ้นอีกครั้ง ในตอนค่ำ ๆ และตื่นในครั้งนี้เชื่อว่าอาการคงดีขึ้นมากทีเดียว ปลอดภัยแล้ว 99.99 เปอร์-เซ็นต์ ยาของส่างปาศักดิ์สิทธิ์จริง ๆ ไม่มีอาการแพ้ หรืออาการแทรกแซงอย่างอื่นนอกจากมีไข้นิดหน่อยเท่านั้น ครั้งแรกฉันนึกว่า แม้เขาจะรอดชีวิตมาได้ก็จริง แต่อาการจะต้องนอนรักษากันอีกหลายวัน แต่นี่เห็นจะไม่ต้องห่วงเลย ช่างเป็นเรื่องปาฏิหาริย์แท้ ๆ”

“ผมขอแสดงความยินดีด้วย ที่คุณหญิงได้ชีวิตองครักษ์พิเศษประจำตัวกลับคืนมา”

เขาบอกเรียบ ๆ สีหน้าไม่แสดงความรู้สึกใด ๆ ทั้งสิ้น ขยับตัวลุกขึ้นยืนบิดกายจนกระดูกลั่นกรอบแกรบ แล้วปิดปากหาว

ดารินทอดสายตาจับนิ่งมา เลิกคิ้วข้างหนึ่งขึ้นน้อย ๆ ถามมาเหมือนจะตัดพ้อว่า

“ทำไมจะต้องแสดงความยินดีกับฉันด้วย การรอดตายของแงซายไม่ใช่สิ่งที่พวกเราควรจะพอใจยินดีเท่า ๆ กันหมดทุกคนหรอกหรือ หรือว่าการทำให้แงซายรอดชีวิตมาได้ครั้งนี้

คุณกระทำลงไปก็เพียงเพื่อให้ฉันพอใจอย่างเดียวเท่านั้น โดยที่ตัวคุณเองไม่ได้สนใจไยดีอะไรเลย”

“ว่าผมเสียเรื่อย...”

รพินทร์บ่น ยิ้มอย่างไม่ถือเป็นอารมณ์

“เกี่ยวกับแงซายนี่ไม่รู้เป็นอย่างไร ดูคุณหญิงคอยจับไหวจับพริบ จับถ้อยคำจะเอาผิดกับผมอยู่ร่ำไป”

“คุณก็รู้อยู่แล้วว่า ฉันแคร์คุณมาก ในฐานะที่คุณเป็นบุคคลสำคัญที่สุดในคณะเดินทางของเรา เมื่อฉันมีความเมตตากับแงซายอย่างไร ฉันก็อยากจะให้คุณมีความรู้สึกเช่นนั้นด้วย แต่สังเกตดูแต่ไหนแต่ไรมาแล้ว แม้หน้าฉาก ทั้งคุณและแงซายจะเคยร่วมมือให้การช่วยเหลือกันและกันอย่างกลมเกลียวเช่นไรก็ตาม แต่ฉันก็ดูออกว่า ในส่วนลึกภายใน ดูจะต้องกินเหลี่ยมกินคู หักเชิงกันอยู่ตลอดเวลา ส่วนมากคุณเป็นฝ่ายเขม่นแง-ซายทุกที โดยมองเขาในแง่ร้ายอยู่เสมอ อาจเป็นไปได้ในข้อที่ว่า ไม่ว่าจะในด้านฝีมือ หรือความรอบรู้ในเรื่องป่าทุกชนิด แงซายเป็นคนเดียวที่ตามทันคุณอยู่ตลอดเวลา มิหนำซ้ำยังแกล้งซ่อนคมปิดบังเสียภายใต้สีหน้าอาการอันเซ่อซ่าถ่อมตนก็ยังไม่พอใจอีกหรือที่เขาให้การคารวะยกย่อง ยอมให้คุณใหญ่อยู่คนเดียว หวังว่าคุณคงไม่โกรธ ที่ฉันพูดตรงๆ อย่างนี้”

จอมพรานหัวเราะกว้างๆ ก้มศีรษะนิดหนึ่ง

“อ้อ! ไม่โกรธหรอกครับ ก็แต่ไหนแต่ไรมาแล้วเหมือนกัน ที่ผมจะต้องทนฟังต่อถ้อยคำเหน็บแนม ประชดประชันว่ากล่าวเสียดสีของคุณหญิงมาโดยตลอด ชนิดที่จะเอามาเป็นอารมณ์ไม่ได้ สรุปในคำพูดของคุณหญิงเมื่อกี้นี้ก็คือ คุณหญิง

กล่าวหาว่าผมชิงชังริษยาแงซาย เพราะฝีมือของเขาเสมอทัดเทียม หรือมิฉะนั้นก็อาจเหนือกว่าผมเสียอีก”

“ฉันไม่ได้หมายความถึงเพียงนั้น...”

หล่อนปฏิเสธโดยเร็ว สีหน้ากังวล

“ฉันหมายความแต่เพียงว่า คุณระแวงแคลงใจแงซายโดยไม่ยอมเชื่อสนิทเสียทีว่าที่เขามาร่วมกับเรานั้นเป็นไปโดยความบริสุทธิ์ใจโดยไม่ได้แอบซ่อนพิษภัยใดๆ ไว้เบื้องหลัง แล้วก็เขม่นในข้อที่แงซายถ่อมตนซ่อนคมที่คุณรู้ทันเอาไว้ ทั้งๆ ที่ควรจะเปิดเผยออกมาเสียก่อนเวลาเพื่อแผนการที่ดีขึ้นของเรา แต่แงซายจะเปิดเผยหรือลงมือช่วยเหลือในวินาทีสุดท้ายทุกครั้ง ซึ่งข้อนี้ฉันก็เห็นจริงอยู่เหมือนกัน แต่เราควรให้อภัยโดยมองในแง่ดีว่า เขาไม่ต้องการจะโอ้อวดตัว หรือทำอะไรเป็นการหักหน้าคุณ คิดเสียอย่างนี้ไม่ได้หรือ?”

“เรื่องแงซายนี่ ระหว่างผมกับคุณหญิง ขืนพูดกันไปก็ไม่มีวันจะจบสิ้นหรอก ทั้งหลายแหล่มันอยู่ที่คุณหญิงไม่เข้าใจผมเองต่างหาก เพราะฉะนั้นผมจะไม่ขอพูดอะไรอีก”

หญิงสาวถอนใจเบาๆ

“เอาเถอะ ถึงอย่างไรฉันก็อยากขอบใจคุณ”

“ในข้อไหน เรื่องอะไรไม่ทราบ?”

พรานใหญ่ทำหน้าตื่น

“ก็ในเรื่องที่คุณยังอุตส่าห์หาทางช่วยชีวิตเขาไว้ได้สำเร็จน่ะซิ”

“โอ๊ะโอ่...”

อีกฝ่ายหนึ่งคราง แล้วยักไหล่

“โดยความสัตย์จริง ผมหาทางกู้ชีวิตไอ้หมอนั่นขึ้นมาในครั้งนี้ไม่ได้หวังในความขอบใจของคุณหญิงสักนิดเดียว ผมถือว่า ชีวิตของพวกเราทุกคนที่ร่วมทางกันมาในครั้งนี้ล้วนมีความสำคัญทั้งสิ้น เป็นตายร้ายดีอย่างไร ก็ต้องหาทางช่วยกันจนสุดใจขาดดิ้นทีเดียว อีกประการหนึ่งก็เป็นหน้าที่ของผมอยู่แล้ว หน้าที่จะต้องรับผิดชอบพิทักษ์ความปลอดภัยให้แก่ทุกคนในคณะ!”

“แน่ะ ดูซิ...”

หญิงสาวติงเสียงต่ำๆ ในลำคอ มองเขาด้วยสีหน้าเง้ากล่าวต่อไปแผ่วเบาเหมือนเสียงบ่น

“ทำท่าหยิ่งแบบเดิมๆ กับฉันอีกแล้วนะ รพินทร์ ฉันไม่อยากจะเห็นคาพูดและกริยาอาการเช่นนี้จากคุณเลย มันเหมือนกับสมัยที่เราเจอกันครั้งแรกๆ นั่นแหละ เราจะตั้งต้นเป็นขมิ้นกับปูนกันอีกหรือ สำหรับฉันน่ะ เบื่อแล้วนะ คิดถึงความดีของคุณ คิดถึงอะไรต่ออะไรสารพัดอย่าง...”

เสียงของหล่อนแผ่วหายไป หลบตาลงต่ำ เอากิ่งไม้เล็กๆ เขี่ยดินแล้วถอนใจ รพินทร์ ไพรวัลย์ ก็พลันรู้สึกสำนึกตนในบัดนั้น **เขาอยากจะลงนั่งคุกเข่าตรงหน้า จับมือของหล่อนประคองแนบแก้ม กล่าวคำขอโทษ และสัญญาว่าจะไม่แสดงกิริยาอาการเช่นนี้อีก ภาพที่เคยหลงป่าระหก-ระเหินอยู่ด้วยกันตามลำพัง มันประทับแน่นตราตรึงอยู่ในความทรงจำเขาแจ่มกระจ่างชัดเจนอยู่ทุกขณะ และคงจะประทับอยู่เช่นนี้ตลอดไปชั่วชีวิตดับ ไม่ว่าต่างคนต่างจะแยกกันไปสารทิศใด**

แต่เขาก็ไม่อาจกระทำอย่างที่ใจคิดปรารถนานั้นได้ท่ามกลางสายตารู้เห็นของหมู่คณะทุกคนในขณะนี้

“ผมขออภัยครับ คุณหญิง”

อย่างมากที่สุด เขาก็กล่าวออกมาได้แค่นั้นเอง ทว่ามันเป็นแก่นแท้จากใจจริง ส่อชัดโดยน้ำเสียงที่อ่อนโยนกังวลลึก

“ฉันอยากจะขอโทษคุณด้วย...” หล่อนกล่าวน้ำเสียงเนิบต่อไป ตายังไม่มองสบ “ในสิ่งที่ฉันรุนแรงต่อคุณ ตอนนั้นฉันคิดว่าแงซายคงหมดหวังแน่แล้ว”

จอมพรานสั่นศีรษะแช่มช้า

“อย่ากังวลไปเลยครับ ในข้อนั้น ผมไม่ได้คิดอะไรทั้งสิ้น ความจริงมันเป็นความผิดของผมเอง ผมยอมรับในข้อนี้ ถ้าผมเชื่อคุณหญิงออกไปตามแงซายเสียก่อนสว่าง แงซายก็คงไม่ต้องเคราะห์ร้ายถึงเพียงนี้ แต่การที่ผมไม่ออกไปตามเสียในตอนนั้นก็ไม่ได้มีอะไรแอบแฝงอยู่เบื้องหลัง หรือคิดจะแกล้งปล่อยให้แงซายได้รับอันตรายเช่นไร ก็เปล่าทั้งสิ้น ผมมีความเชื่อมั่นอยู่ว่า แงซายคงไม่เป็นอะไร ถ้าเขาไปนั่งหลับอยู่ที่ใต้ต้นไม้นั้นจริง คิดไปไม่ถึงในเรื่องที่เกิดขึ้น แต่ถึงอย่างไร ผมก็ยังแก้ไขได้ทันเวลา”

หล่อนเงยหน้าสบตาเขาอีกครั้ง ยิ้มให้ ประกายชื่นชมสาดพราว

“ข้อนี้น่ะซิ ฉันถึงนับถือคุณอย่างยิ่ง คุณสามารถแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นกับคณะของเราตกไปทุกเปลาะทีเดียว พี่ใหญ่กับไชยยันต์เขาเชื่อมือคุณอยู่เต็มที่แล้ว ถึงได้เฉย ๆ อยู่ในอาการสงบ มีฉันโวยวายตีตนไปก่อนไข้ไปเพียงคนเดียวเท่านั้น”

รพินทร์หัวเราะเรื่อย ๆ ในลำคอ

“ตอนนั้นคุณหญิงมีอาการเหมือนอยากจะฆ่าผมเสียงั้นแหละ”

“ไม่ถึงอย่างนั้นหรอก แต่ฉันยอมรับว่า น้อยใจและโกรธคุณมาก และถ้าแงซายเกิดพลาดพลั้งตายลงจริง ๆ ในคราวนี้ ฉันเสียดายน้ำใจที่เคยมีให้แก่คุณ...”

“ใช่ซิครับ มันคงขาดสะบั้นลงในทันที คุณหญิงคงจะเกลียดชังผมจนไม่อยากมองหน้าตลอดไป เพราะพิจารณาเห็นว่าผมเป็นคนใจดำอำมหิต หรือร้ายกว่านั้น มีแผนการที่จะปล่อยให้แงซายเป็นอันตรายถึงชีวิต”

“ก็อาจจริง...”

ดารินยอมรับ ทอดสายตาขึ้นไปจับอยู่ยอดหินซึ่งกำลังเล่นสีสันงดงามอยู่ด้วยแสงสายัณห์ เสียงนกยูงร้องอยู่ยอดไม้สูง ป่าฝั่งตรงข้ามสภาพป่าใกล้สนธยาย่ำวันนี้ จะมองทางไหนแช่มชื่นรื่นรมย์ไปหมด ธรรมชาติมันจะน่าพิสมัยได้เพียงใดย่อมขึ้นอยู่กับอารมณ์ของคนด้วย

“แงซายเป็นคนดี นี่พูดในทรรศนะส่วนตัวของฉัน สำหรับคุณจะมองเขาลึกซึ้งจนเห็นความน่าระแวงใด ๆ ก็เป็นเรื่องของคุณ แต่ฉันพูดอย่างทั่ว ๆ ไป พวกเราทุกคนก็รักชอบเขาทั้งนั้น แม้แต่พวกพรานพื้นเมืองของคุณเอง และแม้แต่คะหยิ่น ถ้าเขาต้องตายไป ก็เป็นเรื่องน่าเศร้าน่าเสียดายมาก ฉันคิดว่าเขามีประโยชน์ต่อคณะของเราที่สุดคนหนึ่ง ทั้งที่แล้วมา และต่อไปในอนาคตข้างหน้า ฉันเห็นความกระตือรือร้นในการที่จะช่วยเขาของคุณน้อยไปหน่อยในระยะแรก แต่ฉันอาจดูผิดไปก็ได้เพราะ

คุณเป็นคนอย่างนั้นเอง ใจเย็น เก็บความรู้สึกได้ลึกแต่ก็จริงจัง และมีสมรรถภาพในการกระทำทุกครั้ง คุณรู้มาก่อนแล้วใช่ไหมว่า ส่างปาเก่งในทางแก้พิษ และมีทางจะช่วยแงซายให้รอดได้?"

"คุณหญิงเองก็ควรจะรู้ เพราะเมื่อคราวคุณไชยยันต์โดนตะขาบดงเล่นงานเอาเสียตายไปกว่าครึ่งตัว ใครเป็นคนแก้ไขไว้"

"ฉันคิดไปไม่ถึงเลย ในตอนนั้น เพราะขนาดบุญคำเองก็ยังบอกว่าหมดหวังแล้ว ทำเอาฉันใจเสียหมด"

"บุญคำแกไม่ใช่หมอแก้พิษ แกจะรู้ได้อย่างไร แล้วตอนนั้นผมก็ไม่อยู่ในฐานะที่จะให้คำรับรองอะไรกับคุณหญิงได้ทั้งสิ้น ให้คุณหญิงเห็นเองกับตาดีกว่า"

ขณะนั้น เชษฐา ผู้กำลังยืนดูพวกพรานพื้นเมืองมุง ทำอะไรกันอยู่ เหลือบมาเห็นเข้าก็โบกมือเรียก พรานใหญ่ก็เดินตรงเข้าไปหา นักมานุษยวิทยาสาวตามหลังมาด้วย พอเข้ามาถึง รพินทร์พบกับความแปลกใจเล็กน้อย เส่ย เกิด และจันกำลังช่วยกันแล่เนื้อสดจากขาหลังซึ่งตัดมาทั้งตะโพกของอะไรชนิดหนึ่ง ถลกหนังออกเรียบร้อยแล้วลักษณะเหมือนกวางหรือฉะนั้นก็สมัน มีส่วนเนื้อสัน ที่แซะออกมาเป็นแท่ง และหัวใจกับตับ กองอยู่บนพื้นหินใกล้ ๆ ซึ่งปูด้วยใบไม้สด พวกนั้นกำลังสุมไฟกองใหญ่เตรียมย่าง ส่วนอื่น ๆ ของเจ้าสัตว์ที่กำลังจะเป็นอาหารตัวนั้น มองไม่เห็นอยู่ในบริเวณใกล้เคียงด้วย

ก่อนที่เขาจะอ้าปากถาม ท่านหัวหน้าคณะก็บอกยิ้ม ๆ มาก่อนว่า

“เราเพิ่งจะได้เนื้อสดมาเพิ่มเติม ครั้งนี้เป็นครั้งแรกภายหลังที่ยุ่งอยู่กับเหตุการณ์ฉุกเฉินเสียจนไม่มีเวลาจะทำอย่างอื่นแม้แต่ในด้านสวัสดิการของท้อง”

“ไปยังไงมายังไงกันครับนี่ ผมไม่ได้ยินเสียงปืนสักเปรี้ยงเดียว”

“อย่าว่าแต่คุณเลย ผมเองก็ไม่ได้ยินเหมือนกัน ตอนที่คุณนอนหลับ พวกนี้ว่างๆ ไม่มีอะไรจะทำ เสย่กับคะหยิ่นเข้ามาขออนุญาตผมบอกว่าจะออกไปหาเสบียงแถวใกล้ๆ ผมก็เลยเห็นดีด้วย อนุญาตให้ไป สองคนนั่นหายไปไม่ถึงชั่วโมงก็ช่วยกันแบกขากับเครื่องในที่ชำแหละเรียบร้อยอย่างที่เห็นอยู่นี่แหละมา ไม่ได้เสียลูกปืนเลยสักนัด ปรากฏว่าเป็นเนื้อที่แย่งมาจากเสือ!”

กล่าวพลาง เชษฐาก็หัวเราะขันๆ

“เจ้าสองคนเขาบอกว่า เขาย่องกันไปทางทุ่งหญ้าหลังเขาลูกนี้ ใจอยากจะได้กวางหรือวัวสักตัว พอดีพบกับเหตุการณ์ที่เป็นผลพลอยได้ ไอ้ลายรุ่นหนุ่มสองตัวกำลังช่วยกันขย้ำสมันอยู่ในดงหญ้าคา สดๆ ร้อนๆ ทีเดียว สองคนเลยช่วยกันโห่ตะเพิดไล่ เสือมันเผ่นหนีไป แบกกันมาทั้งตัวไม่ไหว ก็เลยลอกหนัง ลากเอาเนื้อสัน เครื่องใน แล้วก็ขามาตะโพกหนึ่งก่อน ตอนนี้คะหยิ่น ส่างปา กับตาบุญคำสามคน กำลังทยอยไปเอามาอีก ไปนานแล้ว ประเดี๋ยวคงมากันหรอก เห็นบอกว่าตัวขนาดเกือบเท่าวัวทีเดียว ดูที่ขานั่นก็รู้”

รพินทร์กวาดตาไปรอบๆ อีกครั้ง ก็พบว่า คะหยิ่น ส่าง-ปา และบุญคำไม่ได้อยู่ที่พักด้วย เขาสอบถามเสย่สองสามคำ

ก็ได้รับคำรายงานจากลูกน้องรุ่นหนุ่มของเขา ตรงกับที่เชษฐาบอก

"โชคดีครับเจ้าพวกนี้แต่ละคนหาอาหารกันเก่ง ๆ ทั้งนั้นมากับมันไม่ต้องกลัวอด อย่าว่าแต่มีปืนเลย ต่อให้มือเปล่า ๆ มันก็ด้นดั้นไปจับนกจับหนู ขุดตุ่นขุดบึ้งมาจนได้นั่นแหละ ผมเองยังไม่ชำนาญเท่าพวกมัน ธรรมชาติของป่าดงพงไพรเสี้ยม-สอนมันมาแต่เกิดทีเดียว"

"แต่ฉันว่าไม่ยุติธรรม แล้วก็น่าละอายด้วย มีอย่างหรือไปแย่งเนื้อมาจากเสือ มันอุตส่าห์ลงทุนลงแรง แต่แล้วก็ถูกคนชุบมือเปิบแย่งมาเสียดื้อ ๆ"

ดารินขัดมาตามนิสัย เส่ยเงยหน้าขึ้นยิงฟันยิ้ม

"แย่งเนื้อจากเสือซิดี นายหญิง ไม่ต้องเหนื่อยแรงเสียลูกปืน เส่ยไม่ยิงเสือน่ะดีเท่าไหร่แล้ว ไล่มันไปเฉย ๆ นายหญิงไม่ต้องห่วงหรอก อาหารของมันมีเยอะแยะ มันไปดักจับอะไรเอาที่ไหนก็ได้ในป่าแถบนี้ มันช่วยฆ่าไว้ให้เรา เราก็แค่ไปแบกมาเท่านั้น"

ราชสกุลสาวค้อนนิดหนึ่ง "ระวังเหอะ อีตอนย้อนกลับไปเอาอีก มันจะดักขบหัวเอา"

"ถ้าขบ ก็ขบหัวลุงคำ ขบไอ้คะหยิ่น แล้วก็ไอ้ส่างปา..."

เส่ยพูดอ่อย ๆ ในลำคอ แล้วหัวเราะคิกคักกับเกิดและจัน เย้าหยอกสนทนากันไปพลางอย่างร่าเริงสนุกสนานตามประสา ดารินตบหัวเจ้าเด็กหนุ่มลูกไพรอย่างหมั่นไส้ระคนเอ็นดูแล้วเดินผละไปยังที่นอนของแงซายซึ่งมีไชยยันต์และมาเรียนั่งคุยกันอยู่

“เกี่ยวกับอาหาร เราเห็นจะไม่ต้องอาทรเท่าไหร่นัก แต่เรากำลังจะเผชิญกับปัญหาเรื่องเกลือ ขนาดเตรียมพร้อมกันมาเต็มที่ มันก็ร่อยหรอลงไปทุกทีแล้ว ที่เหลืออยู่คงใช้ไปได้อีกไม่กี่วันเท่านั้น”

เชษฐาปรารภขึ้น

“สำหรับผมไม่ห่วงในข้อนั้น...”

พรานใหญ่ตอบอย่างสุภาพอ่อนโยน

“การรอนแรมบุกบั่น อยู่ในป่าระยะเวลาอันยาวนาน ผมห่วงเพียงสองอย่างเท่านั้น ลูกปืนกับยารักษาโรค นอกนั้นเราพอจะแสวงหาเอาได้จากป่า เกลือก็เหมือนกับข้าวสารนั่นแหละครับ น้ำหนักมากกว่าเสียอีก มันเป็นไปไม่ได้อยู่แล้วที่เราจะบรรทุกกันมามากๆ ในภาวะที่ต้องจำกัดน้ำหนักเช่นนี้ เพราะฉะนั้นเราจะไปกังวลถึงเกลือสมุทรอยู่ไม่ได้ และเมื่อความจำเป็นนั้นมาถึงจริงๆ เราก็ต้องเอาเกลือของชาวดงใช้ หาเอาจากดินโป่ง หรือแหล่งเกลือสินเธาว์ที่มีอยู่ทั่วไปในป่า รสชาติมันสู้เกลือสมุทรไม่ได้แน่นอน แต่ก็มีคุณค่าพอสมควร”

อดีตท่านทูตทหารบกพยักหน้า ถูกแล้ว ปัญหาเรื่องการดำรงชีพอยู่ในป่าไม่มีอะไรที่เขาจะต้องวิตกวิจารณ์ไปมากนัก ปล่อยทุกสิ่งทุกอย่างให้เป็นหน้าที่ของรพินทร์ ไพรวัลย์ผู้ชำชองอยู่แล้ว เมื่อภาวะจำเป็นนั้นๆ มาถึงเมื่อไหร่ จอมพรานกับทีมพรานพื้นเมือง ซึ่งแต่ละคนล้วนเข้าขั้น ‘เซียน’ ของเขาคงจะแก้ไขให้ลุล่วงไปได้โดยไม่ยากเย็นอะไรนัก อย่างเช่นที่ผ่านๆ กันมาแล้ว

สำหรับเรื่องยารักษาโรค และเครื่องกระสุนอันเป็นอุป-

กรณ์ยังชีพอันจำเป็นขีดสุด ในฐานะที่เชษฐาเป็นแม่กองควบคุมคลังสัมภาระใกล้ชิดอยู่ตลอดเวลา ก็ให้คำรับรองว่า

“เรื่องยา กับลูกปืนก็เห็นจะพออุ่นใจได้ ถ้าเราใช้เพียงในการป้องกันตัว หาอาหารไปตามสภาพปกติ แต่ถ้าเกิดจะต้องทำสงครามสู้รบแบบสมัยที่ประจันหน้ากับสางเขียวเมื่อไหร่ก็ช่วยไม่ได้จริง ๆ...”

ว่าแล้ว ราชสกุลหนุ่มใหญ่ผู้เป็นหัวหน้าคณะ ก็เข้ามาโอบแขนรอบไหล่เขาอย่างรักสนิท

“...ผมสบายใจจริง ๆ วันนี้ อุปสรรคอันยิ่งใหญ่อีกเปลาะหนึ่งของเราลุล่วงไปด้วยดีแล้ว ผ่านนิทรานครได้ แงซายก็กลับคืนมาเป็นของเราตามเดิม ในสภาพที่เชื่อว่าปลอดภัยเรียบร้อยดี เราเห็นจะวางแผนเดินทางต่อไปได้แล้ว”

“ผมก็คิดเช่นนั้นครับ พรุ่งนี้ เราจะพักผ่อนอยู่ที่นี่อีกวันหนึ่งเพื่อดูอาการของแงซายด้วย ถ้าทุกอย่างเป็นปกติดีอย่างที่คาดไว้ วันมะรืนเราจะออกเดินทางทันที”

“ตอนที่คุณนอนหลับอยู่ ผมกับไชยยันต์ลองเอาแผนที่ออกดู พยายามเปรียบเทียบกับตำแหน่งที่เราอยู่กันเดี๋ยวนี้แต่ก็งงไปหมด จับอะไรไม่ถูกเลย ไม่รู้ว่าตอนที่เราเริ่มผ่านเข้านิทรา-นครมาจนกระทั่งบัดนี้ เราผิดเส้นทางเดิมออกไปทางทิศใดสักเท่าไรแล้วบ้าง”

พรานใหญ่หัวเราะเบา ๆ

“แผนที่ซึ่งเราใช้เป็นเครื่องนำทางฉบับนี้ ดูยากมากครับคุณชาย มันไม่ใช่แผนที่ซึ่งทำไว้ตามหลักภูมิศาสตร์แท้จริง แต่เป็นไปในลักษณะลายแทงเสียมากกว่า ผมเองก็สารภาพว่า

หนักใจอยู่เหมือนกัน มีรายละเอียดพิสดารอะไรอีกหลายอย่าง ซึ่งผมยังไม่ได้อธิบายให้คุณชายทราบเกี่ยวกับการชี้บอกเส้นทางของลายแทงของมังมหานรธาฉบับนี้ เพราะเห็นว่าเรายังเดินทางกันไปไม่ถึงตำแหน่งสำคัญนั้นๆ เท่าที่ระบุไว้ ถ้าถึงเมื่อไหร่ก็จะบอกเหมือนกัน มันขึ้นอยู่กับฤดูกาล และจันทรคติด้วย ถ้าผิดจากวันเวลาตามที่ลายแทงบ่งไว้ เราจะหาทางตัดขึ้นเทือกเขาพระศิวะไม่ถูก”

เชษฐาทำท่างง จ้องหน้าเขา

“หมายความว่ายังไง ที่ว่าเกี่ยวกับฤดูกาล และจันทรคติ ผมไม่เข้าใจเลย?”

รพินทร์ไพรวัลย์ เริ่มมีอาการกังวลปรากฏเป็นริ้วรอยขึ้น

“เอาเถิดครับ หลังเวลาอาหารค่ำนี้ เราจะเอาแผนที่ออกมาดูกันอีกที แล้วผมจะอธิบายให้ทราบ มันมีอะไรซับซ้อนอยู่มากทีเดียว ลักษณะคล้ายๆ ใบ้หวยหรือปริศนาที่ทิ้งไว้บุคคลเบื้องหลับซึ่งจะมาตามลายแทงนี้ ต้องขบคิดตีปัญหาด้วย...”

แล้วเขาก็หัวเราะออกมาด้วยอาการฝืนๆ ถอนใจนิดหนึ่ง

“จนกระทั่งบัดนี้ ผมก็ยังนึกไม่ออกว่าเหตุใดผมจึงเสียสติยอมรับจ้างนำทางมาตามลายแทงอันเลื่อนลอย ดูพิลึกกึกกือยิ่งกว่าเรื่องราวในนิยายฉบับนี้ บางทีอาจเป็นสัญญาเกียรติยศตามประสาความคิดโง่ๆ ของผมก็ได้ คือตอนนั้นผมอยากจะได้เงินค่าจ้างในจำนวนที่ผมพิจารณาแล้วว่าสูง พลั้งปากบอกราคาออกไป ก็ไม่คิดว่าคุณชายจะตกลงอย่างง่ายดายเช่นนั้น พอคุณชายบอกตกลง ผมก็รู้สึกใจหาย ตัวเย็น ไม่ใช่ดีใจหรอกครับ ตกใจเสียมากกว่า แต่เมื่อพูดออกไปแล้วก็ต้องยอมปฏิบัติตาม

คำพูด นี่คือต้นเหตุของการยอมนำทางครั้งนี้ ผมก็ยังไม่เชื่อในลายแทง หรือแผนที่ฉบับนี้อยู่นั่นแหละ นี่ต่อหน้าคุณชาย ผู้มีวิจารณญาณอันลึกซึ้งมีความหนักแน่นมั่นคง และสุขุมรอบคอบที่สุด ผมจึงกล้าพูดความจริงข้อนี้ ถ้าต่อหน้าคุณหญิงดารินหรือคุณไชยยันต์ ผมก็จะไม่พูดเป็นอันขาด ทั้งสองท่านนั่นอาจขวัญเสีย แล้วพิจารณาว่าผมมีเล่ห์เหลี่ยมกลโกงอะไรแอบแฝงอยู่ เพราะทั้งๆ ที่รู้ว่ามันเป็นไปไม่ได้ ทำไมผมจึงยังยอมรับนำทางมา”

อดีตท่านทูตทหารบกเชื้อสายราชสกุลยิ้มอย่างเยือกเย็น สายตาที่แลนิ่งมายังจอมพราน เต็มไปด้วยความปรานีและวางใจสนิท

“รพินทร์...”

น้ำเสียงนั้น กังวานลึก

“...ผมเข้าใจความรู้สึกภายในของคุณดีมาแต่ต้น และไหนๆ เราก็ได้ร่วมหัวจมท้ายกันมาแล้วกว่าครึ่งทาง ตายหลายครั้ง และเกิดหลายครั้งมาด้วยกัน จนกระทั่งความหมายของนายจ้างมันไม่ได้เหลืออะไรอยู่อีกเลย นอกจากสายโซ่สัมพันธ์ทางใจของเราเท่านั้น คุณทิ้งเราไม่ได้เท่าๆ กับที่เราก็สัญญาคุณอย่างแน่นแฟ้น ถึงน้อยกับไชยยันต์ก็เหมือนกัน ความเป็นผู้เยาว์ของบุคคลทั้งสอง อาจมีอะไรกระทบกระทั่งคุณบ้าง แต่ในด้านความเชื่อถือศรัทธาต่อคุณ และการที่ยอมรับรู้ ยอมเข้าใจในแก่นแท้ของการเดินทางครั้งนี้ ผมขอรับรองว่า ทั้งสองคนนั่นมีอยู่แล้วอย่างเต็มที่ พวกเราไม่มีสิทธิ์ในการจะพิจารณาคุณในแง่ร้ายเลย เพราะการเดินทางครั้งนี้ เกิดขึ้นโดยฝ่ายเราไป

ขอร้องอ้อนวอนคุณเอง ทั้งๆ ที่คุณก็ไม่เต็มใจนักและได้ห้าม-ปรามเราไว้ก่อนแล้ว แต่เราก็มีความมุ่งมั่นที่จะมาให้ได้ ไม่ได้มาด้วยความโลภอยากจะได้สมบัติ แต่มาตามหาคนคนหนึ่งซึ่งเป็นน้องชาย พี่ชาย และเพื่อนรักของเราซึ่งสาบสูญไปในเส้นทางสายนี้ สัญญาไม่ได้บังคับไว้ด้วยว่า คุณจะต้องนำตามหาคนคนนั้นจนพบ เพราะจะพบหรือไม่นั้น มันก็สุดแต่เวรแต่กรรม เราเพียงแต่...ให้คุณนำทางเราไปในวิถีที่คุณเชื่อว่าผู้สาบ-สูญจะเดินล่วงหน้าไปก่อนเท่านั้น และโดยเส้นทางนี้ ไม่ว่ามันจะข้ามขอบฟ้าป่าหิมพานต์ไปถึงสวรรค์หรือนรกชั้นไหน เราไม่ปรารมภ์ เป็นหรือตาย...รอดชีวิตกลับไปหรือไม่ ไม่ต้องคำนึงถึงถ้าคุณว่าตัวเองเสียสติในการรับนำทางครั้งนี้ พวกเรายิ่งเสียสติไปกว่าคุณเสียอีก เพราะเป็นฝ่ายขอร้องว่าจ้างให้คุณนำทางมาโดยมีสังหรณ์ว่าเราควรจะได้ตัวอนุชากลับคืนเท่าๆ กับเชื่อถือไว้วางใจในตัวคุณอย่างเต็มที่ หลวมตัวเข้ามาถึงเพียงนี้แล้วเพราะฉะนั้น ถึงไหนถึงกัน ให้มันรู้ไปว่ามันเป็นความบ้าครั้งยิ่งใหญ่ในชีวิตของเรา แล้วก็เป็นวาระสุดท้ายของชีวิตด้วย เมื่อลายแทงชี้ไปทางไหน เราไปทางนั้น มันมีปริศนาลับลมซ่อน-เงื่อนเช่นไร ช่วยกันพิจารณาขบคิดแก้ไข ผมกล้าที่จะพูดด้วยความภาคภูมิใจได้ว่า ไม่มีทีมนักสำรวจป่าทีมใด จะสามารถรวมบุคคลชั้นยอดในสาขาวิชาการต่างๆเพื่อเป็นเครื่องมือบุกเบิกได้มากไปกว่าเราอีกแล้ว เรามีกันเพียงแค่ 12 คนก็จริง ทว่าแต่ละคนล้วนเป็นผู้สามารถชำนาญการพิเศษในวิชาเฉพาะด้านทั้งสิ้น 11 คนไม่รู้และอับจน อีกคนหนึ่งก็ยังรู้ และแก้ไขช่วย-เหลือกันได้ และผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนกันอยู่เช่นนี้มาตลอด มัน

เปรียบเสมือนกับว่าเรามีมีดคมกริบอยู่ 12 เล่มที่จะใช้เป็นเครื่อง-มือถากถางฟันฝ่าอุปสรรคทั้งปวง ให้ลุล่วงไปได้ ผมสบายใจที่สุดแล้ว และไม่มีอะไรที่จะต้องพรั่นพรึงย่อท้อเลยจนนิดเดียว ตราบเท่าที่เรายังพร้อมหน้ากันอยู่ทั้ง 12 ชีวิตครบทีมเช่นนี้”

เมื่อนายจ้างแสดงจิตใจอันสูงส่ง และหนักแน่นมั่นคงถึงเพียงนี้ รพินทร์ ไพรวัลย์ ก็ไม่มีอะไรจะต้องพูดอีกแล้ว

เนื้อย่างกำลังส่งกลิ่นหอมหวน ซุปเนื้อสันเคี่ยวรวม กับตับก็กำลังเดือดพล่านอยู่ในหม้อสนามและปล้องไม้ไผ่ขนาดใหญ่ซึ่งตัดมาแทนภาชนะในการหุงต้ม ความมืดก็คืบคลานเข้ามาปกคลุมไปทั่วทุกหนทุกแห่ง นอกจากแสงไฟลุกโชติที่ก่อไปรอบด้านทั้งไฟผิง ไฟยาม และไฟหุงหา แงซายรู้สึกตัวตื่นขึ้นอีกครั้ง อาการยังซึมๆ งงๆ ไม่เข้าใจต่อเหตุการณ์และยังไม่อาจลำดับภาพใดๆ ได้ หมอดารินปลุกให้ลุกขึ้นมากินซุปเป็นมื้อแรก ยังไม่ให้ใครพูดจาซักถามใดๆ เป็นการรบกวนคนที่เพิ่งจะคืนชีพขึ้นมาทั้งสิ้น นอกจากตัวหล่อนเองจะตรวจ และสอบถามเฉพาะอาการของคนเจ็บเท่านั้น แล้วก็ให้ยานอนหลับเพื่อให้พักผ่อนต่อไปอีก

“อาการเป็นที่พอใจ แต่ตอนนี้ฉันต้องการให้เขาพักให้มากที่สุด...”

หล่อนบอกกับทุกคน ขณะที่ร่วมวงอาหารค่ำ แต่ในขณะนั้นเอง พอแทะเนื้อย่างเข้าไปคำแรก หล่อนก็เงยหน้าขึ้นเหมือนจะคิดอะไรขึ้นมาได้ พูดขึ้นลอยๆ ว่า

“สามคน คะหยิ่น ส่างปา แล้วก็บุญคำ กลับมาแล้วยัง?”

คำพูดของราชสกุลสาว ผู้มีนิสัยอันละเอียดรอบคอบ และมักจะห่วงกังวลถึงใครต่อใครอยู่เสมอ ทำให้อีกหลายคนสะดุดความคิด ต่างเหลียวไปรอบๆ แล้วมองไปทางกลุ่มพรานพื้นเมืองที่จับกลุ่มสนทนากันไปพลาง กินอาหารห่างออกไปอีกวงหนึ่งก็เห็นมีอยู่จำนวนสามคนเช่นเดิม คือเกิด จัน และเส่ย

“เออ จริงด้วย ค่ำมืดแล้วนี่ ทำไมถึงยังไม่มากันอีก”

เชษฐาว่า

“ประเดี๋ยวก็โผล่กันมาเองแหละครับ ไม่ต้องห่วงหรอก คงจะเสียเวลาตอบแบกหามลอกหนัง คนสามคน สมันขนาดใหญ่ทั้งตัว เห็นจะแบกกันหลังแอ่นทีเดียว นิสัยของเจ้าพวกนี้ไม่ชอบทิ้งเนื้อเสียเปล่า แล้วก็ขี้เกียจเดินหลายเที่ยว”

พรานใหญ่ตัดกังวลของนายจ้าง ด้วยคำพูดเรื่อยเรียบไม่มีท่าสนใจอะไรของเขา ไชยยันต์ ผู้กำลังจะอ้าปากร้องเรียกเส่ยเข้ามาสอบถาม เพราะเป็นคนรู้เห็นเหตุการณ์ และรู้ระยะทางดีเพราะเป็นคู่แรกที่ไปกับคะหยิ่น ก็เลยพลอยเลิกสนใจไปด้วย มีดารินคนเดียวเท่านั้น หล่อนไม่ปลอดโปร่งใจนักที่มืดสนิทลงแล้ว สามคนนั่นยังไม่กลับมาถึงที่พัก

“ไปกันตั้งนานแล้ว 2 ชั่วโมงกว่าเห็นจะได้ ควรจะกลับมาได้แล้ว ขนมาได้เท่าไหร่ก็น่าจะเอามาแค่นั้น ไม่น่าจะเสียเวลาโลภมากอยู่เลย...”

หล่อนบ่นอยู่คนเดียว แล้วก็เงียบไปเมื่อไม่มีใครพูดต่อในเรื่องนี้นอกจากจะหันไปสนทนาถึงเรื่องอื่นๆ เสีย

ครู่ใหญ่ต่อมานั้นเอง ระหว่างยังกินอาหารและพูดคุยกันอยู่ ทุกคนในแค้มป์ก็ชะงักข้อสนทนาลงอย่างกะทันหันมองหน้ากันเงียบ ๆ

เสียงปืนนัดหนึ่ง แว่วตามลมมาในความเงียบสงัดของราวป่ายามค่ำ มันเป็นเสียงดังโพล่ง ๆ หลวม ๆ ซึ่งหูอันชำนาญของทุกคนพอจะฟังออกว่า มันเป็นลูกซองดังมาจากทางด้านใต้ลม เพราะฉะนั้นมันก็ไม่ควรจะห่างออกไปนัก

"ไอ้คะหยิ่นแน่ ซัดอะไรเข้าให้อีกแล้ว โลภมากไอ้นี่ เนื้อตัวเดียวก็ยังขนไม่ไหวอยู่แล้ว ยังจะหาเรื่องให้พวกเราเดือดร้อนต้องไปช่วยมันแบกมาอีก"

เสียงใครคนหนึ่ง ในกลุ่มสามคนของพรานพื้นเมืองร้องขึ้นอย่างหัวเสีย

ในกลุ่มนายจ้าง ทุกคนเงี่ยหู แล้วชำเลืองไปทางพรานใหญ่เป็นตาเดียวราวกับจะนัดกันไว้ ก็เห็นเขาสนใจกับเนื้อย่างเสียบไม้ในมืออยู่ด้วยอาการเยือกเย็นเป็นปกติ

อึดใจต่อมานั้นเอง กระสุนลูกซองก็ระเบิดดังจาง ๆ มาอีกสองนัดซ้อน และตามติดด้วยเสียงแหลม หนักแน่นของ .375 แม็กนั่ม ซึ่งแน่ละถ้าไม่ใช่จากบุญคำก็ส่างปา เพราะเป็นไรเฟิลประจำมือของคนทั้งสองอยู่คนละกระบอกที่ติดตัวไปด้วย หรือมิฉะนั้นก็ทั้งสองคนเลยทีเดียว ไม่ดังเพียงนัดเดียว แต่รัวถี่ยิบ สับสนไปหมดจนแยกไม่ออก มันดังสะท้อนซ่าได้ยินอยู่เพียงปลาย ๆ เสียง เพราะลมหวนหอบเอาไปหมด

"ฮี้ยย์!!"

ไชยยันต์ร้องอะไรออกมาคำหนึ่งในลำคอ เชษฐานั่งนิ่งทรงตัวตรงหูผึ่งในขณะที่ดารินกับมาเรียวางอาหารในมือลงทันที

“เสียงชักจะไม่ค่อยดีแฮะ ซัลโวกันเหลือเกินนี่ ยิงอะไรกัน?”

เชษฐาพูดต่ำๆ ในลำคอ ขมวดคิ้ว

“คงจะล่อกระทิงกันเข้ากระมังครับ หรือไม่ก็ควายป่า นัดเดียวไม่อยู่ ก็เลยต้องช่วยกันซ้ำ ประเดี๋ยวก็รู้ข่าวเอง ไม่ห่างออกไปเท่าไหร่หรอกครับ ใกล้ๆ นี่เอง แต่อยู่ใต้ลม เสียงปืนเลยฟังเหมือนห่างมาก”

จอมพรานตอบด้วยอาการใจเย็นเช่นเดิม ไม่กระตือรือร้นตื่นเต้นใดๆ ทั้งสิ้น พวกพรานพื้นเมืองของเขาก็เช่นกันไม่มีใครสะดุ้งสะเทือนหรือสนใจอะไรนัก

แล้วความเงียบก็ย่างกรายเข้ามาตามเดิม เป็นความเงียบที่เต็มไปด้วยปริศนาให้ทุกคนเริ่มอึดอัดกระสับกระส่าย โดยเฉพาะอย่างยิ่งกลุ่มนายจ้าง ดารินชักจะกลืนอาหารไม่สะดวกนัก เริ่มจะรู้สึกอิ่มขึ้นมาทันใด คันปากคันใจอยู่ยิบๆ อยากจะเอ่ยคำอันเป็นความรู้สึกภายในขณะนี้ออกมา แต่มาคิดได้ว่าตลอดเวลาแต่ไหนแต่ไรมาแล้วตนเองมักจะตกเป็นผู้ตื่นตระหนกตีโพยตีพายเกินกว่าเหตุการณ์อยู่เสมอ จึงสู้ระงับนิ่งเสีย ทั้งๆ ที่ใจไม่สบายอย่างไรบอกไม่ถูก ชำเลืองดูหน้าผู้ร่วมวงทุกคน ก็เห็นแววกังวลบังเกิดขึ้นกับเชษฐาและไชยยันต์เช่นกัน

ส่วนมาเรียดูไม่ออก เพราะจัดอยู่ในประเภทคนเลือดร้อน

เฉพาะด้านเพศเท่านั้น ส่วนในด้านอื่นๆ แล้วเลือดเย็นพอๆ กับรพินทร์ ไพรวัลย์เช่นกัน

สำหรับเชษฐากับไชยยันต์นั้น ดูท่าจะร้อนใจสักเพียงใดก็ตาม ทั้งสองก็รักษาเหลี่ยมคู สงวนท่าทีเฉยอยู่ ตราบใดก็ตามเมื่อยังเห็นพรานใหญ่ไม่สำแดงปฏิกิริยาเช่นไร

ในที่สุด ทุกคนก็วางมือจากอาหาร

บัดนั้น ทั้งหมดที่อยู่ร่วมในแค้มป์ ก็สะดุ้งสุดตัว!

มีเสียงฝีเท้าวิ่งตะกุยดินตุบตับสนั่นเข้ามาก่อน แล้วเสียงร้องตะโกนโวยวายก็ติดตามมา...เป็นเสียงคนที่กำลังเหนื่อยแทบขาดใจจนแทบจะส่งภาษาบอกความกันไม่รู้เรื่อง ที่จับหางเสียงได้ ก็รู้สึกว่าเป็นคำเรียกพรานใหญ่ว่า “นาย! นาย!” ถี่ๆ ละล่ำ-ละลักเท่านั้น

ทุกคนเผ่นขึ้นยืนราวกับนัดไว้พร้อมกันหมด รพินทร์ ไพรวัลย์ช้ากว่าราชสกุลสาว ผู้มีสังหรณ์ร้าย และเตรียมตัวอยู่ก่อนแล้ว หล่อนถลาปราดออกไปชายเนินของที่พัก บัดนั้นเองใครต่อใครก็วิ่งพรูตามออกมา พร้อมกับไฟฉายหลายดวงที่สาดจ้าออกไป

“ไอ้คะหยิ่น กับลุงคำ ห้อแน่บมาโน่น...”

เสียงเกิด เส่ย และจัน ตะโกนเซ็งแซ่ขึ้นเป็นเสียงเดียวกัน

ท่ามกลางไฟฉายที่สาดจ้าสวนออกไป ทั้งหมดเห็นอดีตนายบ้านหล่มช้างกับตาพรานเฒ่าบุญคำ วิ่งล้มลุกคลุกคลานไต่เนินขึ้นมาอย่างตาสีตาเหลือกไม่คิดชีวิต มือถือปืน นอกจากนั้นไม่มีอะไรติดตัวอยู่ทั้งสิ้น ไม่มีเนื้อที่ทุกคนหวังว่าจะได้เห็น

"เฮ้ย! อะไรกัน เกิดอะไรขึ้น?"

พรานใหญ่ร้องลั่นออกมาอย่างลืมตัว สีหน้าอาการของบุคคลทั้งสองในยามนี้ ทำให้เขาตกใจเหลือที่จะกล่าว แล่นถลาเข้าไปรับ บุญคำห้อแน่บเข้ามาถึงก่อน จับแขนเขาไว้ เขย่าอยู่เร่าๆ ปากก็แหกร้องได้ยินแต่เสียง "นาย! นาย!" อยู่เช่นนั้น ส่วนเจ้าคะหยิ่นก็โวยออกเป็นภาษาของมัน รัวเป็นปืนกลฟังไม่ศัพท์อยู่นั่นเอง ลักษณะของคนทั้งสองอยู่ในอาการช็อกรพินทร์ตบฉาดจนหน้าสะบัดหันไป พร้อมกับตะโกนให้สติ

"บุญคำ!! เกิดอะไรขึ้น พูดช้าๆ หายใจเสียก่อนแล้วก็พูด!!"

"ตัวอะไรไม่รู้นาย รูปร่างเหมือนช้าง แต่ใหญ่กว่ามากเหลือเกิน มีงาด้วย แต่งามันไม่ได้งอกออกจากโคนงวง งามันงอกออกมาจากใต้ปากโง้งลงดิน เจอะกันจวนตัวเหลือเกิน สวนทางด่านนอกมาโขลง มันไล่ขยี้บุญคำกับไอ้คะหยิ่น หนีรอดมาหวุดหวิด..."

แกพูดขาดหายไปแค่นั้นด้วยฤทธิ์หอบจนตัวโยน มีอาการเหมือนจะเป็นลม ระหว่างที่คนอื่นยืนตะลึง มาเรีย ฮอฟมันก็ปราดเข้าถึงตัวตะเบ็งเสียงก้อง

"ส่างปาอยู่ไหน ตาเฒ่า...ส่างปาของฉัน ทำไมมันไม่กลับมาด้วย?"

"ส่างปาหายเข้าไปกลางโขลงของมัน บุญคำกับคะหยิ่นช่วยไม่ทันจริงๆ มันจวนตัว-ตัวใครตัวมัน..."

ไม่มีคำซักถามใด ๆ จากมาเรียอีก ไม่มีแม้แต่จังหวะที่จะต้องเสียไปเพราะการตะลึงเพียงเสี้ยววินาที แหม่มสาวพุ่งปราดไปที่ไรเฟิล .375 ประจำตัวที่วางพิงราวไว้ ตบลูกเลื่อนขึ้นลำแล้วแล่นกลับมาราวกับลมพัด

ไชยยันต์ อนันตรัย ปฏิบัติการลงไปอย่างทันกับเวลาฉุกเฉินขีดสุดก่อนที่สมองจะทันสั่งการเสียด้วยซ้ำ เขาพุ่งเข้าสกัดมาเรีย ตวัดแขนล็อกคอ ยึดตัวไว้ได้ทันก่อนที่หล่อนจะพุ่งลงไปจากที่พักอย่างบ้าคลั่ง

"หยุดก่อน เมย์!"

อดีตนายทหารปืนใหญ่ตะโกนสุดเสียงให้สติ ดู เหมือนหล่อนจะรู้สึกสำนึกตัวขึ้นมาได้ในบัดนั้น ดวงตาเบิกโพลง กายสั่นเทิ้น ดารินก็กลาปราดเข้ามาช่วยยึดตัวไว้อีกคน ร้องเร็วปรื๋อ

"ฟังความให้แน่ชัดก่อน ถามสองคนนี่ให้รู้เรื่องกว่านี้ ไม่งั้นเธอจะไม่รู้ว่าเธอวิ่งไปไหน เพื่ออะไร เราทุกคนเป็นห่วงสาษาด้วยกันทั้งนั้น"

แหม่มสาวคงอยากจะพูด อยากจะถามอะไรบุญคำกับคะหยิ่นแต่หล่อนก็ไม่อาจเอ่ยคำใดออกมาได้ในขณะนั้น รพินทร์ไพรวัลย์กำลังเขย่าไหล่คนของเขาจนคลอนไปหมดทั้งตัว เสียงที่พูดจาซักถามกันและกัน ล้งเล้งเอ็ดอึงจนฟังแทบไม่ได้ศัพท์ทั้งฝ่ายถามและฝ่ายตอบ

"ปืนอยู่ในมือ เอาไว้ทำไม ทำไมไม่ยิงสกัดมันไว้?"

คำถามอันชุลมุนที่ประดังมารอบด้าน สรุปความหมายได้เช่นนั้น

"ยิงมันแล้ว แต่หยุดไว้ไม่อยู่ มันเล่นเข้าใส่ทั้งโขลง..."

หอบไปพลาง ทั้งบุญคำและคะหยิ่น ช่วยกันรัวลิ้น บอกกันคนละภาษาอย่างหายใจคอไม่ทัน

"ลูกปืนไม่ได้มีเผื่อไปด้วย มีกันแค่ที่ติดอยู่กับปืนเท่านั้น ไม่นึกว่าจะเกิดเหตุร้ายขึ้น มันมาเร็วเหมือนเงาผี ไม่ทันระวังรู้ตัวมาก่อน พอปะหน้า ไอ้คะหยิ่นยิงสวน มันก็ครืนเข้ามาพร้อมกันทั้งโขลง บุญคำวิ่งลอดใต้ท้องมันมาได้ ไอ้คะหยิ่นออกทางไหนไม่รู้ แต่มาพบกันตอนกลิ้งหล่นลงห้วย ถ้ามีลูกปืนสำรองไปด้วย บุญคำไม่ถอย แต่นี่ยิงจนกระสุนหมดยังหยุดไม่ได้..."

พรานใหญ่ผลักทั้งตาพรานเฒ่าและคะหยิ่น หัวซุนไปในเขตที่พัก คำสั่งของเขาเกือบเป็นเสียงตะโกน

"ไปเอาลูกปืนของตัวมาเร็ว! แล้วนำทางไปเดี๋ยวนี้"

สองคนเผ่นตรงไปที่ย่ามส่วนตัว รพินทร์ก็หมุนเข้าหาไรเฟิลประจำมืออย่างแข่งกับเวลาเช่นกัน เชษฐาออกคำสั่งในทันทีนั้น

"น้อยกับไชยยันต์ อยู่เฝ้าแงซาย–เฝ้าแค้มป์ เกิด เส่ย จันอยู่ที่นี่ด้วย ไม่ต้องไป ฉันจะไปกับรพินทร์ เมย์ กับไอ้สองคนนี่เท่านั้น"

ในภาวะหน้าสิ่วหน้าขวานเช่นนี้ ทุกคนย่อมเข้าใจดีว่าคำสั่งต้องเป็นคำสั่ง สำหรับดาริน แน่ละ ยามนี้หล่อนทิ้งแงซาย

ไปไม่ได้เท่า ๆ กับที่ไชยยันต์ก็ต้องอยู่เป็นเพื่อน อีกประการหนึ่ง... การผจญกับสัตว์ร้ายซึ่งมากันเป็นโขลงหรือฝูงในฉากความมืด ยิ่งมากคนเท่าไหร่อันตรายก็ยิ่งมากขึ้นเท่านั้น

ไม่ถึงอึดใจต่อมานั่นเอง รพินทร์ เชษฐา และมาเรียก็ออกแล่นตามหลังบุญคำกับคะหยิ่นลงจากเนินที่พักด้วยหัวใจอันเร่าร้อนราวกับถูกไฟเผา

ชะตากรรมของส่างปา เป็นสิ่งที่ทุกคนไม่กล้าทำนาย

ตาเฒ่าบุญคำวิ่งไปพลาง บรรจุกระสุนเข้าซองไรเฟิลไปพลาง ส่วนคะหยิ่นผู้ชำนาญต่อการคลำทางไปในดงท่ามกลางความมืด ก็ออกลิ่วนำหน้าไป ทุกคนมีไฟฉายประจำมือ แต่พรานใหญ่กำชับไม่ให้ฉายก่อนเวลาอันควร คงมีของเขากระ-บอกเดียวเท่านั้น ที่ส่องอย่างพยายามพรางแสงเพื่อให้เห็นการไปของคะหยิ่นเท่านั้น

หนทางนั้น วกเวียนไปตามไหล่เนินของป่าโปร่งด้าน หลังภูเขาที่ตั้งแค้มป์กันอยู่ ไม่นานนักก็ตัดลงสู่หุบซึ่งเป็นดงทึบสลับไปกับป่าไผ่ ทันใดนั้น คะหยิ่นผู้นำเป็นพายุไปเบื้องหน้าก็หยุดชะงักทุกคนได้ยินเสียงกิ่งไม้ และลำไผ่หักอยู่ผัวะผะแว่วชัดเจนมาจากดงทะมึนเบื้องหน้า ซึ่งบัดนี้มืดมิดราวกับเหวนรกระคนไปกับเสียงร้องคำรามอย่างดุร้าย เสียงเป่าลมฟู่ ๆ ออกจากปลายงวง มันเป็นเสียงของไอ้เหล่าคชสารชัด ๆ กำลังเหยียบย่ำอาละวาดหักดงอยู่เป็นโกลาหล ไม่ใช่ลักษณะรวมกลุ่มหากินอย่างธรรมดา หากแต่เป็นลักษณะบ้าคลั่งโกรธแค้น และหมาย

จะหักล้างทำลายอะไรสักอย่างหนึ่ง อื้ออึงปั่นป่วนไปหมดคล้ายๆ กับมีแทรกเตอร์ หรือมิฉะนั้นก็รถถังวิ่งวนสับสนอยู่ในดงข้างหน้า

“ช้าง!...”

เสียงอดีตท่านทูตทหารบกคำรามหนักๆ ในลำคอ ความหนาวเย็นของอากาศในเวลานี้ ทุกคนแทบไม่มีใครรู้สึก

“นั่นมันเป็นไอ้หัวโตชัดๆ ไม่น่าเลยที่คะหยิ่นกับบุญคำถึงกับวิ่งกันป่าราบมาแบบนี้ ไอ้สองคนนี่ไม่เคยกลัวช้างเลยสักนิด การเผชิญหน้าช้างโขลง เคยเป็นเรื่องสามัญธรรมดาของมันที่สุดนี่นา มาคราวนี้ทำไมขวัญหนีดีฝ่อถึงกับทิ้งเพื่อน”

ไม่เพียงแต่เชษฐาเท่านั้น แม้รพินทร์เองก็แปลกใจในข้อนี้อยู่เช่นกัน

“ช้างโบราณในดงแถบนี้เล่นกับมันยากครับ ไม่เหมือนช้างป่าที่เราพบๆ กันมาก่อนแล้ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งขนาดมันใหญ่เหลือเกิน อีกอย่างหนึ่งผมคิดว่าคงจะมีอะไรผิดปกติแน่ ไม่งั้นทั้งบุญคำและคะหยิ่นไม่วิ่งกันตาหูแหกแบบนั้นหรอก มันกำลังโกรธแค้น อาละวาดวนเวียนอยู่ในดงข้างหน้าเรานี่เอง อาจมีจุดสนใจของมันอยู่ที่นั่น ไม่งั้นมันก็ควรไปแล้ว...”

“จุดสนใจ อะไร?”

รพินทร์เอียงริมฝีปากเข้ามากระซิบเบาที่สุด ริมหูเชษฐา

“อาจช่วยกันฉีกศพของส่างปาอยู่ก็ได้ สันดานของช้างเป็นอย่างนั้น มันจะขยี้ทำลายสิ่งที่มันคิดว่าเป็นศัตรูของมันซ้ำแล้วซ้ำอีกจนกลายเป็นฝุ่นไปทีเดียว จนกว่ามันจะพอใจสาใจมันถึงจะไป” เชษฐาใจหายวาบ

สำหรับมาเรีย หล่อนไม่เอ่ยคำใดกับใครทั้งสิ้น ตลอดระยะเวลาที่เร่งรุดมาอย่างรีบด่วน ตาเป็นประกายวาวโรจน์ มองจ้องฝ่าความมืดของดงทึบไปเบื้องหน้าทางด้านที่เสียงเหล่านั้นดังมา มือทั้งสองกระชับไรเฟิลแน่น

จอมพราน ทำสัญญาณกับบุญคำและคะหยิ่น เพื่อให้เลี่ยงอ้อมออกมาทางด้านซ้าย ซึ่งเป็นทางใต้ลม ทั้งห้าคนจรดฝีเท้าแหวกพุ่มไม้ไปอย่างเงียบกริบด้วยความชำนาญและชินต่อสถานการณ์

รพินทร์ขณะนี้ห่วงเชษฐาเพียงคนเดียวเท่านั้น แม้จะเคยเห็นฝีมือของราชสกุลหนุ่มใหญ่ผู้เป็นนายจ้างมาดีแล้ว ภูมิประเทศและเหตุการณ์ยามนี้ก็ทำให้เขาต้องหนักใจอย่างที่สุด ถ้าเป็นกลางวันเสียอย่างเดียวก็แทบจะเรียกได้ว่าหมดห่วงทีเดียว แต่นี่มันเป็นกลางคืนอันมืดมิด ป่ารกชัฏ **การคืบคลานเข้าหาโขลงไอ้คชสารที่กำลังโกรธแค้นบ้าเลือด ไม่ได้เกรงกลัวมนุษย์อยู่ก่อนแล้วมีแต่จะไล่ขยี้ เป็นสิ่งที่ล่อแหลมต่ออันตรายที่สุดสำหรับพรานสมัครเล่นอย่างนายจ้างผู้สูงศักดิ์ของเขา**

คะหยิ่น บุญคำหรือแม้แต่มาเรียเองนั้น เขาไม่ห่วงเลย คนเหล่านี้คล่องตัวและสามารถช่วยเหลือตัวเองได้อย่างอิสระทั้งสิ้น เมื่อภาวะฉุกเฉินขีดสุดมาถึง เพราะประสบการณ์ความชำนาญมีมากกว่า

“ระวังนะครับ คุณชาย เราเสียเปรียบมันเพราะความมืด”

เขากระซิบเตือน เชษฐาเอื้อมมือมาจับแขนพรานใหญ่บีบแน่น

"ไม่ต้องห่วงผม รพินทร์ ว่าแต่จะเอายังไง?"

"เสียงมันประมาณไม่เกิน 10 ตัว แต่คงไม่น้อยกว่าหกหรือเจ็ด ถล่มมันให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ แล้วค้นหาซากส่าง-ปาทีหลัง"

ในความรู้สึกของเชษฐา นี่เป็นครั้งแรก ที่รพินทร์ ไพร-วัลย์นำเขาเข้าประจันหน้ากับช้างโขลงในเวลากลางคืนและกลางดงทึบ โดยเป็นฝ่ายคืบคลานเข้าไปหาพวกมันแล้วก็นึกดีใจว่าเป็นการเหมาะควรแล้วที่ดารินและไชยยันต์ไม่ได้ร่วมมาด้วย

เมื่อใกล้เข้ามา เสียงอันอื้ออึงโครมครามเหล่านั้นก็ได้ยินถนัดขึ้นทุกที จนดูเหมือนกับว่าโขลงอันเกรี้ยวกราดเต็มไปด้วยอิทธิฤทธิ์เยี่ยงเจ้าป่าของมัน ห่างออกไปเพียงไม่เกิน 40 เมตรในเงาของป่าไผ่เบื้องหน้านี่เอง เสียงงวงอันใหญ่โตฟันฟาดเหนี่ยวทึ้งกิ่งไม้ เสียงลำต้นหักโค่น และเสียงคำรามร้องโกญจนาทดังเคล้าคละกันชวนสยองขวัญยิ่ง

มาเรีย ฮอฟมัน กำกระสุนอะไหล่สำรองไว้ในมือที่จับกระโจมปืนนอกเหนือจาก 5 นัดที่บรรจุพร้อมอยู่ในตัวปืน ถ้าเป็นไปได้และโอกาสอำนวยให้ หล่อนจะต้องถล่มมันเสียทั้งโขลง โดยไม่ยอมให้หลุดรอดไปได้แม้แต่ตัวเดียว แหม่มสาวกัดริมฝีปากแน่น

หล่อนก็เข้าใจเช่นเดียวกับรพินทร์ในขณะนี้นั่นเอง ส่าง-

ปาเจ้าต่องสู่ผู้ซื่อสัตย์ของหล่อน คงไม่เหลือเป็นตัวตนอยู่อีกแล้ว บางทีอาจหาซากไม่พบเสียด้วยซ้ำ หล่อนจะแก้แค้นให้คนของหล่อนได้ก็แต่เพียงฆ่ามันเท่านั้น ฆ่าให้หมดทุกตัว แม้แต่ลูกเล็กเด็กแดง...ถ้ามี!

แล้วมาเรียก็ย่องกริบ ตามหลังคะหยิ่นแยกห่างออกไปทางขวา ในขณะที่พรานใหญ่ บุญคำ และเชษฐาแฝงด้อมเข้าไปทางด้านซ้าย ไฟฉายทุกอันในขณะนี้ ประกบติดกับกระโจมมือไรเฟิล พร้อมที่จะส่องแสงพุ่งปราดออกไปในทันทีที่แน่ใจความทะมึนมืดของดงทึบกลางราตรีอันดำสนิท ยังเป็นฉากขึงกั้นไม่ให้มองเห็นอะไรอยู่เช่นนั้น นอกจากได้ยินแต่เสียงไหวสะเทือนครืนโครมของป่าในรัศมีครึ่งวงกลมข้างหน้าเท่านั้น

ทันใด ก็ดูเหมือนว่า กลิ่นไอของมนุษย์ทั้ง 5 ชีวิตจะโชยไปกระทบ เตือนให้เจ้าสัตว์มหึมาเหล่านั้นกะสาในความแปลกปลอมที่เคลื่อนใกล้เข้ามา เสียงเคลื่อนไหวเหยียบย่ำ และเสียงหักกิ่งไม้ สงบนิ่งลงอย่างกะทันหัน

ฝ่ายมนุษย์ก็หยุดชะงักลงพร้อมกัน ด้วยอาการสกัดกลั้นลมหายใจ รพินทร์ทรุดคุกเข่าอยู่เคียงข้างเชษฐา เขาขยุ้มจับข้อมือนายจ้างไว้แน่นเป็นสัญญาณไม่ให้เคลื่อนไหวหรือปฏิบัติสิ่งใดลงไปก่อนเวลาแท้จริงจะมาถึง

ครั้นแล้ว ปัจจุบันทันด่วนนั้นเอง ก็มีเสียงกิ่งไผ่ไหวตูมขึ้นอย่างกะทันหัน พร้อมกับเสียงแผดร้องกึกก้องอย่างดุร้ายกระหายเลือด...ประสานขึ้นกับเสียงร้องอย่างตกใจของคะหยิ่น ตามติดมาด้วยกัมปนาทปานฟ้าเกรี้ยวของ .375 แม็กนั่ม ไม่มีปัญหา ซีแซดของมาเรีย ฮอฟมันนั่นเอง หล่อนซัดเข้าให้แล้ว

อย่างดุดันเหี้ยมเกรียมพอๆ กับความโหดร้ายของเจ้าคชสาร เสียงกระสุนระเบิดกึกก้องกลบสำเสียงอื่นๆ ลงชั่วขณะ เห็นแต่เปลวไฟจากปากกระบอก ที่แลบแดงวูบออกมาจากซุ้มไผ่กอหนึ่ง แหม่มสาวยิงโดยไม่ได้ใช้ไฟฉายส่องเลย

เงาอันใหญ่โตเหมือนปีศาจยักษ์ ที่โผล่พรวดพราดออกมาจากแนวไม้ทึบ และเป็นต้นเสียงร้องคำราม เหมือนจะส่งสัญญาณเร่งให้พรรคพวกพุ่งเข้าขยี้มนุษย์ ในขณะนี้เบนหัวตะแคงเสียหลักปัดไปทางด้านซ้าย ภาพนั้นปรากฏขึ้นในสายตาของทุกคน เมื่อลำไฟฉายพุ่งจ้าออกไป

สิ่งที่ปรากฏกับสายตา ทำให้รพินทร์และเชษฐาเลือดแทบจะจับเป็นก้อนแข็ง...รูปร่างของเจ้าสัตว์ใหญ่โตมโหฬารตัวแรกซึ่งเป็นเป้ากระสุนของมาเรีย และเป็นเป้าหมายของลำแสงไฟในขณะนี้ ความจริงมันก็คือช้างสารขนาดมหึมานั่นเอง แต่ที่อัศจรรย์ที่สุดก็คืองาอันใหญ่ยาว โง้งแหลมทั้งคู่ แทนที่จะโผล่ออกมาจากโคนงวง แล้วงอนโค้งเสยขึ้นเบื้องบน กลับปรากฏว่างอกออกมาจากมุมริมฝีปากด้านล่างและโง้งลงต่ำลักษณะไม่ผิดอะไรกับเขี้ยว หรืองาของตัววอลรัส ตรงตามรายงานข่าวของบุญคำกับคะหยิ่นทุกอย่าง รายงานซึ่งครั้งแรกทั้งรพินทร์และเชษฐาไม่สนใจ และคิดว่าตาพรานเฒ่าตาฝาดไปเอง

บัดนี้เบื้องหน้าของไอ้ช้างประหลาด คะหยิ่น ซึ่งแต่เดิมจะเป็นอย่างไรมาอย่างไรไม่ทราบได้ ท่ามกลางความมืดซึ่งทุกคนแยกกระจายกันออกไป นอนกลิ้งอยู่กับพื้น ปลายงวงอันกวัดแกว่งบิดม้วนไปมาของมัน ด้วยความเจ็บปวดเพราะพิษกระสุนนัดปฐมฤกษ์ของมาเรีย ห่างจากสันหลังเจ้ากะเหรี่ยง

หล่มช้างเพียงศอกเดียว มันเสียจังหวะในการที่จะขยี้คะหยิ่นผู้ขณะนี้เปรียบกับตัวมันแล้ว คะหยิ่นเหมือนมดตัวเล็กๆ

เพียงชั่วเสี้ยวของวินาทีเท่านั้น คะหยิ่นร้องสุดเสียงตะเกียกตะกายไปกับพื้นเพื่อที่จะหนีให้ห่างที่สุด ปืนของมันหลุดมือตกอยู่ข้างๆ ระหว่างที่ไอ้คชสารเบี่ยงตัวปัดเป่ จอมพรานกับหัวหน้าคณะถลันขึ้นยืนพร้อมกัน ตวัดปากกระบอกไรเฟิลในมือขึ้น แต่สิ่งที่ผ่านวูบเข้ามาในสายตาก็สะกดให้ต้องชะงักไม่สามารถลั่นไกออกไปได้

มาเรีย ฮอฟมัน วิ่งปราดตัดลำแสงไฟ สวนเข้าเผชิญหน้ากับไอ้จ่าฝูงช้างร้าย ห่างจากมันเพียง 3-4 วาเท่านั้น แล้วหล่อนก็ประเคนอำนาจปะทะสองตันเศษ เข้าใส่หน้าแงมันซ้ำเป็นนัดที่สองอย่างอาจหาญบ้าระห่ำที่สุด ชนิดที่รพินทร์ ไพรวัลย์ไม่เคยเห็นหรือเชื่อได้มาก่อน

ตูมที่สอง ซึ่งสะเทือนหูดับนี้เอง ภูเขาเคลื่อนที่ได้ลูกนั้นแผดเสียงร้องโอ๊กยาวเยือก ถล่มครืนในลักษณะคู้เข่าหน้าฮวบลง พุ่มไม้เล็กๆ ในละแวกใกล้เคียง ไม้ไร่พุ่มพงหักวินาศสันตะโร เพราะการล้มลงทับจนแผ่นดินไหวเฮือก

พอมันทรุดลงมากอง มาเรียผู้บัดนี้เห็นช้างตัวเท่าหนู ก็พุ่งเข้ายึดซากของมันนั่นเองเป็นที่กำบัง เสียงหล่อนร้องผรุสวาทตะโกนสาปแช่งอะไรฟังไม่ได้ศัพท์ อย่างบ้าคลั่งขีดสุด

บัดนี้ป่ารอบด้านปั่นป่วนเหมือนพายุสลาตัน ระเบ็งเซ็งแซ่ไปด้วยเสียงไม้หัก เสียงร้องของพวกมัน เงาปานขุนเขา

อีกหลายเงาบุกพุ่มพงปรี่เข้ามาในบริเวณที่มนุษย์ทั้งห้าชีวิตหลบยึดที่กำบังอยู่ เจ้าตัวที่สอง ม้วนงวงเชิดหัวร่า ตะลุยดิ่งตรงเข้ามาหาจ่าฝูงที่กองอยู่กับพื้น และปรี่เข้ามาทางด้านหลังของมาเรีย ซึ่งพะวงอยู่กับการกระหน่ำยิงอีกสองตัวข้างหน้า ในขณะที่อีกตัวหนึ่ง ก็พรวดออกมาทางด้านหลังของรพินทร์กับเชษฐา

โดยไม่ต้องกล่าวเตือนคำใดแก่กันเลย ทั้งสองแบ่งหน้าที่กันได้อย่างถูกต้อง กลมกลืนที่สุด รพินทร์เผ่นออกไปยึดโคนกร่างใหญ่เบื้องหน้าของเขา เสยลูกขนาด 500 เกรนหัวแข็งจาก .458 ในมือบึมเข้าไปที่กกหูขวาด้านหลังของมันตามมุมทแยงเช่นนั้น แนวกระสุนจะชอนเฉียงผ่านกลางสมองออกกลางหน้าผากด้านซ้าย พร้อมกันบุญคำซึ่งไม่ทราบว่าตอนนี้อยู่ที่ไหนก็อัดตูมขนาบเข้ามาทางซีกซ้ายอีกด้านหนึ่งของมัน ไอ้ตัวนั้นพุ่งเข้าไปไม่ถึงซากจ่าฝูงตัวแรกที่มาเรียใช้หลบกำบังอยู่ หากแต่ล้มตะแคงเหมือนถูกตะลุมพุกยักษ์กระทุ้งผลักหวุดหวิดจวนเจียนจะทับลงมาบนคะหยิ่น ซึ่งขณะนี้ตะกายขึ้นยืนได้แล้วออกเผ่นอ้าวกระโดดพรวดเข้าไปในกอไผ่อย่างไม่คิดว่า...หน้าตาเนื้อตัวของมันจะป่นปี้เช่นไร

ส่วนด้านหลัง มืออย่างเชษฐา และกระสุนขนาด .460 เวเธอร์บีแมกฯ ไว้วางใจได้เสมอ นัดเดียวเท่านั้นที่ทะลวงปุเข้าไปในระหว่างดวงตาอันเล็กตี่ดุร้ายของมัน ไอ้ช้างพันธุ์โลกล้านปีผู้มีงาเอาไว้ในลักษณะโขกสับมากกว่าจะทิ่มแทง ล้มฮวบลงอย่างสุภาพและปราศจากเสียงร้องแม้แต่สักอึกเดียว

เบื้องหน้า มาเรียยังยิงอย่างบ้าเลือด กระสุนชุดหลังของ

หล่อนไม่เข้าจุดตายอันศักดิ์สิทธิ์นัก ประกอบกับที่ไม่ได้ใช้ไฟฉายเลย อาศัยมองจากตาเปล่าในความมืดและจากรัศมีไฟฉายของคนอื่นๆ ที่กราดวูบวาบอยู่ หล่อนสอยผ่านเนื้ออันหนาทึบกว้างใหญ่ของมัน เข้าไปตามแนวสะบักบ้าง ท้องบ้าง เพิ่มทั้งความเจ็บปวดดุร้ายอีกเหลือประมาณ

บุญคำก็วิ่งออกไปสมทบ ตะโกนสุดเสียง

“นายแหม่ม! ถอย!!”

แกพยายามจะฉุดกระชาก แต่มาเรียลืมตัวไปเสียแล้ว หล่อนใช้ลำกล้องไรเฟิล ปัดตีเข้าสีข้างบุญคำผู้กำลังจะรั้งตัวออกมา หงายหลังลงกับพื้น แล้วยิงต่อไปอย่างไม่ยั้ง

แล้วกระสุนในแม็กกาซีนไรเฟิลก็หมดสิ้นลงพอดี เพราะการยิงอย่างสิ้นคิด ต้นเหตุจากความเดือดแค้นอาฆาต ถึงกระนั้นแหม่มสาวก็ยังปักหลักมั่น เปิดลูกเลื่อนออก ยัดกระสุนที่สำรองอยู่ในมือลงไปโดยเร็ว แต่**จะเร็วสักขนาดไหน มันก็ยังช้ากว่าสี่ขายาวๆ ที่ย่ำสะเทือนแผ่นดินเข้ามาอยู่ดี**

รพินทร์มองเห็นภาพนั้นถนัดที่สุด...อย่างใจหายใจคว่ำ เขายิงไม่ได้ เพราะติดช้างตัวแรกที่กองพะเนินเทินทึกกำบังอยู่และตัวเองก็อยู่ในแอ่งที่ต่ำ

วิกฤตการณ์ขีดสุดในชีวิตของมาเรียนี้เอง กระสุนลูกซองก็ระเบิดรัวสนั่นออกมาจากโคนซุ้มไผ่หนาม...เสียงกระสุนลูกโดดกระทบกับเนื้อหนังอันแน่นหนาได้ยินอย่างถนัดชัดเจน คะหยิ่นนอนตะแคงยิงสกัดมาอย่างเผาขนจากที่กำบังอันปลอดภัยของมัน

สองหรือสามนัดซ้อนๆ ที่มุดเข้าไปในซอกขาหน้าและ

สีข้าง แม้จะไม่ศักดิ์สิทธิ์พอที่จะหยุดมันได้โดยเฉียบขาด แต่มรณกาลของมาเรียก็ยืดระยะห่างและเสียจังหวะออกไป งวงที่เตรียมจะม้วนจับตัวแหม่มสาวสะบัดคลายออกไปเพราะความเจ็บปวด แล้วแกว่งงัดขึ้น ปลายส่วนหนึ่งกระทบถูกที่โคนขาของหล่อน ส่งร่างของมาเรียให้ลอยคว้างขึ้นทั้งตัวราวกับถูกมือยักษ์เหวี่ยง ตีลังกาลอยข้ามซากไอ้พลายตัวแรก กลิ้งหล่นไม่เป็นท่ามายังอีกฟากหนึ่ง ในขณะที่บุญคำ ซึ่งเอาตัวรอดได้เสมอก็วิ่งปรูดออกมาทางด้านซ้าย เล่นเอาเถิดเจ้าล่อหลบมุมอยู่ตรงกอไผ่เตี้ย ๆ

เชษฐาเผ่นอ้อมมาทางอีกด้านหนึ่งแทบไม่หายใจ และก่อนที่มันจะปีนตัวของจ่าฝูง ติดตามไล่ขยี้มาเรียต่อไป อดีตนายพันโท หัวหน้าคณะก็เสยเข้าก้นด้านหลังเป็นแนวตรง โคนหางขาดหล่นลงกับพื้นกระสุนแล่นทะลวงเจาะทวารแล่นตีคว้านเข้าไปตลอดแนวความยาวของลำตัว นังพังซึ่งมีงากุดสั้นแต่ใหญ่พอ ๆ กับเจ้าจ่าฝูงตัวแรก ศีรษะปักลงไปเบื้องหน้า ก่ายเกยซ้อนทับกับซากตัวแรกสนิทนิ่งอยู่ตรงนั้น

รพินทร์กระโจนเข้ามาถึงตัวมาเรีย ซึ่งขณะนั้นทำนายไม่ถูกว่าหล่อนได้รับอันตรายใด ๆ บ้างหรือไม่

ขณะเดียวกันเชษฐากับบุญคำก็ตะโกนร้องบอกความแก่กันเอ็ดอึงฟังไม่ได้ศัพท์ เสียงอีกสามหรือสี่ตัวเริ่มบ่ายหัวแล่นหนี รู้สึกจะได้ยินเชษฐาร้องสั่งให้บุญคำตามยิงต่อไป แล้วก็ชวนกันออกกวดไล่ก้าวสกัด อึดใจต่อมาก็ได้ยินเสียงปืนระเบิด

กึกก้องขึ้นอีก เสียงมันร้องด้วยความเจ็บปวด เสียงแหกป่าราบเป็นทาง และมีเสียงล้มจนแผ่นดินสะเทือน เมื่อกระสุน .460 ของเชษฐาคำรามขึ้น เชษฐายิงช้ากว่าบุญคำก็จริง แต่รู้สึกว่าถ้าเขายิงตัวไหนตัวนั้นเป็นด่าวดิ้นวายวอดในทันที ไม่มีทางจะรอดไปได้เลย ส่วนบุญคำยิงเลือดสาดทรมานไปอีก 2 ตัว

มาเรียนอนแน่นิ่งไปชั่วขณะ เมื่อพรานใหญ่ปราดเข้าถึงตัว ก้มลงประคองพลิกร่างขึ้น เขาเขย่าเรียกชื่อหล่อนถี่ๆ ในขณะที่ทางด้านเชษฐาและบุญคำ ยังซัลโวอยู่อย่างหูดับตับไหม้ แหม่มสาวสงบนิ่งไม่ไหวติงอยู่เช่นนั้น รพินทร์ใจหายวูบ ประคองใบหน้าของหล่อนไว้ ขยับพลิกไปมาครั้งแรกเข้าใจว่าหล่อนอาจคอหัก เพราะเห็นภาพที่ถูกงัดปลิวข้ามซากอันใหญ่โตของเจ้าตัวแก และเอาศีรษะปักลงมายังฟากตรงข้ามอย่างถนัด แต่เมื่อก้มลงเอาหูแนบอกก็ได้ยินเสียงหัวใจของหล่อนเต้นเร็วแรง จึงเขย่าปลุกและให้การปฐมพยาบาลอย่างรีบร้อนต่อไป ปากก็ร้องเรียกชื่ออยู่เช่นนั้น

เสียงวิ่งป่าแตกของพวกมันที่เหลือเป็นพายุห่างออกไปเป็นลำดับ และเสียงปืนของเชษฐากับบุญคำก็สงบลงแล้ว เหลือแต่เสียงตะโกนพูดบอกความกันระหว่างคนทั้งสองเอะอะ ต่อมา ทั้งหัวหน้าคณะและตาพรานเฒ่าก็วิ่งแหวกกิ่งไม้สวบสาบกลับมาที่เดิมพร้อมกับลำไฟฉายสว่างจ้า

“เมย์!...”

เชษฐาร้องลั่นอย่างตกใจ เมื่อเห็นพรานใหญ่กำลังประคองเขย่าปลุกแหม่มสาวผู้ยังนอนนิ่งอยู่ ปราดเข้ามาถึงโดยเร็วพร้อมกับบุญคำ

“เป็นยังไงบ้าง รพินทร์?”

“น็อกพื้น หมดสติครับ ผมเข้าใจว่าเป็นอย่างนั้น เพราะไม่เห็นส่วนไหนหักหรือชำรุด และยังหายใจอยู่”

จอมพรานบอกเร็วปรื๋อ เชษฐาก็ทรุดตัวลง จับตัวมาเรียสำรวจดูพร้อมกับร้องคราง

“โธ่! ไม่น่าเลย...เมย์บ้าระห่ำเกินไป ผมเห็นไม่ถนัดเมื่อตะกี้ แต่รู้ว่าเขากำลังบ้าคลั่งที่สุด”

“บุญคำลากตัวออกมาแล้ว...มันกำลังวิ่งสวนแหม่มเข้ามา แหม่มยิงไปสองนัดแล้วมันไม่ล้ม แหม่มไม่ฟังเสียง พอดีลูกปืนหมด มันก็เข้าถึงตัว ยังดีที่ไอ้คะหยิ่นยิงสกัดออกมาจากกอไผ่ ทำให้มันเสียหลักแค่เอางวงงัดถูกตัวเท่านั้น ไม่งั้นแหลกไปแล้ว”

ตาเฒ่าพูดละล่ำละลัก ขณะนั้นคะหยิ่นก็ตะกายออกมาจากดงหนามไผ่ วิ่งพรวดพราดเข้ามาสมทบ ปากก็ร้องตะโกนถามเอ็ดอึงอย่างตื่นตระหนกลั้งเล้งลั่นไปหมด รพินทร์กับเชษฐาช่วยกันตรวจดูตามเนื้อตัวของแหม่มสาวอีกครั้งอย่างร้อนใจ แต่ก็ไม่พบบาดแผล หรือส่วนที่ชำรุดใดๆ ทั้งสิ้น รพินทร์ควักยาหม่องออกมาจากกระเป๋าเสื้อขยี้ทาให้ที่ขมับ บริเวณจมูก ก้านคอ และที่สะบัก เคล้นนวดให้ตามต้นคอและไหล่ ในขณะที่เชษฐาเอาแอมโมเนียจ่อรนให้ที่จมูก ครู่ต่อมามาเรียจึงสำลักส่งเสียงครางเบาๆ เคลื่อนไหว ลืมตาขึ้นอย่างมึนงง สะบัดศีรษะอยู่เร่าๆ

“เมย์ เป็นไรหรือเปล่า รู้สึกยังไงบ้าง?”

เชษฐาเขย่าตัวถามซ้ำๆ เริ่มใจชื้นขึ้น

หล่อนมองหน้าทุกคนที่แวดล้อมอยู่ในขณะนี้ด้วยความเป็นห่วงแล้วกัดฟันยันกายลุกขึ้นอย่างทรหด หมุนไปรอบ ๆ

"ไอ้พวกนรก ดิรัจฉานไปไหนกันหมดแล้ว?"

นั่นคือประโยคแรกที่หล่อนคำรามออกมา

"มันแตกหนีไปหมดแล้ว คุณไม่เป็นไรหรอกรึ?"

จอมพรานถาม มาเรียคงมีสีหน้าดุดันเหี้ยมเกรียมและดวงตาวาวโรจน์อยู่เช่นนั้น สะบัดแขนขาออกไป

"ฉันเรียบร้อยดีแล้ว ไม่ต้องห่วง ไม่เป็นอะไรมากนักหรอก หมดความรู้สึกไปชั่วขณะเท่านั้น ลูกปืนมันทำพิษหมดลงพอดี..."

แล้วหล่อนก็ถลันเข้าไปหยิบไรเฟิลของตนเอง และไฟ-ฉายที่ตกอยู่ขึ้นมาถือไว้ พร้อมกับกระสุนที่ตกเรี่ยราดอยู่ใกล้เคียง จัดการบรรจุเข้าตัวปืนใหม่อย่างรวดเร็ว อาการยังงงอยู่เล็กน้อย แล้วฉายไฟไปยังซากพะเนินเทินทึกที่กองอยู่บริเวณนั้นสี่ตัว บดกรามแน่น

"เราฆ่ามันลงได้สี่ตัวเท่านั้นเองหรือคะ พี่ใหญ่?"

ประโยคหลังหล่อนร้องถามมาทางเชษฐา

"กองอยู่ตรงนี้ 4 ตัว ผมกับบุญคำตามไปยิงได้อีกสองตัวทางด้านโน้น อีกประมาณ 4 หรือ 5 ตัว เปิดหนีไปได้แต่ก็เลือดสาดไป ไอ้ตัวแรกที่คุณยิงล้ม คือจ่าฝูงแน่ๆ เพราะมันใหญ่กว่าทุกตัว เราฆ่ามันได้ประมาณครึ่งจำนวน แต่โขลงของมันมีไม่มากนัก แค่ 8-9 ตัวเท่านั้น ทุกคนปลอดภัยเรียบร้อยดี มีแต่คุณเท่านั้นที่เคราะห์ร้ายกว่าเพื่อน ผมนึกว่าคุณเสร็จเสียแล้ว"

มาเรียหัวเราะแหบพร่าในลำคอ ยกแขนเสื้อขึ้นป้ายตาที่กำลังแสบพร่าร้อนวูบวาบด้วยยาหม่องจากรพินทร์

“ฉันก็คิดว่าฉันตายแล้วเหมือนกันค่ะ พี่ใหญ่ แต่เรื่องตายไม่สำคัญหรอก ขอให้ได้ฆ่ามันมากที่สุดเท่านั้น...ว่าแต่พวกเรามีใครค้นพบซากส่างปาแล้วยัง ฉันคิดว่าเขาควรจะอยู่ในบริเวณนี้แหละ เพราะพวกมันวุ่นวายกันอยู่แถวๆ นี้ ตอนที่เราย่องเข้ามา”

ทุกคนเพิ่งจะคิดถึงส่างปาขึ้นมาได้ และเริ่มไหวตัว

แต่แล้ว ทันทีนั้นเอง ท่ามกลางความเงียบ เสียงชนิดหนึ่งก็แว่วโว้กๆ มาจากที่ใดที่หนึ่ง ในป่าไผ่อันมืดทึบที่แวดล้อมอยู่รอบด้าน ทุกคนชะงักกึกลงในทันใด ลืมตาโพลง คะหยิ่นสะดุ้งจนตัวลอยเหลียวหน้าเหลียวหลังลอกแลกอย่างขวัญเสีย หันมากระซิบกับบุญคำด้วยเสียงอันสั่นระรัว

“ไอ้ส่างปา...มันตายไปหยกๆ มันหลอกเราเข้าให้...บรื๊อว์ซ์...”

บุญคำตบก้านคอคะหยิ่นดังฉาด แล้วขยุ้มจับไว้มั่น กันไม่ให้มันวิ่งป่าแตกไปพอๆ กับไอ้ช้างโขลงนั้น

“ไอ้สันดาน ประเดี๋ยวพัดกระทืบจมดิน ตาแหกนัก ถ้าเพื่อนของมึงยังกู่เรียกออกมาได้ ก็แปลว่ามันยังไม่ตาย มึงเฉยๆ ขืนวิ่งพ่อยิงตายห่าเลย กูจะฟังเสียงดูว่ามันเป็นอะไรแน่ เสียงลมพัดโพรงไม้หรือว่าเสียงไอ้ส่างปา”

ทางด้านบุคคลชั้นเจ้านายทั้งสาม บัดนี้มองหน้ากันเอง สะกดกลั้นลมหายใจ เงี่ยหูอย่างพยายามจะจับฟังเสียงให้ชัด เพราะยังไม่แน่ใจว่าหูจะแว่วไปหรือเปล่า

บัดใจนั้นเอง เสียงโว้กๆ ก็แว่วมาอีกในความมืด คราวนี้ฟังชัดเป็นภาษาพม่า

“วู้...ช่วยด้วย...ตาคำโว้ย!!...ไอ้คะหยิ่น...ไอ้ชิบหาย กูอยู่นี่มดกัดจะตายโหงตายห่าแล้ว วู้ ฯลฯ”

“ส่างปา!!”

ทุกคนอุทานลั่นออกมาเป็นเสียงเดียวกันหมด ด้วยความรู้สึกอันไม่อาจบรรยายได้ในขณะนี้ มาเรียหัวเราะลั่นขึ้นทั้งน้ำตา กระโดดตัวลอยอย่างลืมตัว

“ส่างปา เจ้าส่างปาขี้ลิงของฉันแน่แล้ว โอ! พระเจ้า มันยังมีชีวิตอยู่”

ไม่ทันจะขาดเสียงร้องด้วยความยินดีนั้น แหม่มสาวก็จะออกถลาแล่นตามเสียงไป แต่เชษฐาคว้าแขนไว้เสียก่อน

“เดี๋ยวก่อน เมย์! ใจเย็นๆ ไว้ อย่าเพิ่งวิ่งเปะปะออกไปฟังเสียงมันให้แน่ชัดเสียก่อนว่าอยู่ทางไหน ถึงอย่างไร ส่างปาก็ยังไม่ตายแน่แล้ว”

หล่อนได้สติอีกครั้ง เนื้อตัวสั่นไปหมดด้วยความดีใจ รพินทร์ก็ป้องปากตะโกนออกไป

“ส่างปา นี่พรานใหญ่ เจ้าอยู่ตรงไหน ปลอดภัยเรียบร้อยดีหรือเปล่า?”

“ส่างปาอยู่นี!...”

เสียงตะเบ็งลั่นออกมาอย่างดีใจ ดังมาจากเงาทึบเบื้องหน้าซึ่งทุกคนกำลังส่องไฟกราดค้นหาไปมา

“อยู่ในกลางกอไผ่ตรงกับแสงไฟที่ส่องมานั่นแหละ ส่างปาไม่เป็นไร แต่มดมันกัดหมดไปทั้งตัว ส่างปาเข้ามาอยู่ในรังมด”

ทุกคนถอนใจออกมาได้อย่างโล่งอก เสียงของส่างปา ในครั้งหลังนี่ได้ยินถนัดชัดเจนมาก ต่างก้าวออกจากที่ เดินส่องไฟตามเสียงเข้าไปทันที บุญคำกับคะหยิ่นกู่เรียก เพื่อทดสอบค้นหาที่มาของเสียงให้แน่ชัด จนกระทั่งต่างมาหยุดอยู่ที่กอไผ่ขนาดมหึมา ซึ่งบริเวณโคนกอเบื้องล่างแน่นทึบรกรุงรังไปด้วยกิ่งหนาม หลักฐานที่มองเห็นชัด นอกจากเสียงที่ตะโกนโหวกๆ ออกมาจากในนั้นแล้ว ลึกเข้าไปในซุ้มเบื้องล่างประมาณ 2 วา ก็เห็นผ้าโพกหัวของส่างปาเกี่ยวติดหนามห้อยอยู่พร้อมกับไรเฟิล .375 และมีดเหน็บ มีรอยกระเสือกกระสนมุดลอดเข้าไปเป็นทาง แวดล้อมเบื้องนอก บริเวณพื้นดินก็เป็นรอยเหยียบย่ำ และขุดคุ้ยลงงาของไอ้เหล่าคชสารร้ายไว้เป็นเทือก แสดงว่าพวกมันมาป้วนเปี้ยนล้อมอยู่ที่ไผ่กอนี้นั่นเอง ขณะที่ฝ่ายติดตามย่องเข้ามา แล้วเกิดการปะทะกันขึ้น

แต่แม้จะช่วยกันส่องไฟค้นหาเข้าไปเท่าใด ก็มองไม่เห็นตัวส่างปาอยู่ดี แสดงว่ามันกระเสือกกระสนมุดหนีคชภัยเข้าไปเสียลึกจนมองไม่เห็นตัว จากความกว้างใหญ่ของไผ่กอมหึมาและหนามอันรกทึบรุงรังที่เป็นม่านบังอยู่

“โธ่! ไอ้เวร! กูนึกว่ามึงเละเทะคลุกกับฝุ่นไปหมดแล้ว...”

ตาเฒ่าบุญคำตะโกนพลางหัวร่อพลาง อารมณ์อันตึงเครียดของทุกคนบัดนี้ผ่อนคลายไปหมดแล้ว เหลือไว้แต่ความขบขันต่อเหตุการณ์

“ที่แท้ก็มุดเข้าไปอยู่ในกอไผ่นี่เอง แล้วนั่นมึงเสือกร้องเจี๊ยกๆ เป็นลิงอยู่ทำไม ทำไมถึงไม่คลานออกมา”

“ออกไม่ได้!”

เสียงแหลมของเจ้าส่างปาร้องตอบออกมา พร้อมกับอุทานสบถสาบานขรมถมเถ มีเสียงเคลื่อนไหวยวบยาบอยู่ในกลางกออันหนาทึบนั้นดังแสกสาก

“อ้าว! ไอ้กดถัง ทีมึงเข้า ทำไมถึงเข้าไปได้ แล้วทำไมเวลาออก ดันออกไม่ได้”

“ขืนเข้ามาไม่ได้ก็แบนซิโว้ย ตาคำ ตากะไอ้คะหยิ่นหนีเอาตัวรอดทิ้งข้าไปหมด ปล่อยข้าไว้คนเดียว พวกมันจะเอาตายห่า หนีเข้ามาในนี้แล้ว มันยังมาช่วยกันเฝ้าล้อมอยู่ หนามมันบังทางไว้หมด มีดเหน็บก็ตกอยู่ข้างนอก หาทางออกไม่ได้ช่วยเร็วๆ เถอะ มดจะกัดตายแล้ว”

“ฮ่า! ฮ่า! ไอ้ส่างปาหนีช้างลงรูมด!”

คะหยิ่นแหกปากร้องหัวเราะออกมาสนั่นหวั่นไหว แซ่ประสานขึ้นกับเสียงสาปแช่งตะโกนด่าของเจ้าต่องสู่ที่ติดขลุกขลักหาทางออกไม่ได้อยู่ภายใน เชษฐา รพินทร์ และมาเรีย ช่วยกันเอาไฟฉายส่องสำรวจดูลู่ทาง มาเรียตะโกนแหลมใสให้กำลังใจคนของหล่อนเข้าไปว่า

“ทำใจดีๆ ไว้ ไอ้ลูกชาย พวกเรากำลังหาทางเอาตัวเจ้าออกมาให้ได้ ทนหน่อย”

“นายแหม่ม! นายแหม่มของส่างปามาด้วยเรอะ?”

ส่างปาร้องลั่นอย่างปีติ

“ใช่! ฉันอยู่ที่นี่ด้วยแล้ว ฉันมาตามเจ้า นึกว่าเจ้าตายเสียแล้วอีก”

“ส่างปายังไม่ตาย แต่เกือบตาย ส่างปาดีใจ นายแหม่มมาด้วย ตาคำกับคะหยิ่นทิ้งส่างปา”

มันฟ้องเอ็ดออกมา ทุกคนอดหัวเราะไม่ได้แม้แต่เชษฐา ผู้ฟังภาษาพม่าไม่รู้เรื่อง ท่านหัวหน้าคณะรู้แต่เพียงว่าเสียงของเจ้าส่างปาใสมาก ฟังสำเนียงดูว่ามันร้องด่าขรมน้ำไหลไฟดับอยู่ในรลึก มันคงปลอดภัยทุกอย่าง เว้นแต่จะติดอยู่ในนั้นออกไม่ได้เท่านั้น

"กูกะไอ้คะหยิ่นจะช่วยมึงได้ยังไง เกือบตายห่าเหมือนกัน ตัวใครตัวมันซิวะ เสือกงุ่มง่ามช้าอยู่ทำไม มึงมุดเข้าไปอยู่ในนั้นน่ะดีแล้ว กูสองคนเสียอีกเกือบตายกว่ามึง เสือกด่าดีเดี๋ยวพ่อปล่อยให้มดกัดตายโหงอยู่ในนั้นแหละ"

ตาเฒ่าร้องด่าตอบเข้าไป แล้วหันไปส่งภาษาปรึกษาบึงเบึงกับคะหยิ่น

รพินทร์ก็หันมาบอกนายจ้างผู้สูงศักดิ์ของเขาว่า

"ส่างปาออกไม่ได้จริง ๆ แหละครับ ความตกใจทำให้มันมุดกระเสือกกระสนเข้าไปได้ แต่ตอนขาออก...ออกไม่ได้ หนามรกเหลือเกินและมันก็เข้าไปเสียลึก มีดหรือข้าวของติดตัวอะไรก็หล่นอยู่ข้างนอกหมด"

"แล้วจะเอาไงกันดี มองไม่เห็นตัวมันเลย"

"ไม่เป็นไรหรอกครับ คะหยิ่นจะเลื้อยตัดทางเข้าไปลากเอาส่างปาออกมาจนได้นั่นแหละ ช่วยกันฉายไฟส่องทางให้มันด้วย"

พูดถึงคำว่า 'เลื้อย' เชษฐาเพิ่งจะนึกขึ้นมาได้ ถึงคุณ-สมบัติพิเศษประจำตัวของเจ้ากะเหรี่ยงหล่มช้าง ถูกแล้ว คะ-หยิ่น 'เลื้อย' ได้นิ่มนวลและคล่องแคล่วพอกับงู คุณลักษณะเช่นนี้ของมัน ช่วยให้มันสามารถเคลื่อนที่ไปได้อย่างเบากริบ

รวดเร็ว และสามารถจะผ่านไปได้แม้แต่ในที่แคบคับขันซึ่งคนปกติธรรมดาไม่สามารถจะผ่านไปได้ ซึ่งเขาก็ได้เห็นมากับตาแล้ว สมัยที่มันเลื้อยข้ามปลักโคลนตอนล่างูยักษ์

ทั้งหมดช่วยกันฉายไฟไว้ ในขณะที่คะหยิ่นฝากปีนไว้กับบุญคำทอดตัวลงนอนพังพาบราบกับพื้นดิน ชักมีดขอเหน็บเอวอันคมกริบออกมาถือไว้ กระดืบตัวเลื้อยเข้าไปพลางก็ตัดลิดหนามไผ่เป็นช่องทางเข้าไปด้วยอย่างแคล่วคล่องรวดเร็ว โดยตัดเข้าไปทางตำแหน่งที่เห็นผ้าโพกหัวและไรเฟิลของส่างปาตกอยู่ ปากก็ตะโกนพูดจากับส่างปาตลอดเวลา เพื่อสอบทิศทางให้แน่เสียงเอ็ดอึงโวยวายไปหมด

อึดใจเดียว คะหยิ่นก็เข้าถึงบริเวณที่ผ้าโพกหัวและไรเฟิลของส่างปาตกอยู่ จับเสือกโยนออกมาให้พรรคพวกข้างนอกก่อน มาเรียรีบฉวยปืนของลูกศิษย์หล่อนขึ้นมาเปิดลูกเลื่อนออกดูทันที ปรากฏว่าปลอกกระสุนนัดสุดท้ายที่ยิงแล้ว ถูกขอเกี่ยวกระสุนรั้งกระเด็นออกมา และปืนกระบอกนั้นก็หมดสิ้นลูกที่บรรจุอยู่ในซองลงพอดี แหม่มสาวชูไรเฟิลของส่างปาให้พรานใหญ่กับเชษฐาดู

“มันไม่ได้วิ่งหนีท่าเดียว มันยิงจนนัดสุดท้ายเหมือนกัน แต่น่าแปลกที่พวกนี้สามคนยิงปะทะไว้ทั้งนั้น ทำไมถึงหยุดมันไว้ไม่ได้เลยปล่อยให้มันเล่นงานเกือบตายเช่นนี้”

“คงจะอารามตกใจนั่นแหละ แล้วอีกอย่างพบกันกะทันหันในฉากความมืด เห็นอะไรไม่ถนัด เลยกลายเป็นว่ายิงให้เจ็บ

และดุร้ายมากขึ้น แทนที่จะยิงให้ตายถ้าตัวใดตัวหนึ่งถูกยิงคว่ำลงเสียก่อน เชื่อว่ามันคงแตกหนีไปโดยไม่ต้องเผ่นกันแทบเอาชีวิตไม่รอดแบบนี้ แต่นี่ปืนสามกระบอก ยิงมันไม่ล้มสักตัวเดียว”

เชษฐาให้ความเห็นเพราะเขาเองก็อยู่คุ้นเคยกับพรานพื้นเมืองพวกนี้มานานพอสมควร จนอ่านนิสัยกันออกแล้ว แต่ละคนอาจมีฝีมือดีจริง แต่ในด้านควบคุมสติ หรือกำลังใจ ยังใช้การไม่ได้นัก ลงถ้าเสียขวัญเสียอย่างเดียว ต่อให้ตาบุญคำซึ่งจัดว่ามือเยี่ยม ก็แทบจะใช้การอะไรไม่ได้เลย สำหรับรพินทร์ ไพรวัลย์ ไม่พูดคำใดอีกทั้งสิ้น ปลอดโปร่งโล่งออกไปอีกเปลาะหนึ่ง ส่างปาไม่ตาย มีชีวิตรอดอยู่ได้เป็นสิ่งที่เขาพอใจที่สุดแล้ว

ร่างของคะหยิ่นที่เลื้อยกระดืบลึกเข้าไปเป็นลำดับ ค่อยๆ ลับไปจากลำแสงไฟเพราะความมรกทึบ แต่ก็ยังได้ยินเสียงคนทั้งสองส่งภาษาบ๊งเบ๊งพูดจากันอยู่ตลอดเวลา แล้วครู่ใหญ่ต่อมาเจ้ากะเหรี่ยงหล่มช้าง ก็ปรากฏร่างย้อนกลับออกมาตามช่องที่มันเบิกทางเข้าไปแต่แรก ในคราวนี้คลานออกมา ไม่จำเป็นจะต้องเลื้อยเหมือนขาเข้าไป เพราะทางทำไว้สะดวกแล้ว มีเจ้าต่องสู่ ลูกน้องของมาเรียคลานงุดๆ ตามหลังออกมาด้วย พอพ้นเขตโคนกอไผ่ส่างปาก็กระโดดขึ้นยืน เต้นเป็นลิง ปัดตามเนื้อตัว เกาคะเยอไปหมด มองเห็นชัดว่ามดคันไฟเกาะติดตัวมันเต็มพืด และกัดเสียเป็นตุ่มแดงทั่วตัว มาเรียหัวเราะเสียงใสปราดเข้าไปช่วยปัดมดให้ แล้วเอามือขยี้ศีรษะอย่างรักใคร่

“พระเจ้ายังเมตตาเจ้าอยู่ ส่างปา เจ้าถึงได้รอดชีวิตอยู่ได้จนพวกเรามาถึง”

หล่อนพูดอย่างยินดี อารมณ์แจ่มใสขึ้นทันทีนั้น ส่างปาสูดปากเกายิก ๆ เป็นลิงอยู่เช่นนั้น ต่อว่าบุญคำกับคะหยิ่นไม่หยุดปาก แต่พอเหลือบมาเห็นพรานใหญ่กับนายใหญ่เข้าก็หัวร่อยิงฟันขาว ยกมือขึ้นวันทาปลก ๆ เชษฐาเข้ามาตอบว่า

"กระดูกแข็งมาก ส่างปา ฉันดีใจที่เจ้ายังไม่ตาย"

ท่านหัวหน้าคณะทักทายยิ้ม ๆ และมาเรียเป็นล่ามแปลความให้เจ้าต่องสู่เข้าใจสิ่งที่เชษฐาพูด

"ตาเฒ่าใช้ไม่ได้ เล่นหนีไปคนเดียว ทิ้งส่างปาไว้"

เจ้าหมองูบ่นกระปอดกระแปด ค้อนบุญคำปะหลับปะเหลือก พรานเฒ่าชี้หน้ามา

"หนอย มึงไม่ต้องด่ากูดีไป ไอ้ส่างปา ก็ไม่เพราะกูแล่นไปบอกพรานใหญ่หรอกรึถึงได้ย้อนกลับมาช่วยมึงได้ นี่ มึงมันมัวแต่เงี่ยนกัญชาเดินตาลายอยู่นี่หว่า รอดตัวไม่แบนเป็นกล้วยทับได้น่ะดีเท่าไหร่แล้ว สาเหตุก็เพราะมึงบาปมาก มึงใช้ให้กูไหว้มึงเมื่อบ่ายนี้ กูบอกแล้วว่ามึงจะอายุสั้น เห็นหรือยังล่ะ"

ส่างปายกมือลูบหัว ยิ้มแหย ๆ แล้วพูดอ่อย ๆ ว่า

"ต่อไป ข้าไม่ให้ตาเฒ่าไหว้อีกแล้ว ตาเฒ่าฤทธิ์มากแช่งข้าไว้"

จากการสอบปากคำเจ้าต่องสู่ได้ความว่า ตกอยู่ในสถานการณ์อย่างเดียวกับบุญคำและคะหยิ่นนั่นเอง คือความประมาทและไม่คิดว่าจะเกิดเรื่องร้ายอะไรขึ้น จึงมีกระสุนกันไปเพียงแค่ติดประจำอยู่ในปืนเท่านั้น ไม่ได้เตรียมอะไหล่สำรองไปด้วย พอยิงกันจนหมดกระสุน ปืนก็เปรียบได้เท่าไม้ท่อนหนึ่งเท่านั้นเอง แต่ส่วนดีของเจ้าพวกนี้อย่างหนึ่งก็คือ มือเหนียวแน่นมาก ปืน

จะมีลูกหรือไม่ ไม่ยอมทิ้ง พาแล่นติดมือไปด้วยจนวินาทีสุดท้าย ช่วยไม่ให้ปืนหล่นสูญหาย หรือถูกเจ้าช้างประหลาดโขลงนั้นขยี้เหยียบทำลายเสีย

ทั้งหมดย้อนกลับมายังบริเวณซากช้างโบราณที่ยิง ถล่มเกลื่อนกลาดเป็นภูเขาเลากาอีกครั้ง ส่างปาพอมองเห็นเข้าก็สบถด่าอึงออกมาอีก

ทุกคนเพิ่งจะมีโอกาสสำรวจดูลักษณะของช้างประหลาดเหล่านั้นได้ถนัดขึ้น ด้วยอาการงงงันพิศวงเหลือที่จะกล่าว เจ้าตัวที่มาเรียถล่มคว่ำลงเป็นตัวแรก เห็นจะเป็นจ่าฝูงแน่ เพราะขนาดของมันใหญ่โตมโหฬารกวาตัวอื่นๆ ทุกตัว ขนาดของความมหึมา ไม่เป็นสิ่งที่น่าประหลาดใจนัก สำหรับสัตว์ทุกชนิดในดงดำแถบนี้ แต่ลักษณะอันพิกลพิการเกี่ยวกับการงอกออกมาผิดตำแหน่งอันควรเป็นไปของงาทั้งคู่ ทำให้ทั้งหมดมีความรู้สึกอันไม่อาจกล่าวถูก

พรานใหญ่กับเชษฐาถึงกับลงทุนทรุดตัวลงนั่งลูบคลำพิจารณาส่วนยาวโง้ง ที่งอกออกมาจากริมฝีปากด้านล่างของมันอย่างถี่ถ้วนใกล้ชิด มาเรีย ส่างปา คะหยิ่น และบุญคำก็เข้ามามุงล้อมช่วยกันฉายไฟส่อง ท่านหัวหน้าคณะมองหน้าจอมพรานแล้วกะพริบตาปริบๆ รพินทร์เองก็พูดอะไรไม่ออกไปชั่วขณะ กระสุน .375 ของมาเรียนัดแรกที่ยิงในความมืด พุ่งเข้าซอกขาหน้า ส่วนนัดที่สองจับเข้ากลางแสกหน้าพอดี และนัดนั้นที่ทุกคนเห็นมันโค่นครืนราวกับตึกถล่ม

"ตอนที่บุญคำวิ่งตาแหกไปบอกความ ผมไม่เชื่อเลยว่าช้างอะไรมันจะมีงางอกลงมาทางปากข้างล่าง แล้วโง้งลงแบบนี้นึกว่าแกตาฝาดไปเสียอีก ดูให้ดีซิรพินทร์ไอ้ที่งอกออกมานั่นควรจะเรียกได้ว่างาหรือเปล่า"

จอมพรานดึงมีดโบวี่ออกมาเคาะ แล้วขูดเบา ๆ ใช้นิ้วแตะจากรอยขุยที่ขูดออกมาขยี้ดูในมือ แล้วยิ้มเลี่ยน ๆ

"แปลกมากครับคุณชาย มันก็งานั่นแหละ แต่ทำไมถึงงอกผิดที่อย่างนี้ก็ไม่รู้ จะว่าเป็นส่วนที่งอกออกมาผิดปกติเฉพาะตัวก็พิจารณาเช่นนั้นไม่ได้ เพราะโขลงของมันมีงางอกมาแบบนี้ทุกตัว ไม่ใช่ตัวนี้ตัวเดียว รู้สึกว่าจะเป็นช้างอีกพันธุ์หนึ่งต่างหากออกไปทีเดียว ดูจากลักษณะของงาที่งอกโค้งลงต่ำแบบนี้ถ้ามันจะใช้เป็นอาวุธ ก็คงจะใช้วิธีโขกสับลงมาในลักษณะจอบไม่สามารถจะใช้ทิ่มแทง แบบงัดหรือเสยได้อย่างช้างธรรมดาแน่ ๆ ผมไม่เคยได้ระแคะระคายอะไรเกี่ยวกับไอ้ช้างประหลาดแบบนี้มาก่อนเลย ไม่เคยได้รับรายงาน"

"อย่ามัวแต่สงสัยอะไรอยู่เลยค่ะพี่ใหญ่ ฉันพอจะให้รายงานเกี่ยวกับช้างชนิดนี้ได้"

ผู้พูดด้วยน้ำเสียงใสชัดเจน คือมาเรีย ฮอฟมัน

จอมพราน กับหัวหน้าคณะเงยขึ้นโดยเร็วอย่างประหลาดใจ

"คุณรู้จักมันรึ เมย์?"

เชษฐาถามโดยเร็ว

"รู้จักมันมาอย่างดี แล้วก็นานแล้วค่ะพี่ใหญ่ และก็เคยเห็นมันมาแล้วด้วย รู้จักตั้งแต่เริ่มศึกษาในทางโบราณชีวศาสตร์

ที่เคยเห็น ก็หมายถึงว่าเคยเห็นซากโครงกระดูกที่ถูกขุดค้นพบทั้งตัวครบถ้วน ในพิพิธภัณฑ์ของซากสัตว์ดึกดำบรรพ์ แต่ก็เพิ่งจะได้พบและเผชิญตัวจริงครั้งนี้เป็นครั้งแรกอย่างไม่คิดฝัน”

“อธิบายให้ละเอียดหน่อยซิ ถ้าคุณพอจะอธิบายได้”

รพินทร์พูดเสียงต่ำๆ จ้องหน้าหล่อนเขม็ง

“เจ้านี่คือ ช้างยักษ์ ‘ดิไอโนเทเรี่ยม’ หรือ ‘ไดโนเทเรี่ยม’ ซึ่งมีชีวิตอยู่ใน ‘ยุคไมโอซีน’ ติดต่อกับยุค ‘ไพลโอซีน’ ระยะเวลาระหว่าง 14 ถึง 35 ล้านปีมาแล้ว เป็นต้นตระกูลของช้างในปัจจุบันนี้ และที่เห็นอยู่นี่ ดูจากลักษณะขนาดของมัน ฉันอยากจะเชื่อว่ามันเป็นพันธุ์ ‘บาวาริคุม’ ซึ่งมีขนาดไม่ใหญ่ยักษ์จนเกินไปนัก ซากโครงกระดูกที่สำรวจทางนักโบราณชีวศาสตร์ขุดค้นพบใหญ่โตกว่านี่มาก เป็นพันธุ์ ‘เลวิอัส’ และพันธุ์ ‘ไย-แยนทิอุม’ แต่ทุกพันธุ์ของมันสูญพันธุ์ไปอย่างน้อยๆ ก็ 15 ล้านปีมาแล้ว ทำไมเราถึงมาเจอมันยังมีชีวิตหลงเหลืออยู่และเล่นงานเราเข้าได้ก็ไม่ทราบเหมือนกัน”

พรานใหญ่หดคอ แยกเขี้ยวออกมา ในขณะที่เชษฐาพินิจดูแหม่มสาวด้วยสายตาไตร่ตรองอันสุขุมรอบคอบ อัศจรรย์ใจและสนใจแบ่งครึ่งกันอยู่ในความรู้สึก

“คุณพูดอะไรผมฟังไม่รู้เรื่องเลย!!”

คนนามสกุล ‘ไพรวัลย์’ อุทานออกมา พร้อมกับหัวเราะหึๆ ในลำคอ

มาเรียเปลี่ยนสายตาไปจับอยู่ที่เขาพลางยิ้มให้น้อยๆ ตอบด้วยเสียงเรียบเป็นปกติว่า

“ก็น่าเห็นใจอยู่หรอก คุณศึกษามาในทางการทหารและ

วิชาเสือพรานการเดินป่าเท่านั้น ถ้าคุณอธิบายให้ฉันฟังในทางยุทธศาสตร์ฉันก็เห็นจะงงเป็นไก่ตาแตกเหมือนกัน เพราะไม่ได้เรียนมาก่อน ขณะนี้ขอให้คุณเข้าใจไว้ด้วยว่าฉันกำลังพูดกับคุณในหลักวิชาของ 'เพลิออนโตโลยี่' หรือศาสตร์ที่เกี่ยวกับการศึกษาค้นคว้าซากสัตว์และพืชในยุคดึกดำบรรพ์ ซึ่งเป็นศาสตร์แขนงหนึ่งที่ฉันร่ำเรียนมาแม้จะไม่เชี่ยวชาญจนถึงขั้นได้ดีกรีสูงอะไร ฉันก็ถนัดอยู่ คุณเป็นพรานใหญ่ผู้ชำนาญสามารถรู้จักสัตว์แทบทุกชนิดเท่าที่มีอยู่ในโลกยุคปัจจุบันนี้ แต่เมื่อคุณมาพบช้างประหลาดชนิดหนึ่ง งาแทนที่จะงอกออกจากโคนงวง... กลับงอกออกจากขากรรไกรด้านล่าง โค้งลงต่ำแล้วคุณก็บอกไม่ถูกว่า มันเป็นช้างอะไร แต่ฉันศึกษาผ่านมาก่อนแล้ว เกี่ยวกับสัตว์สมัยก่อนประวัติศาสตร์ เคยได้เห็นแม้แต่โครงซากของมัน ฉันก็บอกให้คุณรู้ว่ามันเป็นช้างดึกดำบรรพ์ชนิดหนึ่งทางหลักวิชาเรียกว่า 'ดิไอโนเทเรี่ยม' เพราะลักษณะของโครงร่างต่างๆ ตรงกันทุกอย่าง คุณอาจพิจารณาว่าฉันพูดส่งเดชยกเมฆเอาก็ได้ ฉันไม่ท้วงติงหรือบังคับให้คุณเชื่อหรอก เพราะมันฟังดูเลื่อนลอย เหมือนๆ กับ 'นิทรานคร' ที่เราผ่านกันมาแล้วนั่นแหละ"

รพินทร์กระเดือกน้ำลายลงคอฝืดๆ พูดอะไรไม่ออก ได้แต่กะพริบตาปริบๆ แต่เชษฐาเอื้อมมือมาตบไหล่เมย์

"น่าคิดมาก เมย์ มันอาจเป็นตัว 'ดิไอโนเทเรี่ยม' จริงอย่างคุณว่าก็ได้ เพราะตั้งแต่เราเข้าเขต 'นรกดำ' มานี่ กาล-เวลามันดูเหมือนจะย้อนถอยหลังหมด เรารู้สึกกันทุกคนอยู่แล้วว่า เราหลงเข้ามาเดินอยู่ในโลกในยุคดึกดำบรรพ์ที่เต็มไป

ด้วยความประหลาดมหัศจรรย์เกินเชื่อสารพัดสิ่ง แต่ทั้งผมและรพินทร์ออกจะงงอยู่มาก ในความเป็นมาของเจ้าช้างประหลาดชนิดนี้ เพราะเป็นความจริงที่ว่าเราสองคนไม่ได้เรียนรู้ในทางโบราณชีวศาสตร์เหมือนอย่างคุณ หวังว่าคุณคงจะให้รายงานละเอียดเราได้มากกว่านี่"

"ฉันคิดว่า น้อยอาจเข้าใจ หรือมิฉะนั้นก็พอจะเรียนผ่านมาบ้างเหมือนกัน เพราะเขาเป็นนักศึกษาทางมานุษย์และชาติ-พงศ์วิทยา วิชาที่น้อยศึกษา...แยกมาจากรากฐานโบราณชีวศาสตร์อันเป็นแม่บทอันเดียวกันนั่นแหละ เมื่อเขาศึกษาความเป็นมาของมนุษย์ตั้งแต่ยุคเดียวกันด้วยแม้จะไม่ละเอียดนักก็ตาม เรารีบกลับแค้มป์กันก่อนเถอะค่ะพี่ใหญ่ เราได้คนของเราคืนแล้วประเดี๋ยวมันเกิดไปยกโขลงมาเป็นร้อยย้อนกลับมาเล่นงานอีกเราจะลำบาก ถ้ายังไงละก็ไปตั้งรับกันที่แค้มป์ดีกว่า ถ้าพี่ใหญ่หรือไพรวัลย์ อยากจะรู้เรื่องอะไรเกี่ยวกับประวัติความเป็นมาของไอ้ยักษ์ต้นตระกูลช้างนี่ ฉันก็ยินดีที่จะอธิบายให้ทราบโดยละเอียดเท่าที่รู้ แต่เรากลับไปให้ถึงแค้มป์เสียก่อน"

ทั้งสองเห็นด้วยกับคำพูดของมาเรีย ต่างหันไปบอกเจ้าสามคนให้รีบเดินทางกลับโดยเร็ว

"เดี๋ยวก่อนนาย หาเนื้อก่อน กำลังแบกกันมาหลังแอ่นพอปะหน้ามันเข้า แล่นตาหูแหก เนื้อเน้อทิ้งหมด บุญคำจำได้ว่าเราพบมันครั้งแรกตรงไหน และทิ้งเนื้อทั้งหาบหล่นอยู่ที่ไหน"

ตาพรานเฒ่าบอกมาอย่างเสียดาย แล้วออกฉายไฟ เดินนำหน้าไปโดยเร็ว ครั้งแรก เชษฐาท้วงไว้... บอกให้รีบกลับเพราะไม่ต้องการจะพะวงสนใจอยู่กับเนื้อเหล่านั้น แต่ทั้งบุญคำ คะหยิ่น

และส่างปาบอกว่าตกอยู่ไม่ห่างเกินไปหรือทำให้ต้องเสียเวลา นักเขาจึงอนุโลม

แต่แล้วทุกคนก็ต้องผิดหวัง และยืนตะลึงดูด้วยความสยองใจจนบอกไม่ถก ห่างออกมาจากตำแหน่งที่ฝ่ายของรพินทร์ปะทะกับไอ้ช้างยักษ์เพียงไม่เกิน 200 เมตร กลางทางด่านในระหว่างสองฟากที่ทึบไปด้วยแมกไม้ สิ่งที่เคยเป็นเนื้อของสมันซึ่งถลกหนังเรียบร้อย ใส่คานแบกหามกันมา บัดนี้กลายเป็นก้อนแหลกเหลว คลุกปนอยู่กับฝุ่นและใบไม้แห้ง แทบจะจำสารรูปไม่ได้ แม้คานที่ใช้หาบ ก็ถูกกระทืบเสียหักเป็นผงไม่มีเนื้อส่วนใดที่เหลือทิ้งไว้พอที่จะเอาไปเป็นอาหารได้เลย ลักษณะมันเหมือนกับเนื้อที่ถูกตำหรือบดฉะนั้น

เสียงบุญคำกับคะหยิ่น ผรุสวาทด่าโคตรพ่อโคตรแม่ไอ้โขลงช้างโบราณกันเอ็ดอึงลั่นป่าด้วยความโกรธแค้น

“พวกกูอุตส่าห์แบกกันแทบตายโหง พวกมึงกระทืบเสียยี่ยำหมดแล้ว ไอ้...ฯลฯ”

เชษฐาสะกิดแขนบุญคำ

“เนื้อที่แบกกันมาถูกกระทืบยียำน่ะดีแล้ว อย่าให้ตัวบุญคำเองหรือพวกเราคนใดถูกมันกระทืบแบนก็แล้วกัน เอาละอย่ามัวเสียดมเสียดายอะไรอยู่เลย กลับเถอะ”

เมื่อห้าคนกลับมาถึงที่พัก ฝ่ายที่อยู่ในแค้มป์รอคอย ฟังข่าวคราวอยู่แล้วด้วยความร้อนใจ กระสับกระส่ายยิ่งแล้วก็ยิ่งใจหายใจคว่ำ เมื่อแว่วเสียงปืนที่ฝ่ายของเชษฐาปะทะกับไอ้

งาประหลาดอย่างถนัด ต่างไม่อาจเดาเหตุการณ์ใด ๆ ได้ทั้งสิ้น นอกจากรู้สึกเพียงว่าสถานการณ์ร้ายมันได้เกิดขึ้นแล้ว หาไม่ก็คงไม่มีการยิงเกิดขึ้นสนั่นหวั่นไหวเช่นนั้น

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ดารินกับไชยยันต์นั่งไม่ติดที่ ทั้งสองเดินพล่านไปมาด้วยความเป็นห่วงเชษฐา จนจัน เกิด และเส่ย ต้องเข้ามาช่วยปลอบโยน ไม่ให้กังวลอะไรนัก เพราะถึงอย่างไรก็มีพรานใหญ่ไปด้วยทั้งคนอยู่แล้ว ช่วยให้ทั้งสองคิดเบาใจลงได้บ้าง แต่ก็ยังเดินเป็นชะมดติดจั่นอยู่เช่นนั้น พูดโต้เถียงกันอยู่ตลอดมา ลืมแงซายผู้คงนอนหลับสนิทอยู่เช่นเดิมไปชั่วขณะ

ทั้งหมดวิ่งมาออกันอยู่นอกแนวกองไฟริมชายเนินของที่พัก เมื่อได้ยินเสียงพูดคุย เสียงฝีเท้า และแสงไฟฉายสาดขึ้นมา ต่างร้องตะโกนซักถามเหตุการณ์ลงไปก่อน ชั่วครู่เดียวต่อมาก็รู้สึกเหมือนยกภูเขาออกจากอก เมื่อเห็นคนเหล่านั้นกลับมาครบจำนวนโดยปลอดภัยเรียบร้อย รวมทั้งส่างปาซึ่งทุกคนเป็นห่วงถึงมากที่สุดด้วย มีการซักถามกันจนฟังไม่ได้ศัพท์

ครู่ใหญ่ทีเดียว กว่าที่ฝ่ายซึ่งคอยอยู่ยังที่พัก จะได้ทราบความโดยตลอดว่าเกิดอะไรขึ้นทำนองไหน

ทุกคนยินดี ที่ส่างปารอดชีวิตกลับมาได้ราวกับปาฏิหาริย์ โดยไม่ได้รับอันตรายหนักหนาอะไร อย่างที่คิดประหวั่นกันแต่แรก แต่แล้วก็งงงัน ประหลาดใจในรายงานข่าวของช้างประหลาดอันเป็นต้นกรณีของเหตุร้าย

"ช้างบ้าอะไรที่ไหน งาดันงอกออกมาจากริมฝีปากด้านล่าง?"

ไชยยันต์ร้องลั่นขึ้น เมื่อเชษฐาเล่าเหตุการณ์ให้ฟัง

"ซากของมันยังกองอยู่พะเนินเทินทึก ไม่เชื่อพรุ่งนี้แกกับน้อยจะลองเดินออกไปดูให้เห็นชัดกับตาก็ได้"

สำหรับดาริน พอได้ยิน ก็มีแววชนิดหนึ่งผ่านวาบไปในดวงตา นั่งกัดริมฝีปากเอามือจี้ขมับเหมือนจะทบทวนความคิดอะไรชนิดหนึ่ง

"รูปร่างเหมือนช้าง แต่งางอกออกมาจากปากข้างล่าง..."

หล่อนทวนคำหน้าตื่น เอามือทำประกอบขณะที่พูดช้า ๆ

"จริงหรือคะ พี่ใหญ่"

"จริง น้อย บอกแล้วยังไงว่าซากมันยังอยู่ พรุ่งนี้ไปดูกันได้เลย"

"ไดโนเทเรี่ยม"

นักมานุษยวิทยาสาวร้องลั่นออกมา ลืมตาโต

เชษฐากับรพินทร์หันมองหน้ากันโดยเร็ว แล้วมองไปทางมาเรีย เห็นจะไม่มีปัญหาอะไรแล้ว แหม่มสาวไม่ได้ยกเมฆหรือกล่าวอ้างอะไรขึ้นมาเกี่ยวกับช้างประหลาดโขลงนั้น อย่างปราศจากหลักฐานที่มาเลย หาไม่เช่นนั้น โดยไม่ได้นัดแนะกันไว้ก่อน เหตุใด ดาริน วราฤทธิ์ ซึ่งศึกษาในทางมานุษยวิทยาจึงลงความเห็นออกมาตรงกับที่มาเรียเคยบอกไว้เช่นนี้ สำหรับไชยยันต์ไม่ทราบหรือระแคะระคายอะไรมาก่อน ทำหน้างงจัดอุทานออกมาว่า

"อะไรกัน ไดโนเทเรี่ยม หมายถึงอะไร?"

เขาถามลอย ๆ มองหน้าคนโน้นทีคนนี้ทีเหมือนจะให้ช่วยอธิบาย แต่ทั้งสี่คนไม่มีใครสนใจกับอาการของไชยยันต์ มาเรียยิ้มแค่น ๆ หันไปพูดกับเพื่อนต่างผิว ซึ่งพิสูจน์ชัดออกมา

แล้วว่า...รากฐานที่ต่างฝ่ายต่างศึกษาร่ำเรียนมาพอจะพูดกันรู้เรื่องได้

"ถูกแล้ว น้อย ต้องเป็นมันแน่ 'ไดโนเทเรี่ยม' หรือ 'ดิไอ–โนเทเรี่ยม' นั่นแหละ ฉันบอกกับพี่ใหญ่และไพรวัลย์แล้วแต่ทั้งสองคนดูจะงง ๆ อยู่มาก เพราะไม่เคยได้ยินมาก่อน"

ดารินยังคงลืมตาโพลงอยู่เช่นนั้น ถามมาเรียเร็วปรื๋อว่า

"พันธุ์ไหน เธอพอจะวิเคราะห์ได้ไหม...ไยแยนติอุม?...เลวิเอี๊ยส...?"

ก่อนที่หมอดารินจะกล่าวจบ อดีตภรรยาม่ายของนักสำรวจเยอรมันก็บอกมาทันควันว่า

"บาวาริคุม! เพราะตัวมันไม่ใหญ่นัก แต่ถึงงั้นก็เถอะ มันใหญ่กว่าช้างธรรมดาถึงเท่าตัว เจ้าตัวจ่าฝูงสูงไม่ต่ำกว่า 12 ฟุต ขนาดคะหยิ่นวิ่งลอดใต้ท้องมันได้อย่างสบาย"

ดารินสีหน้าปั้นยากที่สุด หล่อนมีอาการเหมือนจะเป็นลม กระซิบออกมาเบาที่สุด

"พระอรหันต์!! นี่พวกเราเดินหลงเข้ามาอยู่ในโลกยุค 'ไพลโอซีน' เสียแล้วหรือนี่ ตายละ!..."

"บ้ากันใหญ่แล้ว สองคนนี่พูดอะไรฉันฟังไม่รู้เรื่องเลย อะไรคือไดโนเทเรี่ยม อะไรคือไพลโอซีน เชษฐาแกฟังรู้เรื่องไหม ว่าแม่สาวสองคนนี่เขาพูดอะไรกัน ผู้กองล่ะ?"

ไชยยันต์อดรนทนอยู่ไม่ได้ โพล่งออกมาดัง ๆ มองหน้าคนโน้นคนนี้อยู่ตามเดิม รพินทร์นั่นนิ่งเงียบกริบ แต่ราชสกุลหนุ่มใหญ่ยิ้มออกมากร่อย ๆ บอกสหายของเขาผู้งงเป็นไก่ตาแตกว่า

"ฉันเองก็ไม่ค่อยจะรู้เรื่องเหมือนกัน กำลังรอให้ท่านศาสตราจารย์ทั้งสองช่วยอธิบายอยู่นี่ พวกเราสามคนเรียนมาน้อยไปเสียแล้ว"

สองสาวต่างผิวหันไปซุบซิบพูดจาปรึกษา และซัก-ถามกันอยู่ครู่ใหญ่ด้วยอาการอันตื่นเต้นเคร่งเครียด แล้วดารินก็หันมาทางบุคคลทั้งสาม ซึ่งนั่งจ้องอยู่ก่อนแล้ว

"พี่ใหญ่ ไชยยันต์ หรือนายพรานรพินทร์ ไม่ได้เรียนน้อยไปหรอกค่ะ เพียงแต่ว่าไม่ได้เรียนมาในด้านเพลิออนโตโลยี่เท่านั้น วิทยาการหรือศาสตร์แขนงต่าง ๆ ในโลกนี้ มันมีอยู่มากมายแยกแยะออกไปหลายสาขานับไม่ถ้วนเกินกว่าที่มนุษย์คนหนึ่ง ๆ จะเรียนได้รู้จบไปหมดทุกสาขา สุดแต่ว่าใครจะเรียนมาในทางไหนเท่านั้น น้อยเองก็เพิ่งจะรู้ว่าเมย์มีความรู้ในทางสำรวจซากโบราณยุคดึกดำบรรพ์อย่างดีมาก่อน ส่วนน้อยก็พอจะรู้งู ๆ ปลา ๆ เพราะศึกษาในทางมานุษยวิทยา และโบราณ-ศาสตร์ซึ่งมาจากรากฐานอันเดียวกันนั่นเอง เรากำลังลงความเห็นกันว่า ไอ้ช้างเหล่านั้นน่าจะเป็นช้างยักษ์ไดโนเทเรี่ยม ซึ่งเป็นช้างดึกดำบรรพ์ มีชีวิตอยู่ในยุคไพลโอซีน ซึ่งสูญพันธุ์มาตั้ง 10 กว่าล้านปีมาแล้ว"

ไชยยันต์ตาเหลือก หลุดปากออกมาว่า

"ธัมโมสังโฆ!"

"คำว่า Dino therium เป็นคำที่มาจากภาษากรีกสองคำผสมกัน คำแรกคือ dinos แปลว่า 'น่าสะพรึงกลัว' ส่วนอีก

คำ therium แปลว่า ‘สัตว์ป่า’ รวมกันเข้าแล้วก็แปลว่า ‘สัตว์-ป่าอันน่าสะพรึงกลัว’ หรือไอ้ตัวไดโนเทเรี่ยม ต้นตระกูลช้างในปัจจุบันนี่เอง”

ดารินอธิบายต่อไป ท่ามกลางความพิพักพิพ่วนไม่อาจบอกถูกของอีกสามชายซึ่งนั่งทำหน้าพิกลอยู่

“แล้วยุค ไพลโอซีน อะไรที่น้อยกับเมย์ว่านั่นล่ะ มันหมายถึงยุคอะไร?”

เชษฐายอมตัวเป็นลูกศิษย์น้องสาว ถามไม่สู้จะเต็มเสียงนัก

“ไพลโอซีน เป็นชื่อยุคหนึ่งของการแบ่งสมัยต่างๆ ตามหลักวิชาการของยีโอโลยี่ หรือธรณีวิทยานี้ ซึ่งจำแนกโลกออกไปเป็นยุคสมัยต่างๆ นับตั้งแต่เริ่มต้นของโลกมาจนปัจจุบันนี้ เพื่อจำแนกให้รู้ถึงอายุของหิน แร่ธาตุต่างๆ โครงซากของสัตว์และพืช การแบ่งยุคตามหลักของธรณีวิทยา มีอยู่หลายยุคหลายสมัย ซับซ้อนมาก และแต่ละสมัยก็ยังแยกละเอียดปลีกย่อยออกไปอีก อย่างเช่นสมัย ‘คาอิโนโซอิค’ ซึ่งเป็นสมัยที่มนุษยชาติกำเนิดขึ้นมาในโลกก็แบ่งออกมาเป็นสองยุค ยุคแรกเรียกว่า ‘ปลีไอสโตซีน’ หรือมนุษย์หิน เมื่อหนึ่งล้านปีมาแล้ว ยุคถัดมาเป็นยุคที่มนุษย์เริ่มเจริญมีอารยธรรมขึ้น เรียกว่ายุค‘โฮโลซีน’ อายุอยู่ในราวสองหมื่นห้าพันปี ถัดขึ้นไปอีกเป็นสมัย‘เทอร์เชียอะรี่’ สมัยนี้มนุษย์ยังไม่เกิด แต่เป็นสมัยของสัตว์เลี้ยงลูกด้วยนมและพืชไม้ดอก แบ่งออกไปเป็นสี่ยุค เรียงลงมาตามลำดับคือ ‘อีโอซีน’ 70 ล้านปี ‘โอลิโกซีน’ 50 ล้านปี ‘ไมโอซีน’ 35 ล้านปี และปลายยุคก่อนที่มนุษย์จะเกิดเป็น

‘ไพลโอซีน’ 15 ล้านปี ส่วนสมัยที่ย้อนหลังไปเก่าแก่ที่สุด ซึ่งธรณีวิทยากำหนดไว้ คือสมัย ‘อาร์คิวแอน’ ยุค ‘อิโอโซอิค’ ซึ่งเป็นสมัยต้นสุดของโลก กำหนดอายุตั้งแต่หนึ่งพันเจ็ดร้อยห้าสิบล้านปีขึ้นไป เจ้าตัวไดโนเทเรี่ยม ที่เราพูดถึงอยู่นี่ มันเป็นสัตว์ที่มีชีวิตอยู่ในยุค ‘ไพลโอซีน’ อย่างที่บอกแล้ว ก็เมื่อวานซืนนี้เอง แค่ 20 กว่าล้านปีเท่านั้น!!”

ไชยยันต์ยกมือขึ้นกุมขมับ ตาค้าง ทำท่าเหมือนจะหงายหลังตึงลงไปนอนกับพื้น เป่าลมออกจากปาก

“เป็นลมดีกว่ารึเรา โฮ้ย! โคโมซีน ออริโอมัยซีน ลีส-เตอร์ลีน เพนนิสเซอลีน ปลาซาละดีน เจ้าประคุณเอ๊ย! ที่ท่านศาสตราจารย์ดารินเล็คเชอร์มานี่นะ ฟังแล้วอยากจะชักดิ้นตายหรือยังไงผู้กอง?”

ประโยคสุดท้าย เขาหันไปสะกิดเข่ารพินทร์ ไพรวัลย์ จอมพรานไม่ตอบว่ากระไร ได้แต่ถอนใจเฮือกใหญ่ ส่วนดารินหันมาบอกกับเพื่อนชายเรียบ ๆ ว่า

“ฉันรู้สึกเสียใจเหมือนกัน ที่จะต้องสีซอให้ควายฟัง”

“เฟ้ย! ด่ากันยังงี้เลยหรือ น้อย”

ไชยยันต์ร้องลั่น

“ก็ไม่จริงหรือ อยากรู้ก็อธิบายให้ฟังแล้ว ไม่กระดิกหูเองก็ช่วยไม่ได้ มิหนำซ้ำยังมาทำท่าเยาะเย้ยเสียอีก นึกว่าฉันโม้ส่งเดชงั้นรึ หลักวิชาเรียนมาอย่างไรก็อธิบายให้ฟังอย่างนั้น มันจะมีข้อเท็จจริงอย่างไร ฉันก็ไม่รู้เหมือนกัน รู้แต่ว่ายีโอโลยี่กับเพลิออนโตโลยี่สอนมาอย่างนี้”

เพื่อนชายยิ้มแหย ๆ ยกมือเกาหัว

“ว่าถึงไอ้ตัวไดโนเทเรี่ยมนี่เถอะ เธอกับเมย์พอจะอธิบายถึงประวัติความเป็นมาของมันให้ละเอียดกว่านี้หน่อยได้ไหม เราจะแน่ใจได้อย่างไรว่า ช้างที่ไล่เหยียบส่างปาแล้วรพินทร์ เชษฐาเมย์ ไปยิงถล่มลงเสียครึ่งโขลงเมื่อตะกี้นี้น่ะ มันเป็นพันธ์เดียวกันกับไอ้ช้างยุคก่อนประวัติศาสตร์มนุษย์”

“รายละเอียดของไดโนเทเรี่ยม ฉันคิดว่าเมย์อาจให้รายงานได้ดีกว่าฉัน ในฐานะที่เขาเคยเห็นโครงซากของมันกับตาตัวเองมาก่อนแล้ว”

ดารินว่า

ทุกคนเปลี่ยนสายตาไปยังนักนิรุกติศาสตร์ เลือดยุโรปเป็นตาเดียว มาเรีย ฮอฟมัน ผู้ไม่ได้มีแต่เพียงดีกรีในทางรากฐานของภาษาเท่านั้น หากแต่ช่ำชองในทางสำรวจค้นซากโบราณมาก่อนด้วย ในชีวิตที่เคยร่วมกับสามีในอดีต

สีหน้าของแหม่มสาวยามนี้รู้สึกมีแววยุ่งยากเล็กน้อย หล่อนชำเลืองมองดูผู้ร่วมคณะอย่างอึดอัดใจ แล้วก็ออกตัวเสียก่อนว่า

“เท็จจริงผิดถูกอย่างไร ก็ขอให้ทุกคนถือเสียว่าฉันพูดตามรายงานสำรวจ และสิ่งที่ได้เรียนรู้มาก็แล้วกัน...”

เว้นระยะไปครู่ สำหรับการทบทวนความจำในสมองแล้วก็กล่าวขึ้นแผ่วเบาแช่มช้าว่า

“ดิไอโนเทเรี่ยม หรือ ไดโนเทเรี่ยม เป็นสัตว์ซึ่งหลักวิชาทางสัตวศาสตร์เรียกว่า ‘โปรบ๊อสซิเดียนแมมมอลส์’ หรือสัตว์

ประเภทตีนมีกีบ เลี้ยงลูกด้วยนมที่มีลักษณะแปลกประหลาดชนิดหนึ่ง ลักษณะที่เห็นเด่นชัดของสัตว์ชนิดนี้ก็คือกรามล่างด้านหน้า ซึ่งยื่นยาวโง้งงอนลงมาทางเบื้องล่าง เกือบจะเป็นมุมฉากกับพื้นหรือลำตัวที่กรามอันงอนโค้งออกมานี้ เป็นที่งอกโผล่ของงาใหญ่สองข้าง ซึ่งความจริงมันเป็นตำแหน่งงอกของฟันด้านหน้าซี่ที่สองนั่นเอง เผ่าพันธุ์ในตระกูลเดียวกับสัตว์ดึกดำบรรพ์ชนิดนี้เชื่อกันว่า หลงเหลือตกค้างอยู่ในโลกยุคปัจจุบันก็คือช้างนั่นเอง...”

ทุกคนสงบนิ่ง สดับฟังหล่อนอย่างสนใจยิ่ง

มาเรีย จุดบุหรี่สูบก่อนที่จะกล่าวด้วยน้ำเสียงเรียบเรื่อยได้ระดับต่อไปว่า

“กระดูกของไดโนเทเรี่ยมได้เป็นที่ค้นพบและทำการสำรวจค้นคว้ากันมานานแล้ว ลงความเห็นกันว่ามันเป็นสัตว์ประเภทตีนกีบในยุคดึกดำบรรพ์ นักโบราณชีวศาสตร์สมัยก่อนๆ พากันสันนิษฐานอย่างอัศจรรย์พันลึกว่ามันน่าจะเป็นโครงกระดูกของยักษ์ บางพวกที่เดาได้ใกล้เคียงหน่อย ก็ว่ามันคงเป็นกระดูกของตัวเทเปอร์ ฮิปโป้โปตามิหรือไม่ก็มีสัตว์น้ำที่เลี้ยงลูกด้วยนม เป็นการสันนิษฐานกันอย่างเลื่อนลอย เพราะที่พบครั้งแรกๆ นั้น เป็นกระดูกบางส่วนเท่านั้น จนกระทั่งต่อมาเมื่อปี 1832 ก็มีการสำรวจพบหัวกะโหลกของเจ้าสัตว์ชนิดนี้ ครบถ้วนสมบูรณ์ทั้งหัว ที่ ‘เอปเปลเซอิม’ ใน ไรน่าแลนด์ ช่วยให้นักโบราณชีวศาสตร์สองคน คือ คาอุป และ คลิปสเตียน แยกถูกว่าเจ้าสัตว์ชนิดนี้ควรจะเป็นสัตว์ตีนกีบเลี้ยงลูกด้วยนมในยุคก่อนประวัติศาสตร์ ซึ่งสูญพันธุ์ไปแล้ว และกำหนดลักษณะ

รูปพรรณของมันขึ้นมาได้ เป็นสมมติฐานข้อกำหนดหรือสมมติ-ฐานนี้ พบกันต่อมาว่า ใกล้เคียงกับลักษณะแท้จริงที่สุดในระบบสัตวศาสตร์ เมื่อนักสำรวจของเช็คโกค้นพบหลักฐานชิ้นใหม่อีกครั้ง สิ่งที่ใช้เป็นข้อยืนยันก็คือโครงกระดูกส่วนใหญ่ๆ ของสัตว์ชนิดนี้ ซึ่งขุดพบที่ โอปาโต๊ฟ ใกล้ เซสก้า เทโบวา ในปี 1853 ซ้ำต่อมาก็ยิ่งแจ่มชัดที่สุด เมื่อขุดโครงกระดูกขึ้นมาได้ครบถ้วนทั้งตัวโดยสมบูรณ์ที่ฟรานทิสโกวี่ ลาซ์เน่ ในปี 1883 นักโบราณชีวศาสตร์ แบ่งไดโนเทเรี่ยมออกเป็นหลายพันธุ์ ซึ่งปัจจุบันนี้สูญพันธุ์ไปหมดแล้ว แต่ก็มีนักโบราณชีวศาสตร์น้อยคนนักที่จะรู้ต้นตอที่มาเดิมของมัน ส่วนมากมักจะเหมาว่ามันเป็นสัตว์ดึกดำบรรพ์ทางภาคพื้นอินเดียหรือแอฟริกา สำหรับในยุโรปเจ้าสัตว์โบราณประเภทนี้มีหลักฐานว่า เคยมีชีวิตอยู่ในตอนกลางและปลายยุค 'ไมโอซีน' พันธุ์ขนาดเล็กเรียกว่า 'ไดโนเทเรี่ยม บาวาริคุม' และพันธุ์ขนาดใหญ่เรียกว่า 'ไดโนเทเรี่ยม เลวิเอ๊ียส' มันเริ่มจะมาสูญพันธุ์ไปในยุคไพลโอซีนเมื่อใกล้จะสิ้นสุดสมัย หมดเขตยุคดึกดำบรรพ์อันมืดมน ตระกูลสุดท้ายที่สิ้นพันธุ์ไปเป็น 'ไดโนเทเรี่ยม ไยแยนทิอุม' ซึ่งเป็นพันธุ์ยักษ์ที่ใหญ่โตมโหฬารที่สุด ซึ่งค้นพบซากโครงกระดูกในปี 1890 มีชีวิตอยู่กลางยุคไพลโอซีน ค้นซากพบที่เมืองมาซานติ ประเทศรูมาเนีย ซากโครงที่พบสันนิษฐานว่า เป็นโครงกระดูกของตัวผู้ที่ใหญ่เต็มขนาดและมีอายุแก่แล้ว ช้างยักษ์ไดโนเทเรี่ยมมีชีวิตและสืบพันธุ์ในเขตชื้นแฉะ เช่นในที่ลุ่มอันอุดมไปด้วยหุบห้วยและพืชพันธุ์แบบทึบเขียวชอุ่มมีต้นไม้ประเภทปาล์มขึ้นอยู่ดกดื่นพวกเครือเถาวัลย์และไม้ประเภทเปลือกหอมต่างๆ"

เชษฐาและรพินทร์สดับฟังอย่างสุดทึ่ง ในขณะที่ ไชยยันต์ผิวปากออกมาเบาๆ อาการที่เห็นเป็นเรื่องขบขันโคม-ลอยหมดสิ้นไป คำอธิบายของทั้งสองสาวต่างผิว ซึ่งบอกให้ทราบชัด ถึงความรู้อย่างถึงแก่นแท้จริงในหลักวิชาโดยเฉพาะและประสานกลมกลืนสอดคล้องกันได้ ทำให้ทั้งสามชายผู้ไม่มีความรู้มาก่อนในเรื่องนี้ต้องยอมรับฟังโดยไม่ทราบจะหาคำใดมาถกเถียงโต้แย้ง

"มีความเห็นยังไง ผู้กอง?"

หัวหน้าคณะหันมากล่าวกับพรานใหญ่เบาๆ เหมือนจะขอความเห็นบุคคลซึ่งตลอดเวลานั่งฟังอย่างเงียบกริบ รพินทร์ไพรวัลย์ ยกหลังมือขึ้นขยี้ปลายจมูกมองไปทางมาเรียกับดารินแล้วยิ้มจืดๆ

"ผมก็ไม่ทราบ จะมีความเห็นอย่างไรเหมือนกัน เพราะที่เมย์กับคุณหญิงอธิบายมานี้ มันอยู่นอกเหนือความรู้สึกของผม ก็จริงอย่างที่เมย์พูดแล้วคือไม่มีใครรู้อะไรไปเสียหมดในโลกนี้ ใครเรียนหรือผ่านประสบการณ์มาอย่างไร ก็ย่อมจะจัดเจนช่ำชองในด้านนั้นๆ โดยเฉพาะที่เมย์พูดเต็มไปด้วยหลักเกณฑ์เหตุผล และมีหลักฐานข้ออ้างอิงทางวิชาการ คุณชายเคยพูดไว้ก็ถูกแล้วนี่ครับ ในคณะของเรา 12 คนนี่มีนักวิชาการและผู้ชำนาญการพิเศษในสาขาต่างๆ ร่วมกันอยู่ครบถ้วน เมื่ออีก 11 คนอับจนมืดมน อย่างน้อยที่สุดก็จะต้องมีคนหนึ่งสันทัดกรณีและแก้ไขได้ แต่เดิมผมรู้แต่ว่า เมย์เก่งในการเดินป่า และไหว-พริบในการล่าสัตว์เท่านั้น ถึงจะเป็นนักสำรวจก็เข้าใจว่าคงเพียงติดตามด็อกเตอร์ฮอฟมันผู้เป็นสามีและคอยช่วยเหลือเท่านั้น

ไม่คิดว่าเขาจะเป็นสเปเชี่ยลิสท์ โดยเฉพาะในโบราณชีวศาสตร์ ซึ่งแน่ละ...จะต้องมีประโยชน์แก่คณะของเราเป็นอย่างมาก เพราะเขารู้จักหิน รู้จักแร่ธาตุซากของสัตว์และพืชยุคดึกดำบรรพ์ที่สญพันธ์ไปแล้วเป็นอย่างดี วิเคราะห์ได้ถกต้อง”

“ไพรวัลย์ คุณอย่ามายกยออะไรฉันเลย ฉันรู้ตัวเองได้ดีว่า ไม่ได้ ‘เป็นท่า’ อะไรสักอย่าง นอกจากจะก่อความรำคาญให้แก่คุณ”

มาเรีย ฮอฟมันร้องบอกมา ไม่แสดงท่าชื่นชมกับถ้อยคำชมเชยสรรเสริญของพรานใหญ่ในตอนท้ายประโยค แต่รพินทร์ก้มศีรษะให้นิดหนึ่ง พูดเสียงเบาทว่าจริงจังในน้ำเสียงเป็นทางการว่า

“มิได้ มิสซิสฮอฟมัน ผมพูดจากใจจริง คนเราทุกคนในโลกนี้ควรจะมีค่าอยู่ในตัวเองทั้งสิ้น ไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง เพียงแต่ว่า ‘ค่า’ ชนิดนั้นจะสำแดงตัวเด่นชัดออกมาเมื่อไหร่เท่านั้น ผมขอคารวะและนับถือคุณในหลักวิชาเทคนิคเฉพาะด้าน แต่บางขณะก็อาจตำหนิในสิ่งไม่ชอบไม่ควรที่คุณพลั้งเผลอปฏิบัติไปบ้าง มันแยกกันคนละส่วน”

ได้ยินดังนั้น แหม่มสาวก็คอแข็ง นิ่งอึ้ง และในที่สุดก็เชิดหน้าสะบัดไปทางหนึ่งอย่างขุ่นใจที่แฝงลึก **ไม่มีใครทันสังเกตหรือสนใจนอกจากดาริน วราฤทธิ์ ผู้ชายชำเลืองด้วยหางตาคมปลาบ แต่ก็แวบเดียวเท่านั้น**

“นี่เป็นอันว่า เราต้องยอมรับในข้อสันนิษฐานตามทฤษฎีของเมย์กับน้อยหรือ?”

ไชยยันต์ถามขึ้นเปรย ๆ

"หรือแกมีความเห็น ข้อคิดอะไรที่ดีไปกว่านั้น เกี่ยวกับไอ้ช้างงางอกออกจากปากข้างล่างนี่?" เชษฐาย้อนถามมา

"อาจเป็นช้างธรรมดานี่เอง บังเอิญขนาดมันใหญ่หน่อย แล้วเซลล์ในตัวเจริญผิดส่วน งาแทนที่จะงอกออกจากตำแหน่งควรงอกดันผ่าไปงอกออกข้างล่าง ประเภทพิกลพิการน่ะ อย่าหาว่าฉันพยายามจะแสดงความฉลาดเลยนะ มีข้อที่ควรจะเป็นไปได้อย่างไรบ้าง เราก็ควรจะหยิบกันขึ้นมาวิเคราะห์ให้หมดทุกแง่ทุกมุม"

"ฉันเล่าให้แกฟังแล้ว ไชยยันต์ มันไม่ได้มีอยู่เพียงตัวเดียวหรอก แต่ทั้งโขลงของมันทีเดียว ซึ่งมีงาแบบนี้ทุกตัว มันเป็นไปไม่ได้ที่จะกลายเป็นเรื่องบังเอิญอย่างที่แกว่า ยกเว้นแต่จะเป็นพันธุ์หรือตระกูลของมันเองโดยเฉพาะ"

ไชยยันต์พยักหน้าเนิบ ๆ หรี่ตาลง

"ถ้างั้น ก็คงจะชัดเจนแล้ว พับผ่าเถอะ ฉันอยากจะได้ไปเห็นมันกับตาเดี๋ยวนี้จริง ว่าแต่ลูกปืนของเรา พอปราบมันได้ดีอยู่ดอกรึ?"

"ต่อให้ใหญ่กว่านั้นอีกสักเท่าก็ไม่มีเหลือ มันเป็นสัตว์เลือดอุ่นมีจุดรวมประสาท ความเร็วของกระสุนสองพันกว่าฟุตวินาทีขึ้นไปเจาะเข้าถึงสมองอยู่วันยังค่ำ ขอให้ยิงให้ตรงจุดเท่านั้น ไม่มีอะไรหนักใจเลยในข้อนี้ ผิดกับไอ้งูยักษ์ตัวนั้นมาก"

"แล้วครั้งแรกสามคนนั่น ทำไมถึงปะทะไว้ไม่อยู่ เกือบตายไปตาม ๆ กัน เห็นบอกว่ายิงไม่ล้มเลยสักตัวเดียวเลยไม่ใช่หรือ บุญคำกับส่างปาถือไรเฟิล .375 แม็กนั่ม คนละกระบอกทีเดียว เจ้าคะหยิ่นนั่นเว้นไว้เสียเถอะ เพราะมันปืนลูกซอง"

WBSWS:OIJ

“อาจเป็นเพราะความตกใจจนช็อกก็ได้ครับ ที่ทำให้ทั้งสามคนนั่นหมดสติทำอะไรไม่ถูก และที่ตกใจเสียขวัญก็เพราะขนาดที่ใหญ่โตเกินช้างสามัญ อีกอย่างหนึ่งรูปร่างหน้าตาก็ผิดแปลกออกไป พวกนี้ไม่เคยรู้จักมาก่อน คำนึงถึงแต่จะหนีเอาตัวรอดอย่างเดียว มีหลายตัวที่พวกนั้นยิงเจ็บไว้ ทำให้มันดุร้ายอาฆาตขึ้นอีก ถึงกับคอยจ้องล้อมส่างปาเอาไว้ทั้งๆ ที่เจ้านั่นมุดหนีเข้าไปอยู่ใต้โคนไผ่ ก็เพราะมันคอยดักเฝ้าส่างปา โดยไม่ยอมผละไปไหนนั่นแหละ ตามไปถึงได้พบปะทะกันเมื่อตะกี้ สำหรับคุณชายผมเห็นยิงคว่ำไปตัวละนัดอย่างสบายที่สุด คุณชายยิงเข้าจุดสำคัญทั้งนั้น” รพินทร์บอก

“ไดโนเทเรี่ยม!...”

ไชยยันต์พึมพำ มองหน้าเชษฐากับพรานใหญ่

“อย่างเราๆ ก็ดูจะเหมือนจะได้ยินแต่คำว่า ‘ไดโนเสาร์’ เท่านั้นสำหรับไอ้สัตว์ประเภทโลกล้านปี”

“อย่างที่น้อยอธิบายไว้เมื่อกี้นี้นั่นแหละ คำว่า‘dinos’ เป็นภาษากรีกซึ่งแปลว่า ‘น่าสะพรึงกลัว’ เพราะฉะนั้นถ้าคุณศึกษาในทางโครงซากของสัตว์ยุคก่อนประวัติศาสตร์มนุษย์ คุณจะพบคำว่า ‘ไดโน’ เป็นคำขึ้นต้นนำหน้าสัตว์อีกหลายชื่อหลายชนิดเหลือเกิน และแต่ละชนิดของมัน ล้วนแล้วแต่เป็นสัตว์ขนาดยักษ์ดุร้ายน่ากลัวทั้งสิ้น ไม่ใช่มีเฉพาะไดโนเสาร์อย่างเดียวบังเอิญคำว่า ‘ไดโนเสาร์’ เป็นคำที่รู้จักกันทั่วไป และดูเหมือนจะเป็นสัตว์โบราณชนิดเดียวเท่านั้น ที่ทุกคนแม้จะไม่ใช่นักศึกษาทางโบราณชีวศาสตร์ก็ต้องรู้จัก แต่ที่แท้จริงแล้วมันมีอีกหลาย ‘ไดโน’ เหลือเกิน ชนิดไหนจะเป็นเจ้าครองโลก”

มาเรีย ฮอฟมัน ช่วยให้ไชยยันต์และอีกสองคนได้เข้าใจแจ่มแจ้งขึ้นในสาขาวิชาการที่หล่อนถนัด

“ฮือม์ น่าสนใจมาก ผมยอมรับว่านี่เป็นความรู้ใหม่ทีเดียว แต่คุณพอจะให้ความเห็นหรือมีข้อสันนิษฐานอะไรทางหลักวิชาการบ้างไหมว่า เหตุไร ไอ้ตัวไดโนเทเรี่ยมที่พิสูจน์กันออกมาได้แล้วว่า เคยมีชีวิตอยู่เมื่อสมัย 15 ล้านปี และเดี๋ยวนี้ก็สูญพันธุ์ไปหมดแล้วนั้นทำไมมันถึงเดินมาปะหน้าพวกเราเข้าได้?”

แหม่มสาวสั่นศีรษะอย่างอัดอั้นตันใจ แสงไฟในกองที่ก่อไว้สาดจับใบหน้าขาวเผือด ประกายตาสีเขียวเข้มเต็มไปด้วยแววพรั่นพรึงสยดสยองใจ

“ข้อนี้ฉันจนปัญญาจริงๆ ไชยยันต์ ฉันรู้สึกแต่เพียงว่าเราทั้งหมดกำลังเดินอยู่ในแดนสนธยา นับตั้งแต่ล่วงเข้านรกดำมาแล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างมันเป็นปัญหาที่เราจะต้องถามตัวเองอยู่ตลอดเวลาว่า ‘มันเป็นไปได้อย่างไร?’ บอกตามตรง สมมติว่าในการเดินทางต่อไปข้างหน้า อาจเป็นพรุ่งนี้หรือมะรืนนี้ ถ้าบังเอิญเราเดินสวนทางกับกองทัพของอเล็กซานเดอร์ หรือเจง-กิสข่าน ฉันก็จะไม่เก็บมาคิดอัศจรรย์ในข้อที่ว่า ‘มันเป็นไปได้อย่างไร?’ อีกแล้ว นิทรานครมีความมหัศจรรย์พันลึกเสียกว่าการที่เราพบตัวไดโนเทเรี่ยมเสียอีก”

คำพูดของมาเรีย สร้างบรรยากาศอันเงียบงันให้เกิดขึ้น ทุกคนจมอยู่ในห้วงคิดที่วนเวียนและหวาดระแวงต่ออนาคตกาลซึ่งไม่มีสิ่งใดบอกให้ทราบล่วงหน้าได้

ในที่สุด ดาริน วราฤทธิ์ ก็ทำลายความเงียบขึ้นด้วย คำพูดแผ่วต่ำ เต็มไปด้วยอาการใคร่ครวญขึ้นว่า

"ฉันคิดว่า ไม่มีอะไรในโลกนี้หรอก ที่จะ 'เป็นไปไม่ได้' คำพูดประโยคนี้มันควรจะลบให้หายไปได้แล้ว ในคำพูดของมนุษย์ ทุกสิ่งทุกอย่าง มัน 'เป็นไปได้' ทั้งนั้น เพียงแต่เมื่อไหร่ที่ไหน และกับใครเท่านั้น เราทุกคนที่ร่วมทางกันมานี่ ต่างก็เห็นกันนับครั้งไม่ถ้วนแล้วสำหรับในสิ่งที่เราคิด หรือเชื่อกันแต่เดิมว่า 'มันจะเป็นไปไม่ได้' ทว่ามันก็ 'เป็นไปได้' เข้าจนได้ กฎเกณฑ์หรือทฤษฎีต่างๆ ที่เราร่ำเรียนกันมา พลิกหมุนกลับตาลปัตรหมด ถูกตามที่เมย์พูดแล้ว สำหรับฉันเดี๋ยวนี้ไม่แปลกใจอะไรสักนิดเดียว เมื่อได้รับข่าวว่า พวกเราเผชิญหน้ากับช้างโบราณ ที่ความรู้เดิมบอกกับเราว่ามันเคยมีอายุอยู่เมื่อสมัย 15 ล้านปีก่อน นักโบราณชีวศาสตร์เชื่อกันว่ามันสูญพันธุ์ไปแล้ว ก็เพราะไม่เคยมีมนุษย์คนไหนในโลกพบเห็นช้างชนิดนี้อีก และถ้าเขาพบอย่างเราพบ เขาก็คงจะเปลี่ยนข้อสันนิษฐานใหม่ทั้งหมด และข้อเท็จจริงที่ควรคำนึงถึงกันก็คือ ครั้งหนึ่งมันเคยสืบพืชพันธุ์มีชีวิตอยู่ในโลกนี้ ใครจะรู้ได้แน่นอนว่า...ตระกูลของมันจะไม่หลงเหลืออยู่ในโลกต่อไปอีกเพราะถึงอย่างไรมันก็เคยได้ 'เกิด' มาแล้ว เพียงแต่ว่ามนุษย์ไม่มีโอกาสพบเห็นหรือรู้เท่านั้น การพบไดโนเทเรี่ยมครั้งนี้ มันช่วยเป็นข้อสนับสนุนยืนยันให้เราแน่ใจที่สุดว่า พวกเราไม่ได้ฝันกันไปเลย ตอนที่เราพบงูยักษ์ที่หล่มช้าง ขนาดอันใหญ่โตมโหฬารของงูคู่นั้นบอกให้เราทราบชัดได้อย่างดีถึงยุคสมัยในอดีตอันนานมาแล้ว อาจก่อนยุคของไดโนเทเรี่ยมเสียอีก เมื่อเจ้างูใหญ่มหึมาคู่นั้น ยังมีชีวิตหลง

เหลืออยู่ได้ ทำไมไดโนเทเรี่ยม หรือสัตว์โลกล้านปีอื่นๆ จะคงเหลืออยู่ไม่ได้ เว้นแต่ว่า มันจะพบกับสายตาของใครและพิสูจน์ออกไปให้โลกภายนอกเห็นด้วยได้หรือไม่เท่านั้น หรือมิฉะนั้นคิดอีกทีหนึ่ง พวกเราทั้งหมดก็ล่วงเข้าส่ดินแดนแห่งกาลเวลาที่หมุนถอยหลัง ซึ่งเราอาจหมดโอกาสที่จะกลับคืนไปสู่โลกภายนอก เพื่อบอกเล่าให้มนุษย์ร่วมโลกคนอื่นๆ ได้รับทราบอีกแล้ว มันอาจเป็นสัญญาณมรณะ ที่พวกเราทั้ง 12 ชีวิต ซึ่งร่วมกันอยู่นี่ รู้เห็นก่อนตายก็ได้”

ประโยคสุดท้ายของหญิงสาว เหือดหายไปในลำคอ ใบหน้าเซียวสลดลง พี่ชายหันไปโอบไหล่น้องสาวไว้ ยิ้มให้พร้อมกับตบบ่าเบาๆ อย่างปลุกปลอบใจ

“อย่าทอดอาลัยต่อชีวิตและความหวัง แล้วก็อย่าพูดเป็นลางร้ายเช่นนั้น น้อย เราทั้งหมดสู้กันมาแล้วจนยิบตาและจะสู้ต่อไป ครึ่งทางมาแล้ว...ชัยชนะเป็นของเรา อีกครึ่งทางข้างหน้าจะย่อยยับอัปรากันลงทุกคนก็ให้มันรู้ไป”

ดารินฝืนยิ้ม

“น้อยไม่ได้คิดท้อถอยหรือหวาดกลัวต่ออะไรหรอกค่ะ เป็นอะไรก็เป็นกัน เพียงแต่มีความรู้สึกหรือสังหรณ์เช่นไร ก็พูดออกมาตามความจริงเช่นนั้น และไม่เคยคิดที่จะถอยหลังเลยแม้แต่ก้าวเดียว”

ไชยยันต์หัวเราะออกมาห้าวๆ พูดขึ้นเปรยๆ ว่า

“ทุกสิ่งทุกอย่าง มันขึ้นอยู่กับดวงชะตาของพวกเราแต่ละคน คิดปลงเสียอย่างนี้ก็แล้วกัน ถึงอนุชากับหนานอินที่เขาล่วงหน้ามาก่อนเรา เขาก็คงคิดเช่นนี้แหละ”

แล้วอดีตนายทหารปืนใหญ่ก็หันมาทางจอมพราน

“ว่าแต่นี่แน่ะ ผู้กอง ไอ้ช้างไดโนเทเรี่ยม มันจะเกิดเป็นปัญหาหรืออุปสรรคอะไรสำหรับเราขึ้นมาอีกหรือเปล่า?”

“เห็นจะไม่หรอกครับ มันก็เหมือนช้างป่าทั่วๆ ไปนั่นแหละ ถูกยิงเจ็บหรือตายเข้าบ้างตัวสองตัวก็เปิดป่าราบไป ไม่ได้มีภัยหรือเป็นอุปสรรคหนักใจอะไรกับเรานัก ผมว่าโขลงไอ้แหว่งเสียอีก ยังร้ายกาจกว่า สิ่งที่เกิดขึ้นกับส่างปาเป็นเพียงเหตุสามัญธรรมดาเท่านั้นไม่ใช่เรื่องปัญหาใหญ่ที่เราจะต้องเก็บมาคิดวิตกกังวลอะไรทั้งสิ้น เจอหน้ามันเมื่อไหร่อีก ก็ไล่มันไปเสีย ถ้าไล่แล้วยังไม่ไปก็ยิงแค่นั้นเอง”

“แน่ใจว่ามันจะสุดสิ้นง่ายๆ แค่นี้หรือ เราไม่รู้ธรรมชาตินิสัยของไอ้ช้างประหลาดชนิดนี้มาก่อน ถ้ามันเกิดอาฆาตคอยดักรังควานเราเหมือนสมัยไอ้แหว่งละก็ ไม่ต้องเป็นอันเดินทางกันต่อไปละ นอกจากคอยจ้องจะรบกับมันเป็นศึกติดพันอยู่นี่เอง”

ไชยยันต์พูดอย่างไม่ไว้ใจสนิทนัก แต่สหายของเขาตอบแทนมาให้ว่า

“ฉันเชื่ออย่างที่รพินทร์พูด เพียงแต่รูปร่างลักษณะบางส่วนของมันแปลกไปบ้างเท่านั้น แต่โดยทั่วไปมันก็คือช้างเราดีๆ นี่เอง รวมกันโขลงหนึ่งก็มีไม่มาก เพียงแค่ 8-9 ตัวเท่านั้น และเชื่อว่าคงไม่มีมากนักช้างธรรมดามีมากกว่า ถ้าเราคอยเตรียมระวังพร้อมไว้เสมอ และสติดีไม่ตื่นเต้นตกใจเกินไปนัก ฉันคิดว่าเราอาจไม่จำเป็นต้องเสียลูกปืนเลยด้วยซ้ำ แค่ช่วยกันโห่ไล่มันก็คงตกใจหนีไปเอง เรื่องที่มันจะอาฆาตจ้องเป็นศัตรู

คอยดักล้างผลาญเราอย่างโขลงไอ้แหว่งคงไม่เกิดขึ้นแน่ ฉันเพิ่งจะนึกออกเดี๋ยวนี้เอง รพินทร์เคยเล่าให้เราฟังว่าสมัยหนึ่งที่เขาเคยเดินสำรวจพ้นเขตหล่มช้างออกมา พบรอยตีนช้างใหญ่ขนาดลงไปนั่งขัดสมาธิได้อย่างสบาย และต่อมาพวกเราก็มีโอกาสได้เห็นรอยช้างขนาดใหญ่เช่นนั้นจริงๆ เมื่อเดินผ่านเข้าเขตนรกดำมานี่ เพียงแต่ยังไม่เคยเห็นตัวจริงของรอยตีนขนาดนั้นสักที ที่แท้มันก็เป็นรอยตีนของไอ้ไดโนเทเรี่ยมนี่เอง เจอตัวเข้าจนได้”

หัวค่ำของคืนนี้ ทุกสิ่งผ่านไปด้วยความปกติเรียบร้อย ดีทุกประการภายหลังจากไปตามตัวส่างปากลับคืนมาได้ รพินทร์สั่งให้ก่อไฟกองใหญ่รายล้อมปากทางขึ้นไว้สามกอง เพื่อความไม่ประมาท ชัยภูมิของที่พักเหมาะเจาะด้วยประการทั้งปวงอยู่แล้ว เพราะตั้งอยู่บนเนินสูง ด้านหลังติดกับภูผาใหญ่ตัดชันเป็นกำแพง ภัยใดๆ ก็ตามที่จะย่างกรายเข้ามาย่อมมีอยู่ทางเดียวเท่านั้น คือไต่เนินด้านหน้าขึ้นมา ซึ่งเป็นที่ราบโล่งปราศจากกำบัง อันจะตกเป็นเป้ากระสุนอย่างถนัดถนี่ที่สุด โดยเฉพาะอย่างยิ่งสัตว์ใหญ่ขนาดช้าง

แต่ก็ไม่มีวี่แววว่าเจ้าช้างยักษ์ที่คณะของเชษฐายิงแตกกระเจิงไปเมื่อตอนพลบค่ำ จะแผ้วพานเข้ามาบีฑาตามที่ไชย-ยันต์หวาดระแวง

พวกพรานพื้นเมืองจับกลุ่มพูดคุยกันถึงเรื่องช้างลักษณะประหลาดซึ่งมีบุญคำและคะหยิ่นเป็นผู้พรรณนาให้ฟัง แล้วก็ช่วยกันรับขวัญหยอกล้อเจ้าส่างปาที่รอดชีวิตมาได้อย่างหวุดหวิด

เป็นที่สนุกสนาน ไม่นานนัก พวกนั้นก็หลับนอนไปอย่างง่าย ๆ ตามธรรมชาติของลูกไพร คงเหลือแต่คนซึ่งมีหน้าที่รับยามตามกำหนดเวลาผลัดเปลี่ยนอันเป็นปกติก่อนเข้านอนเท่านั้น

คนป่วยของหมอดาริน-แงซาย จอมพเนจรผู้ลึกลับยังคงนอนหลับสนิทนิ่งปราศจากการรู้เห็นเหตุการณ์ใด ๆ ที่เกิดขึ้นกับทุกคนโดยสิ้นเชิงอยู่ตามเดิม

และก่อนที่จะเข้านอนนี้เอง คณะนายจ้างทุกคนก็เข้ามามุงรายล้อมรพินทร์ ไพรวัลย์อีกครั้ง ขณะนั้น เบื้องหน้าของจอมพรานคือแผนที่อันเป็นลายแทงของมังมหานรธา บุรุษนักเสี่ยงโชคชาวพม่าผู้มีชีวิตอยู่เมื่อสมัย 400 ปีก่อน ท่ามกลางแสงสว่างพอประมาณของตะเกียงแบตเตอรี่แห้ง ทุกคนดูเหมือนจะเงียบงันลงชั่วขณะด้วยความรู้สึกอันไม่อาจกล่าวถูก

“รพินทร์...”

ผู้ที่เอ่ยขึ้นอย่างเคร่งขรึม คือท่านสุภาพบุรุษในราชสกุลหัวหน้าคณะ

“คุณบอกกับผมไว้เมื่อเย็นนี้ว่า เราจะพูดกันอีกครั้งหลังเวลาอาหาร เกี่ยวกับลายแทงฉบับนี้ ที่คุณบอกว่ามันมีปริศนาอะไรแฝงอยู่และก็ขึ้นอยู่กับฤดูกาลและจันทรคติด้วย”

จอมพรานนิ่งไปครู่ใหญ่ ดวงตาคมเฉียบทั้งคู่บัดนี้หรี่ซึมลง จ้องจับไปยังแผนที่ซึ่งกางอยู่ข้างหน้าเหมือนจะเข้าฌานค้นหาอะไรสักอย่างหนึ่ง ซึ่งซ่อนเร้นอยู่ภายใต้เงาปริศนา ในที่สุดก็ถอนใจออกมาเบา ๆ

“ครับ คุณชาย เราเห็นจะต้องหารือกันเสียเดี๋ยวนี้แหละ รวมทั้งคำนวณระยะเวลาเดินทางของเราให้แน่นอนลงไปด้วย ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไปเราจะออกนอกเส้นทางเปะปะเสียเวลาไปทางอื่นไม่ได้อีกแล้ว มิฉะนั้นเราจะพลาดโอกาส หาตำแหน่งที่หมายซึ่งระบุไว้ในลายแทงไม่พบ ถ้าเราเชื่อลายแทงฉบับนี้และยึดถือมันเป็นหลัก”

“หมายความว่ายังไง?”

ไชยยันต์กับดารินถามพร้อมกันราวกับจะนัดกันไว้

รพินทร์ ไพรวัลย์ เอาปากกาหมึกแห้งที่ถืออยู่ในมือถูอยู่ที่หว่างคิ้วอย่างใช้ความคิดขณะหนึ่ง แล้วเอื้อมลงไปกากบาทบางๆ ลงยังบริเวณแห่งหนึ่งลงในแผนที่ฉบับนั้น

“เราจะต้องพยายามเดินทาง ไปให้ถึงที่หมายแห่งนี้ก่อนหน้าหรือมิฉะนั้นก็ต้องให้พอดีกับวันขึ้นห้าค่ำ เดือนสิบสอง ถ้าไปถึงก่อนเรารอวันห้าค่ำเดือนสิบสองดังกล่าวนี้ได้ แต่ถ้าไปถึงช้ากว่านั้น เราจะหมดโอกาสทั้งสิ้นทันที จนกว่าวันขึ้นห้าค่ำเดือนสิบสอง จะหมุนเวียนมาถึงอีกครั้งในปีหน้า และปีต่อๆ ไปอีกทุกปี หมายถึงว่า ในปีหนึ่งจะมีโอกาสอยู่เพียงวันเดียวเท่านั้น ผิดจากวันนี้ไปแล้ว จะไม่มีใครค้นหาเส้นทางตัดเทือกเขาพระศิวะได้พบ นอกจากจะหลงวนเวียนเสียเวลาเปล่า”

“อะไรกัน!...”

ดารินร้องขึ้น ในขณะที่เชษฐา ไชยยันต์ และมาเรีย จ้องหน้าเขาตื่นๆ งุนงงไม่อาจเข้าใจอะไรได้

“ฉันไม่เข้าใจเลย ทำไมถึงต้องเป็นอย่างนั้นด้วย”

“ข้อความที่มีกำกับควบคู่กับลายแทงฉบับนี้ บอกไว้เช่น

นั้นครับ ผมเองก็ยังไม่เข้าใจเหมือนกันว่า เหตุใดลายแทงจึงกำหนดวันไว้เช่นนั้นและกำหนดให้เพียงวันเดียวในรอบหนึ่งปีเท่านั้น...คือวันขึ้นห้าค่ำเดือนสิบสองอย่างที่บอกแล้ว ถึงได้บอกคุณชายไว้เมื่อตอนเย็นนี้ว่า มันมีปริศนาให้คิดอย่างไรพิกลอยู่”

จอมพรานตอบด้วยเสียงห้าวต่ำ นานๆ ครั้งที่คณะนายจ้างทุกคนจะแลเห็นริ้วรอยแห่งความยุ่งยากลำบากใจปรากฏชัดในสีหน้าอันกร้านเกรียมแข็งกระด้างนั้น และก่อนที่คนใดคนหนึ่ง จะอ้าปากกล่าวคำถามใดขึ้นด้วยความพิศวงนานาประการเท่าที่เกิดขึ้นในขณะนี้ เชษฐา วราฤทธิ์ ก็ยกมือขึ้นโบกห้ามไว้เสียก่อน

“เดี๋ยว!...เอาละ ผู้กอง ตำแหน่งที่คุณกากบาทลงในแผนที่นั่นน่ะมันคืออะไร...เท่าที่ดูด้วยสายตาอ่านแผนที่ธรรมดาอย่างผม รู้สึกว่าเนินเขาเตี้ยๆ ลูกหนึ่ง กลางพื้นที่ราบโล่ง ซึ่งแวดล้อมไปด้วยทิวเขาสูงใหญ่รอบด้านราวกับกำแพงกั้นไว้เป็นวงกลม”

รพินทร์ก้มศีรษะลง

“คุณชายเข้าใจถูกต้องแล้วครับ ที่หมายนี้มันเป็นเนินเขาย่อมๆ ลูกหนึ่ง ตั้งอยู่บนพื้นที่ราบโล่งโดดเดี่ยว ในลายแทงระบุชื่อไว้ว่า ‘เนินพระจันทร์’ ส่วนที่มองเห็นแวดล้อมเป็นกำแพงสูงใหญ่อยู่รอบด้าน คือ ‘ทิวเขาพระศิวะ’ เราจะต้องเดินทางไปให้ถึงเนินลูกนี้ ตามวันเวลาดังกล่าว...”

“คือ วันขึ้นห้าค่ำ เดือนสิบสอง?”

หัวหน้าคณะต่อประโยคมาโดยเร็ว

“ครับ...คำสั่งของเจ้าของลายแทง เป็นดังนี้...”

พร้อมกับกล่าว พรานใหญ่ล้วงมือเข้าไปในถุงหนังซึ่งใช้

บรรจุแผนที่ลายแทง ทั้งต้นฉบับจริงอันเขียนด้วยหนังโดยฝีมือของเจ้าของลายแทง ซึ่งมีชีวิตอยู่เมื่อ 400 ปีก่อน และฉบับจำลองถ่ายทอด ซึ่งขณะนี้กางแผ่อยู่ตรงหน้า หยิบลายแทงฉบับเดิมออกมาคลี่เปรียบเทียบเคียงกัน แล้วส่งเอกสารชิ้นหนึ่งให้เชษฐา ซึ่งมีข้อความภาษาพม่า และภาษาไทยที่แปลไว้เรียบ-ร้อยแล้ว ชี้ให้ดูตรงข้อความคำแปลตอนหนึ่ง หัวหน้าคณะขมวดคิ้วจ้อง แล้วอ่านให้ทุกคนที่กำลังสนใจจ้องตาไม่กะพริบฟังดัง ๆ ว่า

"ขอให้ท่านที่มาตามลายแทงนี้ จงขึ้นไปสงบใจรอคอยอยู่บนยอดเนินพระจันทร์ ณ วันขึ้นห้าค่ำเดือนสิบสอง ปิ่นพระศิวะฉายแสงเรืองรองขึ้นเมื่อใดถันพระอุมาเทวีจะปรากฏให้เห็น จงบ่ายทิศมุ่งตรงขึ้นระหว่างกึ่งกลางร่องพระอุระ แล้วตัดขึ้นสู่ปลายยอดถันซีกซ้าย ผิดจากกาลเวลาดังกล่าวนี้แล้วไซร้จะไม่มีผู้ใดค้นหาทางได้พบเลย จนกว่าวันขึ้นห้าค่ำเดือนสิบสองวกเวียนมาถึงอีกครั้ง..."

ความเงียบปกคลุมขึ้นอีกครั้ง เชษฐาเม้มริมฝีปาก เหลือบตาขึ้นมองหน้ารพินทร์ แล้วเปลี่ยนสายตาไปจับอยู่ยังแผนที่ทั้งสองแผ่นทั้งฉบับจริง ซึ่งดูพร่าเลือนลึกลับเต็มไปด้วยอักขระละเอียดยิบ และฉบับคัดลอกถ่ายทอดซึ่งสะอาดตาเห็นได้แจ่มชัดกว่า พลางชี้นิ้วไปวนอยู่ยังตำแหน่งที่รพินทร์กากบาทไว้

"ที่นี่!..."

อดีตท่านทูตทหารบกเอ่ยเสียงหนัก ๆ

"แล้วก็ วันขึ้นห้าค่ำเดือนสิบสอง...ฮือม์! มันเป็นปริศนา

ที่จะต้องขบคิดกันจริงๆ แหละ ผู้กอง ทำไมถึงจะต้องเป็นวันนี้ ซึ่งมีเพียงวันเดียวในรอบปีด้วย มันหมายถึงว่า เราจะต้องขึ้นไปอยู่บนเนินลูกนี้ตามวันเวลาที่ลายแทงกำหนดไว้ แล้วก็ตีปริศนาของประโยคที่ว่า **'ปิ่นพระศิวะฉายแสงเรืองรองขึ้นเมื่อใด ถันพระอุมาเทวีจะปรากฏให้เห็น'** เช่นนั้นรึ ปิ่นพระศิวะคืออะไรอยู่ที่ไหน แล้วจะฉายแสงอย่างใดเราถึงจะมองเห็น 'ถันพระอุมา' อันเปรียบเสมือนปากทวารทางเข้า"

"คนตายไป 400 ปี เล่นตลกอะไรเข้าให้แล้วกระมัง"

ไชยยันต์เอ่ยขึ้นเป็นประโยคแรก

"ข้อความที่ว่า 'ปิ่นพระศิวะ ฉายแสงเรืองรองขึ้นเมื่อใด ถันพระอุมาเทวีจะปรากฏให้เห็น' มันเป็น 'ใบ้หวย' กันชัดๆ ถ้าเราหาปิ่นพระศิวะอย่างว่านี่ไม่พบ ค้นหาถันพระอุมาไม่เจอ ก็สวัสดี! หาทางขึ้นช่องเขาไม่ถูก ไม่มีข้อความคำอธิบายใดๆ ที่ชัดเจนกว่านี้หรือผู้กอง?"

"ไม่มีครับ"

รพินทร์ตอบพร้อมกับสั่นศีรษะช้าๆ

"เอ! ทำท่าจะยุ่งละซินี่ คุณไม่ได้บอกพวกเราแต่แรกเลยว่า ปลายทางครั้งสุดท้ายของลายแทง มันจะมาจบสิ้นลงกับปริศนาใบ้หวยอันพิลึกกึกกือแบบนี้"

"ถูกแล้วครับ ผมไม่ได้บอกไว้แต่แรกสำหรับความพิสดารโดยละเอียดของลายแทงฉบับนี้ เพราะเพียงแต่ดูกันคร่าวๆ ทุกท่านที่ร่วมกันอยู่ที่นี่ ก็ไม่มีใครเชื่ออยู่แล้ว เห็นว่าเป็นสิ่งโคม-ลอย เหลวไหลที่สุด ผมเองก็คิดเช่นนั้นเหมือนกัน แต่แล้วผลที่สุด ความจำเป็นในการที่จะต้องติดตามคุณชายอนุชาซึ่งมุ่ง

หน้าไปก่อน ยังดินแดนเดียวกับลายแทงฉบับนี้ชี้บอกไว้ ทำให้เราต้องจำใจยึดถือเส้นทางของลายแทงฉบับนี้เป็นเครื่องคลำทางมาตลอด ระยะต้นของการเดินทางนั้นผมเห็นว่ามันยังห่างไกลต่อจดหมายและความหวังนัก จึงยังไม่อยากจะบอกอะไรให้ยุ่งยากรกใจ แต่เดี๋ยวนี้เราผ่านล่วงเข้ามากว่าครึ่งทางแล้วจึงตัดสินใจว่า ควรจะให้พวกเรารับทราบไว้ พร้อมทั้งปรึกษาหารือกันด้วย และเรื่องนี้ผมก็ได้เรียนให้คุณชายทราบเลาๆ ไว้แล้วเมื่อตอนเย็น สำหรับผมเองกล้ารับรองว่าผมจะนำไปจนถึง 'เนินพระจันทร์' ตามที่ระบุไว้ในแผนที่ลายแทงนี่ได้อย่างถูกต้อง แต่ก็ไม่แน่ใจต่อประโยคที่ลายแทงกล่าวไว้เป็นปริศนาให้คิดตีความว่าผมจะคลี่คลายรหัสนี้ออกหรือไม่ ลายแทงบอกไว้ด้วยประโยคข้อความเช่นนั้น ไม่ได้บอกไว้ด้วยการแสดงโดยแผนที่"

"แล้วไหนคุณเคยบอกว่า คุณคัดลอกข้อความบางตอนในลายแทงฉบับนี้ มอบให้หนานอิน เพื่อฝากไปให้พี่กลางตอนที่พบกันที่โป่งกระทิงไม่ใช่หรือ ฉันยังจำได้แม่นยำจนกระทั่งเดี๋ยวนี้ คุณเขียนว่า **'ขอให้ท่านผู้ที่มาตามลายแทงนี้จงพยายามฝ่าความทุรกันดารของ 'ถันพระอุมา' ทางเบื้องซ้ายจนบรรลุถึงยอดแห่งขุนเขาลูกนี้ ทางด้านเหนือของมัน จะเป็นถนนราบเรียบกว้างใหญ่ ที่พระศิวะได้สร้างไว้ จากนั้นเป็นเวลาสามวันในการเดินทางตามถนนสายนั้น ก็จะบรรลุถึงมหาปราสาทของพระอุมาเทวี'"**

ดารินกล่าวขึ้นบ้างโดยเร็ว

จอมพรานก้มศีรษะลงอีกครั้ง

"ครับ ผมเขียนข้อความเช่นนั้นฝากไปให้จริง เป็นการคัดลอกจากข้อความท้ายสุดของลายแทงฉบับนี้ แต่นั่นมันหมาย

[WBSWS:OIJ]

ถึงว่า ผู้ใดก็ตามที่จะไต่ยอดเขาซึ่งลายแทงระบุไว้ว่า ‘ถันพระอุ-มาซีกซ้าย’ ก็จะต้องพบทางเข้าเสียก่อนโดยปริศนาที่กล่าวไว้แล้ว แต่ข้อความของปริศนาผมไม่ได้เขียนบอกลงไปในโน้ตฉบับนั้นด้วย เพราะเห็นว่าไม่จำเป็น คณชายอนชากับหนานอินอาจใช้แผนที่คนละฉบับกับของเรา ในการเดินทางครั้งนั้น และมีสู่ทางตัดเทือกเขาพระศิวะได้ถูกต้องแม่นยำกว่าเราก็ได้ ที่บอกไป ก็เพียงแต่แนะแนวทางบั้นปลายให้เท่านั้นว่าเมื่อตัดเทือกเขาพระ-ศิวะได้สำเร็จ ให้มุ่งเข้าหาถนนสายใหญ่เพื่อจะนำไปสู่แหล่งขุมเพชร ซึ่งในลายแทงฉบับของมังมหานรธา เรียกว่า ‘ปราสาท-พระอุมา’...”

“ฉันว่า ปัญหาอื่นใดเอาไว้ทีหลังดีกว่า”

มาเรีย ฮอฟมัน กล่าวขึ้นเป็นคนสุดท้าย ภายหลังจากนิ่งฟังเงียบ ๆ มาโดยตลอด

“ปัญหาแรกก็คือ วันขึ้นห้าค่ำ เดือนสิบสอง ตามที่ลาย-แทงระบุห่างจากวันเวลานี้เท่าไหร่ มันจะพอดีหรือใกล้เคียงกันหรือไม่ กับการเดินทางไปให้ถึงตำแหน่งนั้นของเรา”

“จริงด้วย!”

เชษฐาลืมตาโพลง ร้องขึ้นอย่างร้อนรน พลางหันไปทางไชยยันต์สั่งเร็วปรื๋อว่า

“ไชยยันต์ เช็กดูตามปฏิทินซิ”

อดีตนายทหารปืนใหญ่ เผ่นหวือไปที่ย่ามหลังส่วนตัวของเขายังบริเวณที่นอน รื้อค้นอะไรอยู่ครู่หนึ่ง ก็ถือสมุดไดอารี่ประจำตัว อันมีปฏิทินบอกวันเวลาโดยละเอียด โดดกลับเข้ามา

“ห้าค่ำ เดือนสิบสอง ตรงกับวันอังคารที่ 3 พฤศจิกายน สำหรับวันนี้ เป็นวันอาทิตย์ที่ 11 ตุลาคม เหลือระยะเวลาอีก 23 วัน”

เชษฐาเลิกแขนเสื้อแจ็กเกต ตรวจสอบดกับวันที่ซึ่งมีปรากฏอยู่ในนาฬิกาเดินป่าของเขาทันที นิ่งหรี่ตาคำนวณอยู่อึดใจ ก็บอกว่า

“ใช่! ถ้าจะนับจากวันนี้ไป ก็อีก 23 วัน ก็จะถึงวันที่ 3 เดือนหน้าพอดี ว่าแต่ดูให้แน่ซิ ไชยยันต์ วันที่ 3 ตรงกับวันขึ้นห้าค่ำแน่หรือ”

ไชยยันต์ส่งสมุดไดอารีไปให้เพื่อนของเขา เชษฐารับไปดูแล้วส่งต่อให้รพินทร์

“ใช่แน่ ตรงกับวันอังคารที่ 3 เดือนหน้า เหลือเวลาอีก 23 วันเท่านั้น”

“ถ้างั้นก็แปลว่า ภายใน 23 วันข้างหน้านี่แหละครับ เราจะต้องพยายามเดินทางไปให้ถึงเนินพระจันทร์ ช้ากว่านั้นไม่ได้”

“แน่ใจหรือ ไพรวัลย์ ว่าเราจะไปถึงตามกำหนดเวลาเพียง 23 วันข้างหน้านี้?” มาเรียถาม

“ความจริง เรามีเวลาเพียง 22 วันเท่านั้น พรุ่งนี้นับไม่ได้ เพราะเราจะพักกันที่นี่อยู่อีกวันหนึ่ง เริ่มออกเดินทางแท้จริงในวันมะรืน แต่ผมเชื่อว่าเราจะต้องไปถึงตำแหน่งนี้ก่อนกำหนดหรืออย่างช้าที่สุดก็จะต้องพอดีกัน จะอย่างไรเสียก็ต้องพยายาม”

ดารินจ้องหน้าเขาเขม็ง

“ฉันสงสัยเหลือเกิน...”

หล่อนเน้นเสียงจริงจัง

"นี่คุณมีการคำนวณไว้ตั้งแต่ต้นขณะที่เราเริ่มออกเดินทางจากหนองน้ำแห้งหรือเปล่า คุณไม่ได้แย้มพรายอะไรให้พวกเรารู้ในเรื่องกำหนดเวลา ซึ่งจะต้องตายตัวแน่นอนมาก่อนเลย"

จอมพรานยักไหล่ ยิ้มออกมานิดหนึ่ง

"แน่นอนครับ คุณหญิง เมื่อผมตกลงรับจ้างนำทางในครั้งนี้ผมได้กำหนดเวลาไว้พร้อมแล้ว ขณะที่เราเริ่มต้นออกเดินทางจากหนองน้ำแห้ง ผมเห็นว่ามีเวลาเหลืออยู่ถึง 3 เดือนเศษกว่าจะถึงกำหนดเวลาตามที่ลายแทงระบุไว้ ระยะเวลา 3 เดือนเศษนั้น ผมมีเผื่อไว้ให้พร้อมสำหรับการเสียเวลาอื่นๆ สารพัดชนิดเท่าที่จะมีได้ ไม่ว่าการเดินถ่วงเวลาเพื่อการล่าสัตว์ หรือการเถลไถลออกนอกทางเท่าที่อาจเกิดขึ้นได้ คำนวณเผื่อไว้ให้เดือนครึ่งด้วยซ้ำ ระยะเวลาที่คณะของคุณหญิงมาว่าจ้างผมมันได้จังหวะช่วงเวลาอันควรแก่การเดินทางพอดีถ้ามันล่วงหน้ามาก่อนเป็นเวลานานเกินไป เป็นต้นว่ามาว่าจ้างผมเมื่อตอนต้นๆ ปี ผมก็อาจต้องขอผลัดระยะเวลาเดินทาง โดยรอให้กระชั้นใกล้กำหนด ตามที่ระบุไว้ในลายแทงเสียก่อน เพราะมิฉะนั้นจะไม่ได้เวลาพอเหมาะพอดี และเสียเวลาไปเปล่าๆ ทั้งๆ ที่ผมเองก็มิได้เชื่อถือหรือศรัทธาในลายแทงในฉบับนี้นัก แต่ก็อยากจะถือเคล็ดอยู่เหมือนกันว่า ในเมื่อเรายึดลายแทงฉบับนี้เป็นเครื่องนำทาง เราก็ควรจะยึดถือคำสั่งทุกชนิด ที่ระบุไว้ในลายแทงเป็นข้อควรปฏิบัติด้วย"

"ลึกลับ! ปิดบังอมพะนำไว้นานเหลือเกิน! คุณควรจะบอกให้พวกเรารู้ความจริงโดยตลอด ตั้งแต่เริ่มออกเดินทางแล้วมีอย่างหรือเพิ่งจะมาบอกความจริงเอาเดี๋ยวนี้"

[WBSWS:OM]

นักมานุษยวิทยาสาวร้องแหลมออกมา ทั้งฉุนและประหลาดใจปะปนกัน จนบอกไม่ถูก

เชษฐาและไชยยันต์เองก็งงและแปลกใจในข้อนี้ไม่น้อยเหมือนกัน

“ผมบอกแล้วยังไงเล่าครับว่า ผมมองไม่เห็นความจำเป็นอะไรที่จะต้องบอกให้ทราบล่วงหน้าเสียในครั้งนั้น ขืนบอกไปก็มากเรื่องยาวความไปเปล่าๆ ปัญหาสารพัดมันจะเกิดขึ้น สำคัญที่สุดก็คือ เมื่อคณะของคุณหญิงตกลงใจแน่วแน่ขอร้องว่าจ้างให้ผมนำทางมา ผมก็ปฏิบัติหน้าที่คนนำทางอย่างดีที่สุด ในฐานะมัคคุเทศก์ ผมย่อมตระเตรียมแผนการนำทางไว้พร้อมสรรพอยู่กับตนเอง แล้วรับผิดชอบเต็มที่ ปัญหามันมีอยู่มากมาย เราจะร่วมกันพิจารณาคลี่คลายเป็นเปลาะๆไป และเฉพาะหน้าที่เกิดขึ้นเท่านั้น”

คำตอบเรียบๆ มาจากคนหน้าตายเลือดเย็น ซึ่งดารินอยากจะแล่นเข้าไปจับตัวเขย่าเสียให้สมโกรธ ถ้าไม่ติดขัดใครต่อใครที่อยู่ด้วยในขณะนี้

“อย่ามัวเถียงกันอยู่ในเรื่องที่ไม่เป็นเรื่องหน่อยเลย...”

เชษฐาพูดมาเสียงขุ่นๆ

“เป็นอันว่าเรารู้กำหนดแน่นอนแล้วว่า เรามีเวลาเหลืออยู่อีกเพียง 23 วันเท่านั้น ที่จะไปให้ถึงเนินพระจันทร์ลูกนี้ ถ้าหากว่าเราจะถือตามคำสั่งของลายแทงเป็นหลัก มาช่วยกันคิดดีกว่า ว่ามีอะไรเป็นปริศนาแฝงอยู่ในคำสั่งของลายแทงนี่ ทำไมมังมหานรธาจึงบอกไว้เช่นนั้น”

ทุกคนเงียบงันกันไปอีกวาระหนึ่ง

“มันก็น่าจะมีอะไรเป็นพิเศษนะ สำหรับวันนั้น...”

ในที่สุด ไชยยันต์ก็พึมพำขึ้นเบา ๆ เหมือนจะกล่าวกับตนเอง

“ขึ้นห้าค่ำ แล้วก็เดือนสิบสอง...ข้อแรกที่เราควรคำนึงถึงก็คือมันกำลังจะย่างเข้าฤดูหนาวแล้ว และบนยอดเขาสูงแบบนี้ให้ตายเถอะ! มันคงจะหนาวเย็นชนิดแทบแข็งตายทีเดียว”

“ไหน ขอให้ฉันดูข้อความที่แปลเป็นภาษาไทยจากเอก-สารฉบับนั้นหน่อยซิ”

ดารินกล่าวเคร่งขรึมกับพรานใหญ่ รพินทร์ส่งฉบับคำแปลมาให้หล่อนรับไปพิจารณานิ่งไปครู่ใหญ่ มาเรียชะโงกหน้าเข้ามาด้วย หล่อนไม่อาจเข้าใจภาษาไทยที่แปลไว้ได้ แต่ก็พอจะอ่านภาษาพม่าออก ทั้งสองสาวต่างภาษาซุบซิบหารืออะไรกันเองเบา ๆ ครั้นแล้วอึดใจนั้นเองนักมานุษยวิทยาสาว ก็เงยหน้าขึ้นอย่างสะดุดเข้ากับความคิดอะไรชนิดหนึ่ง ซึ่งแล่นปราดขึ้นสู่สมองอย่างกะทันหัน

“เดี๋ยว! ฉันเองก็ไม่ชำนาญในทางจันทรคติเสียด้วย ใครจะบอกได้บ้างไหมว่า พระจันทร์ข้างขึ้นขนาด 5 ค่ำ มีสัณฐานรูปทรงสักขนาดไหนได้ ก็พอจะรู้อยู่หรอกว่า มันเป็นรูปเสี้ยวหงายขึ้น แต่จะเสี้ยวสักขนาดไหน”

เชษฐา ไชยยันต์ และรพินทร์มองหน้ากันเองอย่างงง ๆ ในคำถามแบบไม่มีปี่มีขลุ่ยของหมอดาริน

“มันเกี่ยวข้องอะไรกันหรือ น้อย?”

พี่ชายถามมา

“เอาเถอะค่ะ ประเดี๋ยวน้อยจะบอกให้ อยากรู้เท่านั้น

ว่าเดือนขนาดขึ้นห้าค่ำรูปร่างอย่างไร ไชยยันต์เธอมีปฏิทินไม่ใช่หรือ มีภาพพระจันทร์ห้าค่ำเขียนไว้ให้ดูหรือเปล่า?”

หล่อนพูดโดยเร็ว

“ไม่จำเป็นจะต้องดูในปฏิทินหรอก ฉันก็บอกให้ได้นี่... เดือนขนาดห้าค่ำมีสัณฐานอย่างนี้ เป็นรูปเว้าเสี้ยว ลักษณะคล้าย ๆ เคียวเกี่ยวข้าว”

พร้อมกับพูด อดีตนายทหารปืนใหญ่ใช้ปลายมีดพับขีดลงกับพื้นดินตรงหน้า เป็นรูปพระจันทร์เสี้ยวให้ดู ดารินตาเป็นประกายกัดริมฝีปากแน่น

“ถ้างั้น น้อยก็พอจะมองเห็นข้อเฉลยเลา ๆ ของคำว่า ‘ปิ่นพระศิวะ’ แล้วละค่ะ พี่ใหญ่...”

“ข้อเฉลยยังไง?”

เพื่อนชายชิงถามขึ้นเสียก่อนอย่างประหลาดใจเต็มที่ในถ้อยคำของดาริน ส่วนเชษฐากับรพินทร์ ยังคงขมวดคิ้วงงอยู่เช่นนั้น

“ขอให้เราพิจารณาคำว่า ‘ปิ่นพระศิวะ’ ที่บอกไว้ในลาย-แทงนี่ ไชยยันต์ พี่ใหญ่ แล้วก็นายพรานรพินทร์ ทั้งสามคนไม่เคยรู้มาก่อนบ้างเลยหรือว่า ปิ่นพระศิวะ น่ะรูปร่างเป็นอย่างไร”

“ปิ่นมันก็เป็นแท่งยาว ๆ สำหรับปักผมน่ะซิ เหมือน ๆ กับปิ่นที่ปักหัวจุกของเด็กน่ะ”

ไชยยันต์พูดงง ๆ ส่วนรพินทร์ ไพรวัลย์ ตอบอย่างสงบว่า

“ผมไม่เคยมีความรู้หรือสนใจพวกเทพเจ้าในลัทธิฮินดูมาก่อนเลย พระศิวะ พระนารายณ์ หรือพระอุมา อะไรเหล่านี้ ก็แค่ได้ยินแต่ชื่อคุ้น ๆ เท่านั้น ไม่เคยเรียนวรรณคดีทางภารต”

แต่เชษฐา วราฤทธิ์ ตามทันความคิดของน้องสาวได้ในบัดนั้นพยักหน้าช้าๆ ตาทั้งสองสว่างวาวขึ้น

“พี่พอจะเข้าใจ และนึกออกเดี๋ยวนี้เอง น้อยคงหมายถึงพระจันทร์ขึ้นห้าค่ำ คือ ‘ปิ่นพระศิวะ’ กระมัง ลักษณะของมันเป็นรูปเคียวหรือเดือนเสี้ยว ซึ่งลัทธิทางเทพเจ้าของฮินดูถือว่าแทนปิ่นของพระศิวะเจ้า”

“จะเป็นไปได้ไหมล่ะคะ ถ้าความหมายของปริศนาจะแทนเช่นนั้น?” น้องสาวกลับย้อนมาโดยเร็ว แล้วต่อไปว่า “มีคำพูดหรือคำกล่าวที่น้อยอ่านค้นพบอยู่บ่อยครั้งที่สุด เมื่อวรรณคดีของภารตเอ่ยถึงพระศิวะว่า พระผู้ทรงจันทร์ครึ่งเสี้ยวเป็นปิ่น เมื่อเรามาพิจารณากันถึงประโยคเปรียบเทียบชนิดนี้ความหมายของคำแปลรหัสของมังมหานรธาก็น่าจะเด่นชัดขึ้นมาอีก และความจริงนั้นตามทรรศนะคติของพวกฮินดู ก็ถือว่าปิ่นพระศิวะ คือจันทร์เสี้ยวนั่นเอง”

ไชยยันต์ซอยเปลือกตาถี่ๆ หันขวับไปทางรพินทร์

“เดี๋ยวๆๆๆ ผมก็เพิ่งจะนึกออกเอาเดี๋ยวนี้เหมือนกัน เคยเห็นรูปวาดพระศิวะของพวกอินเดีย ที่ไหนสักแห่งหนึ่งก็จำไม่ได้แล้ว มีพระจันทร์ครึ่งเสี้ยวแตะติดอยู่กับมุ่นผมจริงตามที่น้อยว่า แต่ผมไม่เคยคิดว่านั่นจะหมายถึงปิ่น ตอนที่เห็นก็ยังคิดๆ อยู่ในใจเหมือนกันว่า ทำไมบนเศียรของเทวรูปพระศิวะถึงต้องมีจันทร์เสี้ยวลอยติดอยู่ด้วยเช่นนั้น เพิ่งจะมารู้ความจริงตอนที่น้อยบอกนี่เอง”

“ถ้างั้น เราก็น่าจะแปลปริศนาเปลาะแรกออกมาได้แล้วอย่างที่คุณหญิงว่า...”

จอมพรานพูดแผ่วเบา สีหน้าอันเครียดเคร่งเริ่มมีแววแจ่มใสขึ้น

“พระจันทร์เสี้ยวของคืนห้าค่ำเดือนสิบสอง ฉายแสงเรืองรองขึ้นเมื่อใด ถันพระอุมาเทวีจะปรากฏให้เห็น...เช่นนั้นใช่ไหมครับ คุณหญิง?”

นักมานุษยวิทยาสาวยังไม่มีอาการที่แสดงว่าปรุโปร่งเต็มไปด้วยความหวังนัก เค้าหน้ายังกอปรไปด้วยความยุ่งยากหนักใจ ยกมือขึ้นจับสันจมูกในท่าใช้ความคิดหนัก

“ข้อนั้นน่ะ คงจะแน่นอนแล้ว กาลเวลาทั้งหลายมันจะรออยู่ตรงจังหวะที่พระจันทร์เสี้ยวส่องแสงขึ้น แต่ถันพระอุมาล่ะ เราจะต้องตีความต่อไป”

“ข้อนี้ พี่คิดว่าคงหมายถึง ลักษณะยอดเขาสองลูกแฝดติดกันซึ่งจะทำให้มองเห็นเป็นภาพคล้ายหน้าอกของผู้หญิง ในลักษณะนอนหงายกระมัง เมื่อพระจันทร์ขึ้น เราจะมองเห็นทิวเขาที่ล้อมรอบด้านเหล่านี้ ทิศใดทิศหนึ่งมีลักษณะอย่างว่าคำสั่งของลายแทง ให้เราตัดตรงเข้าไปในกึ่งกลางระหว่างภูเขารูปเต้าถันทั้งสอง แล้วให้ไต่ขึ้นสู่ซีกซ้าย จนขึ้นถึงปลายยอดสูงสุด”

เชษฐาได้ความคิดในทันทีนั้น บอกมาด้วยน้ำเสียงกระตือรือร้นตื่นเต้น พลางชี้มืออธิบายลงไปในแผนที่ลายแทง

“ช่วยกันคิดให้รอบคอยที่สุดนะ ถ้าพลาดแม้แต่นิดเดียวแผนการทั้งหลายแหล่ล้มเหลวหมด...”

สหายของเขาเอ่ยขึ้นต่ำๆ อย่างยังไม่สู้จะวางใจอะไรนัก

“ภูเขาที่จะเป็นรูปนมผู้หญิงนั้น พระจันทร์จะขึ้นหรือไม่

WBSWS:01

ขึ้น ถ้าจะมองเห็นเป็นสัณฐานอย่างว่านั้น มันก็ต้องมองเห็นอยู่แล้ววันยังค่ำ ยิ่งในตอนกลางวันซึ่งมีแสงสว่างจากดวงอาทิตย์ก็น่าจะทำให้เห็นชัดขึ้นเสียอีก ข้อความที่แฝงซ่อนอยู่ในปริศนามันคงไม่ง่ายเหมือนอย่างที่เราคิดก็ได้"

คำแย้งให้ข้อคิดของอดีตนายทหารปืนใหญ่ ทำให้ต่างอึ้งกันไปอีก ทุกคนจมอยู่ในห้วงไตร่ตรอง ทุกเซลล์ในสมองทำงานเต็มที่

"ฉันแปลกใจเหลือเกิน คนเขียนลายแทงจะบอกกันให้ชัดๆ ตรงๆ ไม่ได้หรือ ทำไมถึงต้องแฝงเงื่อนงำลึกลับไว้เช่นนี้ด้วย อย่าว่าแต่อื่นใดเลย ขนาดเราเดินทางกันมานี่ก็ฝ่าความทุรกันดารลำบากยากแค้นกันแทบจะเอาชีวิตไม่รอดแล้ว พอมาถึงเป้าหมายสุดท้าย ยังจะต้องเผชิญกับปัญหาที่ต้องขบคิดอีก"

มาเรียบ่นขึ้นอย่างหัวเสีย แล้วสบถอะไรพึมพำออกมาเป็นภาษาเยอรมัน

"ผมคิดว่ามีเหตุผลพอสมควรเหมือนกัน ที่ผู้เขียนลาย-แทง เขียนเอาไว้ในลักษณะปริศนาเช่นนี้..."

ผู้กล่าวอย่างสุขุม และเป็นผู้เดียวที่รอบคอบมองเห็นโลกทัศน์กว้างขวางที่สุด-คือ อดีตท่านทูตทหารบกหัวหน้าคณะ

"ข้อหนึ่ง เราต้องไม่ลืมว่า ผู้เขียน-คือมังมหานรธา เป็นคนในสมัยก่อน มีชีวิตอยู่เมื่อ 400 กว่าปีมาแล้ว เขาจะต้องเป็นบุคคลที่มีปัญญาและปรีชาเฉียบแหลมทีเดียว ในการเดิน-ทางไปพบกับขุมมหาสมบัติเข้า และคนโบราณก็ชอบทิ้งมรดกใดๆ ไว้ให้แก่คนรุ่นหลังในลักษณะปริศนา ซึ่งจะต้องใช้ปัญญา

แก้ไข แสวงหาเอาเอง เป็นการหยั่งบุญบารมีหรือวาสนาว่าคนที่จะใช้ลายแทงอันเป็นมรดกตกทอดของเขานั้น มีปัญญาที่จะอ่านความนัยได้ออกหรือไม่ ประการที่สอง...จากจดหมายเหตุของเจ้าของลายแทงเอง ที่รพินทร์เอาให้พวกเราดแต่แรกรู้สึกว่ามังมหานรธามีเจตนาโดยตรงที่จะให้ลายแทงซึ่งตนเขียนขึ้นนั้นตกไปถึงพระหัตถ์ของพระเจ้ากรุงหงสาวดีในยุคนั้น เพื่อให้เสด็จกรีธาทัพมาค้นหาแหล่งสมบัตินี้ และเมื่อเขียนลายแทงเพื่อกำหนดเส้นทางให้แก่ชนชั้นมหากษัตริย์ ผู้เขียนก็อาจทด-สอบหยั่งบุญบารมีของกษัตริย์องค์นั้นด้วยว่า ภูมิปัญญาจะถึงขั้นที่ได้ครองมหาสมบัติหรือไม่ จึงเขียนออกมาในรูปปริศนาให้ต้องตีความแก้ไขเอาเอง แทนที่จะเขียนบอกไว้ให้ชัดแจ้งสะดวกดายเกินไป เจ้าของลายแทงไม่ใช่คนโง่เลย เขาวางมาตรการของบุคคลที่มาตามลายแทงของเขาไว้พร้อมเสร็จ เพราะฉะนั้นพวกเราถึงได้มางงอับจนต่อปริศนาของเขาอยู่เช่นนั้น”

“ฮือม์ เห็นจะจริงอย่างแกว่าแฮะ เชษฐา อีตามังมหา-นรธานี่แกเค็มจริงๆ”

ไชยยันต์เอามือจับคาง พึมพำออกมาเบาๆ อย่างเห็นด้วย

“ถ้าเช่นนั้นเราก็เห็นจะต้องตั้งสมมติฐานในข้อเฉลยปริศนาต่อไปและทดลองดูให้หมดทุกแง่ทุกมุม เท่าที่เราคิดว่า มันควรจะเป็นไปได้...”

มาเรียว่า หยิบท่อนฟืนเล็กๆ โยนเข้าไปในกองไฟอย่างปราศจากความหมายและตาจับนิ่งอยู่ที่นั่น

“สมมติฐานข้อแรกของฉันที่เสนอให้รับฟังก็คือมาคิดกัน

ดูว่ามันจะเป็นไปได้หรือไม่ ในกรณีที่เกี่ยวกับปรากฏการณ์ทางธรรมชาติ”

“ปรากฏการณ์ทางธรรมชาติยังไง?”

อีกสามคน ยกเว้นรพินทร์ผู้นิ่งขรึม ถามมาพร้อมกัน

“ขอให้เราพิจารณาในแง่ที่ว่าเหตุใดเจ้าของลายแทงจึงกำหนดไว้ให้เพียงวันเดียวในรอบปี มันจะต้องมีความหมายแท้จริง และแน่นอนของมันอยู่ในวันเวลาดังกล่าวนี้ด้วย พระจันทร์เสี้ยวที่น้อยบอกว่าแทนปิ่นพระศิวะนั้น จำเป็นอะไรที่จะต้องเป็นพระจันทร์วันขึ้นห้าค่ำโดยเฉพาะเท่านั้น ถึงสี่ค่ำหรือหกค่ำ มันก็เป็นรูปเสี้ยวพอจะอนุโลมแทนปิ่นพระศิวะได้เหมือนกัน แต่ ‘ปิ่นพระศิวะ’ ของมังมหานรธาในคืนขึ้น 5 ค่ำ มันอาจทำปรากฏการณ์ทางธรรมชาติอะไรขึ้นมาก็ได้โดยอาศัยภูมิประเทศบรรยากาศและสิ่งแวดล้อมตามกาลเวลาที่เหมาะเจาะคล้องจองกันขึ้นอย่างพอดิบพอดี”

“ผมยังมองอะไรไม่เห็นนัก ที่คุณพูด”

พรานใหญ่เอ่ยขึ้น

“ขณะนี้ เรายังไปไม่ถึงตำแหน่งนั้น ไพรวัลย์ แต่ในการคะเนของฉัน...”

ว่าแล้ว มาเรียก็เอานิ้วสำรวจไล่ไปตามแผนที่ในลายแทงและมาหยุดนิ่งอยู่ที่เป้าหมายเนินพระจันทร์

“เมื่อเรามาถึงที่นี่...‘เมาท์ ออฟ ลูเนอร์’ หรือเนินพระ-จันทร์นี่ ฉันคิดว่าเราคงอยู่บนระดับที่สูงลิบ เหนือกว่าภูมิ-ประเทศบางแห่งที่เราผ่านมาแล้ว เพราะเส้นทางเดินของเราจะต้องไต่สูงขึ้นไปเป็นลำดับ ฉันเข้าใจถูกไหม?”

"ถูกต้อง เราต้องไต่ขึ้นสูงไปเรื่อย ๆ"

"เพราะฉะนั้น ภูมิประเทศและสิ่งแวดล้อมมันอาจมีคุณลักษณะพิเศษของตัวมันเองโดยเฉพาะ อากาศที่แสนจะหนาวเย็นจนเกือบถึงจุดน้ำแข็ง...หมอกที่อาจลงจัด...อาจมีสโนว์...ซึ่งเมื่อมาประกอบได้เวลากับตอนที่พระจันทร์ห้าค่ำขึ้นปรากฏบนท้องฟ้า มันอาจทำปรากฏการณ์กับภูมิประเทศแวดล้อมกับที่เราอนุมานไว้นี่ ช่วยให้แลเห็นเป็นภาพอย่างที่ลายแทงบอกไว้ก็ได้...ภาพที่เกิดจากเงาสะท้อนหรืออะไรสักอย่างหนึ่ง ที่เรายังไม่สามารถจะเดาถูกได้ในขณะนี้"

ทุกคนคิดตามคำพูดของหล่อน แล้วเชษฐาก็พูดเบา ๆ ขึ้นว่า

"มันอาจเป็นไปได้อย่างที่เมย์ว่านี่เหมือนกัน คำตอบทั้งหลายแหล่มันจะมาถึง ก็ต่อเมื่อเราไปถึงเนินพระจันทร์นี่แล้วก็ขึ้นไปรอคอยอยู่บนนั้นตามคำสั่งของลายแทง จนกระทั่งพระจันทร์ฉายแสงขึ้น"

"หรือมิฉะนั้น ก็อาจไม่ได้เห็นอะไรเลย สักอย่างเดียว!"

ไชยยันต์ว่า

"คำบอกเล่าอันเป็นปริศนาที่ปรากฏอยู่ในลายแทงเลื่อน–ลอยเกินไปไม่สามารถจะกำหนดให้เรารู้ได้แน่ว่าอะไรเป็นอะไร"

"ตรวจสอบดูอีกครั้งซิ วันที่ 3 เดือนหน้า พระจันทร์เริ่มขึ้นเวลาเท่าไหร่ ตกเมื่อไหร่?"

หัวหน้าคณะพูดโดยเร็ว

ไชยยันต์ตรวจดูในปฏิทิน ซึ่งบอกไว้อย่างชัดแจ้งทั้งทางสุริยคติและจันทรคติของเขาอีกครั้ง

“เดือนขึ้นประมาณ 4 โมงเย็น กับอีก 40 นาที ตกในราวหลังเที่ยงคืนเล็กน้อย”

“ถ้างั้น พอหมดแสงตะวัน พระจันทร์ก็จะลอยอยู่เกือบกลางฟ้าพอดี” ดารินว่า

“เราผ่านปัญหานี้ไปก่อน เพราะมันเป็นปัญหาขั้นสุดท้ายที่เราจะต้องไปหาทางคลี่คลายอีกครั้งเมื่อถึงที่นั่นแล้ว ปัญหาเฉพาะหน้าในขณะนี้ก็คือ ขณะนี้เราอยู่ที่ไหนของลายแทง แยกออกไปในทางทิศใดกี่ดีกรีแล้ว และจะเข้าเส้นทางได้ถูกต้องเมื่อไหร่ เหลือระยะอีกเท่าไหร่?”

ไชยยันต์พูด ขณะที่จ้องเขม็งลงไปบนแผนที่ซึ่งกางอยู่เบื้องหน้าของทุกคน แต่เขามองมันอย่างเลื่อนลอย ไม่สามารถจะเข้าใจอะไรได้ทั้งสิ้น

พรานใหญ่ขยับตัวประสานมือเข้าหากัน แล้วดัดนิ้วลั่นกราวอย่างเมื่อยขบ ทุกคนแลมาที่เขาเป็นตาเดียวระหว่างที่เขายังนั่งนิ่งอยู่เหมือนจะมองหาคำตอบให้ดีที่สุดนั้น ดารินก็เอ่ยซ้ำมาว่า

“ขั้นแรก เราควรต้องรู้เสียก่อนด้วยว่า แงซายแยกหายไปจากเราเป็นเวลากี่วัน จนกระทั่งเราได้ตัวมาในวันนี้ที่นี่ ตลอดระยะเวลาที่เขาหายไป และเราได้ออกติดตาม ทิศทางเดินของเราบ่ายเบี่ยงไปในรูปใดบ้าง”

ทุกคนนึกขึ้นมาได้ตามข้อคิดของดาริน และไม่สามารถจะให้คำตอบกับตนเองได้ว่า แงซายผละหายจากคณะไปทั้งหมดกี่วัน แม้แต่ไชยยันต์เอง ผู้มีสมุดบันทึกประจำวันติดตัวอยู่เพราะในระยะที่กระจัดกระจายพลัดพรากกันออกไป และชีวิต

ต้องโลดเต้นตื่นผวา แขวนอยู่บนจมูกมัจจุราชตลอดเวลานั้น เขาไม่มีเวลาที่จะมาโน้ตข้อความใดๆ ทั้งสิ้น ข้อความบันทึกของไชยยันต์มันขาดช่วงไปในระยะนั้นนั่นเอง ระหว่างที่ต่างปรึกษาสอบถามกันเอง พรานใหญ่ก็บอกมาขรึมๆ ว่า

“อย่าไปเสียเวลาทบทวนอยู่เลยครับ ผมนับวันไว้แล้วและจำได้อย่างแม่นยำที่สุด แงซายจากเราไป จนกระทั่งถึงคืนที่เราได้ตัวเขามาในคืนนี้ เป็นเวลา 12 วันพอดี ตำแหน่งที่แงซายเริ่มต้นการหายไปคือ เขากองกอย ซึ่งปรากฏอยู่ในแผนที่นั่น ผมกะว่า ขณะนี้ พวกเราทั้งหมดควรจะอยู่บริเวณนี้...”

พร้อมกับพูด จอมพรานใช้ปากกาหมึกแห้งที่ทัดหูไว้ ชี้วนให้ทุกคนดูลงไปยังบริเวณที่ว่างเปล่าของแผ่นลายแทงจุดหนึ่งทางตะวันออกเฉียงใต้ของแนวลำน้ำสาละวิน แล้วลากเส้นบางแผ่วโยงไปยังภูเขาลูกหนึ่ง เยื้องขึ้นไปทางด้านเหนือ กล่าวต่อมาว่า

“และนี่คือเขากองกอย ที่เราเริ่มต้นเดินแยกเปะปะออกจากเส้นทางเดิม ถึงแม้เราจะใช้เวลาถึง 12 วันผละแยกจากแนวทางเดิมก็จริง แต่ทิศทางการเดินของพวกเราที่มัวแต่พัวพันอยู่ในเขตนิทรานครนั้น เป็นเส้นวนเวียนไปมา เพราะฉะนั้นมันก็ไม่น่าจะออกห่างจากจุดเดิมไกลเท่าไหร่นัก เส้นทางเดินของเราแต่แรกนั้นมุ่งเหนือตลอด แต่ระยะนี้เอง ที่วกเวียนลงสู่ตะวันตกเฉียงใต้”

“ถ้างั้นก็แปลว่าเราจะต้องบ่ายขึ้นเหนืออีก ว่าแต่จำเป็นที่จะต้องมุ่งเข้าหาเขากองกอยแห่งเดิมอีกไหม ก่อนที่จะจับเส้นทางต่อไป”

หัวหน้าคณะถาม พลางควักเข็มทิศประจำตัวขนาดเล็กออกมาดูแล้ววางเปรียบเทียบลงไปในแผนที่ลายแทง

“ถ้าเราย้อนกลับไปตั้งต้นที่เขากองกอยได้ การสาวเส้น-ทางตามลายแทงก็จะสะดวกขึ้นครับ คุณชาย ผมเอง ตอนนี้ยังคำนวณไม่ถูกเหมือนกันว่า มันจะกินเวลาสักเท่าไหร่ จึงจะไปถึงจุดหมายนั้นเมื่อเริ่มต้นออกเดินทางวันมะรืนนี้ จะค่อยๆ ตรวจสอบไปทุกระยะ ถ้าเห็นว่ามันไกลเกินไป จะทำให้เสียเวลาไปโดยเปล่าประโยชน์ ก็อาจมุ่งเข้าจับลำน้ำสาละวินเป็นหลัก ซึ่งเป็นระยะที่ใกล้ และแน่นอนว่าถ้าพบสาละวินเมื่อไหร่ก็พอจะเปรียบเทียบกับลายแทง และออกเดินทางคืบหน้าต่อไปได้โดยไม่จำเป็นจะต้องไปเริ่มต้นที่เขากองกอยอีก”

“ก็สุดแล้วแต่คุณจะพิจารณาก็แล้วกัน ทุกสิ่งทุกอย่างในเรื่องนี้เป็นหน้าที่โดยตรงของคุณอยู่แล้ว ไม่มีใครอ่านแผนที่หรือลายแทงฉบับนี้ได้ดีกว่าคุณหรอก ว่าแต่ตั้งแต่เราออกจากหล่มช้างมา เรายังไม่ได้เฉียดใกล้สาละวินเข้าไปเลยไม่ใช่หรือ”

“มีอยู่ระยะหนึ่งครับ ก่อนที่จะถึงเขากองกอยเล็กน้อย เป็นระยะที่เฉียดใกล้แม่น้ำมากที่สุด ถ้าตัดเป็นเส้นตรงมุ่งตะวัน-ตกเฉียงเหนือ ก็คงอยู่ในราวเดินครึ่งวันจะพบลำน้ำ”

“สมมติว่าถ้าเราถือเอาลำน้ำสาละวินเป็นแนวเปรียบเทียบเส้นทางเดินของเรา มันก็น่าจะอยู่ในหลักเกณฑ์ของภูมิ-ศาสตร์แท้จริงอยู่บ้างเหมือนกันซิ”

ดารินเอ่ยมาอย่างกังขา

“แน่นอนครับ สถานที่ซึ่งเรากำลังจะมุ่งไป ถ้ามันมีอยู่จริงในโลกนี้ มันก็จะต้องเป็นที่ใดที่หนึ่งในภูมิศาสตร์ของโลก

เพียงแต่เราไม่สามารถจะชี้ในแผนที่ของภูมิศาสตร์สากลได้เท่านั้น ว่ามันควรจะอยู่ตรงไหนแน่ นอกจากอนุมานเอา”

“ตามปกติแล้ว ถ้าเข้าชิดลำน้ำ มันก็น่าจะหมายถึงเขตที่เจริญแล้วนะ น่าจะมีหมู่บ้านผู้คน”

“ครับ ถ้าเป็นลำน้ำเจ้าพระยา ลำน้ำดานูบ หรือลำน้ำเทมละก็มันไหลผ่านเขตชาวเมืองผู้คนมาตลอด ตั้งแต่ต้นสายจนปลายสายออกทะเล แต่ถ้าเป็นลำน้ำคองโกลำน้ำอะเมซอนหรือลำน้ำสาละวินละก็ตอนเหนือ ๆ ต้นแม่น้ำขึ้นไปอันสลับซับซ้อน และยังไม่มีนักสำรวจคนใดสำรวจได้ด้วย เพราะมันไหลผ่านมาตามหุบห้วยภูเขาสูง โดยไม่เคยมีใครเดินเท้าสำรวจได้ปรุโปร่งมาก่อน”

ถูกแหนบเอาเช่นนั้น คนถูกแหนบก็เลยประชดให้ว่า

“แล้วนี่เราจะเดินกันจนถึงธิเบต อันเป็นต้นน้ำของสาละวินไหมนี่”

คนถูกประชดยิ้มให้ขรึม ๆ ตอบว่า

“ก็ไม่แน่ครับ คุณหญิง ไม่แน่?...แต่ขอให้ทราบว่า ขณะนี้เราผ่านเขตเหนือสุดของรัฐว้าขึ้นมาแล้ว”

รพินทร์ ไพรวัลย์กล่าวขอตัวกับคณะนายจ้างของเขา ทุกคนแยกไปยังกลุ่มพรานพื้นเมืองของเขา คุยกับคนเหล่านั้นอีกครู่เดียวก็เอนหลัง แล้วก็เผลอหลับไปด้วยความอิดโรยอ่อนเพลียโดยไม่ได้ย้อนกลับเข้ามานอนรวมกับกลุ่มนายจ้างเช่นทุกคืน

ก่อนจะเข้านอน เชษฐาก็เห็นพรานใหญ่เดินหายเงียบไป ก็เข้าไปตามดู แต่พอเห็นเขาหลับไปเสียแล้ว จึงปล่อยให้นอนต่อไปโดยไม่อยากจะรบกวนปลุก

ดาริน วราฤทธิ์ อดไม่ได้ที่จะจับตัวตรวจดูอาการคนไข้สำคัญของหล่อนอีกครั้ง และเมื่อสิ้นกังวล หล่อนก็หลับไปอย่างชนิดที่ตั้งเจตนาไว้ว่าจะขอนอนหลับให้สนิทสบายที่สุดสักคืนหนึ่ง หัวหน้าคณะเองก็เช่นเดียวกัน

สำหรับระยะยามแรกนี้ มาเรีย ฮอฟมัน รับเวร ฝ่ายเจ้านายทั้งหลายเป็นเวรแรกคู่กับฝ่ายพรานพื้นเมือง คือบุญคำตาพรานเฒ่านั่งม้วนบุหรี่ใบตองแห้งของแกอยู่ริมกองไฟ ใกล้ๆ กับร่างของพรานใหญ่และพวกพรานพื้นเมือง ที่นอนเรียงกันอยู่เป็นกลุ่มในขณะนี้

แหม่มสาวหนีบไรเฟิลไว้ในซอกแขนออกเดินตรวจไปรอบๆ มาหยุดยืนมองหน้าตาเฒ่าเจ้าอุบายสัปดนอยู่ครู่หนึ่ง ตรงข้ามฟากกองไฟ บุญคำก็เงยหน้ามองตีภาษาใบ้ เอามือชูขึ้นบีบแขนตัวเองเชิงถามหยั่งเสียงว่าหล่อนต้องการจะนวดอีกหรือเปล่า ตัวแกยินดีจะบริการให้ แม่สาวเลือดร้อนลูกเมืองหนาวยิ้มมุมปากอย่างรู้ทัน ไม่เอ่ยเช่นไรเช่นกัน เพียงแต่ยกนิ้วขึ้นชี้หน้าและสะบัดผม อกกระเพื่อมเต้นเป็นระลอก เดินผละไปยืนจุดบุหรี่สูบยังกองไฟด้านนอกสุด ครึ่งนั่งครึ่งยืนพิงแง่หิน ทอดสายตาฝ่าความมืดมิดของราวไพรออกไป อย่างปราศจากความหมาย ในลักษณะปล่อยความคิดคำนึงให้เลื่อนลอยไปอย่างปราศจากขอบเขต

บุญคำมองตามปลีตะโพกที่รัดตึงเปรียะอยู่ภายใต้กางเกง

[WBSWS:01]

ล่าสัตว์ไหวเต้นระริกริ้วในจังหวะขยับเยื้องยุรยาตรของหล่อน แล้วแยกเขี้ยวทำสูดปากตามหลัง เขกหัวตัวเองอย่างมันเขี้ยว แกทำท่าของแกไปคนเดียวโดยคิดว่าคงไม่มีใครเห็น

ถูกแล้ว ก็ไม่น่าจะมีใครเห็น ถ้าไม่ใช่เพราะไชยยันต์อนันตรัยเพียงคนเดียว ซึ่งนอนลืมตาค้าง จิตใจกระวนกระวายร้อนรุ่มยากที่จะสนิทนิทราลงได้ยามนี้ เขานอนสงบนิ่ง มองเห็นการเคลื่อนไหวเงียบๆ ภายในเขตแค้มป์ทั้งหมดทุกระยะ เคียงข้างในขณะนี้ คือเชษฐา ซึ่งหลับสนิท กรนอยู่เบาๆ และดารินผู้ไม่มีสัญลักษณ์ใดๆ จะแสดงว่าตื่นอยู่ **ทุกคนอ่อนเพลีย ต้องการพักผ่อนกันหมด ถึงเขาเองก็ปรารถนาเช่นนั้น ถ้าไม่ใช่เพราะอารมณ์กดดันภายในที่คั่งค้างเต็มที่ปรี่มาตั้งแต่คืนวาน**

เขานอนไม่หลับเอาจริงๆ ต่อให้พยายามหลับตาข่มสักเท่าใด...ยามดึก ความเงียบเหงาเปล่าเปลี่ยว...มิหนำซ้ำยังมีสิ่งที่คอยเผาผลาญภายในอยู่เช่นนี้ ถ้าไม่เคยเสียเลยมันก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง

คนหนุ่มเลือดกำลังฉกรรจ์ระอุ ตกอยู่ในภาวะทรมานทุรนทุรายเหลือหลายนัก เขาอยากจะขจัดมโนภาพที่เคยหลงป่าอยู่ด้วยกัน ริมกระแสธารน้ำอุ่นในคืนหนึ่ง สองร่างแหวกว่ายระเริงธารอยู่ด้วยกัน ผิวเนื้อเสียดผิวเนื้อ กายใจและประสาทสัมผัสทุกส่วนไม่ว่านอกหรือในประสานสัมพันธ์กันอย่างเกลียว-กลม

เขาลืมไม่ได้ ทั้งๆ ที่อยากจะลืม อยากจะเลิกคิดเสีย!

ไชยยันต์ถอนใจเฮือก ทั้งๆ ที่ไม่ตั้งใจ เขาลุกขึ้นจากที่นอนอย่างแผ่วเบา โดยไม่ให้เพื่อนร่วมผืนผ้าใบปูเดียวกันอีกสองคนไหวรู้สึกตัว ถอยออกมาสะบัดแขนขาชกลม แล้วก็เดินไถลไปที่ตาบุญคำ ซึ่งนั่งถุนบุหรี่ใบตองแห้งของแกอยู่คนเดียว ทรุดตัวลงนั่ง เอ่ยปากขอบุหรี่บ้านป่าของแกแก้เก้อ

ตาเฒ่าเจ้าเล่ห์ยิ้มน้อยยิ้มใหญ่อย่างรู้เท่าทัน ส่งบุหรี่ประคองมาให้พร้อมกับกิ่งไม้ติดไฟ...มองตาเขม็ง ไชยยันต์ดูดบุหรี่อันฉุนกึกนั้น อัดติดๆ กัน แล้วเป่าควันโขมง เขานั่งบนขอนไม้ใกล้ๆ พรานเฒ่า ข้อศอกทั้งสองวางเท้าอยู่บนเข่าในลักษณะก้ม

“นอนไม่หลับหรือ นายทหาร?”

“ฮือม์...”

ไชยยันต์พยักหน้า ยิ้มแค่นๆ ยกมือขึ้นลูบผมและตบเบาๆ ที่ท้ายทอย

“แย่จริงๆ พระอาจารย์”

แกเอียงหน้าเข้ามาใกล้ กระซิบ

“แล้วมานั่งใกล้ๆ บุญคำ นี่นะ จะยังประโยชน์อันใดมิทราบ”

“ก็แล้วจะให้ฉันทำยังไงล่ะ?”

“ฮี้! ไม่น่าจะต้องให้บุญคำต้องสอนเลยนี่ กระรอกนั้นมีรึที่ใครต้องชี้โพรงให้?”

ว่าแล้วแกก็เลิกคิ้ว ทำปากยื่นไปทางมาเรีย ซึ่งบัดนี้กำลังยืนหันหลังทอดอารมณ์อยู่

“โน่น! เกร่ไปทางโน้น ไม่ต้องเกรงใจบุญคำหรอก ใครๆ ก็หลับหมดแล้ว แม้กระทั่ง...นี่...”

ประโยคสุดท้ายแกบุ้ยปากไปทางรพินทร์ ไพรวัลย์ ผู้นอนหงายกอดอก เอาหมวกครอบหน้าอยู่

“พูดเป็นบ้า!...”

อดีตนายทหารปืนใหญ่ยิ้มกระดาก พูดลงคอเสียงต่ำๆ

“อ้าว!...จริงๆ นายทหาร เชื่อไอ้คำเหอะ แล้วดีเอง ถ้าบุญคำเป็นนายทหารละก็...อย่าให้พูดเลย เข้าไปเลย เราก็ชายชาติทหารชาญสมรแท้ๆ”

แกยุ ตีบุ้ยตีใบ้อยู่คะยิกๆ ไชยยันต์อิดเอื้อน หน้าแดง

“ถึงใครจะหลับหมด...”

เขาพูดอ้อมแอ้มไม่เต็มปากนัก เหลือบไปรอบๆ ด้าน

“แต่พระอาจารย์บุญคำก็นั่งตาเป็นนกฮูกอยู่นี่”

“ฮี่ธ่อ...เรื่องเล็ก ประเดี๋ยวบุญคำก็แกล้งทำเป็นนอนกรนคร่อกๆ ให้มันดังลั่นไปหมด โอกาสดีออกยังงี้แล้ว”

“จริงหรือ?”

“จริงซิ บุญคำนอนเดี๋ยวนี้ก็ยังได้”

ว่าแล้วแกก็หรี่ตาให้ แกล้งแหกปากหาวดังๆ แล้วล้มตัวลงนอนตะแคง อึดใจเดียวก็ส่งเสียงกรนสนั่นหวั่นไหว แต่ยังไม่วายเปิดตาขึ้นมาข้างหนึ่ง พยักหน้าแทนความหมายอยู่ ไชย-ยันต์ซ่อนยิ้ม พยักหน้าตอบ พยายามทำใจเย็น นั่งสูบบุหรี่ใบตองแห้งจนหมดตัว แล้วโยนทิ้งลุกขึ้นยืนเดินช้าๆ ตรงเข้าไปยังร่างตระหง่านงามตามแบบฉบับของเจ้าแม่ประโลมโลกย์ซึ่งยืนพิงโขดหินทอดอารมณ์อยู่

มาเรียเหลียวกลับมา เมื่อได้ยินเสียงฝีเท้าเคลื่อนเข้ามาใกล้ พอมองเห็นก็เบิกตาอย่างแปลกใจ จ้องเขม็ง ไชยยันต์ไม่กล่าวอะไรทั้งสิ้น เขาเดินเฉียดผ่านหล่อนไป พอลับมุมก้อนหิน สังเกตเห็นว่าพ้นจากระดับสายตาของทุกคนในบริเวณแค้มป์ในขณะนี้ก็หมุนตัวกลับ คว้าตัวกระตุกร่างนั้นเซผวาเข้าไปในอ้อมแขน กอดไว้แน่น

มาเรียไม่ทันรู้ตัว อุทานออกมาในลำคออย่างตกใจ ดิ้นสะบัดเอามือทั้งสองยันอกไว้ เบนหน้าหลบจมูกที่กำลังก้มซอกซอนไม่เลือกที่ลงมา

"ไชยยันต์ เครซี่!! อะไรกันนี่ ปล่อย"

หล่อนร้องละล่ำละลักเบาๆ

"เมย์!..."

"บอกให้ปล่อย จะบ้าแล้วรึ ประเดี๋ยวใครเห็นเข้าเท่านั้น"

แหม่มสาวตกใจเอาจริงๆ พยายามผลักตัวเขาออกห่าง แต่ไชยยันต์กอดรัดไว้แน่น ไซ้จมูกลงไปบนแก้ม ซอกคอและทรวงอก หล่อนดิ้นสะบัดเต็มที่ ส่งเสียงอึกอักอยู่ในลำคอ ทั้งสองกอดปล้ำกันพัลวันอยู่ในเงาบังของก้อนหิน ไรเฟิลที่พาดแง่หินอยู่ร่วงลงไปอยู่กับพื้น

"ไม่มีใครเห็นเราหรอก เมย์ ประเดี๋ยวนี้ ที่นี่ มีแต่เราเพียงสองคนเท่านั้น"

"บ้า! ตาบุญคำยังนั่งอยู่นั่น...ไม่เห็นรึ...นี่ระห่ำอะไรขึ้นมาอย่าน่าไชยยันต์"

"บุญคำหลับแล้ว มีแต่ผมกับคุณเท่านั้น"

ไชยยันต์กระซิบเสียงกระเส่าไปด้วยความรู้สึก มือของ

เขาคว้าไม่เลือกที่ มาเรียปัดป้องสกัดไว้ ร้องยับยั้งห้ามปรามอยู่เช่นนั้น แต่อดีตนายทหารปืนใหญ่ไม่ฟังเสียง หล่อนพลิกตัวหลบหมุนด้านหลังให้แล้วงอตัวบ่ายเบี่ยงก้มต่ำลง ไชยยันต์รัดเอาไว้แน่นไม่ยอมปล่อย

“ไม่เชื่อโผล่หน้าออกไปดู ไม่มีใครจริงๆ นอกจากเรา”

ว่าแล้ว เขาก็ฉุดดึงหล่อนให้พ้นมุมบังของก้อนหินออกมา มาเรียมองไปยังบริเวณแค้มป์ ก็ไม่เห็นใครตื่นนั่งอยู่อีกสักคน โดยเฉพาะอย่างยิ่งตาบุญคำ ซึ่งหล่อนจำได้ว่าเมื่อครู่ใหญ่นี้เห็นนั่งสูบบุหรี่อยู่ แต่บัดนี้...แกลงนอนคะแคงคู้ส่งเสียงกรนลั่น จึงหันขวับมามองหน้าเขาอีกครั้ง เต็มไปด้วยความพิศวงกับเขา

“เห็นไหม นอนหลับกันทั้งหมดนั่นแหละ”

“ไม่มีทาง...”

หล่อนเถียงหอบๆ ผลักเขาห่างออกไปด้วยข้อลำอันแข็งแรง แล้วรูดซิปแจ็กเกตที่ถูกไชยยันต์รูดกระชากออกขึ้นไปติดคอตามเดิม

“เมื่อหยกๆ นี่เอง ฉันยังเห็นตาเฒ่านั่นนั่งอยู่นี่นา”

“แต่เดี๋ยวนี้แกหลับไปแล้ว โธ่ เมย์...เห็นใจผมเถอะ...”

เขาพูดอย่างวิงวอน เดินปรี่เข้ามาอีก แต่มาเรียฉากหลบอย่างรวดเร็ว จ้องหน้าเขาด้วยความพิศวงครามครัน แล้วเหลียวไปกวาดตาดูในแค้มป์อีกครั้งอย่างระแวง

“อะไรกันนี่ ไปยังไงมายังไง ฉันไม่รู้เนื้อรู้ตัวเลย...”

หล่อนพูดหอบๆ อยู่ในอาการตื่นเต้น

“โธ่ จะต้องให้อธิบายอะไรกันมาก ผมรอโอกาสนี้มา

นานแล้ว โอกาสที่ทุกคนหลับกันหมด และมีเราเหลืออยู่เพียงสองคน คุณรังเกียจอะไรผมรึ”

แล้วเขาก็ตะครุบร่างของหล่อนเข้ามาในอ้อมกอดอีกครั้ง แต่รปร่างบึบบับแข็งแรงเต็มไปด้วยพละกำลังอย่างมาเรีย ถ้าไม่โอนอ่อนผ่อนตามเสียอย่างเดียว ขนาดผู้ชายร่างใหญ่เช่นไชยยันต์ ก็ไม่เป็นการสะดวกง่ายดายนัก หล่อนใช้ท่อนแขนสกัดยันลำคอเขาไว้ ทั้งสองซวนเซระส่ำระสายไปมา ในท่าทีพัวพันกอดรัดกันเช่นนั้น เขาไม่สามารถที่จะรัดหล่อนให้สนิทนิ่งเป็นลูกไก่ในกำมือได้ นอกจากจะปฏิบัติการอะไรบางสิ่งบางอย่างในขั้นรุนแรงเฉียบขาด เป็นต้นว่าน็อกให้หมดสติไปเลย แต่นั่นมันไม่ใช่วิสัยคนอย่างเขา

“อย่าบ้าน่า ไชยยันต์ ตาเฒ่านั่นยังไม่หลับแน่ โอกาสอื่นดีกว่า ฮื้อ! บอกว่าอย่า ประเดี๋ยวต่อยเปรี้ยงเลย”

เสียงของหล่อนเฉียบขาด เอาจริง ไชยยันต์จนปัญญาถอนใจเฮือก ส่ายหัวอยู่ดิกๆ แล้วหันหลัง เดินทอดน่องบ่ายหน้าตัดลงจากเนินที่พัก ฝ่าความมืดลงไปดื้อๆ แหม่มสาวยืนมองอยู่อึดใจหนึ่ง แล้วก้มลงหยิบไฟฉายที่ตกอยู่กับพื้นขึ้นมาส่องตามหลัง เห็นเขาเดินดุ่มๆ ลงไปเช่นนั้น

“ไชยยันต์! นั่นจะไปไหน?”

หล่อนร้องถามร้อนรน

“ไปไหนก็ได้ แม้กระทั่งนรก!!”

“คุณจะบ้าแล้วเรอะ?”

“ใช่! กำลังบ้าอย่างที่สุด บ้าอย่างไม่มีอะไรมายับยั้งได้ ถ้าขืนอยู่ผมก็ฆ่าคุณเสียเท่านั้น”

เขาก้าวลงไปเรื่อย ๆ หล่อนวิ่งตามลงมา กระชากไหล่ไว้

“จะให้เสือมันปอกหนังหัวเสียหรือยังไง?”

“เสือปอกหนังหัว หรือช้างกระทืบไม่สำคัญ ขอให้มันเป็นเสือหรือช้าง ‘ตัวเมีย’ เท่านั้น ผมต้องการทุกสิ่งทุกอย่างไม่ว่ามันจะเป็นเสือช้างกวางแรด หรือดิรัจฉานสี่ตีนสองตีนอะไรก็ได้ ขอให้มันเป็นตัวเมีย แล้วก็ไม่ใจดำเหมือนคุณเท่านั้น ได้ยินไหม!”

ไชยยันต์แยกเขี้ยวหันมาพูดกรอกหน้า

มาเรียเบิกตาโพลง เป่าลมออกจากปาก พลางโคลงศีรษะช้า ๆ แล้วก็หัวเราะจนอกกระเพื่อม

“โธ่เอ๋ย...ไชยยันต์ผู้น่าสงสาร มามะ อย่าไปหามันเลย เสือ ช้าง หรือสัตว์ป่าดิรัจฉานที่ไหนน่ะ”

“ไม่ต้องมายุ่งกับผม! ถ้าคุณไม่มีความเห็นอกเห็นใจอะไรเลย”

ไชยยันต์กระชากเสียงขุ่น ๆ อย่างหงุดหงิดเดือดดาล

อีกฝ่ายปิดปากหัวเราะ ตาเป็นประกายมันขลับวาววามในความมืดสลัว คว้าข้อมือเขาไว้ แล้วจูงกลับมาหลังโขดหินที่เก่า

“อย่าทำใจน้อยไปหน่อยเลย...มา! ฉันจะช่วยคุณ”

เขาปัดมือของหล่อนเฉไป แล้วดันร่างของมาเรียเข้าไปยืนเอนพิงติดอยู่กับก้อนหิน

“ช่วยแบบนี้มันไม่มีความหมายหรอก ถ้าจะช่วยกันแล้วก็ขอให้ช่วยให้สมบูรณ์หน่อย...”

“ไม่ได้...อย่านะ...”

[WBSWS:OU]

หล่อนร้องเร็วปรื๋องอเข่าข้างหนึ่ง ไชยยันต์สับฝ่ามือลงไปโดยแรงกระชากออก

“ก็อดแดมมิท!!...”

เขาคำราม

“สาบานว่าถ้าดิ้นหรือขัดขืนอีก ผมจะฉีกคุณออกเป็นชิ้นๆ”

เสียงซิปลั่นปืดด้วยกำลังกระชากอย่างรุนแรง มันเป็นเสียงซิปจากกางเกงเดินป่า ชนิดตะเข็บผ่าด้านหน้าของมาเรียฮอฟมัน แหม่มสาวถอนใจยาว หลับตาลงอย่างอ่อนอกอ่อนใจทอดแขนทั้งสองพาดไหล่เขาไว้

“โอเค...เม็ค อิท เฮอร์รี่!”

“สเปรด เอาท์...ไวเดอร์!”

“หย่ะ!”

หล่อนกระแทกเสียง และปฏิบัติตามคำสั่งอันดุดันของเขาอย่างประชด

ชั่วเสี้ยววินาทีนั้นเอง สวรรค์ที่ถวิลหวังของเขาก็ทลายถล่มพังพินาศสิ้น อุปมาไม่ผิดอะไรกับทำนบอันบอบบางที่กั้นขังมหาสมุทรไว้มันถะถั่นพรูควั่งสวรรค์และนรก ราวกับสำนวนของนักประพันธ์บางคนที่เคยเขียนไว้ที่ใดที่หนึ่ง...มัจฉาที่กระ-เสือกกระสนแถกไถไปตามพื้นปฐพีอันชื้นแฉะด้วยได้กลิ่นธารหวังจะไปสะเริงรื่นหรรษาในสายน้ำอันชื่นฉ่ำ แต่ก็มีอันเป็นไปต้องสิ้นลมปราณลงเสียก่อน เพียงแค่ขอบสระแห่งทิพย์วารีนั้นเอง

ไชยยันต์อยากจะฆ่าตัวตายเสียรู้แล้วรู้รอด...เขาควบคุม

ตัวเองไม่ได้จริง ๆ ท่ามกลางความตื่นประหม่าอดแห้งอดแล้งมาเป็นเวลานานเช่นนี้

และหล่อนก็ไม่ให้โอกาสใด ๆ อีกแล้ว แม้จะออดอ้อนวิงวอนเพียงใด

"โน!"

หล่อนลงเสียงหนัก ๆ ในลำคอ สั่นศีรษะอย่างเฉียบขาด

"กลับไปนอนเสียเถอะ หวังว่าคงจะนอนหลับได้แล้วนะ"

"โธ่...เมย์..."

"ไปให้พัน! มาทำงอแงอะไรอีก คราวนี้จะตบให้หน้าหันทีเดียว!"

มาเรียตวาด ตาเขียวปัดขึ้นมาอย่างเอาจริง

ไชยยันต์ อนันตรัย เดินคอตก ซึมออกมาจากหลืบหินตรงเข้าไปยังบริเวณที่พัก บัดนี้ ความร้อนแรงของเขาลดอุณหภูมิลงแล้ว อยากจะให้ถึงที่นอนและทิ้งกายลงหลับเสียโดยเร็ว แต่แล้วพอผ่านกองไฟที่กลุ่มพรานพื้นเมืองนอนกันอยู่ก็ต้องหยุดชะงัก เพราะเหลือบไปเห็นลูกตาสัปดนของตาเฒ่าบุญคำ ลืมเป๋งมองอยู่ก่อนแล้ว พร้อมกับยิงฟันขาวแหง...

"ทำไมกลับมาเร็วนักล่ะ นายทหาร ไม่ได้ความรึ?" เสียงตาพรานเฒ่ากระซิบถามมาเบา ๆ จากท่าทียังนอนทำเป็นหลับอยู่

ไชยยันต์ก้อนใจเฮือก ไม่กล่าวคำใดทั้งสิ้น ยกมือขึ้นโบกปัดไปทางบุญคำเชิงให้แกสงบปากเสียง เพราะสังเกตเห็นมาเรียค่อย ๆ โผล่ออกมาจากหลังก้อนหิน มองจับตาอยู่อย่างสงสัย แล้วเดินกลับไปล้มตัวนอนยังที่ของเขา รู้สึกตัวเบาโหวงเหวงและง่วงจัดขึ้นมาในทันที

ไม่กี่อึดใจต่อมา เขาก็หลับไปอย่างโปร่งอารมณ์

รพินทร์ ไพรวัลย์ สามารถฝึกประสาท ตั้งเวลาสำหรับการหลับและตื่นของเขาอย่างแม่นยำ สำหรับเวรของเขา เป็นเวรสุดท้าย 3 ชั่วโมงก่อนสว่าง พรานใหญ่รู้สึกตัวตื่นขึ้นมาก่อนหน้าเวลาเล็กน้อยโดยไม่จำเป็นที่จะต้องให้ผู้ผลัดเวรมาปลุก

ในท่าทียังนอนหงายกอดอกอยู่นั้น เขาค่อยๆ เสยปีกหมวกที่ใช้คลุมใบหน้าออกไป พร้อมกับม่านตาที่เปิดขึ้น และแล้วสิ่งแรกที่แลไปพบ ทำให้ต้องลืมตาโพลง จ้องนิ่ง

ดวงตาคู่หนึ่ง กำลังจ้องจับอยู่ที่เขาก่อนแล้ว เป็นประกายลึกอยู่ในแสงไฟ ซึ่งสุมอยู่ทางด้านปลายเท้า รัศมีไฟอันลุกอยู่วอมแวมสาดจับใบหน้าสีแดงนั้น แลเป็นมันละเลื่อมราวกับภาพปั้น เจ้าของดวงตายืนตระหง่านห่างจากปลายเท้าของเขาออกไปประมาณ 3 วา โดยมีกองไฟกั้นอยู่

ระหว่างที่เขายังจ้องตะลึง ประหลาดใจ ริมฝีปากเป็นมุมได้ส่วนสัดงามบนใบหน้านั้น ก็แย้มสยายออกจนเห็นไรฟันเป็นระเบียบ

รอบด้านคือความเงียบ และความหนาวเย็นจับใจ เดือนขึ้น 11 ค่ำ คงจะลับสันเขาไปนานแล้ว ได้ยินแต่เสียงน้ำค้างที่หยดลงกระทบใบไม้อยู่เปาะแปะ และเสียงไฟที่ปะทุเบาๆ ในกอง ทุกหนทุกแห่งมืดมิด ไฟหลายกองดับโทรมลง คงมีแต่กองไฟด้านปลายเท้าของเขาเท่านั้น ที่ยังลุกอยู่

ตาต่อตา และประสานกันนิ่งอยู่เช่นนั้น นานเท่านานไม่มีฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดเคลื่อนไหวติงกาย

อึดใจใหญ่ต่อมา จอมพรานค่อยๆ ดึงกายขึ้นนั่ง ร่างสูงใหญ่ก้มศีรษะลงเล็กน้อยเหมือนจะเป็นการคารวะ

“แงซาย!...”

รพินทร์เอ่ยขึ้นด้วยเสียงห้าวต่ำ จ้องเขม็งไม่เปลี่ยนสายตา

“แกลุกขึ้นมาได้ยังไง แล้วก็เข้ามายืนอยู่ตรงนี้ตั้งแต่เมื่อไหร่?”

“ผมลุกขึ้นมาได้ เพราะการตกเป็นหนี้ชีวิตของทุกคน และได้มายืนอยู่ตรงนี้ ก่อนผักองจะตื่นขึ้นมาสักครู่ใหญ่แล้ว”

สำเนียงกังวานลึก ผ่านออกมาจากลำคออันอวบใหญ่

จอมพรานเม้มริมฝีปากนิดหนึ่ง อย่างขัดลึกในใจเช่นไรบอกไม่ถูก แต่ไหนแต่ไรมาแล้ว เจ้ากะเหรี่ยงพเนจรผู้ลึกลับสุภาพอ่อนโยนและเจรจากับเขาในรูปสำนวนที่ไพเราะ แฝงความนัยลึกซึ้งทิ้งเป็นปมปริศนาให้ต้องคิดอยู่เสมอ นี่เป็นลักษณะที่ดูจะผิดไปจากชาวดงสามัญ เท่าที่เห็นอยู่ในพื้นฐานเบื้องนอก และข้อนี้แหละ...ที่สร้างความอึดอัดไม่สะดวกใจให้แก่เขามาตลอด

พฤติการณ์ก็เช่นกัน ดูเอาเถิด เมื่อตอนกลางวันอยู่ในภาวะตายไปแล้วกว่าครึ่งตัว ตอนหัวค่ำก็หลับอย่างไม่กระดุกกระดิก ครั้นค่อนไปในยามใกล้รุ่ง ท่ามกลางความเงียบสงัดปราศจากความรู้เห็นของใครทั้งมวล อยู่ไม่อยู่พอเขาลืมตาขึ้นมา ก็พบไอ้เสือนี่ มายืนยิ้มจ้องตาเป๋งอยู่ก่อนแล้ว

ผู้ร่วมคณะทั้งหมด ก็ใครบ้างเล่า ที่จะพบเห็นกับความลึกลับชวนให้สะดุ้งคิดอยู่ตลอดเวลาของหนุ่มชาวดงคนนี้ เหมือนเช่นรพินทร์ ไพรวัลย์ ค้นพบ แม้กระทั่งหมอดารินเอง

“แกทำให้ฉันต้องปวดหนึบ ๆ อยู่ในสมองตลอดเวลา อาการปวดชนิดนี้ มันเริ่มกลับมาเป็นของฉันในทันทีที่แกกลับคืนมาเป็นตัวของไอ้คนดง นามว่าแงซาย...”

พรานใหญ่ว่า พร้อมกับหัวเราะหึ ๆ

“สิ่งแรกที่แกควรจะตอบฉันก็คือ แกหายดีแล้วหรือ?”

“ผมเป็นปกติเรียบร้อยดีตั้งแต่ตื่นขึ้นมาตอนเที่ยงคืนแล้ว ผู้กอง”

“ฮือม์”

รพินทร์คราง พยักหน้าช้า ๆ เอามือลูบคาง พินิจดูเรือน-ร่างราวกับนักรบโรมันนั้นตั้งแต่ศีรษะลงมาจรดปลายเท้า

“แล้วในระหว่างที่ฉันหลับ แกมายืนจ้องดูฉันอยู่ทำไม?”

แงซายยิ้มกว้างออกไปอีก

“ผมทราบว่า เวลานี้ เป็นยามของผู้กอง อีกสักครู่หนึ่งผู้กองจะต้องตื่นขึ้นมา ผมก็มายืนเฝ้าคอยอยู่ จะปลุกก่อนเวลาก็เห็นว่าไม่สมควร จึงคอยให้ผู้กองตื่นขึ้นมาเอง”

“ฮือม์!...”

เขาคร่างอกครึ่ง

“ดูเหมือนจะไม่มีอะไร ที่แกไม่รู้สักอย่างเดียว แต่พับผ่าเถอะ ฉันไม่ชอบเลย ในตอนที่ฉันหลับสนิทอยู่ แล้วก็มีแกมายืนจ้องเงียบ ๆ อยู่แบบนี้”

แงซายสั่นศีรษะแช่มช้า

“ผมไม่ได้รู้อะไรไปหมดทุกอย่าง อย่างน้อยที่สุดเมื่อผมเข้ามาหยุดยืนรอคอยผู้กองอยู่ที่นี่ ผมก็คะเนไม่ถูกว่าผู้กองหลับอยู่ หรือว่าตื่นแล้วภายใต้อาการที่นอนสงบนิ่ง ผู้กองอาจรู้สึกตัวนานแล้วก็ได้”

รพินทร์จุ๊ปากเบา ๆ กวาดตาไปรอบ ๆ บริเวณที่พัก เวรสุดท้ายก่อนที่จะผลัดมาถึงเขาเป็นเวรของเชษฐา แต่ขณะนี้ไม่ปรากฏเงาของราชสกุลหนุ่มใหญ่หัวหน้าคณะอยู่ยังที่ใด เหลือบไปอีกทีหนึ่งก็เห็นบริเวณที่พักนอนของกลุ่มนายจ้าง มีเงานอน

เรียงรายกันอยู่สี่คน นั่นแสดงว่าเชษฐาคงเข้านอนแล้ว ส่วนที่กองไฟด้านซ้ายมืออันกำลังจะหรี่มอด คะหยิ่น อันเป็นฝ่ายพรานพื้นเมืองที่รับเวรคู่กับเชษฐา นั่งสัปหงกกอดปืนอยู่ในซอกก้อนหินมีกระสอบป่านคลุมหัวอยู่ ลักษณะของมันเข้าภวังค์เผลอตัว

“แกตื่นขึ้นมาทำไมเดี๋ยวนี้ แงซาย? ความจริงแกไม่มีหน้าที่ภาระอะไรในคืนนี้เลย และในฐานะที่แกยังเป็นคนป่วยอยู่ ถึงแม้จะรู้สึกหายดีแล้ว แกก็ควรจะนอนพักผ่อนต่อไป”

เจ้าคนดงพเนจรหัวเราะเสียงทุ้ม เริ่มเคลื่อนไหวตัวจากการยืนปักหลักราวกับเสาหิน เดินอ้อมกองไฟตรงเข้ามาที่เขาอย่างแช่มช้า อีกวาเศษจะถึงตัว ก็ทรุดกายลงนั่งขัดสมาธิตรงหน้าหยิบฟืนที่กำลังมอดลามออกมาดับอยู่นอกกอง สุมก่ายเข้าไปในกองไฟตามเดิม ปากก็พูดเรียบ ๆ มาว่า

“อย่างที่ผมบอกผู้กองแล้ว ผมรู้สึกตัวว่าปกติเรียบร้อยดีทุกอย่างเมื่อตื่นขึ้นอีกครั้งตอนเที่ยงคืน ตอนนั้นเจ้านายทุกคนตื่นพร้อมหน้า ยกเว้นผู้กองคนเดียว ผมได้รับการบอกเล่าเรื่องราวทั้งหลายโดยตลอดจากคณะเจ้านายและจากคนของผู้กองตลอดจนคะหยิ่นและส่างปาได้ทราบว่า ได้เกิดอะไรขึ้นกับตัวผม และผมเป็นสาเหตุแห่งความยุ่งยากเช่นไรบ้าง...”

แงซายเว้นระยะ หันมายิ้มให้กับเขา ซึ่งกำลังจ้องจับอาการอยู่ทุกอิริยาบถ พลางกล่าวต่อไปว่า

“ผมได้รับคำสั่งจากนายหญิง และนายทุกคนให้นอนพักต่อไป แต่ผมนอนมามากแล้ว ผมนอนตามคำสั่งนั้น แต่ไม่หลับ ผมสังเกตเห็นนายใหญ่ ลุกขึ้นเฝ้ายามคู่กับคะหยิ่น ต่อมานาย

ใหญ่ก็ให้คะหยิ่นเฝ้าคนเดียว แล้วคะหยิ่นก็นั่งหลับไปอีกคน ผมเห็นว่า ในปางพักของเราหลับกันหมด ผมก็เลยลุกขึ้นมา”

รพินทร์แลไปทางคะหยิ่นอีกครั้ง หัวของมันซบวางอยู่กับเข่าอันตั้งชันทั้งสอง

“แล้วคะหยิ่นรู้หรือเปล่าว่า เจ้าคนเจ็บที่เพิ่งจะฟื้นจากอาการจะตายมิตายแหล่ ลุกขึ้นมาเดินเพ่นพ่านรอบ ๆ ปางพัก”

“คะหยิ่น แม้จะเผลอหลับ ก็อาจได้ยินแม้แต่เสียงมดเดิน” แงซายพูดเปรย ๆ อมยิ้มอยู่ในที

“ใช่!”

จอมพรานกระแทกเสียงหนัก ๆ

“เสียงมดเดิน คะหยิ่นก็ได้ยิน แต่ถ้าเป็นเสียงของเจ้าคนที่ชื่อแงซายเดินละก็ฉันยังสงสัยอยู่ แกบอกให้มันรู้หรือเปล่าว่าแกลุกขึ้นมา”

“ผมไม่ชอบปลุกคนที่กำลังหลับ ถ้าไม่จำเป็น”

รพินทร์หัวเราะหึ ๆ ในลำคออีกครั้ง ขยับบิดกายอย่างเมื่อยขบ ถูกแล้ว เขานึกไว้ไม่มีผิด ไม่มีใครรู้สึกตัวเลย ในการที่เจ้าแงซายลุกขึ้นมาเดินเพ่นพ่านไปตลอดทั้งแค้มป์ ในระหว่างที่ทุกคนหลับสนิท

พิจารณาดูตามสีหน้า แววตา และลักษณะท่าที ทุกสิ่งทุกอย่างกลับคืนมาเป็นตัวแงซายครบถ้วนบริบูรณ์ที่สุด ราวกับว่าไม่ได้เกิดอะไรขึ้นเลย แววตาที่กระจ่างใสเป็นประกายซ่อนบางสิ่งบางอย่างเร้นลึก ยิ้มที่มักจะเปิดกว้างออกไปจนเห็นฟันขาว จะแลอีกทีก็เป็นยิ้มบริสุทธิ์เยี่ยงทารก (อย่างดารินว่า) หรือมิฉะนั้น ก็เป็นยิ้มที่กอปรไปด้วยเลศนัยเยาะหยัน (อย่างที่

[WBSWS:01]

เขาคิดระแวงแคลงใจอยู่ทุกขณะ) และการเคลื่อนไหวที่เต็มไปด้วยอาการสำรวม ทว่าว่องไวปราดเปรียวเยี่ยงสิงห์หนุ่ม ร่างกายก็ดูบึกบึนแข็งแรงทรหดเต็มไปด้วยพละกำลังเหมือนเดิม

และก่อนที่เขาจะเอ่ยอะไรต่อไปอีกนั่นเอง แงซายก็ สุมไฟในกองนั้นจนลุกสว่างโชติ แล้วก็เดินผละออกไปจัดการเพิ่มฟืนเข้าไปในกองไฟอื่น ๆ อีกทุกกองที่กำลังหรี่โรยลงให้สว่างไสวขึ้นตามเดิม เป็นกิริยาอาการปกติอันพึงปฏิบัติของคนใช้ประจำคณะซึ่งไม่เคยบกพร่อง

รพินทร์นั่งมองเงียบ ๆอยู่อึดใจหนึ่งก็คว้าไรเฟิลประจำตัวเดินตรงเข้าไปที่คะหยิ่น ซึ่งกำลังนั่งสัปหงกอยู่ ถีบโครมเข้าไปเบา ๆ เจ้ากะเหรี่ยงหล่มช้างล้มลงไปนอนตะแคง ตาลีตาเหลือกตื่นขึ้นมาทันทีอย่างตกใจ พอมองเห็นพรานใหญ่ยืนอยู่ตรงหน้าก็ยิ้มแหย ๆ ยกมือขึ้นขยี้ตา รีบพรวดพราดลุกขึ้นโดยเร็ว

“อ้อ! นาย...แหะ! แหะ! คะหยิ่นนึกว่าถูกช้างมันถีบเสียอีก”

“นายใหญ่ไปไหนเสียแล้ว”

เขาแกล้งถาม คะหยิ่นหน้าตื่นเลิกลั่ก หันไปมองทางที่นอนของนายจ้าง

“เอ...ก็นอนไม่ใช่หรือนาย นายใหญ่สั่งให้คะหยิ่นเฝ้ายาม นายใหญ่บอกว่าจะไปนอน นั่นไง นอนอยู่นั่น!”

พูดพลาง มันก็ชี้มือไปยังเงาตะคุ่มของคณะนายจ้างที่นอนเรียงกันอยู่สี่คน

“เจ้าหลับยาม เสือมันย่องเข้ามาคาบเอาแงซายไปแล้ว!”

คะหยิ่นสะดุ้งโหยง กระโดดลุกขึ้นยืนทันที ร้องลั่นออกมาอย่างตกใจ แต่แล้วก็มองไปเห็นร่างตะคุ่มของจอมพเนจรกำลังขนฟืนเข้าใส่กองไฟอย่ก็จ้องเขม็ง...ยิ้มออกมาได้

“โธ่ นายทำเอาคะหยิ่นใจหายหมด ไอ้แงซายเดินท่อมๆ อยู่นั่นไง แต่...เอ คะหยิ่นเห็นมันนอนซมนิ่งอยู่แท้ๆ มันลุกขึ้นมาเดินตอนไหนนี่ ไม่รู้สึกตัวเลย”

จอมพรานโคลงศีรษะช้า

“ในระหว่างอยู่ยาม ถ้าเจ้าขืนหลับเผลอตัวแบบนี้อีก พวกเราอาจตายกันทั้งหมด...”

เขาว่า แล้วตบเบาๆ ไปที่ท้ายทอยของมัน

“ไป! เจ้าไปนอนได้แล้ว!”

อดีตนักเลงโตหล่มช้าง ยิ้มแห้งๆ สบถอะไรพำอยู่ในลำคอ ฉวยลูกซองเรมิงตันประจำมือ เดินตรงไปยังที่นอน ก่อนจะถึงที่ แวะเข้าไปพูดอะไรกับแงซายสองสามคำ ระหว่างที่เจ้านั่นยังง่วนอยู่กับการสุมกองไฟ แล้วก็ซุกหัวนอนหลับครอกไปในระยะเวลาอันรวดเร็ว

รพินทร์สูดอากาศยามใกล้รุ่ง ลึกเข้าไปในปอด การได้พักผ่อนมาตลอดระยะเวลาไม่ต่ำกว่า 6-7 ชั่วโมงติดต่อกันโดยไม่มีอะไรมารบกวน ทำให้พละกำลังและความแช่มชื่นเกิดขึ้น เขาจุดบุหรี่สูบกวาดสายตาสำรวจดูความเป็นไปรอบด้านในบริเวณแค้มป์ที่พักนอน เห็นทุกสิ่งทุกอย่างอยู่ในสภาพปกติ

[WBSWS:OIJ]

เรียบร้อยดี คืนนี้ แม้อากาศจะหนาวเย็นสักเพียงใดก็ตาม แต่หมอกไม่ลงจัดเหมือนทุกคืน

จอมพรานเดินเกร่ตรวจไปช้า ๆ จนกระทั่งมาหยุดยืนประจันหน้ากับแงซายอีกครั้ง ขณะที่เจ้ากะเหรี่ยงพเนจรกำลังสุมไฟอยู่ที่กองสุดท้ายริมทางขึ้นด้านนอกสุด อันเป็นที่ยึดนอนของส่างปา ผู้ชอบแยกตัวออกมานอนโดดเดี่ยวตามลำพังโดยไม่ร่วมกับใคร

ตาต่อตา แลสบกันอีกครั้ง ความหมายในการมองกันและกัน มันมีมากเกินกว่าที่จะเอ่ยเป็นวาจา

“แกไปนอนพักได้แล้ว แงซาย”

ในที่สุด เขาก็เป็นฝ่ายพูดขึ้นก่อน

“ผมนอนมากกว่า 12 ชั่วโมงแล้ว ถ้าไม่เป็นคำสั่งที่เฉียบขาดเกินไปนัก...”

เว้นระยะนิดหนึ่ง พร้อมกับยิ้มที่มุมปาก

“แงซาย อยากจะอยู่เวรคู่กับพรานใหญ่ จะได้รับใช้อะไรเล็ก ๆ น้อย ๆ ด้วย”

“ดีเหมือนกัน แกจากฉันไปเสียนาน นานจนฉันคิดถึง บางทีเราอาจมีเรื่องต้องคุยกันมาก”

กล่าวจบ รพินทร์ก้มลงฉวยเบราว์นิ่งเอฟเอน.375 แมกฯ ซึ่งวางอยู่ข้าง ๆ ตัวของส่างปาขึ้นมาถือไว้ ไรเฟิลกระบอกนี้ แต่เดิมทีก่อนออกจากหล่มช้าง คณะนายจ้างกำหนดให้เป็นอาวุธประจำมือของแงซายนั่นเอง แต่แล้วก็มีการสับเปลี่ยนมาให้ส่าง-ปาใช้ เมื่อคราวมรณกรรมของด็อกเตอร์ฮอฟมัน และแงซายได้รับคำสั่งให้รับช่วงเวเธอร์บี .460 ของนักสำรวจเยอรมันแทน

[WBSWS:OIJ]

เขาจ้องหน้าอดีตร้อยโทกองโจรกะเหรี่ยงอยู่อึดใจและโดยไม่บอกให้รู้ตัวล่วงหน้า ผลักโยนไรเฟิลกระบอกนั้นมาให้อย่างรวดเร็ว

โดยอาการอันฉับไวเท่าทันกัน แงซายฉากหลบก่อนที่เหล็กผสมไม้ทั้งท่อนจะปะทะหน้าตาแหกไป แล้วคว้าไว้ได้เหมือนไม้ท่อนเล็กๆ ยิ้มพราย

“ปืนของแก...”

พรานใหญ่บอก

“เอาคืนไป!”

“ปืนของนายหญิง มอบให้ผมใช้ตั้งแต่เราออกจากหล่มช้าง...” แงซายพึมพำ เดาะไรเฟิลช้าๆ ในมือทั้งสอง ตายังประสานเขานิ่งอยู่เช่นนั้น

“แต่เท่าที่ผมจำได้ ผู้กองเปลี่ยนมาให้ผมใช้กระบอกโตของนายเคราเหลืองแทน และเอาปืนกระบอกนี้ให้ส่างปา”

รพินทร์ยิ้มแค่นๆ

“ระหว่างที่แกหนีหายจากคณะของเราไป และระหว่างการติดตามตัวแก ได้เกิดอุปัทวเหตุขึ้นกับนายใหญ่ ปืนที่นายใหญ่ถือประจำมืออยู่พังใช้การไม่ได้ นายใหญ่ได้เปลี่ยนมาใช้ปืนของนายเคราเหลืองที่แกเคยใช้อยู่เดิมแทน ขณะนี้ปืนประจำมือของพวกเราขาดจำนวนไปหนึ่งกระบอก เมื่อแกกลับคืนมา”

“ถ้าเช่นนั้น ก็ไม่มีความจำเป็นอย่างใดที่ผมจะต้องใช้ปืนให้ส่างปาใช้ปืนของนายหญิงกระบอกนี้ต่อไป สำหรับผมไม่ต้องมีปืนก็ได้ จะได้แบกหามถนัดขึ้นอีก”

อีกฝ่ายหนึ่งสั่นศีรษะ

[WBSWS:01]

"ไม่ได้! พวกเราทั้งหมดมี 12 คน ปืนยาว 11 กระบอก เพราะฉะนั้น หนึ่งในจำนวนสิบสองคน ที่จะได้รับการยกเว้นไม่ต้องใช้ปืนจะต้องเป็นคนที่ใช้ปืนได้เลวที่สุด และแกไม่ใช่คนที่จะอยู่ในข่ายยกเว้นนั้น สำหรับส่างปานั้น มันถนัดที่จะสะพายบ้องกัญชาของมันมากกว่าสะพายปืน และมันก็คงดีใจที่จะคืนปืนกระบอกนี้ให้กับแก"

"ถ้าเป็นคำสั่งของผู้กอง ผมก็จำเป็นต้องรับปฏิบัติ"

"ดีมาก หน้าที่พิเศษอีกชนิดหนึ่งของแกตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไปก็คือ ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น...แกจะต้องให้การพิทักษ์คุ้มครองส่างปาด้วย เพราะมันไม่มีปืน และแกก็คงจะรู้แล้วกระมังว่า ชีวิตของแกรอดมาได้ก็เพราะส่างปานั่นเอง"

แงซายก้มศีรษะลง

"ครับ ผู้กอง ผมทราบดีว่า ชีวิตของผมตกเป็นหนี้ของทุกคนเช่นไรบ้าง รวมทั้งผู้กองอันเป็นบุคคลสำคัญที่สุดในการกู้ชีวิตผมไว้ครั้งนี้ด้วย สักวันหนึ่ง แงซาย คงมีโอกาสทดแทนบุญคุณอย่างสาสม"

"ด้วยการหักหลังน่ะรึ?"

"เราจะรู้กัน เมื่อเวลานั้นมาถึง"

รพินทร์ร้อนวูบที่หน้า ตาลุกวาวขึ้น แต่แล้วอารมณ์อันแจ่มใสของบรรยากาศใกล้รุ่งก็ช่วยเขาไว้ได้เป็นอย่างมาก เปลี่ยนมาเป็นหัวเราะเย็นอยู่ในลำคอ แงซายไม่มีปฏิกิริยาใดๆ ทั้งสิ้น พูดออกไปในแบบเรียบๆ เฉยๆ เหมือนจะเป็นประโยคสามัญธรรมดาที่สุด แล้วก้มลงมองดูไรเฟิลในมือ เปิดลูกเลื่อนออกเบาๆ ในที่สุด ก็กระตุกลูกเลื่อนออกมาทั้งแท่ง ต่อมาก็ปลด

ล็อก คลายสปริงของแหนบแม็กกาซีนออกมาทั้งอัน ชูให้เขาดูแสดงให้เห็นว่าปืนกระบอกนั้นในความครอบครองของส่างปาไม่ได้มีกระสุนบรรจุอยู่เลย คงเนื่องมาจากยิงไปจนหมดแม็ก-กาซีนตอนที่ปะทะกับโขลงไดโนเทเรี่ยมเมื่อย่ำค่ำนี้ และเมื่อกลับมาถึงที่พักแล้ว ก็ไม่ได้สนใจตรวจดูปืนหรือบรรจุลูกเตรียมพร้อมไว้อีกเลย

รพินทร์เห็นเข้าก็ขมวดคิ้ว จุ๊ปากเบา ๆ ความรู้สึกของเขายามนี้อยากจะเตะเจ้าต่องสู่ให้สักป้าบทั้ง ๆ ที่มันยังนอนหลับกรนฟี้อยู่

"แกเห็นแล้วใช่ไหม ส่างปาเป็นคนที่ไว้วางใจไม่ได้เลยเกี่ยวกับเรื่องปืน ให้มันไว้ก็ไม่มีประโยชน์อะไรเลย"

เขาพูดเสียงขุ่น ๆ ยกมือขึ้นขยี้จมูก แล้วกล่าวต่อมาโดยเร็วว่า

"ค้นลูกเอาที่ย่ามของมัน แล้วบรรจุให้พร้อม!"

สั่งเสร็จ ก็หันหลังเดินผละไปนั่งที่โขดหินก้อนหนึ่ง เอาไฟฉายส่องกราดฝ่าสายหมอกบาง ๆ ตรวจลงไปยังความมืดทะมึนของราวป่าเบื้องล่าง ชำเลืองด้วยหางตา เห็นแงซายไปง่วนอยู่ที่ร้านย่างเนื้อซึ่งขณะนี้กำลังติดไฟลุกโชติช่วง ต่อมาอีกครู่ใหญ่องครักษ์ประจำตัวของดาริน ก็เดินตรงมาที่เขา มือหนึ่งถือถ้วยพลาสติก บรรจุซุปเนื้อสันที่เคี่ยวไว้ในปล้องไม้ไผ่กินเหลือกันไว้แต่มื้อเย็น ส่งควันกรุ่นหอมหวน อีกมือหนึ่งถือเนื้อย่าง พอมาถึง ก็ทรุดตัวลงนั่งตรงหน้าที่ก้อนหินต่ำลงไป ส่งถ้วยซุปให้เขา

"แกอ่านใจฉันออกไปหมดเสียทุกอย่างทีเดียวนะ ยิ่งกว่าคนของฉันเองเสียอีก..."

รพินทร์เอื้อมมือไปรับ

"ฉันกำลังต้องการอยู่ทีเดียว ขอบใจ"

ทั้งสองเงียบกันไปขณะหนึ่ง ในระหว่างที่รพินทร์จิบซุปในถ้วย และแงซายแทะเนื้อย่างก้อนโตในมือเคี้ยวช้า ๆ เสียงไก่ป่าขันเย็นเยือกมาตามลมรุ่ง นาน ๆ ครั้งจะได้ยินเสียงคำรนของพยัคฆ์ร้ายสะท้อนก้องมาจากหลังเขา ในระหว่างหุบหินมันเป็นคืนอันปกติสุขป่าเป็นไปตามธรรมชาติสามัญโดยปราศจากซึ่งโพยภัยภยันตรายใด ๆ ทั้งสิ้นที่จะแผ้วพานเข้ามาใกล้

"ผมเสียใจ ที่ทำให้ผู้กอง และทุกคนต้องลำบากยุ่งยากเพราะผม"

ครั้นแล้ว เสียงห้าวก็กังวานออกมาจากจอมพเนจร

"ครั้งแรก ฉันและพวกเราทุกคนก็คิดเสียใจเช่นนั้นเหมือนกันเมื่อรู้สึกว่า แกเป็นต้นเหตุ..."

รพินทร์ ไพรวัลย์กล่าวอย่างอารมณ์ดี

"แต่ภายหลังเมื่อเหตุการณ์บางสิ่งบางอย่าง ได้แสดงตัวขัดขึ้นพวกเราไม่มีใครโทษแกเลย แม้แต่ฉันเองผู้ซึ่งไม่ค่อยจะชอบหน้าแกนัก แกรู้เรื่องตลอดแล้วหรือยังว่า ระยะเวลาถึง 12 วันที่แกวิปริตลืมตัวไปนั้น ได้เกิดอะไรกับพวกเราขึ้นบ้าง"

"ครับ ผู้กอง ผมทราบแล้ว โดยการบอกเล่าของหลายคน ผมทราบถึงเรื่องราวของนิทรานครอันอัศจรรย์ เรื่องของ

นางพญาพันธุมวดี ปุโรหิตมันตรัย และขุนพลวรมันต์ซึ่งเข้าสิงในร่างกายผม ชักพาพวกเราทั้งคณะให้ไปสู่ความยุ่งยากทั้งหลาย?”

แงซายถอนใจยาว ดวงตาทั้งคู่เบิกสว่างโพลง จ้องออกไปยังความมืดเบื้องนอกอย่างปราศจากที่หมาย พึมพำต่อมาว่า

“มันเป็นเรื่องแปลกประหลาดมหัศจรรย์มาก แทบจะเชื่อเสียมิได้ถ้าไม่ใช่เพราะทุกคนยืนยันกับผม ระยะเวลานั้นผมตายไปชั่วขณะ ตายไปจากการรู้เห็นเหตุการณ์ทั้งมวลโดยสิ้นเชิง ผมจำเหตุการณ์ได้แต่เพียงวันที่ผมนอนหลับปกติไปเป็นครั้งสุดท้าย ที่เขากองกอย แล้วก็มาตื่นขึ้นอีกครั้งที่นี่...”

แล้วก็เปลี่ยนสายตาเป็นประกายสุกใสมาจับอยู่ที่เขา

“ความจริง ผู้กองไม่น่าจะเสียเวลา ติดตามค้นหาผมจนทำให้ทุกคนต้องลำบากแทบจะเอาชีวิตไม่รอดเลย เมื่อผมเสียสติบ้าคลั่งไปเช่นนั้น ก็ควรจะปล่อยผมไปตามยถากรรม”

“ไม่มีใครเขาบอกแกบ้างหรือว่า เหตุใดฉันจึงต้องติดตามแก” จอมพรานย้อนถามมา

แงซายสั่นศีรษะ ใบหน้าอันคมสันนั้นเต็มไปด้วยเค้าฉงน

“ไม่มีใครบอกเหตุผลแก่ผมในข้อนี้ แต่ที่ผมแน่ใจก็คือคงไม่เกิดขึ้นเพราะเจตนาของผู้กอง”

“แน่นอน ไม่ใช่เจตนาของฉันแน่!...”

รพินทร์พูด พร้อมกับหัวเราะเสียงกระด้าง

“ทันทีที่เราตื่นกันขึ้นมา และพบว่าแกหายไปพร้อมกับไอ้ผีกองกอยตัวนั้น เราคิดกันว่าแกอาจปลีกตัวหลบหนีซึ่งเราตัดบัญชีเลิกสนใจกับแกแล้ว มีแต่นายหญิงคนเดียวเท่านั้นที่

เป็นห่วงแก ต้องการจะตามตัวกลับมาให้ได้ แต่เหตุผลของเธอเพียงคนเดียว ไม่อาจชนะเหตุผลของพวกเราส่วนใหญ่ได้ พวกเราเตรียมตัวออกเดินทาง แต่แล้วก็พบว่า แผนที่เดินทางของเรา ถูกแก...หรือมิฉะนั้นก็วิญญาณของวรมันต์ที่สิงอยู่ในตัวแกขโมยไปเสียด้วย เราไม่มีแผนที่ เราเดินทางต่อไปไม่ได้ และนั่นคือเหตุผลที่ว่าเหตุใดเราจึงต้องออกตามแก ในระยะต้นๆ ซึ่งเรายังไม่รู้ว่าอะไรเป็นอะไร ฉันคิดว่าฉันแทบจะฆ่าแกเสียทีเดียว ถ้าจับตัวได้ เอาละ อย่าไปเอ่ยถึงมันอีกเลย แงซาย เดี๋ยวนี้ฉันรู้แน่นอนแล้วว่า ทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้น ไม่ได้เป็นเจตนาหรือแผนการร้ายอะไรของแกเลย และนอกจากพวกเราทุกคนแล้ว ฉันก็เป็นอีกคนหนึ่งที่ยินดีอย่างที่สุด ที่ได้ตัวแกกลับคืนมาร่วมคณะอีกครั้งอย่างปลอดภัย แกตรวจดูข้าวของส่วนตัวของแกแล้วหรือยัง ว่าอยู่ปกติเรียบร้อยดีหรือเปล่า ระหว่างที่แกจากไป พวกเราเดินทางโยกย้ายกันอย่างทุลักทุเลสะบักสะบอม หลายคนหลายฝ่ายต้องพลัดพรากกระจัดกระจายกันออกไป กว่าจะมารวมพบกันได้ต่างก็แทบจะเอาชีวิตไม่รอด สัมภาระกองกลางส่วนใหญ่ นายใหญ่กับพวกเราส่วนหนึ่ง เป็นคนหอบหิ้วมา และหลายอย่างตกหล่นสูญหายไประหว่างทาง”

“สมบัติข้าวของของผมมีอะไรไม่มากนัก...”

แงซายตอบอย่างสงบ ชั่วขณะหนึ่ง ที่จอมพรานแลเห็นแววแห่งความรักใคร่ซาบซึ้ง ปรากฏเร้นลึกอยู่ในดวงตาใหญ่งามเต็มไปด้วยแสงแห่งปริศนาคู่นั้น

“ทุกอย่าง บรรจุรวมอยู่ในย่ามของผม และยังอยู่ครบถ้วน ขาดหายไปอยู่อย่างเดียวเท่านั้น คันธนู กับลูกธนูของผม”

รพินทร์หัวเราะอย่างขันๆ ออกมาได้เป็นครั้งแรก เอื้อมมือไปตบไหล่อันผึ่งผายกว้างใหญ่ราวกับพะเนินเหล็กนั้นหนัก-หน่วง

“อ้อ! นี่แกยังอตส่าห์ห่วงคิดถึงคันธนของแกอย่อีกรึ ตอนที่ฉันมาพบกับคณะของนายใหญ่อีกครั้งนั้น ฉันก็สังเกตเห็นเหมือนกันว่าคันธนูของแกมันขาดหายไป เชื่อว่านายใหญ่คงเห็นว่าไม่มีประโยชน์อะไรอีก นอกจากเกะกะเลยทั้งสิ้น แต่ฉันเห็นสายธนูของแกกลายมาเป็นเชือกมัดหีบห่อสัมภาระของเราห่อหนึ่ง มันยังเรียบร้อยดีทุกอย่าง ส่วนลูกธนูนั้น ก้านไม้ของมันฉันเป็นคนหักทิ้งไปเองแหละ เหลือไว้แต่ปลายดอกศรทำด้วยโลหะ ฉันรวมไว้ในถุงย่ามส่วนกลางของเรา ระเบิดที่ใช้มัดติดกับลูกธนูเราก็ถอดออกมารวมอยู่ในหีบวัตถุระเบิดแล้ว”

“ดีจริงที่ผู้กองไม่ทิ้งหัวธนูของผม...”

อดีตร้อยโทกองโจรกะเหรี่ยงพึมพำอย่างพอใจ แล้วถามว่า

“เราจะออกเดินทางต่อไปเมื่อไหร่?”

“แกล่ะ คิดว่าพร้อมที่จะเดินทางได้เมื่อไหร่?”

“ผมหายเป็นปกติเรียบร้อย และแข็งแรงดีที่สุดแล้ว ถ้าเป็นความประสงค์ของผู้กอง ผมก็พร้อมที่จะเดินทางได้แม้แต่วินาทีนี้”

แงซายพูดหนักแน่นมั่นคง ยืดแผงอกขึ้น

“ดีมาก! เราต้องการให้แกฟื้นจากเจ็บป่วย และร่วมเดินทางไปได้เร็วที่สุด แต่ถึงจะอย่างไรก็ตาม พรุ่งนี้ เราจะพักผ่อนตระเตรียมแผนการกันที่นี่อีกวัน เราเหน็ดเหนื่อยสะบักสะบอม

กันมามากเหลือเกิน นับตั้งแต่แกสูญหายจากเราไป พรุ่งนี้จะเป็นวันที่พักเอาแรง วันเดินทางแท้จริงคือเช้าตรู่ของวันมะรืน”

คนใช้พิเศษของคณะเดินทางนิ่งเหมือนจะคิดอะไรอยู่ ครู่แล้วลุกขึ้นยืน สูดลมหายใจลึก หันหน้าไปทางทิศตะวันออก ซึ่งบัดนี้ท้องฟ้าอันดำมืดด้วยปีกหนาของราตรีกำลังเริ่มปรากฏแสงขาวราง ๆ ขึ้น สงบนิ่งไปอีกพักใหญ่ก็หันกลับไปทางด้านเหนือ ดวงตาฉายแสงวาววามราวกับรัศมีดาวรุ่ง และรอยยิ้ม ๆ ปรากฏขึ้นที่ริมฝีปากลักษณะเหมือนคนที่กำลังตกอยู่ในห้วงภวังค์รำพึง

รพินทร์จับตามองเงียบ ๆ อย่างพินิจ แล้วก็ยอมรับอยู่ในใจว่า**ไอ้หนุ่มพเนจรผู้ลึกลับคนนี้ มีลักษณะอันงามประหลาดนัก**

พรานใหญ่ลุกขึ้นเดินตามเข้ามาหยุดยืนอยู่ใกล้ ๆ

“แกรู้ไหมว่า เราจะต้องบ่ายหน้าไปทางทิศนั้น?”

“ผมเข้าใจถูกไหมผู้กอง?”

เสียงแผ่วเบา ดังย้อนมาจากแงซาย ซึ่งคงยืนจ้องนิ่งไปทางทิศนั้นด้วยอาการเข้าภวังค์เช่นเดิม

“ฉันรู้ ว่าแกจะต้องรู้มาก่อน...ไม่ใช่เป็นเพียงแค่ความเข้าใจ!”

จอมพเนจรหันมายิ้มอย่างลึกลับ ยิ้มชนิดที่รพินทร์ ไพรวัลย์ไม่ชอบ แล้วก็ชี้มือออกไปยังทิศทางซึ่งยืนจ้องอยู่เมื่อครู่

“ที่นั่น!...เราจะไปถึงกันทันกำหนดเวลาไหม ผู้กอง?”

“ที่นั่น?...”

รพินทร์ทวนคำ จ้องตาเขม็งขณะที่เลิกคิ้วขึ้น

"ที่ไหน?"

"เนินเล็ก ๆ ลูกหนึ่ง ภายในวงล้อมของทิวเขาพระศิวะ"

"แล้ว...กำหนดเวลา ที่แกเอ่ยถึงเมื่อกี้นี้ หมายถึงอะไร?"

"วันขึ้นห้าค่ำ ของเดือนสิบสอง"

คำตอบมีมาช้า ๆ

"นี่แปลว่า แกได้รับรู้จากคณะเจ้านายของเราเรียบร้อยแล้วใช่ไหมว่าเราจะมุ่งไปยังจุดหมายอะไร ภายในเวลาเมื่อไหร่?"

แงซายหัวเราะเอื่อย ๆ ในลำคอ ไม่ตอบ...หากแต่ทรุดกายลงนั่งตามเดิม หยิบกิ่งไม้เล็ก ๆ ที่ไฟกินไหม้ไว้ตรงปลายด้านหนึ่งลามเข้ามากว่าครึ่ง และในขณะนี้ดับอยู่นอกกองไฟเหลือแต่ส่วนปลายที่เป็นถ่าน มาถือไว้ในมือขีดเส้นอะไรลงไปกับพื้นหิน โดยอาศัยความดำของถ่านปลายไม้แทนเครื่องเขียน

รพินทร์ไม่สนใจอะไรนักกับอาการชนิดนั้น เขาเพียงแต่ยืนสังเกตสีหน้า และอากัปกิริยาของแงซายอย่างใคร่ครวญระคนอาการหงุดหงิดที่เกิดขึ้นตงิด ๆ เป็นครั้งแรกที่นึกตำหนิคณะนายจ้างของเขาที่ให้ความเมตตาและไว้วางใจแงซายมากเกินไป จนถึงกับเปิดเผยถึงแผนการเดินทางเท่าที่หารือกันไว้ให้เจ้านี่ล่วงรู้โดยตลอด ซึ่งไม่ใช่เรื่องจำเป็นที่แงซายจะต้องรับรู้เลย

บางทีถึงใครอื่นไม่บอก ก็อาจเป็นดารินบอกก็ได้ เพราะความที่รักสนิทชิดชอบไว้วางใจเจ้าองครักษ์ประจำตัวเป็นพิเศษออกไป

และถ้าเป็นเช่นนั้นจริงหล่อนก็ทำไม่ถูก

[WBSWS:OM]

มันก็น่าจะเป็นความจริงตามที่เขาสงสัยเสียด้วย จอมพรานสรุปข้อคาดคะเน

“เราเหลือเวลากันอีกไม่นานนัก สำหรับจะไปให้ถึงที่นั่นตามวันเวลานั้น”

เสียงแงซายพูดเบาๆ ต่อมาโดยไม่มองหน้าเขา มือก็ยังขีดอะไรช้าๆไปกับพื้นตามเดิม เขาไม่อยากจะย้ำถามให้ตนเองเดือดดาลหงุดหงิดเพิ่มขึ้น ในข้อที่ว่าแงซายทราบระแคะระคายนี้มาจากใคร

“แต่ถึงอย่างไร...เราก็ต้องเร่งเวลาไปให้ถึงตามกำหนดนั้นให้ได้”

“ทำไมไม่รีบออกเดินทางเสียพรุ่งนี้ มันจะช่วยย่นระยะเวลาเข้าไปอีก”

แงซายพูดเปรยๆ มากกว่าที่จะดูเป็นคำถาม

รพินทร์เริ่มไม่พอใจขึ้นอีกครั้ง หัวเราะเสียงแปร่งๆ

“แต่ไหนแต่ไรมาแล้ว แงซาย ฉันสังเกตเห็นแกมีความกระวนกระวายร้อนใจที่จะให้พวกเราออกเดินทางเร็วที่สุด ทั้งๆที่ความรู้สึกหรือหน้าที่ชนิดนี้ มันควรจะเป็นของคณะนายจ้างของเรา หรือมิฉะนั้นก็ตัวฉันเอง ในฐานะผู้นำทางและรับผิด-ชอบทุกสิ่งทุกอย่าง”

“ผู้กองมักโกรธ เมื่อผมแสดงความเห็น และก็โกรธอีกเหมือนกันเมื่อผมไม่แสดงความเห็น”

พรานใหญ่แยกเขี้ยวออกมา ว่าจะทำอารมณ์ให้เย็นที่สุดแล้วก็อดไม่ได้ที่จะต้องระเบิดออกมา

“ไอ้เปรต!!...”

เขาสบถด่าออกมา อยากจะวัดตีนให้สักผาง

“ก็อีแบบนี้น่ะซิ ฉันจึงได้อยากกระทืบแกนัก เวลาต้องการจะให้ออกความเห็นกลับนิ่งไว้เสีย รู้อะไรก็ไม่เคยบอกจนกระทั่งวาระสุดท้ายเกือบจะตายโหงตายห่ากันหมดทุกคนถึงได้ค่อย ๆ อ้าปากออกมา ส่วนไอ้ที่ไม่ต้องการจะให้แสดงความอวดรู้ ชิ! กลับอวดรู้ดีเสียนี่ ฉันรู้ว่า แกต้องการไปให้ถึงที่นั่นโดยเร็วที่สุด วัตถุประสงค์อันลี้ลับของแกมันอยู่ที่นั่นด้วย พวกเราก็ต้องการไปให้ถึงเร็วที่สุดอย่างเดียวกับแกเหมือนกัน เพียงแต่ว่าทุกสิ่งทุกอย่าง มันขึ้นอยู่กับการนำของฉัน เข้าใจ๋ เมื่อฉันบอกว่าเราจะเดินทางวันมะรืนก็ต้องมะรืน ไม่ใช่พรุ่งนี้ ใครจะมาเปลี่ยนแปลงไม่ได้!”

อดีตร้อยโทกองโจรกะเหรี่ยงหน้าเฉย ไม่มีปฏิกิริยาอย่างใดทั้งสิ้นต่ออาการขุ่นเคืองเกรี้ยวกราดของเขา ราวกับว่ามันจะไม่ได้ยินคำพูดนั้น แต่บอกมาด้วยเสียงกังวานลึกตามเดิมว่า

“ถ้าเราพลาดเวลานี้ แม้แต่วันเดียว...”

“ใช่ลายแทงบอกไว้เช่นนั้น แต่ฉันไม่สนใจหรอก มีจุดมุ่งหมายไว้ว่าควรจะไปให้ทัน แต่ถ้าไม่ทันก็ช่างหัวมัน”

เขาพูดด้วยโทสะ มากกว่าที่จะเจตนาหมายความเช่นนั้นแท้จริง

“ถ้าไม่ทัน...เราจะหาทางขึ้นเทือกเขาพระศิวะไม่ได้ และไม่ได้จริง ๆ!!”

“แกรู้ได้ยังไง”

เสียงรพินทร์เกือบจะเป็นตวาด

“ผมก็ไม่ทราบเหมือนกันว่าผมรู้ได้อย่างไร...บางทีอาจเป็น

เพราะสังหรณ์ ผู้กองและคณะเจ้านาย ตลอดจนทุกคนที่มาด้วยกันนี่ เสี่ยงชีวิตเหนื่อยยากกันมามากแล้ว ความหวังอยู่ที่ว่าจะต้องไปให้ถึงที่หมายภายในกำหนดเวลานี้เท่านั้น ไม่ควรจะให้พลาดโอกาสไปเสีย มันเป็นไปไม่ได้ที่เราทั้งหมดจะรอคอยอยู่ยังที่นั้น จนกระทั่งวันขึ้นห้าค่ำเดือนสิบสอง เวียนมาถึงในปีหน้า!”

กล่าวทิ้งเป็นปริศนาไว้เพียงแค่นั้น แงซายก็ก้มศีรษะลงเหมือนจะโค้งคำนับนิดหนึ่ง แล้วก็เดินผละจากไปเฉยๆ ทิ้งให้พรานใหญ่ยืนจ้องตามไปด้วยความเดือดดาลใจอยู่ปุดๆ **ไอ้เวรแงซาย**...เขาผรุสวาทอยู่ในใจ...**พอโงหัวฟื้นขึ้นมาได้พบหน้ากลับมาร่วมคณะกันยังไม่ทันไร ก็เปิดศักราชยั่วประสาทของเขาเสียแล้วตามลักษณะเดิมๆ ของมัน**

มันยวนของมันเงียบๆ ภายใต้อากัปกิริยาและสีหน้าที่ดูซื่อแสนซื่อเบื้องนอก อยากจะให้คุณหมอดารินคนสวยได้มาเห็นเจ้าองครักษ์ตัวโปรดในตอนนี้นัก **เกิดมาเป็น รพินทร์ ไพรวัลย์ ยังไม่เคยยอมให้ใครมาแตะคมได้เลย แต่ไอ้กะเหรี่ยงรูปงามผู้ไม่ปรากฏเบื้องหลังความเป็นมาแท้จริงผู้นี้เอาคมของมันเข้าแตะเขาอยู่ตลอดเวลา** นานแสนนานมาแล้ว ตั้งแต่เขายังเป็น ร.ต.อ. รพินทร์ ไพรวัลย์ ผู้บังคับกองตำรวจตระเวนชายแดน และมันเป็นร้อยโทแงซาย แห่งกองโจรกะเหรี่ยงอิสระ

รพินทร์เอาเท้าเตะก้านไม้ที่แงซายใช้ขีดเขียนอะไรลงไปบนพื้นตรงหน้ากระเด็นไปอย่างหัวเสีย แต่แล้วเขาก็ต้อง

ชะงัก เมื่อเหลือบลงกับพื้นบริเวณที่เท้าเหยียบยืนอยู่ ภาพเส้นขยุกขยิกจากรอยดำของถ่านที่แงซายลากเส้นไว้ ซึ่งครั้งแรกเขาคิดว่าเจ้านั่นมือบอนเขี่ยอะไรเล่นอย่างปราศจากความหมาย แสงไฟในกองส่องสว่างพอจะทำให้มองเห็นเป็นภาพชนิดหนึ่งซึ่งเขาไม่อาจมองผ่านไปเสียได้

จอมพรานย่นหัวคิ้ว กะพริบตาจ้องอยู่ครู่ก็ทรุดตัวลงนั่งเอาไฟฉายส่อง

ภาพที่ปรากฏกับสายตา ท่ามกลางลำไฟฉาย เรียกความฉงนสนเท่ห์ใจให้เกิดขึ้นแก่เขาเหลือที่จะกล่าว เงยหน้าขึ้นมองหาเจ้าคนที่เขียนภาพไว้ ก็พบว่า บัดนี้ไอ้นักเดินดงจอมพเนจรกำลังใช้มีดเฉือนเนื้อย่างก้อนใหญ่ ซึ่งตั้งย่างรมควันอยู่บนร้านย่างเนื้อ สาละวนง่วนอยู่กับการหาอาหารบรรจุกระเพาะ ไม่ได้หันมาสนใจอะไรกับเขาอีก

ภาพนั้น เป็นภาพสเกตช์คร่าวๆ ลักษณะของแผนที่ตรงตำแหน่งเนินพระจันทร์ ซึ่งแวดล้อมอยู่ด้วยทิวเขาสูงของเทือกเขาพระศิวะซึ่งล้อมรอบอยู่ สัณฐานของภาพสเกตช์ตรงกันกับภาพในแผนที่ลายแทงของเขาแทบทุกส่วน อีกมุมหนึ่งของเนินพระจันทร์ มีรูปจันทร์เสี้ยวขนาดหัวค่ำลอยแตะติดอยู่กับมุ่นผมของภาพเทวรูปพระศิวะซึ่งประทับในท่านั่ง ซึ่งหันหน้าเป็นมุมเฉียงประมาณ 30 องศาทางด้านตะวันตกของเนินพระจันทร์

จอมพรานเม้มริมฝีปากแน่น **นี่เขาเผชิญหน้ากับปริศนาลี้ลับอะไรเข้าให้อีกแล้ว ไม่ใช่เกิดจากลายแทงของมัง-มหานรธาที่ขบคิดกันมาตั้งแต่หัวค่ำ และก็ยังไม่สามารถจะสรุปอะไรออกไปได้ แต่คราวนี้มันเกิดขึ้นจากฝีมือของ**

WBSWS:OIJ

เจ้าแงซาย ไอ้คนลึกสับยิ่งกว่าความลึกลับทั้งมวลที่เขาเคยผ่านพบ มันเจตนาที่จะทิ้งปัญหาอะไรไว้ให้เขาต้องขบคิดกระมัง ในการจำลองภาพของเนินพระจันทร์ เทือกเขาพระศิวะ องค์เทวรูปซึ่งมีจันทร์ครึ่งเสี้ยวเป็นปิ่นทิ้งไว้ให้เห็น

แงซายไปเอาภาพชนิดนี้มาจากไหน

และมันหมายถึงอะไร?

รพินทร์ ไพรวัลย์ เหลือบสายตาอีกครั้ง ไปทางเจ้าของภาพซึ่งยืนหันหลังให้ห่างออกไปประมาณ 20 ก้าว แล้วมองภาพนั้นอย่างพินิจใคร่ครวญ เขาต้องการที่จะเรียกแงซายเข้ามาถามว่า ไอ้ที่มันวาดภาพไว้เช่นนี้ หมายถึงอะไร แต่แล้วก็ล้มความตั้งใจเสียเพราะเห็นว่าไร้ประโยชน์ในการที่จะต่อปากต่อคำสืบความยาวสาวความยืดกับเจ้าคู่ปรับซึ่งกินนัยกันมาตลอดเวลา ประจวบกับขณะนั้นฟ้าก็สางพอที่จะมองเห็นลายมือได้รางๆ ป่ารอบด้านเพรียกระงมไปด้วยเสียงวิหคนกไพรและลิงค่างที่กู่ร้องระงมอยู่ยังดงข้างล่าง พรานพื้นเมืองของเขาหลายคนเริ่มตื่นแล้ว

พรานใหญ่เดินกลับไปยังที่นอนเมื่อคืนของเขา คว้าผ้าขาวม้าเคียนพุงแล้วถือไรเฟิลเดินลงจากเนินที่พักตรงไปยังลำธารเพื่อล้างหน้าและเดินตรวจดูภูมิประเทศรอบๆ

เมื่อเขากลับขึ้นมาอีกครั้ง ทุกคนในแค้มป์ตื่นขึ้นหมดแล้วด้วยอาการกระปรี้กระเปร่าแช่มชื่นอยู่ในอิริยบถต่างๆ และ

[WBSWS:01]

กำลังดื่มด่ำเป็นสุขอยู่กับอากาศยามเช้า ซึ่งทัศนวิสัยดีกว่าทุกวัน

ไชยยันต์ตะโกนร้องทักทายเมื่อเห็นเขาไต่เนินโผล่ขึ้นมา รพินทร์โบกมือตอบ แต่ไม่ได้ตรงเข้าไปร่วมกับคณะนายจ้างของเขา หากแต่เดินเลี่ยงไปนั่งถอดรองเท้าออกผึ่งไฟอยู่ทางด้านกลุ่มพรานพื้นเมือง ไม่สนใจกับอะไรอีก นอกจากจะเอาปลาสเตอร์ปิดแผลถลอกเล็กๆ น้อยๆ ตามแขนขาอันเป็นผลมาจากสมบุกสมบันมาเป็นเวลานาน โดยไม่มีเวลาที่จะหันมาสนใจกับตัวเองเลย

เช้าวันนี้ ทุกคนดูจะปลอดโปร่งใจ และอยู่ในอารมณ์พักผ่อนเต็มที่ ไม่มีภารกิจใดๆ ที่จะต้องเร่งร้อนรีบด่วน

กลุ่มนายจ้างทั้งหมด ชวนกันเดินลงไปใช้น้ำที่ลำธารโดยมีแงซายกับส่างปา เดินตามลงไปด้วยจากคำชวนของดารินกับมาเรีย ระหว่างที่ทั้งสี่คน นั่งกันอยู่ที่โขดหินริมธารวักน้ำอันเย็นเฉียบขึ้นลูบหน้า ดารินก็เอ่ยเปรยๆ ขึ้นว่า

“มีใครสังเกตพรานใหญ่ของเราบ้างไหม เช้าวันนี้?”

“ทำไม?”

ไชยยันต์ถาม เพื่อนสาวยักไหล่

“ฉันรู้สึกว่าเขาจะมีท่าทางพิลึกๆ ไปนะ ดูตึงๆ ยังไงพิกลไม่ค่อยอยากจะพูดอะไรกับพวกเราเลย ตั้งแต่เมื่อคืนนี้แล้ว เวลานอนก็แยกไปนอนตะหากกับพวกพรานพื้นเมืองของเขาเสีย”

“ก็ช่างเขาปะไร ไปสนใจทำไม”

มาเรียพูดลอยๆ แต่ไชยยันต์ชะงักนิดหนึ่ง เอาผ้าขนหนูเช็ดหน้า

“เธออาจคิดมากไปเองก็ได้ น้อย ไม่เห็นจะมีอะไรเลย สำหรับรพินทร์ ถ้าไม่สบายก็อาจหงุดหงิดอะไรกระมัง”

“ฉันไม่ชอบท่าทางแบบนี้ของเขาเลย”

“ก็อีแบบนี้แหละ แต่ไหนแต่ไรมาแล้ว พอหมดเรื่องฉุกเฉินจะสบายปลอดโปร่งอารมณ์กันได้สักหน่อย เธอก็เตรียมตั้งท่าหาเรื่องเขม่นเขาเสียอีกแล้ว”

ดารินสั่นศีรษะ แววตาแสดงอาการไม่สบายใจนัก

“ฉันไม่ได้เจตนาจะหาเรื่องอะไรหรอก แต่พูดจริงๆ”

แล้วหล่อนก็หันไปยังฝั่งธารเบื้องหลัง ซึ่งมีแงซายกับส่างปาเดินเกร่คุยกันอยู่เบาๆ ยกมือขึ้นดีดเรียก พอทั้งสองหันมา หล่อนก็กวักมือไปทางแงซาย เจ้าคนใช้พิเศษเดินตรงเข้ามาอย่างสงบด้วยลักษณะอาการเหมือนทาส

“แงซาย เมื่อคืนนี้ก่อนสว่างเธอลุกขึ้นมาอยู่ยามคู่กับพรานใหญ่ไม่ใช่หรือ?”

“ใช่แล้ว นายหญิง”

หล่อนจ้องหน้า แล้วยิ้มนิดๆ อาการเหมือนจะค้นหาความจริงอะไรบางอย่างที่แฝงซ่อนอยู่ภายใต้สีหน้าตายด้านนั้น

“สังเกตเห็นบ้างหรือเปล่า พรานใหญ่เขาเป็นอะไรไป... เป็นต้นว่าไม่สบาย?”

คราวนี้ริมฝีปากบนใบหน้านั้น สยายออกไปจนเห็นฟันขาว

“ผู้กองสบายดี นายหญิง ผมเห็นเช่นนั้น”

“ถ้างั้นเธอไปขัดใจยั่วโทสะอะไรเขาเข้าหรือเปล่า?”

แงซายยิ้มในลักษณะแยกเขี้ยวอยู่ตามเดิม พลางสั่นศีรษะ

[WBSWS:OM]

“ผมไม่ได้ขัดใจอะไรผู้กอง”
“อย่ากังวลใจอะไรอยู่กับเรื่องที่ไม่เป็นเรื่องเลยน่า น้อย”
เชษฐากล่าวขัดขึ้นอย่างไม่ถือสาเป็นอารมณ์
“พี่ไม่เห็นว่า รพินทร์จะผิดแปลกอะไรไปกว่าสภาพโดยปกติของเขาเลย มีประโยชน์อะไรที่จะมาคอยอ่านสีหน้าอาการเพื่อจะจับผิดหรือจับไหวจับพริบกันอยู่ รพินทร์เป็นอย่างนี้มานานแล้ว ถ้าไม่มีเรื่องสำคัญอะไรเกิดขึ้นเขาก็มักจะเป็นคนเงียบขรึม ไม่ชอบมาสุงสิงตีเสมอเราอยู่แล้ว”

แล้วท่านหัวหน้าคณะ ก็หันไปสอบซักอาการของแงซายตลอดจนถามถึงเหตุการณ์เมื่อคืนตอนค่อนรุ่งอันเป็นเวรของรพินทร์กับเกิด แงซายรายงานให้ทราบว่าพรานใหญ่ไม่ได้ปลุกเกิดขึ้นมาอยู่คู่ด้วย แต่ตนเองรู้สึกว่าสบายตัวและแข็งแรงดีแล้วจึงตื่นขึ้นมาอาสาอยู่ยามคู่กับรพินทร์

มาเรีย ฮอฟมันไม่สนใจกับอะไรทั้งสิ้น หล่อนนั่งแช่เท้าลงไปในธารน้ำ ตาเป็นประกายมันขลับจับนิ่งไปยังร่างอันตระหง่านงามของเจ้ากะเหรี่ยงพเนจรเงียบๆ ตลอดระยะเวลาร่วมทางกันมา หล่อนไม่มีโอกาสจะวิสาสะคุ้นเคยกับองครักษ์พิเศษประจำตัวของดารินนัก เช้าวันนี้ หล่อนพินิจเจ้าคนดงอย่างเต็มตาเป็นครั้งแรก ท่ามกลางแสงอุษาที่ฉาบฉายเรือง-รองไปตลอดทั้งแนวป่ากลางธารน้ำ ผิวกายแดงเข้มราวกับหล่อหลอมขึ้นด้วยทองแดง แผงอกผงาดกำยำเต็มไปด้วยมัดกล้ามที่แกร่งเกร็ง กรอบตาใหญ่ลึกภายใต้จมูกที่ตั้งเป็นสันตรง

[WBSWS:OM]

และริมฝีปากที่บางเป็นมุมราวกับปากของผู้หญิง ผมหยิกเป็นคลื่นปกท้ายทอยประกอบอยู่บนเรือนร่างสูงตรงขนาดไม่ต่ำกว่า 6 ฟุต

เด็กผู้หญิงคนซน ๆที่มีความพอใจกระหายอยากต่อตุ๊กตาตัวใหม่มีความรู้สึกเช่นไร มาเรียย่อมมีความรู้สึกเช่นนั้น เลือดในกายของหล่อนพลุ่งพล่านระริกไหวอยู่ภายใต้อาการที่แลดูสงบเย็นพอ ๆ กับอากาศยามเช้าตรู่วันนี้

ทุกคนชวนกันขึ้นจากริมธาร กลับที่พัก มาเรียยังคงนั่งเอาเท้าแช่น้ำอยู่ในอาการเดิม เมื่อดารินหันมาร้องเรียก หล่อนโบกมือร้องบอกมาว่า

“ประเดี๋ยวจะตามขึ้นไป น้อย”

ทั้งหมดเดินลับตาขึ้นไปตามทางด่านจนหมด เหลือหล่อนนั่งอยู่ตามลำพังคนเดียว แหม่มสาวเอนตัวลงพิงโขดหิน เท้าแกว่งน้ำเล่นนั่งชมนกชมไม้และหมู่ปลาน้อยที่แหวกว่ายอยู่ในธารน้ำใสอย่างสบายอารมณ์ คนอื่น ๆ อาจรู้สึกหนาวมากสำหรับป่าบนยอดเขาสูงยามเช้า แต่สำหรับหล่อนกำลังเย็นสบายแช่มชื่นที่สุด

ครู่ใหญ่ต่อมา ร่างสูงใหญ่ของแงซายก็โผล่เงียบ ๆ แทบจะปราศจากเสียงออกมาจากพงไม้เหนือฝั่งธาร มาเรียหันไปพบก็จ้องด้วยอาการฉงนอาจเป็นด้วยสัญชาตญาณดั้งเดิมของผู้หญิง หล่อนดึงชายเสื้อแจ็กเกตฟิลด์ที่เปิดอกร่าปล่อยให้สองเต้าอวบตระหง่านรับกับลมเช้าอยู่ในขณะนี้เข้ามารวบปิดไว้ก่อนที่แงซายจะเดินดุ่ม ๆ ตรงเข้ามาถึง

“ไฮ-เฮอร์คิวลิส!...”

หล่อนหลุดปากทักออกไปเป็นภาษาอังกฤษ อย่างเผลอตัว

ใบหน้านั้นยิ้มนิดหนึ่ง แล้วเสียงท้มกังวานเป็นภาษาพม่าก็บอกมาว่า

“นายใหญ่ให้ผมมาตามนายแหม่ม กลับขึ้นไปข้างบน”

“โอว์!...”

มาเรียอุทานเบาๆ เบิกตาพร้อมกับเลิกคิ้วน้อยๆ

“ฉันอยากจะนั่งที่นี่อีกครู่ กลับขึ้นไปบอกนายใหญ่เถอะว่า เดี๋ยวฉันขึ้นไปเอง ไม่ต้องให้ใครมาตามหรอก”

“ผมกลับขึ้นไปไม่ได้ ถ้าไม่มีนายแหม่มกลับไปด้วย”

“ทำไม?”

“นายแหม่มไม่ควรนั่งอยู่คนเดียว ในดงแถบนี้”

แหม่มสาวหัวเราะเบาๆ สำรวจไปตลอดทั้งวงหน้าและเรือนร่างที่ยืนตระหง่านอยู่ใกล้ๆ นั้นซึ่งๆ หน้า ด้วยสายตาพอใจอย่างเปิดเผย

“ขอบใจมากที่เป็นห่วงฉัน ความจริงเธอควรจะห่วง ‘นายหญิง’ ของเธอดีกว่า สำหรับฉันน่ะไม่กระไรนักหรอก ฉันชินเสียแล้วกับภัยอันตรายทุกชนิด ความจริงฉันก็ไม่อยู่ตามลำพังนัก ฉันมีไอ้นี่อยู่ด้วย...”

หล่อนบุ้ยปากไปที่ซีแซด .375 ประจำมือ

“ประสาทหูกับประสาทตาของฉันดี และยิงปืนได้พอใช้”

“ไม่ใช่เพียง ‘พอใช้’ หรอก นายแหม่ม ‘ยิงสั่ง’ ได้ทีเดียว แต่นั่นไม่ใช่หลักประกันที่พวกเราทุกคนจะแน่ใจได้ว่านายแหม่ม

จะปลอดภัยเมื่ออยู่ตามลำพังคนเดียวเช่นนี้ และสำหรับผมในฐานะคนใช้ ผมห่วงทุกคนในคณะของเรา โดยเฉพาะอย่างยิ่งพวกเจ้านาย ไม่เลือกว่าเป็นใคร นายใหญ่ให้มาตามนายแหม่มขึ้นไป นั่นเป็นความคิดอันถูกต้องแล้ว และนายแหม่มก็ควรจะกลับขึ้นไปเสียด้วย อย่าให้ทุกคนข้างบนห่วงอยู่เลย”

มาเรียตะแคงหูฟัง สำเนียงของประโยคอันชัดเจนฉะฉานนั้นแล้วมองจากหัวจรดตีนอีกครั้ง

“ภาษาสำนวนพูดของเธอ มันค้านกับฐานะที่ฉันเห็นอยู่เบื้องนอกไปมาก แงซาย-คนป่าคนดง ลูกหาบหรือคนใช้ที่ติดตามมากับคณะของคุณชายเชษฐา ไม่น่าจะพูดได้แบบนี้ ที่พรานใหญ่เขาไม่ค่อยจะชอบหน้า หรือไว้วางใจเธอนักนั้น เขาก็น่าจะมีเหตุผลอยู่หรอก ‘เธอไม่ใช่แงซาย’ อย่างที่เธอต้องการจะให้เรารู้จัก ฉันอยากจะรู้เหลือเกินว่านายหญิงตลอดจนนายชายอีกสองคนของเธอ เขาจะเฉลียวคิดได้อย่างที่ฉันคิดอยู่ในขณะนี้บ้างหรือเปล่า”

เจ้าคนลึกลับไม่มีปฏิกิริยาใดๆ ทั้งสิ้น สายตาที่ประสานมาเรียเฉยเมยปราศจากแววใดๆ ที่จะให้อ่านได้

“จะคิดหรือไม่คิด ก็ไม่ใช่สิ่งแปลกประหลาดอันใด...”

คำตอบ มีมาอย่างแช่มช้า เป็นจังหวะ

“ถึงนายแหม่มเอง ก็ไม่น่าจะประหลาดใจอะไรนัก ผมเรียนหนังสือมาพอสมควร พูดและเขียนภาษาของคนผิวขาวอย่างนายแหม่มได้ มีการศึกษาสมาคมในสังคมของมนุษย์ที่เจริญแล้ว ถึงแม้จะไม่สูงนักก็ไม่ต่ำนัก ผมเบื่อที่จะใช้สำนวนอย่างชาวป่า ซึ่งรังแต่จะเผอเรอพลั้งพลาด สร้างรอยพิรุธและ

ระแวงสงสัยให้แก่คณะเจ้านายเพิ่มขึ้น จึงคิดว่าควรจะใช้ภาษาของชนที่เจริญแล้ว แม้แต่ตัวผมเองจะเป็นชนที่มาจากแหล่งซึ่งอารยธรรมในโลกปัจจุบัน แผ่เข้าไปไม่ถึงก็ตาม”

มาเรียขมวดคิ้ว ซอยเปลือกตาถี่ ๆ แล้วถามเร็วปรื๋อว่า

“เธอเรียนหนังสือมาจากไหน?”

“ชั้นต้นสุด ในวัดเมืองมัณฑะเลย์ ชั้นกลางในไฮสกลูลเมืองแรงกูน ครั้งสุดท้าย ในบอมเบย์ยูนิเวอร์ซิตี้ แบเชลเลอร์ดีกรี ในแขนงอาร์ตส์”

มาเรีย ฮอฟมัน แทบจะผงะ...

แหม่มสาวตกตะลึง จ้องร่างสูงใหญ่ที่ยืนหน้าตาย แช่น้ำครึ่งหน้าแข้งอยู่ตรงหน้านั้น ด้วยความรู้สึกอันไม่อาจบรรยายถูกต่อให้นางพญาพันธุมวดีแห่งนิทรานครอันอาถรรพณ์มาปรากฏร่างให้เห็นอยู่ตรงหน้า ณ บัดนี้ หล่อนก็คงไม่อัศจรรย์ใจเท่า

“ปริญญาตรีทางอักษรศาสตร์!!...มหาวิทยาลัยบอมเบย์!!...โอ ก๊อด!!”

ริมฝีปากของหล่อนขมุบขมิบ หน้าซีดเผือด ดูเหมือนจะสวดอะไรอยู่ในลำคอฟังไม่ได้ศัพท์ ลงท้าย ๆ ด้วยคำว่า ‘อาเมน’ หรืออะไรทำนองนี้

มาเรีย มาได้สติรู้สึกตัวอีกครั้ง เมื่อแงซายเตือนด้วยเสียงปกติให้กลับขึ้นไปบนแค้มป์ แต่หล่อนไม่สนใจอะไรทั้งสิ้นนอกจากจะจ้องหน้าเขม็งอยู่เช่นนั้นตาไม่กะพริบ

“ถ้าฉันไม่ฝันสติของฉันก็คงฟั่นเฟือนไปเสียแล้ว...”

หล่อนเต็มไปด้วยอาการตื่นตระหนก ร้องเสียงสูง

“แงซาย นี่หูฉันฝาดไปหรือยังไง แบเชลเลอร์ ออฟ อาร์ตส์ ฟรอมบอมเบย์ยูนิเวอร์ซิตี้?”

“ไรท์! มิสซิสฮอฟมัน!”

มาเรียตาเหลือกมีอาการเหมือนจะเป็นลม หล่อนอ้าปากค้างอยู่เช่นนั้นนานเท่านาน พอรู้สึกตัวขึ้นอีกครั้งก็ทะลึ่งพรวดขึ้น ทำท่าเหมือนจะวิ่งปรื๋อขึ้นฝั่งกลับขึ้นไปบนแค้มป์อย่างเร็วที่สุด แต่อุ้งมืออันกำยำ เต็มไปด้วยพละกำลังคว้าหมับไว้ที่ต้นแขนของหล่อนอย่างฉับพลันราวจะอ่านใจออกอยู่ก่อนแล้ว ยึดให้นิ่งอยู่กับที่ ใบหน้านั้นยิ้มน้อย ๆ พร้อมกับสั่นศีรษะช้า ๆ

“โน! ยู มัสท์ น็อต...”

ภาษาอังกฤษที่ผ่านออกมาจากริมฝีปากคู่นั้น ชัดเปรียะ

“อย่าครับ ถ้าคุณฉลาด คุณต้องไม่กระโตกกระตากอะไรออกไป มันไม่มีประโยชน์อะไรขึ้นมาหรอก สิ่งที่ผมสาบานได้ก็คือ ผมไม่เป็นพิษเป็นภัยหรือมีแผนการทรยศหักหลังพวกคุณแม้แต่นิดหนึ่ง วางใจเถิดครับ เมื่อคุณรู้ความจริงแล้วเช่นนี้ วิธีที่ฉลาดที่สุดก็คือเงียบเฉยไว้ดีกว่า ถ้าแพร่งพรายออกไปถึงหูเจ้านายของผม ปัญหาต่าง ๆ มันก็จะเกิดขึ้น ที่สำคัญที่สุดก็คือคนเหล่านั้นจะหมดสิ้นความไว้วางใจในตัวผมทันที ผมสาบานกับคุณแล้ว ผมไม่มีเจตนาทุจริตอะไรในการร่วมทางมาด้วยครั้งนี้”

มาเรียยืนนิ่งงันอยู่กับที่อีกเป็นเวลานาน ในที่สุดก็ทรุดตัวฮวบลงนั่งตามเดิมอย่างหมดเรี่ยวแรง

“นี่แปลว่า พวกเราทั้งหมด แม้กระทั่งไพรวัลย์ ไม่มีใครรู้ถึงเบื้องหลังของความเป็นมาของเธอเลยรึ?”

หล่อนพูดด้วยเสียงเกือบจะเป็นกระซิบ

แงซายหัวเราะเสียงกังวานทุ้ม และเมื่อยามหัวเราะ ใบหน้านั้นมีเสน่ห์ขึ้นอย่างประหลาด

“ร้ครับ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง พรานใหญ่ แต่เขาก็ร้ไม่หมดหรอก และก็เพราะความที่ ‘รู้ไม่หมด’ ของเขานี่แหละที่ทำให้เขาเกลียดขี้หน้าผมนัก มันตรงข้ามกับผม ผมไม่ได้เกลียดเขาเลย ผมรักและนับถือเขามาก”

“เธอโกหกหลอกลวงเขามาตลอด งั้นสิ”

เจ้าคนลึกลับส่ายหน้าแช่มช้าอยู่เช่นนั้น

“ถ้าโกหกก็ต้องหมายถึงว่าพูดให้มันผิดความจริง แต่การที่พูดความจริงไม่หมด มันก็ไม่ใช่เป็นการโกหก แต่เดี๋ยวนี้ผมก็บอกกับคุณตามจริงโดยไม่ปิดบังแล้วว่า ภูมิหลังผมมีมาเช่นไร มันแสดงให้เห็นชัดแล้วว่าผมไม่ได้มีเจตนาจะอำพรางหลอกลวงอะไรเลย เพียงแต่ว่า มันขึ้นอยู่กับเหตุผลและสิ่งแวดล้อมเท่านั้นที่ว่าผมจะเปิดเผยความจริงออกไปเมื่อไหร่ อย่างไรและกับใครโดยไม่เป็นอันตรายต่อตัวผมเอง พรานใหญ่รพินทร์รู้เท่าทันหมดทุกอย่าง เขาจึงคอยระแวงผมอยู่ตลอดเวลา แต่ผมไม่ถือสาเขาหรอกในข้อนั้น สักวันหนึ่ง เขาย่อมจะรู้ได้เองว่าผมไม่ได้มีภัยใดๆ ต่อตัวเขา และคณะเดินทางคณะนี้เลย ในขณะนี้ผมไม่มีอะไรจะพิสูจน์ให้เห็นถึงความบริสุทธิ์ใจได้ ก็ปล่อยให้เขาระแวงผมไปก่อน”

มาเรียยังไม่คลายอารมณ์ตื่นเต้น ตกประหม่า สุ้มเสียงสั่นไปหมด

“แล้วทำไมเธอถึงไม่บอกความจริงกับไพรวัลย์ และพวก

นายจ้างของเธอว่า แท้ที่จริงเธอเป็นคนเจริญ ที่ผ่านการศึกษาอย่างดีมาแล้ว”

“คณะเดินทางคณะนี้ ก่อนจะออกเดินทางมา ประกาศหาคนรับใช้ประเภทลูกหาบกล้าตาย...”

แงซายพูดช้าๆ เค้าหน้าอันเคยดูกระด้างเฉยเมยแบบคนป่า บัดนี้มีแววอ่อนโยน และสุขุมลึกซึ้งเต็มไปด้วยเชาวน์ปฏิภาณอันละเอียดอ่อน

“พวกเขาต้องการคนมีรูปร่างแข็งแรง อดทน ซื่อสัตย์และกล้าหาญ แต่คงจะไม่ต้องการคนที่มีปริญญาตรีทางอักษร-ศาสตร์ ถ้าผมเอาดีกรีออกมาวางพร้อมกับเขียนใบสมัคร คุณคิดหรือว่า เขาจะรับผมให้เป็นคนใช้มาด้วย”

“อ้อ! แล้วเธอก็เลยต้องปลอมแปลงตัวมา”

“มิได้ ผมไม่มีความจำเป็นอย่างใดที่จะต้องปลอมแปลงตัวมา ผมเพียงแต่ไม่ได้บอกความจริงแก่พวกเราทั้งหมดเท่านั้น ซึ่งมันไม่จำเป็นและส่วนที่ผมบอกไปแล้วผมก็ไม่ได้โกหก ชีวิตบางส่วนของผมเคยเป็นทหารแห่งกองโจรกะเหรี่ยงอิสระ เคยเป็นนักล่าสัตว์พเนจร เคยเป็นกรรมกรเหมืองแร่ เคยไปเรียนยุทธวิธีรบแบบกองโจรที่กองบัญชาการคุนมิง แล้วมากระโดดร่มยึดพม่า เหล่านี้มันเป็นความจริง และพรานใหญ่รพินทร์ก็รู้แต่การที่ผมไม่ได้พูดถึงเชกสเปียร์ วอลแตร์ มิลตัน เกอะเตอะหรือเอ่ยอ้างเอากฎเกณฑ์ของดาร์วินขึ้นมาพูดให้ใครได้ยิน จะเรียกว่าผมโกหกหรือปกปิดอำพรางก็ยังไม่ถูกต้องนัก และการที่ผมพูดกะเหรี่ยง แม้ว ขมุ ตองเหลือง หรือภาษาของชาวเขาต่างๆ มีชีวิตเป็นอยู่ ลักษณะท่าทีเหมือนพวกเหล่านั้นก็ไม่ใช่

เป็นการจำแลงแปลงตัว หรือปลอมแปลงฐานะอยู่นั่นแหละ เพราะผมเคยกินอยู่หลับนอนและมีชีวิตอย่างเดียวกับพวกเขาเหล่านี้มาแต่ไหนแต่ไร”

แหม่มสาวงันไปอีกพักใหญ่

“ถ้าเธอบอกความจริงกับฉันให้หมด ฉันรับรองว่าจะปิดไว้เป็นความลับ”

แสงแห่งความฉลาดเท่าทันผ่านไปในแววตาของแงซายพร้อมกับรอยยิ้ม

“นายแหม่มอยากจะรู้อะไร?”

คราวนี้ แงซายเปลี่ยนลิ้นมาเป็นภาษาพม่าตามเดิม ในขณะที่อีกฝ่ายหนึ่งยังพูดอังกฤษ เป็นการพูดกันคนละภาษาก็จริง แต่ก็รู้เรื่องกันได้ดีอย่างไม่มีอะไรเป็นอุปสรรคเพราะทั้งสองฝ่ายเข้าใจอยู่แล้วทั้งสองภาษา

“ฮู อาร์ ยู?”

“ผมรึ? ก็ร้อยโทแงซายนะซิ ผู้บังคับหมวดสี่ กองร้อยเสือดาว ขึ้นตรงกับศูนย์บัญชาการลับแห่งเมียวดี นั่นมันอดีต... ส่วนเดี๋ยวนี้ก็คือเจ้าแงซายคนดงพเนจรคนใช้ของคณะเดินทางคณะนี้”

มาเรียขมวดคิ้วอย่างไม่พอใจในคำตอบ

“นี่แปลว่า เธอยังมีอะไรที่จะปกปิดอีกมากทีเดียว คนมีการศึกษาดีเยี่ยมอย่างเธอ ทำไมถึงมาใช้ชีวิตอยู่แบบนี้”

“นายแหม่มไปถามพรานใหญ่รพินทร์ดูด้วยว่า เหตุใดคนมีการศึกษาดีอย่างเขาจึงมาใช้ชีวิตอยู่เช่นนี้ เคยได้ยินคติพจน์ข้อหนึ่งบ้างไหม ที่เขาบอกว่า ‘หัวใจที่สันโดษย่อมมีความสุข

เสมอ’ ผมพอใจในความสันโดษ ผมชอบชีวิตที่ศึกษาผจญภัยไปในไพรกว้าง และใช้ชีวิตเป็นอยู่อย่างคนป่าคนดง เพราะอดีตของผมแต่เล็กแต่น้อยมา ส่วนมาก ก็ท่องเที่ยวอยู่ในป่าจนเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับมันเสียแล้ว”

“พ่อ แม่ ญาติพี่น้องของเธอ?”

“ผมเป็นคนกำพร้า ไม่มีญาติพี่น้องหรือพ่อแม่”

แงซายตอบเสียงแหบเครือลง ชั่วขณะหนึ่งที่มาเรียเห็นแววเศร้ารันทดผ่านแวบไปในดวงตาคู่นั้น แล้วต่อมามันก็เปลี่ยนเป็นลุกวาวโรจน์อย่างประหลาด ริมฝีปากนั้นยิ้มเครียดๆ มองเหม่อข้ามศีรษะหล่อนไปอย่างปราศจากจุดหมาย พึมพำต่อมาเหมือนจะรำพึงกับตนเองว่า

“ถูกแล้ว แงซายไม่มีพ่อแม่ญาติพี่น้อง ชีวิตฝากไว้กับความหวังและดวงดาวเบื้องบนเท่านั้น...”

“ดูมันจะค้านกับความจริงบางอย่างนะ แงซาย เธอเป็นคนกำพร้าอนาถาอย่างที่บอก แล้วใครจะสนับสนุนให้การศึกษาดีเลิศแก่เธอได้ถึงเพียงนี้”

ตาคู่นั้น เปลี่ยนมาจับอยู่ที่ใบหน้าอดีตภรรยาม่ายโฉมงามของ ดร.ฮอฟมัน

“ตั้งแต่จำความได้ พระธุดงค์องค์หนึ่ง ท่านอุปการะฟูมฟักผมมา...”

น้ำเสียงนั้นแผ่วเบา

“พอวัยประมาณ 10 ขวบ ก่อนที่ท่านจะธุดงค์โดดเดี่ยวไปตามลำพัง และสูญหายไปจากการพบเห็นของผมอีกเลยมาจนกระทั่งปัจจุบันนี้ ท่านได้นำผมไปฝากไว้กับท่านสมภารที่วัด

แห่งหนึ่งในเมืองมัณฑะเลย์ท่านสมภารที่ผมเรียกว่า ‘หลวงตา’ อุปการะเลี้ยงดูผมต่อไป ท่านเป็นชนเผ่ากะเหรี่ยง ได้ส่งเสียให้ผมได้เล่าเรียนมาเป็นลำดับ ตั้งแต่ขั้นต้นจนถึงขั้นสุดท้าย เพราะผมเรียนหนังสือดี อยู่ในขั้นที่ท่านเห็นว่าพอจะสนับสนนต่อไปได้ โดยไม่จำกัดขีดขั้น แต่แล้ว...ก่อนที่ผมจะทำมาสเตอร์ดีกรีความยุ่งเหยิงในทางการเมืองของสหภาพพม่าก็เกิดขึ้น รัฐกะ-เหรี่ยงต้องการอธิปไตยเป็นของตนเอง โดยแยกเป็นรัฐอิสระเอกเทศไม่ขึ้นต่อรัฐบาลกลางของพม่า ผมถูกเรียกตัวกลับมาพร้อมทั้งนโยบายต่อต้าน เพื่อเรียกร้องเอกราชอันเป็นข้อผูกพันชิ้นสุดท้ายที่ท่านหลวงตาผู้นั้นขอร้องแก่ผมไว้ก่อนที่ท่านจะมรณภาพ ผมเข้าประจำการเป็นทหารกองโจรรบรังควานกองทหารพม่าอยู่ในป่าเป็นเวลา 3 ปี บางขณะแผนยุทธการลับของเรากินแดนล่วงล้ำเข้ามาจนถึงเขตไทย และในครั้งนั้นเอง ที่ผมมีโอกาสได้เผชิญหน้ากับผู้กองรพินทร์ ซึ่งครั้งนั้นเขาเป็นผู้บังคับกองร้อยค่ายหมีดำ ตำรวจตระเวนชายแดนไทย เรารู้จักและเคยผลัดกันเป็นหนี้ชีวิตตั้งแต่ครั้งนั้นเป็นต้นมา เดี๋ยวนี้ผมเบื่อที่จะเป็นทหารกองโจรอีกแล้ว ผมทำงานให้แก่วัตถุประสงค์ของท่านผู้มีพระคุณนานพอสมควร ฆ่าทหารพม่ามาแล้วนับเป็นพัน ควรจะหมดภาระสุดสิ้นกันเสียที ผมจึงหนีออกจากกองทหารกะเหรี่ยง อย่างที่เรียกกันว่า ‘หนีทัพ’ ขณะเดียวกันก็หนีฝ่ายทหารพม่าที่ผมเคยสู้รบมาแล้วด้วยพเนจรท่องเที่ยวไปแต่ใจปรารถนาอันเป็นอิสระ”

มาเรียพยักหน้าช้า ๆ คร่างยาวในลำคอ

“ฮือม์...แล้วที่เธอสมัครเข้ามาเป็นคนใช้ของคณะนี้ เดิน

ทางเสี่ยงตายมาด้วยในครั้งนี้ อะไรเป็นจุดหมายอันแท้จริงของเธอ เท่าที่ฉันทราบนั้น เธอขอสมัครติดตามรับใช้เขามาเฉยๆ โดยไม่ประสงค์ในค่าจ้างหรือค่าตอบแทนใดๆทั้งสิ้น อันนี้แหละที่มันเป็นปริศนาให้ต้องคิด เพียงแต่ว่าใครจะคิดหรือไม่เท่านั้น”

อดีตร้อยโทกองโจรกะเหรี่ยงแหงนหน้าขึ้น สูดอากาศอันสดชื่นยามเช้าเข้าเต็มปอด ทำให้เห็นแผงอกอันใหญ่ตระหง่าน รูปตัววี เต็มไปด้วยมัดกล้ามอันงดงามสมส่วนนั้น ขยายกว้างขึ้นอีก ราวกับกำแพงเหล็ก **ในชีวิตของมาเรีย ฮอฟมัน ยังไม่เคยเห็นบุรุษใด จะมีเรือนร่างได้สัดส่วนงดงามเช่นร่างที่ยืนอยู่ตรงหน้าขณะนี้มาก่อนเลย โดยไม่ตั้งใจหล่อนพิจารณาไปตลอดทั้งร่างนั้นทีละส่วนอีกครั้งอย่างตะลึงลานแล้วก็รำพึงอยู่ในใจว่า นี่มันรูปปั้นของเทพบุตรกรีกชัดๆ**

“อย่างที่ผมบอกกับท่านนายจ้าง และผู้กองรพินทร์ไปแล้ว ตั้งแต่สมัยเข้ามาขอสมัครร่วมเดินทางด้วยครั้งแรก นั่นคือชีวิตของผมชอบผจญภัย ชอบในสิ่งที่ใหม่และแปลกอยู่เสมอ แม้ว่ามันจะยืนอยู่บนความตาย โลกอันกว้างใหญ่ มีสิ่งอันน่าที่จะศึกษาเรียนรู้อีกเป็นอันมาก โลกแห่งอารยธรรมในปัจจุบันมันมีเพดานสูงสุดในขณะนี้เพียงแค่มนุษย์เหยียบห้วงอวกาศและดาวพระเคราะห์บางดวงได้สำเร็จเท่านั้น แต่โลกหรือ‘เอิร์ธ’อันลี้ลับของเราเอง ยังไม่มีใครสามารถเรียนรู้ได้หมด ทั้งๆ ที่คิดกันว่าปรุโปร่งหมดแล้ว นั่นประการหนึ่ง ส่วนอีกประการหนึ่ง...”

แงซายเว้นระยะ เค้าหน้าเยือกขรึมลงในลักษณะเข้าภวังค์ฝัน ตาทั้งคู่หรี่ซึมลง

“คณะนี้ต้องการไปติดตามคนสาบสูญ ซึ่งเขาเชื่อกันว่าคงจะสูญหายเข้าไปภายในดินแดนส่วนหนึ่งของทิวเขาพระศิวะอันลี้ลับ ผมเองก็ปรารถนาที่จะเข้าไปที่นั่นเหมือนกัน”

“ทำไมเธอต้องไปที่นั่น?” มาเรียถามสวนมาโดยเร็ว

“พระธุดงค์องค์ที่เลี้ยงผมมาแต่น้อย สั่งผมไว้หนักหนาว่า เมื่อผมเจริญวัยเติบโตเต็มที่แล้ว ให้ผมหาทางกลับไปยังดินแดนนั้นให้ได้ ท่านบอกกับผมว่า ที่นั่น...มรกตนคร...ถ้าหากว่ามันมีอยู่จริง...คือที่มาของผม...เผ่าพันธุ์ของผมอยู่ที่นั่น มันเป็นอาณาจักรในหมอก เป็นเมืองในแดนสนธยา ซึ่งไม่เคยปรากฏอยู่ในแผนที่ของภูมิศาสตร์สากล และยืนยันไม่ได้ ผมประสงค์จะไปดูให้เห็นกับตา มันมีอยู่จริงหรือไม่ เส้นทางของผมและเส้นทางของคณะค้นคว้าติดตามคนสาบสูญ เป็นเส้นทางอันเดียวกันอยู่แล้ว เพราะฉะนั้น ผมจึงขอสมัครมาด้วยโดยไม่ประสงค์ค่าจ้าง หรือผลประโยชน์ใดๆ ทั้งสิ้น”

แหม่มสาวเม้มริมฝีปาก พยักหน้าเนิบๆ อีกครั้งแล้วยิ้ม

“ที่หวังของคณะนี้ นอกจากติดตามคนหายแล้ว รองลงมาก็คือขุมเพชรพระอุมา ซึ่งเชื่อกันอย่างลมเพลมพัดว่าแฝงซ่อนอยู่ยังที่ใดที่หนึ่งภายในอาณาจักรลับแลนี้ เธอต้องการไปที่นั่น ไม่ใช่ด้วยจุดประสงค์ที่จะค้นหามหาสมบัตินั้นด้วยหรอกรึ?”

แงซายเผชิญสายตาตรงของมาเรียที่จ้องนิ่งมาอีกครั้งด้วยแววบริสุทธิ์เปิดเผยใจ แล้วผายมือขึ้นไปบนท้องฟ้า

“ด้วยสัจจะต่อหน้าแสงตะวันที่กำลังฉายอยู่ในขณะนี้ ถ้าผมมีวัตถุประสงค์แห่งความละโมภคิดที่จะได้สมบัติใดๆ แม้เพียงเสี้ยวส่วนเดียว ขอให้ผมจงมีอันเป็นไปถึงแก่ชีวิตก่อนที่จะ

[WBSWS:OU]

เหยียบเข้าถึงแดนศักดิ์สิทธิ์นั้น ผมเพียงแต่ต้องการค้นหาเผ่าพันธุ์ที่มาของผมเท่านั้น ซึ่งมันก็เป็นความหวังที่เลื่อนลอยพอๆ กับการที่คณะนี้จะแสวงหาขุมเพชรพระอุมาเทวีนั่นเอง”

“เธอได้บอกวัตถุประสงค์เจตนาของเธอชนิดนี้ แก่พรานใหญ่และพวกเราทุกคนแล้วรึ?”

“ผมได้บอกแล้ว นายแหม่ม...คณะเจ้านาย ไม่มีใครสนใจหรือคิดระแวงอะไรผมทั้งสิ้น เขาเหล่านั้นพอใจที่ได้คนแข็งแรง กล้าหาญและสามารถจะร่วมทางมหาวิบากกับพวกเขามาด้วยได้ในครั้งนี้ ไม่ได้คิดอะไรมากไปกว่านั้น ส่วนผู้กองรพินทร์ถ้าไม่ฉลาดเกินไป ก็โง่จนเกินไปเหมือนกัน สาเหตุที่เขาไม่ไว้วางใจผม ก็เพราะยังไม่เชื่อในสิ่งที่ผมบอก เขานำทุกคนเดินทางมาในครั้งนี้ ผมรู้ดีว่าเขาไม่มีความหวังใดๆ ทั้งสิ้น เขารับสัญญาจ้างมาแล้ว หน้าที่ของเขาก็คือการนำทางอย่างเดียว โดยที่ตัวเองก็ไม่เชื่อว่า มรกตนคร หรือขุมเพชรพระอุมามันจะมีอยู่จริง ยิ่งมาประกอบกับชีวิตในอดีต ซึ่งผมเองเคยเป็นทหารกะเหรี่ยง ลอบจู่โจมค่ายตำรวจชายแดนของเขาจนแตกพ่ายมาแล้ว เขาก็ยิ่งไม่มีความเชื่อใจผมสนิทอยู่นั่นเอง”

“แล้วตัวเธอเองล่ะ เธอเชื่อหรือว่า อาณาจักรหลังเทือกเขาพระศิวะมีอยู่จริง รวมทั้งขุมเพชรพระอุมา อันฟังดูเป็นนิยายชัดๆ นี่”

คำถามของมาเรีย ทำให้เจ้าหนุ่มพเนจรอึ้งไปขณะหนึ่ง อย่างตริตรอง แหม่มสาว ใช้สายตัวอันปรีชาชาญฉลาดจ้องสำรวจอากัปกิริยาเปลี่ยนแปลงทุกชนิด อย่างจะค้นหาความจริงออกไปให้ได้

"การศึกษา และการอบรมมาอย่างอารยชนที่เจริญแล้ว ทำให้ความรู้สึกส่วนตัวของผมไม่อาจเชื่อได้เช่นกัน นายแหม่ม คณะนายจ้างของผม หรือแม้แต่ผู้กองรพินทร์มีทัศนะอย่างไรต่อการเดินทางอันเลื่อนลอยนี้ ผมเองก็มีความรู้สึกเช่นนั้น แต่ผมมีข้อยึดมั่นอะไรอยู่อย่าง...เป็นพลังใจผลักดันผมเหลือประ-มาณนั่นคือ คำสั่งของพระธุดงค์องค์ที่ท่านเลี้ยงผมมาแต่น้อย เท่าที่ผมทำอยู่ในขณะนี้ก็คือปฏิบัติตามคำสั่งครั้งสุดท้ายของท่านนั่นเอง คนเรา ถ้าไม่ลองก็ไม่รู้ ไม่ดูก็ไม่เห็น"

"เอาละ ฉันคิดว่าฉันพอจะเข้าใจในความคิดของเธอบ้าง แล้วแม้จะไม่ตลอดนักแล้วก็เข้าใจในความคิดของไพรวัลย์ด้วย เธอมีเหตุผลของเธออย่างหนึ่ง พรานใหญ่ก็มีเหตุผลของเขาอย่างหนึ่ง ว่าแต่นี่แน่ะ! เมื่อเธอมีความคิดที่จะไปยังดินแดนนั้นมานานแล้ว เหตุใดเธอจึงไม่หาทางไปด้วยลำพังตัวเองเสียก่อนหน้านี้ ทำไมถึงจะต้องรอสมัครมากับคณะนี้ด้วย"

"จะเรียกว่าเป็นเหตุการณ์ประจวบเหมาะก็ว่าได้ นายแหม่ม ความจริงผมได้เคยพยายามมาก่อนแล้วที่จะไปตามลำพัง แต่มันไม่สำเร็จ ชีวิตของผมเองก็แทบจะสุดสิ้นลง แม้บุคคลสาบสูญที่คณะนี้กำลังออกติดตามอยู่ ผมก็เคยได้ข่าวในการเดินทางของเขาก่อนแล้ว เคยออกติดตามไป แต่ผมตามเขาไม่ทัน เกิดอุปัทวเหตุขึ้นเสียก่อน ทำให้ต้องชะงักล่าช้ามา การร่วมเดินทางมาด้วยครั้งนี้นั้น เป็นการพยายามครั้งล่าสุดของผม ซึ่งมันประจวบเหมาะกันพอดีกับคณะนี้จะออกเดินทางมา สมมติว่าถ้าผู้กองไม่ยอมรับผมให้ร่วมทางมาด้วย ผมก็คงจะออกเดินทางสะกดหลังมาทุกระยะ พวกเขาถึงที่ไหนผมก็จะถึงที่นั่น

แต่นี่โชคดีมาก แม้ผู้กองจะแคลงใจผมตลอดเวลาก็ยังอุตส่าห์รับสมัครผมให้มาด้วย ซึ่งน้ำใจอันกว้างขวางของเขาในข้อนี้... ผมจะไม่มีวันลืม”

“ไพรวัลย์เขาก็เป็นคนแปลกดีเหมือนกัน...”

มาเรียว่า

“อย่างน้อยที่สุด ฉันก็คิดว่าเขาเป็นสุภาพบุรุษแท้จริงคนหนึ่ง ฉันรู้ว่าโดยทั่วๆ ไปแล้ว เขารักเธอมากทีเดียวแล้วก็ไม่เคยไว้วางใจใครในฝีมือมากไปกว่าเธอ แม้คนของเขาเองก็ตาม มีอยู่ข้อเดียวเท่านั้นทำให้เขาประดักประเดิดใจอยู่ในขณะนี้ คือความลึกลับที่มันแฝงอยู่ในตัวเธอ ซึ่งทำให้เขาวางใจสนิทไม่ได้ถึงฉันเองก็เหมือนกัน ต่อให้ดูเหมือนว่า เธอเปิดเผยอะไรให้ฉันทราบเกี่ยวกับชีวิตส่วนตัวของเธอถึงเพียงนี้แล้วก็ตาม ฉันก็รู้สึกอยู่ดีนั่นเองว่าเธอยังเปิดเผยไม่หมด...เอาเถอะ ถึงอย่างไรฉันก็จะเก็บเรื่องนี้ไว้เป็นความลับ...”

แล้วหล่อนก็ยิ้ม พูดด้วยเสียงปกติต่อมาว่า

“ถ้าอย่างไรแล้ว หากเธอคิดจะหักหลัง หรือทรยศต่อคณะเดินทางคณะนี้เมื่อไหร่ โดยมีผลประโยชน์อันมากมายเป็นเดิมพันละก้อ อย่าลืมกระซิบบอกฉันด้วยนะ เอาฉันเป็นพวกด้วยสักคน”

แงซายยิ้มตอบ ประกายขันๆ ฉาบในดวงตา

“อย่าขุดบ่อล่อปลา ถึงผมจะทรยศหักหลังคณะนี้จริง ผมก็ไม่มีวันที่จะให้นายแหม่มล่วงรู้ไหวทันหรอก ว่าแต่นายแหม่มเถอะ จะร่วมหัวจมท้าย ติดตามกับคณะนี้ไปจนตลอดถึงที่สุดหรือ?”

มาเรียถอนใจเบา ๆ

“ฉันก้าวมาแล้ว แงซาย มันก็เหมือนกับตกบันไดพลอย-โจนนั่นแหละ เมื่อพวกเขาทิ้งฉันไม่ได้ ฉันก็ทิ้งพวกเขาไม่ได้เหมือนกัน”

“พวกเราทุกคนที่ร่วมทางกันมานี่ อาจตายกันทั้งหมดโดยไม่มีใครรอดชีวิตกลับออกไปยังโลกภายนอกอีกแล้ว”

“ในการออกสำรวจท่องเที่ยวไปในป่าทุกครั้ง ฉันตั้งมติประจำใจอย่างที่เธอพูดนั่นไว้เสมอก่อนแล้ว เพราะฉะนั้นเห็นจะไม่ต้องมาเตรียมตัวเตรียมใจอะไรใหม่หรอก”

“นายแหม่มเป็นผู้หญิงที่มีจิตใจกล้าหาญมั่นคงมาก”

แหม่มสาวมีแววพึงใจในสีหน้า ต่อคำสรรเสริญนั้น

“ขอบใจที่ชม ฉันไม่ได้เป็นผู้หญิงคนเดียวอยู่ในคณะเสี่ยงตายคณะนี้หรอก แต่ยังมีอยู่อีกคนหนึ่ง...นายหญิงของเธอยังไงล่ะ เขาเก่งกว่าฉันเสียอีก”

“ผมถือโอกาสนี้ กล่าวขอบคุณนายแหม่มด้วย ถ้าไม่ได้ส่างปาคนของนายแหม่ม ชีวิตของผมก็คงจะไม่ฟื้นขึ้นมา”

มาเรียหัวเราะเสียงใส บัดนี้ หล่อนมีความรู้สึกสนิทสนมและคุ้นเคยกับองครักษ์พิเศษดาริน ราวกับว่าได้คลุกคลีใกล้ชิดกันมาเป็นเวลานาน

“อย่าขอบอกขอบใจอะไรฉันเลย แงซาย พวกเราทุกคนล้วนมีส่วนช่วยเหลือเธอทั้งสิ้น แม้จะช่วยไม่ได้ทางตรง ก็เอาใจช่วย ส่างปา แม้จะเป็นคนของฉันก็จริง แต่ฉันเองก็หารู้ไม่ว่า...เขามีความสามารถในทางนี้โดยเฉพาะ ไพรวัลย์เสียอีกกลับเข้าใจดี พรานใหญ่รู้จักขอบขีดความสามารถของแต่ละ

บุคคลที่ร่วมคณะเดินทางมานี่ได้อย่างดีที่สุด เขารู้ว่าใครถนัดหรือชำนาญเป็นพิเศษในด้านไหน บุคคลสำคัญที่สุดเป็นหัวเรี่ยวหัวแรงในการกู้ชีวิตของเธอขึ้นมาในครั้งนี้ ก็มีอยู่สามคนเท่านั้น ในระหว่างที่คนอื่นๆ ช่วยได้ก็แต่เพียงด้านภายใน ทั้งสามคนนั่นก็คือ พรานใหญ่ผู้รู้อะไรดี และตัดสินใจได้อย่างรวดเร็วทันการที่สุด นายหญิงของเธอเอง ซึ่งเป็นแพทย์ เอาใจใส่ควบคุมอาการอยู่อย่างใกล้ชิด และคนสุดท้ายเจ้าส่างปาของฉัน ผู้ดำเนินการแก้ไขถอนพิษร้ายออกจากตัวเธอโดยไอ้แมงมุมดำตัวนั้น สิบสองคนของคณะพวกเราคนใดคนหนึ่งตกอยู่ในห้วงภัยอันตราย คนอื่นๆ ก็ไม่อาจทอดทิ้งเฉยเมยได้หรอก นอกจากจะหาทางแก้ไขช่วยเหลือกัน จนสุดความสามารถทีเดียว อย่างที่นายใหญ่เคยพูดไว้นั่นเอง 12 ชีวิต ของพวกเรามันกลายเป็นสายโซ่ไปเสียแล้ว ถึงเธอเอง ฉันก็เคยได้ทราบข่าวว่า เคยช่วยถ่ายเลือด กู้ชีวิตนายใหญ่ไว้ก่อนแล้วไม่ใช่หรือ”

แงซายไม่ตอบตรงคำถาม เพียงแต่แย้มริมฝีปากน้อยๆ แล้วก็เตือนขึ้นอีกว่า

“กลับขึ้นแค้มป์เถอะ นายแหม่ม”

มาเรียยื่นมือส่งมาให้

“ช่วยฉุดหน่อยซิ ขาฉันแช่น้ำจนเป็นเหน็บชาไปหมดแล้ว”

อย่างสำรวมสุภาพ เจ้ากะเหรี่ยงรูปงาม ซึ่งแท้ที่จริงก็คืออักษรศาสตร์บัณฑิตในคราบของคนดง ส่งมือไปให้อดีตภรรยาม่ายของดร.ฮอฟมัน

หล่อนจับมืออันแข็งแรงนั้น เหนี่ยวพยุงกายขึ้นจากท่าที่

นั่งอยู่บนก้อนหินเหนือน้ำ แต่แล้วก็ไถลลื่นเซผวาถลาเข้าไปปะทะแผงอกตระหง่านที่ปักหลักตรึงนิ่งอยู่ราวกับกำแพง ชายเสื้อแจ็กเกตฟิลด์ของหล่อน ซึ่งแต่เดิมปลดดุมแบะออกตลอดและปิดไว้อย่างหละหลวม บัดนี้ปลิวกระจายแผ่กว้างออกเพราะอำนาจการเสียหลักผวานั้น **ถันเปลือยเปล่าทั้งสองพุ่งเข้าชนเบียดแน่นติดอยู่กับอกจอมพเนจรเต็มรัก ในขณะที่แงซายรวบรั้งเอวไว้อย่างตกใจ เพราะเกรงหล่อนจะล้ม...**

อุปัทวเหตุ หรือเจตนา จากแม่สาวนัยน์ตาสีผักตบสวรรค์เท่านั้นที่จะรู้ได้!!

หล่อนตะลึง

และ...แงซายก็ตะลึง...

ลำแขนทั้งสองของแหม่มสาว บัดนี้กระหวัดรัดรอบคอเขาไว้เหมือนจะพยุงตัวหาที่ยึดเหนี่ยว หน้าแหงนเงยขึ้น ในขณะที่ใบหน้าของอีกฝ่ายหนึ่งก้มลง ตาจ้องตา ห่างกันเพียงฝ่ามือเดียว

"รู้สึกว่า ส่างปาจะลงมาตาม"

แงซายกระซิบ

วงแขนที่รู้สึกเหมือนกับว่า กำลังออกแรงเหนี่ยวก้านคอแงซายให้ต่ำลงมา ราวกับพลังดึงดูดของสนามแม่เหล็กคลายออกในทันที และด้วยสีหน้าแววตาอันสงบสำรวมเช่นเดิม แง-ซายบรรจงกลัดดุมแจ็กเกตฟิลด์ให้มาเรียอย่างสุภาพ เขากลัดให้หล่อนได้เพียงเม็ดเดียวที่ยอดอก เจ้าของเสื้อก็ยกมือขึ้นปัดโดยแรง อีกมือหนึ่งขยุ้มรวบชายอกเสื้อทั้งสองไว้ หันมาฉวยไรเฟิลเดินลุยขึ้นลำธารอย่างรวดเร็ว แงซายตามขึ้นไปติด ๆ ด้วย

อาการปกติ มาเรียสอดสายตาขึ้นไปบนทางด่านอย่างกังวลถามเบา ๆ

“ไหน? ส่างปาอยู่ไหน”

“บางที...ผมอาจตาฝาดไปก็ได้”

แงซายบอกเรียบ ๆ จากเค้าหน้าอันชาเฉย รอยยิ้มผ่านไปในดวงตาทั้งสอง ก้มศีรษะให้กับหล่อน แล้วบ่ายหน้าขึ้นทางด่าน เดินดุ่มไปโดยไม่เหลียวกลับมาอีก

มาเรียยืนกัดริมฝีปากเบา ๆ จ้องตามหลังไปตาไม่กะพริบอยู่อึดใจใหญ่ จึงเดินทอดอารมณ์ตามขึ้นไปทีหลัง

คนนามสกุล ‘ไพรวัลย์’ ยังคงนั่งเอาปลาสเตอร์ติดนั่นแปะนี่ตามร่างกายของตนเองง่วนอยู่ตามเดิมไม่สนใจแม้แต่จะเหลือบขึ้นมองว่า ใครคนหนึ่งเดินทอดน่องเฉียดเข้ามาใกล้ และในที่สุด ก็มาหยุดยืนเอามือไขว้หลังค้ำอยู่ทางศีรษะเยื้องไปเบื้องหลังเล็กน้อยห่างแค่วาเดียว ทำเหมือนไม่เห็น

“จะต้องให้กระแอมด้วยมั้ยนี่ ถึงจะเงยหน้าขึ้นมอง?”

เสียงเบา พูดขึ้นลอย ๆ

“ก็จะต้องให้ลุกขึ้นยืนตรงแล้วรายงานตัวหรือเปล่า”

คำตอบลอย ๆ เช่นกัน ดังมาจากคนที่กำลังก้มหน้าสาละวนอยู่กับตนเองโดยไม่หันมา

“ชักยัวะแล้วนะ”

“เอ๊ะ! ความจริงเช้าวันนี้ อากาศก็ปลอดโปร่งสดชื่นดีนี่นะ”

“ไม่ต้องมาทำแดกดัน!...”

“ใช่ซิมีลมโชยอ่อนๆ หอบเอากลิ่นบุปผาชาติรวยรินมาด้วย...”

ครึ่งบึ้ง ดารินตวาดแว้ด ปราดเข้ามากระชากไหล่ร่างนั้นจนผงะแทบล้ม ครึ่งยิ้ม

“อยากจะรู้นัก ใครไปทำอะไรให้ ตื่นเช้าขึ้นมาหน้างอเป็นจวักไม่มองหน้ามนุษย์ไหนสักคน เมื่อคืนนี้ก็ยังเห็นดีๆ อยู่แท้ๆ”

รพินทร์ปาหลอดปลาสเตอร์ลงไปในถุงพลาสติก ที่ใช้บรรจุเครื่องยาของเขา แล้วลุกขึ้นยืนโดยเร็ว สีหน้าเครียดขรึมจนดารินตกใจ เสียงพูดของเขาเบาก็จริง แต่มันแปร่งกระด้างอย่างไรพิกล

“มีความจำเป็นอย่างใดไม่ทราบ ที่คุณหญิงจะต้องบอกแงซายให้ทราบถึงแผนการเดินทางของเราด้วย”

ราชสกุลสาวลืมตาโต อ้าปากค้าง งงไปหมด ไม่รู้เรื่องที่เขาพูด

“อะไรกัน...”

หล่อนร้องตะกุกตะกัก หน้าตาตื่นฉงน

“ฉันบอกอะไรแงซาย...”

พรานใหญ่หัวเราะหึๆ นานมาแล้วหล่อนไม่เคยเห็นเขาหน้าตาเคร่งชนิด ‘ดูไม่ได้’ อย่างเดี๋ยวนี้ ยกแขนขึ้นเช็ดปลายจมูก แล้วพูดต่อมาเหมือนตะคอกว่า

“ก็บอกเรื่องจุดหมายการเดินทางของเรานะซิ เนินพระ-จันทร์...วันขึ้นห้าค่ำเดือนสิบสอง...เราจะต้องเร่งการเดินทางไปให้

ถึงตามกำหนดเวลานั้น ผมมองไม่เห็นความจำเป็นสักนิดที่จะต้องบอกให้แงซายรู้ ขนาดคนของผมเองผมก็ยังไม่บอกให้รู้เลย”

“บ้าแล้ว! อยู่ๆ ก็มาหาเรื่องกัน...”

ดารินร้องแหลมออกมา เต็มไปด้วยความตระหนกระคนฉุนที่ถูกใส่ความกล่าวหาเอาดื้อๆ ไม่ทันรู้เนื้อรู้ตัว

“ฉันบอกแงซายที่ไหน ทำไมมาว่ากันยังงี้ หา?”

รพินทร์แยกเขี้ยวเข้าใส่ จนหล่อนต้องถอยผงะหลังออกไป

“ถ้าไม่บอกแล้วไอ้หมอนั่นมันจะรู้ได้อย่างไร นิสัยผู้หญิงก็เป็นเสียอย่างนี้แหละ ต่อให้มีวิชาความรู้สักแค่ไหนก็อดทิ้งธรรมชาติของเพศตัวเองไม่ได้ ช่างพูด เก็บความลับไว้ไม่ได้ ฮึม!...มีอะไรก็บอกมันเข้าเถอะ สักวันหนึ่งมันคงจะหักคอเสียหรอก!”

ดารินตะลึงพรึงเพริด หน้าแดงก่ำ หล่อนโกรธจนตัวสั่น โกรธจนริมฝีปากระริกพูดอะไรไม่ออกอยู่ชั่วขณะแล้วก็ตะเบ็งเสียงกรี๊ดออกมาสุดเสียง กระทืบเท้าเร่าๆ

“คนบ้า! คนผีทะเล!! อยากฆ่าเสียนัก ดูซี อยู่ดีๆ มาว่ากัน...”

หล่อนระเบิดสนั่นหวั่นไหว กึกก้องไปทั้งแค้มป์ เต้นอยู่เร่าๆ ทุกคนซึ่งบัดนี้อยู่ในอิริยบถต่างๆ สะดุ้งสุดตัว หันขวับมาเป็นตาเดียวอย่างตกใจ เชษฐากับไชยยันต์กำลังนั่งคุยกันอยู่ห่างออกไปทางหนึ่งวิ่งปราดเข้ามาโดยเร็ว พร้อมกับตะโกนลั่น

“อะไรน่ะ เกิดอะไรขึ้น?”

รพินทร์ ไพรวัลย์ ยืนตัวแข็ง เขาใจหายวูบในเหตุการณ์

ที่เกิดขึ้น แต่ความไม่พอใจก็ยังฉาบชัดอยู่ในสีหน้าและอาการที่พยายามสำรวมสงบ **ดารินขณะนี้อยู่ในภาวะที่เกรี้ยวกราดเต็มที่ หายใจถี่เร็ว มือทั้งสองกำแน่น น้ำตาคลอหน่วยด้วยความแค้นเคือง ไม่เคยมีครั้งใดมาก่อนที่หล่อนจะเดือดดาลโกรธแค้นพรานใหญ่เท่าครั้งนี้** เมื่อพี่ชาย และเพื่อนถลันเข้ามาถึง และร้องถามซ้ำ หล่อนก็ยกมือขึ้นชี้หน้าจอมพราน

“นายคนนี้ กล่าวหาว่าน้อยเอาเรื่องที่ปรึกษากันเมื่อคืนถึงแผนเดินทางไปบอกแงซาย ทั้งๆ ที่ความจริงน้อยไม่รู้เรื่องและไม่ได้พูดกับแงซายในเรื่องนี้เลย ไม่เคยคิดที่จะพูดด้วย ไม่เพียงแต่กล่าวหาใส่ความเฉยๆ ซ้ำยังดูถูกเสียอีก พูดในทำนองคล้ายๆ กับว่าน้อยปากบอนหรือปากหอยปากปูอะไรอย่างนั้นแหละ”

ดารินพูดเอ็ดตะโรเร็วปรื๋อ สุ้มเสียงสั่นเครือไปหมดด้วยความโกรธ แล้วหันขวับมาทางสองชาย ถามติดต่อมาโดยเร็วว่า

“ไชยยันต์กับพี่ใหญ่ล่ะคะ บอกเรื่องนี้กับแงซายหรือเปล่า น้อยอยากจะให้รู้แน่ออกไปเหมือนกัน ต้องสอบสวนกันให้รู้แน่ไปเดี๋ยวนี้แหละ เจ็บใจนัก”

เชษฐาและไชยยันต์เต็มไปด้วยความงุนงง มองหน้าคู่กรณีทั้งสองอย่างไม่สามารถจะเข้าใจอะไรได้ ฝ่ายหนึ่งยืนหน้าเคร่งขรึมสงบ อีกฝ่ายหนึ่งสีหน้าโกรธจัด...กำลังฟูมฟายน้ำตากายสั่นเทิ้มไปหมด ตาลุกวาวราวกับอยากจะกินเลือดกินเนื้อใครสักคน ท่านหัวหน้าคณะยกมือขึ้นโบก ร้องลั่นออกมา

"เดี๋ยว ๆ ๆ ๆ ๆ! หยุดก่อน อะไรกันนี่ ยังไม่รู้เรื่องเลยว่าเกิดอะไรขึ้น ไหนลองบอกให้รู้กันหน่อยซิว่า อะไรมันเกิดขึ้นทำนองไหน?"

"ก็ลองถามนายคนยโสโอหังนี่ดูซิคะ ว่าอะไรมันเกิดขึ้นทำนองไหน?"

ดารินแผดเสียงไม่ลดละ อารมณ์ขุ่นมัวเต็มที่ ไชยยันต์เห็นท่าไม่ดีก็เลยตรงเข้ายึดแขนไว้ก่อน แต่หล่อนสะบัดผลักอกเพื่อนชายเซห่างออกไปด้วยกำลังที่เกิดขึ้นจากความโกรธตวาดลั่น

"ถอยออกไป! กำลังยัวะ ๆ อยู่ด้วย ประเดี๋ยวตะบันหน้าแหก จะเอาอีกคนหรือ..."

"แล้วกันน้อย! ใจเย็น ๆ พูดกันให้รู้เรื่องก่อน อะไรกันนี่เอาแต่โมโหโทโส"

ไชยยันต์ร้อง ดารินสะบัดมือฮึดฮัด

"ไม่รู้ละ วันนี้เป็นอะไรเป็นกัน ขอเฉ่งปากของนายรพินทร์สักทีเถอะ..."

ว่าแล้วหล่อนก็กรากเข้ามาเงื้อหมัดขึ้น ตั้งท่าจะชกอากัปกิริยากลายเป็นแม่เสือร้ายไปเสียแล้ว จอมพรานยืนสงบเฉย เขาไม่หลีกหลบหรือมีปฏิกิริยาใด ๆ ทั้งสิ้น แต่ก่อนที่กำปั้นน้อย ๆ จะขว้างไปที่ใบหน้าของเขานั่นเอง พี่ชายก็ถลันเข้าทางเบื้องหลัง คว้าไว้เสียก่อน พร้อมกับตวาดสุดเสียง

"น้อย!!"

เมื่อนั้นเอง หล่อนจึงชะงัก ร้อง "ฮึ!" ในลำคอแล้วสะบัดหน้าเดินไปหยุดยืนอยู่ที่โขดหินใกล้ ๆ เอาหลังนิ้วกรีดเช็ดน้ำตา

เหตุการณ์อันโกลาหลวุ่นวายและมีท่าทีจะรุนแรงเกินคาดนี้ ทำให้พวกพรานพื้นเมืองตระหนกตกใจกันไปหมด ผละทิ้งจากงานอื่นๆ วิ่งเข้ามาล้อมตะลึงดูอยู่ห่างๆ ไชยยันต์เอะอะลั่นวิ่งว่น ส่วนเชษฐายืนหน้าเครียดกั้นอยู่ในระหว่างน้องสาว และพรานใหญ่ พอดารินถอยออกไป เขาก็หันมาทางจอมพรานถามเคร่งขรึม

“อะไรกัน รพินทร์”

น้ำเสียงนั้น เป็นทางการที่สุด และดูเหมือนจะกร้าวแข็งที่สุด ตั้งแต่รพินทร์ ไพรวัลย์ได้ยินมา จากนายจ้างสุภาพบุรุษของเขา มันแสดงถึงความไม่พอใจเป็นครั้งแรก

พรานใหญ่รู้สึกเสียใจเล็กน้อย เขาเองก็ลืมตัวไป ไม่คาดคิดมาก่อนว่าถ้อยคำที่ออกไปด้วยอารมณ์ที่หงุดหงิดของเขาเอง จะเป็นผลให้เกิดเรื่องใหญ่โตขึ้นเพียงนี้ ราช-สกุลหนุ่มใหญ่ผู้เป็นนายจ้าง ซึ่งเขาเองก็เคารพนับถือที่สุดอาจเข้าใจอะไรเขาผิดไปก็ได้ สำหรับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นโดยอนุมานเอาจากท่าเกรี้ยวกราดเต้นอยู่เร่าๆ ของน้องสาว

“ผมเสียใจครับ คุณชาย และขออภัย...”

เขาพูดแผ่วเบา น้ำเสียงแหบเหือด

“ความจริงผมก็ไม่ได้กล่าวอะไร เป็นการล่วงเกินคุณหญิง เธอเดือดดาลโกรธแค้นไปเอง”

“ผมอยากรู้ว่าเกิดอะไรขึ้น?”

เสียงของเชษฐาห้วนกระด้างขึ้น ขมวดคิ้ว จ้องตาเขาไม่กะพริบ

“แงซายแสดงอาการบางสิ่งบางอย่างให้ผมทราบว่าเขา

ทราบถึงแผนการเดินทางครั้งนี้ของเราโดยตลอด หมายถึงว่าเราจะต้องไปให้ถึงจุดไหน เมื่อไหร่ ก็เลยทำให้ผมเข้าใจว่าคุณหญิง หรือมิฉะนั้นก็นายจ้างของผมคนใดคนหนึ่งเปิดเผยความจริงข้อนี้ให้แงซายทราบ ความจริงมันก็ไม่สลักสำคัญอะไรนัก แต่ผมเห็นว่าไม่เป็นการสมควรที่จะต้องให้แงซายรับรู้ในแผนการของเราทุกอย่างล่วงหน้า ควรจะรู้ต่อเมื่อเหตุการณ์มาถึงแล้ว ซึ่งก็เหมือนกับพวกพรานพื้นเมืองของผมทุกคน ผมก็เลยถามคุณหญิงว่า คุณหญิงเป็นคนบอกให้แงซายทราบหรือเท่านั้นเอง คุณหญิงก็เป็นฟืนเป็นไฟขึ้นมา ความจริงผมก็ไม่น่าจะถาม ไม่คิดว่าเธอจะโกรธแค้น ถือเป็นเรื่องจริงจังถึงเพียงนี้”

“คุณไม่ได้ถามฉันเฉย ๆ...”

ดารินแหวมาจากอีกมุมหนึ่ง

“คุณว่าฉันว่าฉันช่างพูด เก็บความลับไว้ไม่ได้ ซึ่งความหมายก็บอกชัดว่าฉันปากบอนนั่นแหละ หรือสาบานได้ว่าไม่ได้พูด...”

หล่อนขยับตัวจะแล่นเข้ามาอีก แต่เชษฐายกมือห้าม เสียงของเขาแสดงว่าชักจะโมโหขึ้นมาบ้าง

“เอาละ ๆ หยุดก่อน น้อย...”

เขาหันมาทางพรานนำทางอีกครั้ง

“บอกให้แจ่มแจ้งหน่อยซิ ที่คุณว่าแงซายรู้เรื่องนี้นั่นนะมันรู้ยังไง”

“ผมก็ไม่ทราบเหมือนกันว่า แงซายรู้ยังไง แต่เมื่อคืนนี้แงซายพูดกับผมถึงเรื่องนี้ ถูกต้องหมดทุกอย่างเช่นเดียวกับที่ผมได้บอกกับคณะของคุณชายไว้”

[WBSWS:01]

เชษฐาหันไปมองหน้าน้องสาว แล้วเปลี่ยนสายตาไปยังไชยยันต์ซึ่งยืนกะพริบตา งงในคำพูดของพรานใหญ่อยู่เช่นกัน ท้ายสุด เขาหันไปสบตารพินทร์อีกครั้ง

“สำหรับผมกับน้อย รับรองว่าไม่ได้พูดเรื่องนี้กับแงซาย แน่ ไชยยันต์ล่ะ? แกแพร่งพรายเรื่องนี้ออกไปหรือเปล่า?”

“เฮ้ย! มันเรื่องอะไรกันที่ฉันจะต้องบอกแงซายในสิ่งที่เราปรึกษาหารือกันด้วย ไม่มีความจำเป็นสักนิด”

ไชยยันต์ร้องลั่น

“ถ้างั้นลองเรียกเมย์มาสอบถามดูซิ”

อดีตนายทหารปืนใหญ่ กวาดสายตาไปรอบ ๆ ก็เห็นมาเรีย ฮอฟมัน นั่งมองอยู่ก่อนแล้ว ที่บริเวณอันใช้เป็นที่นอนเมื่อคืน หล่อนไม่ได้เข้ามารวมกลุ่มอยู่ด้วยเมื่อเกิดเรื่องเอะอะโต้เถียงกันขึ้น แต่ก็ดูเหมือนจะรู้เรื่องเข้าใจเหตุการณ์ได้โดยตลอด พอไชยยันต์ร้องเรียกพร้อมกับกวักมือมา ก็ลุกขึ้นเดินเฉื่อย ๆ ย้ายตะโพกเข้ามาอย่างใจเย็นทำทีเป็นเหมือนกับว่าไม่รู้ว่าในกลุ่มกำลังมีเรื่องเครียดอะไรกันอยู่ พอเข้ามาถึงก็วางหน้าตื่น ถามว่า

“อะไร เกิดอะไรขึ้นรึ?”

แล้วหล่อนก็หันไปมองดูหน้าดาริน ซึ่งกำลังบึ้งตึงตาวาวอยู่ ราชสกุลสาวไม่สนใจกับใครทั้งสิ้นในขณะนี้ คงจ้องเขม็งจับนิ่งอยู่ที่หน้าของพรานใหญ่ ซึ่งเขาไม่ยอมสบตาอยู่เป้าหมายเดียว ลึกซ่อนอยู่ในความโกรธ มีแววของความน้อยใจปะปนอยู่ด้วย หล่อนไม่คิดมาก่อน นึกไม่ถึงเอาจริง ๆ ว่าเขาจะมาแสดงหงุดหงิด และพูดจากับหล่อน

ชนิดกร้าวกระด้างถึงเพียงนี้ เสียแรงห่วงกังวล อุตส่าห์เข้ามาทักทายชวนพูดด้วยก่อน

"แงซายรู้แผนเดินทางของเราตลอด..."

เชษฐาพูดกร้าว ๆ จ้องหน้าแหม่มสาวเหมือนจะค้นหาความจริง

"พรานใหญ่เลยสงสัยว่าพวกเราคนใดคนหนึ่ง จะเปิด-เผยให้แงซายทราบ สำหรับผม ไชยยันต์ หรือน้อย ไม่ได้บอกเรื่องนี้กับแงซาย ก็เหลือแต่เพียงคุณคนเดียวเท่านั้น ที่อยากจะถามว่า พูดอะไรเรื่องนี้กับแงซายหรือเปล่า"

มาเรียเบิกตาขึ้นนิดหนึ่ง แววสนุกสนานเร้นลับ ผ่านไปดวงตาสีผักตบทั้งคู่ ที่ชำเลืองผ่านหน้าคู่กรณีทั้งสอง ซึ่งกำลังมีเรื่องขัดข้องหมางใจกันอยู่ และหัวเราะหึ ๆ ตอบเรียบ ๆ ว่า

"ทุกคนจะต้องให้ฉันสาบานไหมคะว่า ฉันไม่ได้พูดเรื่องนี้ ฉันจะบอกแงซายเพื่ออะไรกัน?"

"คุณไม่ได้พูดเลย?"

ไชยยันต์ซักไซ้ มาเรียยักไหล่ พองเสียงต่ำ ๆ อยู่ในลำคอ

"โน!!"

"เอ๊ะ! แล้วไอ้หมอนั่นรู้ได้ยังไง..."

ไชยยันต์คราง เขาเริ่มจะสงสัยขึ้นมาเหมือนกัน

"ใครจะรู้ ว่าเสือนั่นรู้ได้ยังไง?"

มาเรียเปรย แววตาบอกอารมณ์สนุกเต็มที่ ภายใต้อาการสงบเบื้องนอก

"ทำไมไม่ลองสอบถามเจ้าตัวเขาดู?"

"พับผ่าเถอะ ไอ้เสือนี่มาเหนือเมฆอีกแล้ว!..."

ไชยยันต์อุทานออกมา หันไปรอบตัวอีกครั้งอย่างรวดเร็ว ก็เห็นพวกพรานพื้นเมืองทั้งหลาย ยืนล้อมดูอยู่ห่างๆ หน้าตาตื่นอยู่เช่นนั้นครบถ้วนทุกคน ขาดหายไปแต่แงซายเพียงคนเดียว จึงตะโกนถามไปโดยเร็ว

“เฮ้ย! พวกเรา เจ้าแงซายไปไหน?”

พวกนั้นเหลียวซ้ายแลขวา แล้วเส่ยก็ตอบมาว่า

“ผมเห็นแงซายเดินออกไปชายป่า บอกว่าจะไปตัดไม้”

“เออ เอ็งนั่นแหละ ไปตามมันมาเร็ว ด่วนจี๋เลย”

เส่ยกระโดดผลุงไปตามบัญชาโดยเร็ว

“ตอนที่แงซายพูดเรื่องนี้กับคุณ คุณถามมันหรือเปล่าว่ามันรู้มาจากไหน?”

เชษฐาหันไปสอบรพินทร์ผู้ยืนเฉยอยู่บ้าง บัดนี้พรานใหญ่หน้าเสียลงถนัด เขายืนในอาการคอตก รู้สึกเสียใจในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

“เปล่าครับ”

“อ้าว! แล้วทำไมไม่ถามให้รู้เรื่อง”

ไชยยันต์รุกมาบ้าง จอมพรานถอนใจเบาๆ พร้อมกับโคลงศีรษะ

“ผมไม่อยากจะซักถามอะไรมันในข้อนี้ ยอมสารภาพว่าเป็นความผิดของผมเอง ที่เข้าใจว่า แงซายทราบเรื่องนี้จากคุณหญิงหรือคณะนายจ้างของผมคนใดคนหนึ่ง และขออภัยไว้ในที่นี้ด้วย...”

แล้วเขาก็มองไปทางดาริน พูดต่ำๆ

“คุณหญิงครับ ผมขออภัย”

[WBSWS:OIJ]

ดารินสะบัดหน้า หันข้างให้เสีย มาเรียลอบยิ้มอยู่ในแววตา แล้วทำเดินเข้าไปซักถามอะไรราชสกุลสาวเกี่ยวกับเรื่องที่เกิดขึ้น ดารินกำลังขุ่นข้องหมองมัว ระบายให้เพื่อนสาวต่างผิวทราบหมดว่า พรานใหญ่พูดอะไรกับหล่อนบ้าง

“สติวปิด!!”

หล่อนว่า หันไปชำเลืองดูพรานใหญ่ พลางกระซิบยุส่ง

“ทำไมไม่ตบให้สักฉาด”

ดารินเพิ่งจะรู้สึกตัวเองว่า นี่หล่อนหลวมตัวอะไรลงไปเสียแล้วกระมัง เลยนิ่งเฉยเสีย **หล่อนอยากจะตบให้สักฉาดเหมือนกัน แต่อยากตบมาเรียเสียมากกว่า ไม่ใช่คิดจะตบเขาคนนั้นหรอก ดูทีรีเหลี่ยมคูสำคัญนัก เผลอตัวหน่อยเดียว เหนือเมฆเข้าให้เสียแล้ว เห็นหมอดารินเป็นคนปัญญาอ่อนไปแล้วหรือไง**

ประเดี๋ยวเฮอะ...ไม่รู้จักแม่เสียแล้ว...

แต่หล่อนก็พูดอะไรไม่ออก ในภาวะที่เพื่อนสาวต่างผิวกำลังทำเป็นลูบหน้าลูบหลังแสดงความเห็นอกเห็นใจเจ็บร้อนแทนเช่นนี้ ทำได้ก็แต่เพียงสะบัดแขนออก เดินป่องๆ ผละห่างวงออกไปอีก นั่งลงบนขอนไม้ เอามือวางบนเข่ารองรับคางไว้ไม่มองหน้าใครสักคน แต่หูยังสดับฟังว่ากลุ่มนั้นยังพูดอะไรกันอยู่บ้าง

ครู่เดียว ร่างโย่งใหญ่ของเจ้ากะเหรี่ยงพเนจร ก็เดินตามหลังเสย่ขึ้นมาด้วยสีหน้าสงบเยียบเย็นอันเป็นบุคลิกที่ทุกคนเคยเห็นอยู่เป็นปกติ ท่าทางไม่รู้อิโหน่อิเหน่ต่อเหตุการณ์ใดๆ

WEBSWS:OUT

ที่เกิดขึ้นภายในแค้มป์ เพราะระหว่างเกิดเหตุตนเองไม่ได้อยู่ด้วย พอโผล่สันเนินขึ้นมา เชษฐาก็โบกมือเรียกโดยเร็ว

แงซายสาวเท้าเข้ามาหยุดยืนสำรวมนิ่งอยู่ตรงหน้าของทุกคน

มาเรียลอบอมยิ้มแล้วแกล้งมองไปทางอื่นเสีย รพินทร์เองก็ไม่ปรารถนาจะหันไปมอง เพราะความหงุดหงิดเดือดดาลใจเหลือที่จะกล่าว บัดนี้เขาพอจะเดาอะไรได้แล้ว **ไอ้ตัวยุ่ง!** เขาสบถอยู่ในใจ...**พอฟื้นขึ้นมาก็ก่อความยุ่งยากให้แก่เขาเข้าให้อีกแล้ว แต่...มันก็เป็นความผิดของเขาเองอยู่เหมือนกัน ที่ไปหลงโทษน้องสาวของนายจ้าง โดยลืมนึกถึงความจริงอะไรบางสิ่งบางอย่าง ซึ่งเขาก็น่าจะสำเหนียกได้อยู่แล้ว**

“มีอะไรที่ผมจะรับใช้เจ้านายได้?”

เสียงลึก เอ่ยถามขึ้นทันทีที่ก้าวเข้ามาถึง ไชยยันต์แม้จะหัวเสียอยู่เช่นกันก็ตาม พอมองเห็น ‘หน้าตาย’ ของเจ้าคนใช้อาสาสมัครก็อดที่จะหัวเราะออกมาไม่ได้ อดีตนายทหารปืนใหญ่ บัดนี้ก็เฉลียวคิดเท่าทันเช่นเดียวกับพรานใหญ่รพินทร์เหมือนกัน

“มีมากทีเดียว แงซาย...”

ท่านหัวหน้าคณะพูดเสียงกร้าว จ้องหน้าเขม็ง

“ฉันอยากจะรู้ว่า แกรู้ถึงแผนการเดินทางโดยละเอียดของเราได้อย่างไร ใครเป็นคนบอกแก?”

แงซายมีเค้าฉงนนิดหนึ่ง ผ่านไปในความรู้สึกอย่างรวดเร็วแสดงออกโดยแววตา หันหน้ามองคนโน้นทีคนนี้ทีแล้วแลไปยังพรานใหญ่รพินทร์ไม่เอ่ยอะไรทั้งสิ้น ไม่หันมามองด้วย หาก

แต่ทรุดตัวลงไปนั่งที่ก้อนหินก้อนหนึ่งใกล้ๆ กับที่ยืนอยู่ ควักบุหรี่ออกมาจุดสูบอัดควันลึก ปล่อยหน้าที่การสอบสวนให้เป็นของนายจ้างของเขา

"แผนการเดินทาง?"

เจ้าคนใช้พิเศษทวนคำช้าๆ

"เออ!..."

เชษฐากระชากเสียงหนักๆ

"เนินเล็กๆ ลูกหนึ่ง ในวงล้อมทิวเขาพระศิวะซึ่งแกรู้ว่าเราจะต้องเดินทางไปให้ทันในวันขึ้นห้าค่ำเดือนสิบสองที่กำลังจะมาถึงนี่ สิ่งเหล่านี้ แกพูดกับพรานใหญ่ไว้เมื่อคืน...ฉันอยากจะรู้ว่า แกรู้จากใคร"

แงซายขยับปาก แต่ยังไม่ทันจะเอ่ยคำใดออกมา ไชยยันต์ผู้รอคอยจังหวะอยู่แล้ว ก็พูดแทนดักคอขึ้นช้าๆ แบบลากเสียงว่า

"เมื่อคืนนี้ ผมนอนหลับฝันไป...ฝันว่า พระธุดงค์องค์ที่ท่านเลี้ยงผมมาแต่เล็กแต่น้อย..."

แล้วไชยยันต์ก็พยักหน้า ชี้มือไปที่รพินทร์ บอกว่า

"ช่วยเล่าต่อหน่อยซิ ผู้กอง"

แงซายอ้าปากค้าง แล้วค่อยๆ หุบลงพร้อมกับยิ้มแห้งๆ จอมพรานหงุดหงิดจนไม่มีอารมณ์จะเล่นขันกับไชยยันต์ ถูกแล้วไชยยันต์ก็เท่าทันเจ้าแงซายเช่นเขานั่นเอง เขาเด็ดใบไม้จากกิ่งเล็กๆ ที่ถือแกว่งอยู่ในมืออย่างปราศจากความหมายขว้างลงกับพื้น ส่วนดารินเพิ่งจะไหวทันขึ้นมาได้ เมื่อได้ยินไชยยันต์ดักคอแงซาย พลันนึกไปถึงเหตุการณ์ครั้งเก่าๆ ที่เคยร่วมกัน

มา และทั้งๆ ที่ยังขุ่นข้องขัดเคืองอยู่ หล่อนก็ไม่วายปล่อยคิกออกมา แล้วหันหน้าไปกลั้นหัวเราะทางอื่น เชษฐาเองก็เช่นกัน ท่านหัวหน้าคณะทำหน้าพิกล มองหน้าไชยยันต์ มองหน้ารพินทร์และท้ายสุดแงซาย ผู้บัดนี้วางสีหน้าเซ่อ

"อะไรกันนี่ไชยยันต์แกมาทำตลกอะไรฉันไม่เข้าใจเลย"

"ก็ไม่ตลกนักหรอก เอาละ แกลองถามมันดูใหม่อีกทีก็แล้วกัน ดูซิว่า มันจะตอบเหมือนกับที่ฉันตอบแทนให้มันไปแล้วเมื่อกี้นี้ไหม พอมันอ้าปาก ฉันก็มองเห็นอยู่แล้วว่ามันจะพูดอะไร"

"นายทหารเป็นคนฉลาด ก็เลยอ่านใจผมได้ถูก อ่านทะลุเข้าไปถึงความจริง..."

เจ้าคนลึกลับพูดหน้าตาเฉย สำรวมลงตามเดิม ไม่มีอาการสะดุ้งสะเทือนใดๆ ทั้งสิ้น ซ่อนแววขันไว้ในดวงตาอย่างเร้นลึก

"ถูกแล้ว นายใหญ่...ทุกสิ่งทุกอย่างที่ผมรู้โดยที่ไม่สมควรจะรู้ ผมรู้มาจากความฝัน ผมไม่ทราบว่ามันจะเป็นความจริงหรือไม่ แต่มันก็ตรงกับแผนการของผู้กองที่วางไว้แล้ว ผู้กองรู้จากลายแทง แงซายรู้จากความฝัน"

"อ้อ! แล้วความฝันบอกแกได้ด้วยหรือเปล่าว่า เช้าวันนี้แกมีหวังถูกเตะ?"

ไชยยันต์ถามปนหัวเราะหึๆ มาโดยเร็ว แต่เชษฐาโบกมือเหมือนจะให้สหายของเขาสงบปากคำในเรื่องพูดไร้สาระเสียคงจ้องตาคนใช้อาสาสมัครนิ่งเช่นนั้น

"นายหญิงหรือนายแหม่ม ไม่ได้บอกแกเรื่องนี้หรอกรึ?"

“นายหญิงกับนายแหม่มไม่เคยพูดเรื่องนี้กับผม”

“ดีมาก แงซาย ถ้างั้นก็บอกพรานใหญ่เขาเสียด้วยว่าเธอรู้แผนเดินทางของเราครั้งนี้ด้วยตัวเธอเอง ฉันหรือใครๆ ในพวกเรา ก็ไม่ได้บอกกับเธออย่างที่เขาเข้าใจเลย”

ดารินร้องบอกมาดังๆ อย่างเจตนาจะกระแทกกระทั้นไปถึงคนที่นั่งปวดหัวซึมอยู่

รพินทร์ ไพรวัลย์ ผุดลุกขึ้นยืนโดยเร็ว

“ไม่ต้องบอกก็ได้ ผมได้ยินแล้ว และอีกครั้งหนึ่งที่ขออภัยต่อเจ้านายของผมทุกคนในการที่คิดโง่ๆ ไปเช่นนั้น”

แล้วเขาก็เดินเข้ามาหยุดยืนอยู่ตรงหน้าของแงซาย มองตาพลางหัวเราะหึๆ

“แงซาย! ฉันก็เป็นคน ‘ขี้ฝัน’ เหมือนอย่างแกเหมือนกัน เมื่อคืนฉันฝันว่า ไอ้คนลึกลับที่ฉันช่วยชีวิตมันไว้ ทันทีที่มันฟื้นขึ้นมา มันจะก่อความยุ่งยากลำบากใจให้แก่ฉัน และมันก็เป็นความจริง”

จบคำพูดจอมพรานก็เดินผละจากวงนั้นไปทันที ดารินถลันปราดจากที่นั่งเข้ามายืนอยู่ข้างแงซาย ตะโกนไล่หลังไปว่า

“คนพาล! ไม่ใช่ความผิดของแงซายสักนิด ที่ตัวเองไม่ถามให้รู้เรื่องเสียก่อน แล้วพาโลไปโทษคนอื่นขนาดรู้ความจริงว่าตัวผิดอย่างนี้แล้ว ยังไม่ยอมเป็นสุภาพบุรุษอีก ไป! เข้าป่าไป”

มันเป็นเช้าแห่งวัน ซึ่งกรุ่นไปด้วยเรื่องจุกจิกรำคาญใจ และทำให้พื้นฐานของอารมณ์เสียแม้ว่ามันจะไม่ได้เกิดเรื่องถึงขั้นร้ายแรงอะไรก็ตาม

พรานใหญ่หลบหน้าคณะนายจ้างของเขา ไปสั่งงานยุ่งอยู่กับพวกพรานพื้นเมือง ให้พวกนั้นเตรียนแล่เนื้อย่างรมควันที่ติดอยู่กับกระดูกทั้งขาออกเป็นชิ้น เพื่อร้อยเป็นพวงกับเส้นหวายประหยัดเนื้อที่และน้ำหนัก ในการเคลื่อนย้ายเดินทางต่อไป พร้อมทั้งให้ตระเตรียนฟืนไฟไว้ให้พอสำหรับเวลากลางคืน

แงซายก็แยกลงไปตัดไม้ที่ชายลำธารกับคะหยิ่น ไม่เฉียดใกล้เข้ามาเผชิญหน้าเขาเหมือนกัน แม้จะเป็นวันแห่งการพักผ่อนเตรียมกำลัง สำหรับเผชิญการเดินหนักในวันรุ่งขึ้นก็ตาม ทุก-

คนก็ไม่ได้อยู่ว่างเปล่า ต่างทำงานกันอย่างขยันขันแข็งเพื่อความสะดวกสบายของบริเวณอันใช้เป็นที่พัก ยกเว้นแต่ฝ่ายของนายจ้างสี่คนเท่านั้น ที่นั่งๆ นอนๆ พักเอาแรงกันจริงๆ ใช้เวลาให้หมดสิ้นไปกับการสนทนาหารือ

ครั้งหนึ่ง เขาเดินเฉียดผ่านใกล้มาเรีย ฮอฟมันเข้าไปโดยไม่ได้ตั้งใจ ขณะนั้นหล่อนกำลังหลบนอนอยู่ในซอกหินลับตา มีส่างปานวดเฟ้นขยี้คลึงให้บนแผ่นหลังจากท่าที่นอนคว่ำหน้าอยู่ แม่สาวผมทองผงกศีรษะ ชันตัวขึ้นมาทันที เมื่อเงาของพรานใหญ่ ผ่านหน้าไปในระยะใกล้ แล้วเสียงหัวเราะเบาใสก็กังวานขึ้น มันเป็นเสียงหัวเราะซึ่งคนได้ยินฟังออกว่าเจตนาจะให้มีทั้งยั่ว และเยาะ

"เฮ้อ! ความรัก ที่ชักจะไม่ค่อยสดใสซะแล้ว!..."

เสียงพูดมาลอยๆ

รพินทร์ร้อนฉ่าไปถึงใบหู หยุดชะงักกึก หันขวับมาโดยเร็ว เขาเพิ่งจะมองเห็นที่มาของเสียงนั้น เจ้าของเสียงบัดนี้อยู่ในลักษณะคว่ำพังพาบ แขนทั้งสองยันร่างกายท่อนบนชันไว้ ขางอพับขึ้นมาไขว้กันอยู่เบื้องหลัง พอสบตา ตาสีเขียวคู่นั้นก็หรี่ให้อย่างล้อเลียน

จอมพรานขยับจะปรี่เข้าไป เพื่อทำอะไรสักอย่างหนึ่งก็ได้ให้สาสมกับอารมณ์เดือดแค้นประชดประชันในขณะนี้ แต่แล้วก็ต้องยับยั้งชั่งใจลงด้วยสติสัมปชัญญะ เพราะเห็นเจ้าต่องสู่นั่งจ๋องเป็นลิงอยู่ข้างๆ ตัวนายสาวของมันด้วย เขาไม่กลัวว่าเจ้านั่นจะขัดขวางป้องกันอะไรนายผู้ร่านสวาทของมันหรอก แต่ไม่ต้องการ

จะให้มันรู้เห็นว่า รพินทร์ ไพรวัลย์ บทจะบ้าขึ้นแล้ว โลดโผนวิตถารแค่ไหน ลำพังตัวต่อตัวกับมาเรียก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง

"ชิ๊ท!..." เขาสบถ ตาขวางลุกจ้า "อย่าร่านนักเลย แม่ฮิสทีเรีย!!"

มาเรียหัวเราะแหลมใสอยู่เช่นเดิม ตาเป็นประกายพราวไม่ได้สะดุ้งสะเทือนสักนิด กับถ้อยคำอันรุนแรงอย่างปราศจากความเกรงใจของเขา

"ฉันร่าน ฉันก็มีทางที่จะคลี่คลายได้ในกรรมวิธีที่ถูกต้องสมบูรณ์แบบ แต่คนบางคนร่าน ความร่านทั้งหลายที่ปราศจากทางออก มันขึ้นไปสุมอยู่บนสีหน้า บรรทุกหนักอยู่ในสมองจนโง่เง่ามืดมัว ทำให้อารมณ์ร้ายอยู่เป็นนิจ คุณช่วยตัวคุณเองโดยวิธีไหนนะ...มาสเตอร์เบชั่น?"

รพินทร์หน้าแดงก่ำ หันไปทางส่างปา ผู้นั่งกะพริบตาเซ่อ ไม่เข้าใจว่าทั้งสองเจรจากันเผ็ดร้อนเช่นไรบ้าง แล้วเขาก็ออกคำสั่งเป็นภาษาพม่า

"เฮ้ย! ส่างปา! เจ้าไปที่ไหนให้พ้นหูพ้นตาเสียก่อนไป๊ ฉันมีเรื่องธุระส่วนตัวกับนายของเจ้าหน่อย"

ส่างปาก็ว่าง่ายดีแท้ ขยับจะลุกขึ้น แต่มาเรียร้องมาเสียงแข็ง

"ไม่ต้องไปไหน ส่างปา อยู่นี่แหละ พรานใหญ่จะข่มขืนฉัน!"

เจ้าต่องสู่เชื่อฟัง 'แม่' ของมันมากกว่าเขา ยิ้มแหยๆ ทรุดตัวลงนั่งตามเดิม ตาซื่อๆ ของมันมองดูพรานใหญ่อย่างกลัวเกรง ระคนขอร้อง

รพินทร์สบถเป็นภาษาไทยหยาบๆ ในลำคอ แล้วสะบัดหน้าเดินหนีไปโดยเร็ว ท่ามกลางเสียงหัวเราะเย้ยๆ ราวกับจะผ่านออกมาจากระบบไฮ-ไฟของมาเรียซึ่งไล่หลังมา สำเนียงเสียงนั้นปลกอารมณ์เพศเหลือประมาณ สำหรับผู้ชายคนใดก็ตามที่ได้ยิน

ดาริน วราฤทธิ์ บัดนี้ค่อยคลายโทสะลงบ้างแล้ว หล่อนนึกไม่ถึงมาก่อนเหมือนกันว่าเช้าวันนี้ หล่อนจะมีปากเสียงกับรพินทร์รุนแรงถึงเพียงนี้ ถ้าเขามีความสงสัยและถามหล่อนดีๆ หล่อนจะไม่โกรธเลย แต่นี่คำพูดและอาการของเขา หล่อนเห็นว่าก้าวร้าววางอำนาจเกินไป

ซึ่งนานมาแล้ว รพินทร์ ไพรวัลย์ ไม่มีปฏิกิริยาท่าทีซึ่งหล่อนชิงชังเช่นนี้ หล่อนไม่อาจเข้าใจเขาได้เช่นกัน ดูทีหรือ เสียแรงเคยใกล้ชิดสนิทใจกันถึงเพียงนั้น...ในป่าเปลี่ยวกันดารเห็นหน้ากันอยู่เพียงสองชีวิต เคยนอนหลับไปด้วยกันชนิดแก้มแนบแก้ม...

มีใครอื่นอีกเล่าในโลกนี้ ที่หม่อมราชวงศ์หญิงดารินจะซาบซึ้งประทับใจและมอบความไว้วางใจในทุกสิ่งทุกอย่างให้มากไปกว่าพรานไพร ซึ่งวิถีชีวิตซักนำให้มาประสบพบปะคนนี้ หล่อนไม่คิดเลยว่าจะมีสาเหตุใดๆ มาทำให้ต้องหมางเมินน้ำใจต่อกันได้อีก

จะให้ไปง้ออ่อนข้อให้น่ะรึ...ฮึ! เมินเสียเถิด ฉันไม่ได้ผิดสักนิด ตัวเองต่างหาก และทั้งที่รู้ว่าตัวผิดอยู่แล้ว กะชั้นจะ

ขอโทษ ก็ยังแสดงท่าฮึดฮัดยโส ทำราวกับว่าไม่แคร์อะไรสัก-อย่าง และที่ยิ่งเพิ่มความฉุนเฉียวโทโสแก่หล่อนขึ้น ก็คืออาการของเขาที่แสดงว่า ไม่พอใจแงซายอย่างชัดแจ้ง และแสดงต่อหน้าหล่อนโดยไม่เกรงใจ หรือถนอมน้ำใจหล่อนบ้างเลย

ราชสกุลสาว นั่งครุ่นคิดอย่างไม่เป็นสุขอยู่คนเดียว และเมื่อโทสะเริ่มจะสร่างซาลง ความกังวลกลัดกลุ้มก็เริ่มเข้ามาแทนที่ ถามตนเองว่า...**หล่อนเองเล่ารุนแรงกับเขาเกินไปหรือเปล่า?**

ที่หล่อนกังวลมากที่สุดก็คือ ความกริ่งเกรงว่าเขาจะโกรธขึ้งชิงชังแงซาย ซึ่งหล่อนไม่ปรารถนาที่จะให้เป็นเช่นนั้น แงซายก็เปรียบเสมือนคนสนิทของหล่อนที่ใกล้ชิดและพอใจรักใคร่ที่สุด ส่วนคณะเดินทางนี้ทุกสิ่งทุกอย่างฝากไว้กับรพินทร์ ผู้เปรียบได้ด้วยกัปตันเรือ อนาคตของทุกคนฝากไว้ในกำมือของจอมพรานโดยปริยาย

การที่พรานใหญ่ผู้นำคณะเกิดเรื่องปีนเกลียวหรือเป็นอริบาดหมางกับเจ้าคนใช้พิเศษของหล่อนเช่นนี้ มันทำให้หล่อนต้องหนักใจเป็นห่วงจนบอกไม่ถูก

หล่อนปรารถนาและภาวนามานานแล้ว อยากจะให้คนทั้งสองมีน้ำใจรักและสามัคคี เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน หล่อนเมตตารักใคร่แงซายอย่างไร ก็ประสงค์ที่จะให้เขาผู้นั้นมีความรู้สึกต่อแงซายเช่นเดียวกับหล่อน และถ้าเป็นไปได้ หล่อนจะปลอดโปร่งเป็นสุขใจอย่างที่สุด

ทว่าความต้องการในข้อนี้ของหล่อน ดูช่างห่างไกลความหวังเอาเสียจริง ๆ

ขณะที่รพินทร์ ไพรวัลย์ เดินผลุนผลันผละจากคณะนายจ้างไปนั้น ทั้งหล่อน เชษฐา และไชยยันต์ทำการสอบสวนแงซายอย่างถี่ถ้วนในสิ่งที่เจ้าคนใช้อาสาสมัครล่วงรู้มาเกี่ยวกับแผนเดินทาง ตลอดจนข้อความที่แงซายพูดไว้กับพรานใหญ่เมื่อคืนระหว่างอยู่เวรยามด้วยกันสองต่อสอง ซึ่งก็ไม่ได้ความอะไรมากไปกว่า คำตอบว่า...ตนได้ฝันไปแล้วได้เอาความฝันนั้นมาพูดกับรพินทร์ ซึ่งพรานใหญ่ก็ไม่ได้ซักถามอะไรทั้งสิ้น เพียงแต่ยอมรับอยู่ในที โดยอาการที่พูดสอดคล้องกันถึงแผนเดินทางนั้น

"ไม่ใช่แกมีลายแทงอีกฉบับหนึ่งหรือ มิฉะนั้นก็รู้ความจริงในแผนที่ลายแทงฉบับนี้?"

เชษฐาถามอย่างไม่เชื่อใจสนิทนัก พยายามจะอ่านลึกลงไปในสีหน้าของเจ้ากะเหรี่ยงพเนจร เขาเริ่มจะเข้าใจได้รางๆแล้วว่า เหตุใดพรานใหญ่จึงไม่ไว้วางใจแงซายอยู่ตลอดเวลา เพราะเดี๋ยวนี้ตัวเขาเองก็เริ่มจะสัมผัสได้กับความลึกลับของเจ้าคนใช้พิเศษคนนี้เข้าบ้างแล้ว ถึงไชยยันต์ก็เช่นกัน

อย่างไม่มีอะไรจะส่อพิรุธให้ค้นพบได้ แงซายก็ตอบว่า

"ผมไม่มีลายแทงอื่นใด หรือรู้เส้นทางในแผนที่มาก่อนเลย ผมเพียงแต่ฝันเห็นเท่านั้น"

"ก็น่าแปลกดี ที่แกมักจะรู้เห็นอะไรโดยวิธีฝันอยู่เรื่อยๆ คราวตามโขลงไอ้แหว่ง เข้าไปอับจนหาทางไม่ได้อยู่ตรงหน้าผาน้ำตก แกก็อ้างว่าแกฝันอีกเหมือนกัน ฝันว่าพระธุดงค์มาบอกว่ามีถ้ำซ่อนอยู่ใต้ผาน้ำตก ติดต่อทะลุเข้าไปในหุบหมาหอนอันเป็นทางที่โขลงไอ้แหว่งเล็ดลอดหนีเข้าไป มันก็ดีอยู่หรอกที่เท่ากับเป็นการเปิดทางให้การติดตามของพวกเรา แต่ก็มาบอก

เอาวินาทีสุดท้าย โดยปล่อยให้พวกเราเหนื่อยยากลำบากกันเสียเกือบตายแล้ว ถ้าฉมังในการฝันละก็ คราวหลังหมั่นฝันให้มันทันต่อเหตุการณ์ และทุ่นเวลาหน่อยนะ อย่าฝันในแบบที่มันสายเกินไปเสียแล้ว หรือว่าต้องให้เกือบย่ำแย่กันเสียก่อนแล้วค่อยฝันในด้านที่จะช่วยคลี่คลายให้ทีหลัง”

ไชยยันต์พูดอย่างเท่าทัน และภายหลังจากแงซายได้รับอนุญาตให้ถอยผละไปแล้ว ดารินได้ยินอดีตนายทหารปืนใหญ่พูดกับพี่ชายของหล่อนว่า

“แกนึกออกบ้างหรือยัง เชษฐา ทำไมพรานใหญ่ของเราถึงไม่กินเส้นกับเจ้านี่นัก?”

“ฮือม์ ก็พอจะมองเห็นไรๆ ขึ้นบ้างแล้ว”

หัวหน้าคณะตอบ ยิ้มขรึมๆ มองตามหลังร่างสูงใหญ่ของจอมพเนจรที่เดินดุ่มๆ ห่างออกไป

“บนความสุภาพ อ่อนน้อม และภายใต้สีหน้าซื่อเซ่อปราศจากความหมาย ไอ้นี่คมร้ายกาจนัก มันซ่อนบุคลิกแก่นแท้ของมันไว้ ที่สำคัญที่สุดก็คือ มันรอบรู้เท่าทันพรานใหญ่ของเราอยู่ทุกระยะ หรือบางขณะมันอาจรู้ดีเสียกว่าอีก แต่แทนที่จะเปิดเผยออกมาให้พวกเรารู้กันเสียก่อนล่วงหน้า มันกลับเก็บเงียบไว้เป็นความลับ ทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้เสีย รอจนกระทั่งพวกเราอับจนปัญญากันเสียก่อน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง รพินทร์ และมันก็ค่อยเปิดไต๋ออกมา รพินทร์ของเราก็เลยเต้นทุกครั้ง ดูกันในสายตาลึกๆ หน่อย ลักษณะชนิดนี้ของมันก็ทำให้คิดเหมือนกันนะ แงซายสารพัดรู้ไปหมดทุกอย่าง รู้แม้กระทั่งจิตใจความคิดอ่านของรพินทร์ เล่ห์เหลี่ยม ชั้นเชิงและฝีไม้ลายมือ แล้วใน

ฐานะลูกหาบหรือคนใช้ มันสงวนท่าทีเสีย ปล่อยให้เขาโลดเต้นเผชิญหน้ากับปัญหาอุปสรรคต่างๆ ไปตามลำพังคนเดียว โดยทำเป็นไม่ประสีประสาเลย พอรพินทร์จับได้ว่ามันรู้ดีอยู่ก่อนแล้วและปิดเงียบอย่เขาก็ต้องเดือดดาลเป็นธรรมดา อีกสิ่งหนึ่งก็คือ แงซายล่วงรู้สิ่งต่างๆ เหล่านี้ได้อย่างไร จากไหน แปลว่ามันไม่เคยพูดความจริงเลย แกก็ดักคอมันถูกแล้วนี่ เอะอะมันก็พูดภายใต้สีหน้าเซ่อๆ อยู่อย่างเดียวว่ามันฝันไป”

“ไอ้คนคนนี้ลึกลับจริงๆจะไปโทษรพินทร์ว่ามีอคติกับมันไม่ถูก เขารู้เท่าทันมันก่อนเรา” ไชยยันต์พึมพำแผ่วเบา ตาหรี่ลงขณะที่ยกมือขึ้นลูบคลำคาง

“แต่จะอย่างไรก็ตาม ฉันมีความมั่นใจว่า แงซายคงไม่เป็นพิษเป็นภัยใดๆ กับเราแน่นอน และมันก็ได้พิสูจน์คุณค่าของตัวมันเองออกมานับครั้งไม่ถ้วนแล้ว เคยแม้กระทั่งถ่ายเลือดเพื่อกู้ชีวิตฉันเอาไว้ ไม่มีแงซาย ฉันก็คงจะตายไปแล้ว”

ระหว่างที่สองชาย คนหนึ่งเป็นเพื่อน และอีกคนหนึ่งเป็นพี่กำลังหารือกันอยู่ในเรื่องนี้ ดารินนั่งฟังอย่างเงียบกริบหล่อนไม่ได้แสดงความคิดเห็นใดๆทั้งสิ้น แต่ก็คิดหนักอยู่เหมือนกัน ในสิ่งที่ทั้งสองกำลังพูดถึงกันอยู่

ปัญหาสำคัญที่สุดสำหรับหล่อนก็คือ **รพินทร์ ไพรวัลย์มีอคติต่อเจ้าคนใช้พิเศษของหล่อนรึเปล่า และนี่เป็นสิ่งที่หล่อนจะใช้วินิจฉัยจิตใจแท้จริงของจอมพราน เขาจะเป็นสุภาพบุรุษหรือไม่ จะมีน้ำใจที่ยิ่งใหญ่กว้างขวางเพียงไร**

มันก็ขึ้นอยู่กับปัญหาข้อนี้แหละ

ถึงแม้ว่าจอมพราน เอาระดับความสามารถของแงซายขึ้นมาวัดกับตนเอง แล้วถือเป็นข้อเดียดฉันท์ชิงชังไม่ชอบหน้านั่นจะเป็นสิ่งที่หล่อนขยะแขยงและดหมิ่นน้ำใจอย่างที่สด เพราะความคิดเช่นนั้นมันเป็นความคิดเสมอด้วยสตรีเพศ ซึ่งเต็มไปด้วยความริษยา ไม่อยากให้ใครมาเสมอทัดเทียมหรือเกินหน้า และรพินทร์ ไพรวัลย์ ก็ไม่น่าเกิดมาเป็นลูกผู้ชายที่ผ่านชีวิตมาถึงเพียงนี้

แต่ถ้าเขาวัดเอาจากความลี้ลับเต็มไปด้วยเงื่อนงำในตัวของเจ้ากะเหรี่ยงพเนจร นับตั้งแต่วันที่เสือนั่นเข้ามาสมัครเป็นคนใช้เป็นวันแรกตลอดจนพฤติการณ์ต่างๆ เท่าที่ปรากฏเรื่อยมาเป็นลำดับ ซึ่งจอมพรานย่อมจะเป็นฝ่ายค้นพบจับพิรุธได้ดีกว่าคณะของหล่อน ก็เป็นสิ่งที่น่าเห็นใจอยู่ไม่น้อยเหมือนกัน เพราะทุกสิ่งทุกอย่างมันไปรวมอยู่ในความหมายที่ว่า เขาต้องรับผิดชอบต่อชีวิตของทุกคนในคณะเดินทาง และนำคณะนี้ไปสู่จุดหมายปลายทางโดยปลอดภัยที่สุด

ยิ่งใคร่ครวญ ดารินก็ยิ่งมองเห็นเหตุผลในข้อที่ว่า หล่อนไม่น่าจะไปถือโทษโกรธเกรี้ยวอะไรต่อพรานนำทางนัก เขาทำทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อความดีงามของหมู่คณะนั่นเอง แม้ว่าบางขณะจะหนักไปในทางอารมณ์อยู่บ้าง คนเราก็มีอารมณ์ดีอารมณ์ร้ายอยู่เป็นธรรมดา หล่อนเองก็เหมือนกัน ออกจะเป็นคนเจ้าอารมณ์เอาแต่ใจตนเองมากไปเสียหน่อยแล้ว เจ้าอารมณ์จนกระทั่งเสียท่ามาเรีย เปิดช่องว่างให้แหม่มสาวผมทองคู่แข่งในทุกด้านใช้ท่าทีและวาจาเย้ยหยันดูแคลนเอาได้

มาเรีย ฮอฟมัน เห็นเป็นเรื่องขบขันสนุกสนานที่สุด ในการที่หม่อมราชวงศ์หญิงดาริน มีเรื่องปีนเกลียวหมางใจกับพรานใหญ่และหาโอกาส 'ถวายพระเพลิง' หรือ 'กระชุ่น' ให้ทั้งสองฝ่ายต้องกินใจบาดหมางกันเพิ่มขึ้นไปอีก

ทำไมหล่อนจะไม่รู้เท่าทัน

ดารินลุกขึ้นจากที่นั่ง แลลงไปยังพื้นที่ราบต่ำริมธารน้ำ อันเป็นตำแหน่งที่เคยใช้เผาซากมันตรัย เห็นพวกพรานพื้นเมืองกำลังตัดไม้และเดินไปเดินมาอยู่ขวักไขว่ แดดยามเช้าทอแสงสว่างสดใส ผ่านช่องโตรกเขาด้านบน อาบเรืองลงไปยังบริเวณนั้น มันดารดาษไปด้วยซุ้มไม้เล็ก ๆ และโขดหินแซมสลับไปด้วยดอกไม้ป่าและมวลของดอกวัชพืช ซึ่งแต่งแต้มสีสันพราวตาไปหมด ธรรมชาติของโขดเขาลำเนาไพรที่แวดล้อมอยู่ยามนี้ งามราวกับภาพที่จิตรกรเขียนไว้ในแผ่นผ้าใบ

หญิงสาวเดินทอดน่องลงจากเนิน ตั้งใจจะเดินเล่นเข้าไปยังพวกที่กำลังตัดไม้ขนฟืนอยู่ แต่พอเลี้ยวมุมก้อนหินใหญ่ริมเนินก็ประจันสวนหน้ากับคนที่หล่อนกำลังครุ่นคิดพะวงเป็นปัญหาอยู่ในขณะนี้เข้าพอดี เขากำลังหิ้วปลาลำธารพวงใหญ่ประมาณ 6-7 ตัว ร้อยเหงือกด้วยหวายเส้นเขื่องบ่ายหน้าขึ้นไปบนที่พัก พอเห็นครั้งแรก...หล่อนเกือบจะยิ้มให้และอ้าปากร้องทัก แต่อารมณ์ลึกลับ อันเป็นธาตุดั้งเดิมของลูกผู้หญิง ทำให้สะบัดหน้าเมินไปเสีย แล้วเดินหลีกไปอีกทางหนึ่งแต่ก็ไม่ทัน เพราะอุ้งมือแข็งแรง แต่สัมผัสกอปรไปด้วยความสุภาพอ่อนโยน คว้ามาที่แขนเหนือข้อศอกของหล่อน ยึดไว้

ดารินชะงัก กัดริมฝีปาก ขมวดคิ้ว ทำเสียงต่ำ ๆ ในลำคอ

“อะไรกันนี่ ถือดีอย่างไรไม่ทราบถึงมาทำจับฉวยกันง่าย ๆ แบบนี้?”

“ไม่สึกหรอหมดเปลือง หรือว่าเกสรแห่งความเป็นกลสตรีของคุณหญิงจะร่วงโรยไปหรอกครับ หรือว่า...พอยามปกติสุข ได้พบหน้าพี่ชายพวกพ้องบริวารครบถ้วนแล้วเช่นนี้ ก็จะเกิดถือตัววางมาดขึ้นมาเสียแล้ว”

ความหมายของถ้อยคำนั้น เผ็ดร้อนรุนแรงตามลักษณะของคนที่ชื่อรพินทร์แต่กระแสเสียงที่พูดกลั้วไปกับอาการหัวเราะอย่างอารมณ์ดี

ราชสกุลสาวหันหน้ากลับมาเผชิญตรง จะยิ้มก็ไม่ใช่ จะบึ้งก็ไม่เชิง

“วาจาของคุณนี่ มันช่าง ‘ไม่ดี’ เอาเสียจริง ๆ นะ แต่ไหนแต่ไรมาแล้ว อย่างนี้นี่เล่า ผู้หญิงคนหนึ่ง เขาถึงได้ผละไปแต่งงานกับคนอื่นเสีย เขาทนความสามหาวกร้าวกระด้างตามระบบคนดงไม่ไหว ไล่ให้เข้าป่าไปแล้ว ทำไมถึงยังมาวนเวียนให้เห็นหน้าอยู่อีก”

คราวนี้รพินทร์ ไพรวัลย์ หัวเราะเต็มเสียง สีหน้าแววตาของเขาบัดนี้บอกถึงความแจ่มใสขึ้นแล้ว

“ก็เปิดไปสักพักหนึ่งแล้วละครับ ได้ปลามาพวงเบ้อเร่อนี่ยังไงอุตส่าห์ไปจับมา เพื่อจะเอาไปกำนัลนายจ้างสาวเจ้าโทโสของผม...เห็นไหม ตัวโต ๆ น่ากินทั้งนั้น หรือว่าไม่สนใจ”

ว่าแล้วเขาก็ชูปลาทั้งพวงขึ้น จนเกือบจะถูกหน้าหล่อนพร้อมทั้งเบิกตาล้อ ดารินผงะหน้าหนี

[WBSWS:OU]

“บ้า!”

หล่อนร้อง

“ดูซิ เกือบถูกหน้าแน่ะ อ้อ! นี่เห็นฉันเป็นทารกไปแล้วงั้นรึถึงได้เอาของกินมาล่อ คนอะไรก็ไม่ร้ ยังกะหมีหรือนากงั้นแหละ ปลาอยู่ในน้ำแท้ๆ ไม่เห็นมีเครื่องมืออะไรสักหน่อยลงไปจับมาได้”

“อ้าว! แล้วกัน เห็นนายรพินทร์เป็นหมีหรือนากไปเสียแล้ว” เขาบ่น จุ๊ปากเบาๆ แล้วเอามือเกาหัว

“ก็ไม่จริงหรือ หน้าก็เหมือนด้วย”

“เหมือน...อะไร?”

“ตัวนากกินปลาน่ะ!”

“เอาดี...ดีกว่าเหมือนหมีเป็นกอง แต่เจ้าคนที่ควรจะเหมือนมากกว่าผมก็คือ เจ้าแงซายของคุณหญิงนั่นแหละ”

“ทำไมถึงต้องหาเรื่อง วกไปว่าอะไรถึงคนของฉันอีก?”

“ก็ไม่ได้หาเรื่อง หรืออยากจะวกไปเอ่ยถึงอีกหรอก แต่ที่จำเป็นต้องวกไป ก็เพราะคนที่มันจับปลาขึ้นมาจากน้ำได้เหมือนหมีหรือนากตามที่คุณหญิงว่า ไม่ใช่นายรพินทร์คนนี้ หากแต่เป็นแงซายคนดีของคุณหญิง นายรพินทร์ไม่มีปัญญาหรอกเพราะไม่ใช่หมีหรือนากกินปลามาก่อนเหมือนกัน”

ดารินลืมตาโต

“อะไรกัน ปลานี่น่ะเหรอ แงซายเป็นคนจับ ก็ไหนคุณบอกฉันตะกี้นี้ยังไงว่าคุณอุตส่าห์ไปจับมา”

“ก็คุยเอาหน้ามั่งไม่ได้หรือยังไง”

“แล้วแงซายไปจับมาได้ยังไง?”

“ผมก็ไม่รู้เหมือนกัน ว่ามันมีวิธีจับมาได้ยังไง เห็นมันเดินถือปลาเที่ยงๆ เดินเข้ามา ก็ถามว่า มันจะเอาไปไหน มันก็บอกว่าจะเอามาหมกโคลน เผากินกับพวกพรานพื้นเมืองของผมกลุ่มนั้น ผมเลยแย่งมาเสียก่อน ไล่ให้มันไปหาเอาใหม่ มันก็เลยส่งมาให้โดยดี ป่านนี้กำลังงมปลาอยู่สองคนกับเจ้าคะ-หยิ่นทางแอ่งน้ำโน่นมั้ง”

ดารินมองหน้า แล้วหัวเราะออกมาได้

“แล้วมันเรื่องอะไร ที่คุณจะต้องไปแย่งเขามาด้วย แย่งเขามาเฉยๆ หรือว่าแย่งมาแล้ว ก็ยังเตะเจ้าของเดิมเขาเสียอีกด้วย?”

“ถ้ามันยังไม่ยอมให้ ก็คงถูกเตะเหมือนกันแหละ อุตส่าห์ไปแย่งมาให้แล้วยังไม่ว่าดีอีกหรือ”

“คุณมีอารมณ์ดีขึ้นแล้วหรือ โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับคนของฉัน?”

“ผมไม่อยากจะเก็บความ‘บูด’ไว้ในตัวเองนานนักหรอก ว่าแต่คุณหญิงเถอะ หายโกรธผมแล้วยัง?”

“ถ้าคุณไม่โกรธแงซาย ฉันก็ไม่โกรธคุณ”

หล่อนซ่อนยิ้ม ต่อรองมา จอมพรานพยักหน้าหงึกๆ แล้วถามมาขึงขังจริงจัง แต่ด้วยเสียงกระซิบเบาว่า

“ก็ถ้าผมรักเจ้าแงซายของคุณหญิงขึ้นมาล่ะ?”

“ก็ยิ่งดีซิ ฉันยิ่งต้องการอยู่ด้วย แล้วยังไง?”

“คุณหญิงจะรักผมมั่งไหมล่ะ...?”

คราวนี้ดารินหัวเราะ ผลักอกเขาให้ถอยห่างออกไปสุดระยะช่วงแขน

“เอาคำถามแบบห่ามๆ ทีเล่นทีจริงแบบนี้ไปใช้กับเมย์ดีกว่า...เดี๋ยวนี้ชักเก่งขึ้นมากแล้วนะ เมย์สอนให้กระมัง?”

“ทำไมจะต้องมีใครสอน ในเมื่อหัวใจบงการ...”

ขาดเสียงกระซิบ รพินทร์ก็คว้าข้อมือของหมอดารินกระตุกอย่างรวดเร็ว เซถลาตามแรงฉุดนั้น ทั้งสองร่างหายวับเข้าไปในซอกหินลับตา **แล้วร่างของหล่อนก็ถูกมัดอยู่ในวงแขนอย่างรวดเร็ว เกินกว่าจะป้อนกันหรือคาดคิดล่วงหน้าทัน หล่อนอ้าปากจะร้องออกมาอย่างตกใจ ริมฝีปากที่รอจังหวะอยู่แล้วก็ปิดสนิทผนึกแน่นลงมา**

จูบที่ริมฝีปาก จูบหนักหน่วงที่แก้มทั้งซ้ายและขวาจนเต็มแรงกระหาย คนถูกจูบได้แต่ยืนตัวแข็ง ลืมตาโตตะลึงอยู่เช่นนั้น พอหนำใจ แช่มชื่นอารมณ์สมอยากแล้ว คนจูบก็เอียงหน้ามาให้

“เอาซิ ตบสักกี่ฉาดก็ได้...”

คนถูกจูบไม่ยักตบ เพียงแต่ดันอกและเบี่ยงตัวเบาๆ จะปลีกออกให้พ้นอ้อมกอด แต่อีกฝ่ายหนึ่งยังไม่ยอมปล่อย

“ประเดี๋ยวเถอะ...พี่ชายกับเพื่อนเขาเห็นก็เคราะห์ร้ายเท่านั้นนายรพินทร์...ปล่อยน่า! บทจะห่ามขึ้นมาก็ห่ามไม่เข้าเรื่องไม่กลัวเจอลูก .600 ไนโตรหรือ .460 เวเธอร์บีบ้างหรือยังไงนะ”

“เมื่อเช้าตรู่นี้ก็เกือบจะโดนเข้าแล้ว เพราะคุณหญิงร้องเต้นอยู่กรี๊ดๆ แต่เอาเถอะ ตอนนี้ต่อให้ปืนครก หรือปืนใหญ่ด้วย ไม่กลัวแล้ว ตายเป็นตาย”

ใบหน้าที่ก้มลงมาจะปล้นจูบอีกครั้งในคราวนี้ถูกยันปลายคางไว้ด้วยซ่นของฝ่ามือ แล้วผลักดันจนหงายผงะไป ไม่รุนแรง

เกินไปนัก แต่ก็มีพลังพอที่จะแก้ไขตนเองให้หลุดจากอ้อมกอดเป็นอิสระได้อย่างนิ่มนวลที่สุด

“อย่ามาทำไวไฟเจ้าชู้ยักษ์นะ อยากจะรู้ว่าทำ...เก่อย่างนี้กับเมย์บ้างหรือเปล่า? ชักไม่ไว้ใจเสียแล้ว”

“ไม่เคย”

“อย่าโกหกนะ”

“สาบานว่า ให้เดินไปสามก้าว ธรณีสูบ...”

“สูบใคร?”

“แงซาย!”

ดารินปั้นริมฝีปาก ยกกำปั้นขึ้นกำแน่น แล้วทุบเบาๆ ลงไปบนสันจมูกของเขา

“นี่แน่!”

แล้วหล่อนก็ถูกรวบตัวไว้อีกครั้ง ถูกจูบเคล้าไปตลอดทั้งใบหน้า จนตัวอ่อน ใจสั่นหมดเรี่ยวแรง จะขัดขืนหรือทำอะไรให้ค้านกับอารมณ์แท้จริงของตนเอง ในขณะนี้แนบใบหน้าลงกับอกนั้น พริ้มตาหลับลง ถอนใจเบาๆ อย่างเป็นสุข

แต่แล้ว ขณะจิตนั้นเอง หญิงสาวก็รู้สึกผิดปกติในบางอย่าง อ้อมแขนทั้งสองของเขาที่รัดไว้รอบกาย บัดนี้เปลี่ยนมาจับอยู่ที่ต้นแขนแล้วบีบเขย่าเหมือนจะปลุกภวังค์เบาๆ พอลืมตาเงยหน้าขึ้นมอง ก็เห็นรพินทร์ ไพรวัลย์ จ้องเขม็งไปที่พื้นเบื้องหลังหล่อน จึงเฉลียวใจค่อยหันไปมองตาม แล้วหล่อนก็เบิกตาโต แทบจะร้องอุทานออกมาดังๆ

ตำแหน่งนั้น เป็นมุมซอกของก้อนหินบัง พวงปลาลำธารที่รพินทร์ถือติดมืออยู่เมื่อครู่นี้ ถูกปล่อยให้ตกทิ้งอยู่กับพื้นอย่างไม่แยแสตรงตำแหน่งนั้น บัดนี้ มีปรากฏการณ์ประหลาดเกิดขึ้น กิ่งไม้เล็กๆ กิ่งหนึ่ง แหย่ออกมาจากซอกหินซึ่งเป็นเหลี่ยมบังอยู่อย่างแผ่วเบาเงียบกริบ ค่อยๆ เขี่ยมาที่หวายซึ่งใช้ร้อยเป็นพวงนั้น ลากช้าๆ อย่างปราศจากเสียง ดึงปลาทั้งพวงให้เคลื่อนใกล้ซอกเข้าไปเป็นลำดับ ท่ามกลางการตกตะลึงจ้องของดาริน ต่อมากิ่งไม้นั่นก็ผลุบหายไป คราวนี้เป็นมือแข็งแรงกำยำข้างหนึ่งโผล่ออกมาแทนสองนิ้ว ค่อยๆ คีบที่หวายร้อยเหงือกปลา แล้วดึงปลาทั้งพวงหายแวบไปจากเหลี่ยมบังนั้น

ดารินขยับปาก แต่รพินทร์แตะริมฝีปากไว้ทำสัญญาณให้สงบเสียง ตนเองค่อยๆ ย่องลับมุมบังของหิน โผล่หน้าออกไปดูอีกด้านหนึ่ง

แล้วเขาก็หันมากระดิกนิ้วเป็นสัญญาณเรียกหล่อน เมื่อหญิงสาวย่องเข้ามาโผล่มองตำแหน่งเดียวกัน และไปเห็นภาพที่รพินทร์ชี้ให้ดูเงียบๆ ก็อ้าปากจ้องค้าง แล้วต่อมาก็ปิดปากกลั้นเสียงหัวเราะ หล่อนมีความรู้สึกอันไม่อาจกล่าวถูกในขณะนี้ ทั้งขบขัน ตกใจ และขวยเขินกระดากใจปะปนกันไปหมด

ห่างลงไปประมาณ 20 ก้าว ในระหว่างป่าหินที่งอกอยู่สลับซับซ้อน อันเป็นทางทอดลงไปสู่ที่ราบต่ำเบื้องล่าง ร่างของแงซายกำลังเดินเทิ่งๆ ลงไปด้วยอาการเป็นปกติ ในมือหิ้วปลาทั้งพวงลงไปด้วย ปลาที่ทั้งรพินทร์และดารินแลเห็นอยู่หลัดๆ นี่เองว่า มันปาฏิหาริย์อย่างลึกลับหายเข้าไปในซอกหลืบหินอันเป็นเหลี่ยมบังตาอยู่!

“เป็นยังไงครับ เห็นฤทธิ์เดชของเจ้าคนใช้พิเศษของคุณหญิงชัดหรือยัง ยิ่งกว่าผีเสียอีก เผลอนิดเดียว ดอดมาฉกปลาของมันคืนไปโน่นแล้ว เอาเสียรึ อย่าไว้เลย”

เขาแกล้งยกไรเฟิลในมือขึ้นประทับช้าๆ เล็งไปยังแผ่นหลังของแงซาย ซึ่งเดินโย่งลงไปโดยไม่ได้เหลียวกลับขึ้นมามองใดๆ ทั้งสิ้นบ่ายหน้าไปยังกลุ่มพรานพื้นเมืองที่กำลังก่อไฟอยู่ ดารินร้องอะไรออกมาคำหนึ่ง โดดเข้าไปปัดปืน แล้วฉวยยึดลำกล้องไว้แน่น

“อย่าน่ะ! เล่นอะไรก็ไม่รู้ รพินทร์ ประเดี๋ยวพลาดไปถูกเข้าจริงๆ เท่านั้น”

จอมพรานลดปืนลง มองหน้าหล่อนแล้วโคลงหัวช้าๆ ดารินกลั้นหัวเราะจนหน้าแดงก่ำ แต่ก็ทนไม่ไหว ปล่อยคิกออกมาจนตัวงอ

รพินทร์สบถพำอยู่ในลำคอ เหลียวกลับไปมองจับอยู่ที่ร่างของเจ้าแงซาย จนกระทั่งหมอนั่นเดินลงไปถึงกลุ่มพรานพื้นเมือง จึงหันมาทางหญิงสาวอีกครั้ง ถามซ้ำมาว่า

“เห็นหรือยังครับ...เห็นไหมว่า มันแค่ไหน”

“ฮือม์ ร้ายกาจจริงๆ!”

หล่อนพูดพลางหัวเราะพลาง ยอมเห็นด้วยกับเขาเป็นครั้งแรก

“ไอ้เสือนั่นย่องเข้ามาตั้งแต่เมื่อไหร่นี่ แล้วนั่นจะเอาปลาไปไหน”

“มันจะเอาไปไหน ก็ขโมยกลับไปย่างกินกับพวกมันน่ะซิ”

รพินทร์ตอบเสียงขุ่นๆ ดารินถอยไปนั่งบนโขดหิน หล่อน

หัวเราะจนเสียดท้อง ยกมือขึ้นเสยผม พอมองสบตารพินทร์ ก็ยิ่งหัวเราะเป็นวรรคเป็นเวรอยู่เช่นนั้น

"ก็ดีแล้ว คุณอยากไปแย่งเขามานี่ พอคุณเผลอมัวแต่ลวนลามฉันอยู่ ปลาเปลอทิ้งหมด ได้โอกาสเขาก็ย่องมาเอาคืนไปน่ะซิ ยังจะคิดเสียดายอีกหรือ"

"น่าเอ็นดู แล้วก็ช่างเป็นเรื่องน่าขบขันสำหรับคุณหญิงเหลือเกินนะครับ สำหรับเจ้าคนใช้พิเศษคนนี้ จะต้องให้ผมบอกด้วยไหมละว่า การเคลื่อนไหวทุกชนิดของเราเมื่อครู่นี้จะต้องตกอยู่ในสายตารู้เห็นของมันโดยตลอดแล้ว"

"ก็ควรจะเป็นเช่นนั้น มันแปลว่าตลอดเวลา ไม่ว่าจะมีอะไรเกิดขึ้นกับฉัน แงซายจะต้องรู้เห็นอยู่ทุกระยะ อันเป็นหน้าที่ขององครักษ์ที่ดี เพื่อให้การปกปักษ์พิทักษ์ 'นายหญิง' ของเขา คุณรังแกฉันเขาก็เห็น แต่เมื่อเห็นว่าฉันไม่ได้ร้องเรียกให้ใครช่วย เขาก็ไม่อยากปรากฏตัวออกมาเป็นก้างขวางคอคุณ และเห็นว่าคุณไม่ได้สนใจอะไรกับปลาพวงนั้นอีกแล้ว ก็เลยขโมยคืนไปเสียเงียบ ๆ ยังไม่ดีอีกรึ? แต่คุณก็ไม่น่าจะเสียใจอะไรนี่ ถึงอย่างไรคุณก็ทันแงซายอยู่แล้วตลอดเวลาเหมือนกันเฉือนกันไม่เข้าหรอก ระหว่างคุณกับแงซายน่ะ"

"ใช่ซิ! คุณหญิงรู้สึกภาคภูมิใจ และสนุกเสียเหลือเกินในการที่เจ้าคนใช้พิเศษของคุณหญิงมันเป็น 'นกรู้' เท่าทันเชือดเฉือนผมมาตลอด แต่สำหรับผมไม่พลอยนึกสนุกไปด้วยหรอก"

"อีตอนนี้ก็รู้สึกว่า เขาจะถือไพ่ในมือเหนือคุณแล้วกระมังกุมความลับของคุณไว้ได้เต็มเปา คุณเห็นจะต้องทำดีกับเขาไว้แล้วละ เชื่อเถิด ไปโขกสับข่มขู่อะไรเขามาก ๆ เขาอาจเอาเรื่อง

ที่คุณลวนลามฉันไปฟ้องพี่ใหญ่หรือไชยยันต์ก็ได้ ถ้าแงซายปากบอนในเรื่องนี้ คุณคงจะตกอยู่ในฐานะลำบากไม่ใช่หรือ”

หล่อนพูดยิ้มๆ ไม่รู้สึกอาทรร้อนใจอะไร กลับเป็นฝ่ายข่เอาเสียอีก จอมพรานถอนใจเฮือกใหญ่

“โธ่ คุณหญิงนะคุณหญิง แทนที่จะรู้สึกอึดอัดลำบากใจอย่างผมในขณะนี้ กลับดูท่าสบายอกสบายใจเหลือเกิน มิหนำซ้ำยังมีความคิดที่จะให้ท้ายมันเสียอีก ดูอยากจะยุยงให้เจ้าแงซายหักล้างผมเสียเหลือเกินนะ”

ดารินยามนี้ มีแต่ความขบขันต่อเหตุการณ์ ดูเอาเถอะเจ้าองครักษ์พิเศษของหล่อนคนนั้น มันช่างตลกหน้าตายดีแท้ระหว่างที่พรานใหญ่กำลังปล้ำจูบกอดหล่อน ในมุมที่เขาเองก็คงคิดแล้วว่าปราศจากการรู้เห็นลับตาที่สุด มันก็ย่องมาขโมยปลาที่รพินทร์ไปหักคอยึดมา เอาคืนไปเสียอย่างเงียบเชียบที่สุดคล้ายๆ กับจะเป็นการเตือนโดยอาการว่า **‘เมื่อนายมัวแต่พะวงเพลินอยู่กับสิ่งปรารถนาอันล้ำค่า ฉันก็ขอสิ่งอันเล็กน้อยของฉันคืนละ หวังว่านายคงไม่ขัดข้อง’ เป็นการย่องมา ‘ขอคืน’ อย่างสุภาพเงียบเชียบที่สุดคือ ค่อยๆ ฉกลักเอาไป เท่าๆ กับประกาศให้ทราบด้วยว่า ‘ฉันเห็นการกระทำของนายหมดแล้ว’**

และรพินทร์ ไพรวัลย์ ก็ตาไว ไหวทันพอที่จะจับได้เหมือนกัน หากแต่สายไปเสียหน่อยแล้ว หล่อนเองตะหากถ้าเขาไม่สะกิดบอกก็คงไม่มีโอกาสรู้ได้เลยว่า แงซายดอดเข้ามาจนเกือบชิดตัว ระหว่างที่อยู่ในวงแขนของเขา

เป็นการ ‘ทะลึ่งเงียบอย่างน่ารัก’ สำหรับความรู้สึกของ

ดาริน แต่ก็เป็นการ ‘หยอกกันด้วยเหลี่ยมอันคมกริบและน่าคิด’ สำหรับรพินทร์ แน่ละ สำหรับเขาเองแม้จะตกอยู่ในอารมณ์ขันเช่นเดียวกันกับหญิงสาว แต่ก็ขันได้เพียงแค่หนึ่งส่วนเท่านั้น อีกเก้าส่วนอยากจะตามไปกระทืบให้สมแรงรัก และก็ยิ่งเดือดดาลหัวฟัดหัวเหวี่ยง ที่ไม่อาจทำได้อย่างใจนึก ขืนตามไปต่อว่าหรือเล่นงานอะไรไอ้นั่นเข้าอีก เหลี่ยมที่ถูกมันย่องมาลูบก็จะยิ่งถูกฝนให้ทื่อเข้าไปอีก จำต้องสู้ทนนิ่งปล่อยให้เลยตามเลย เก็บความเจ็บๆ คันๆ ไว้ในใจ เหมือนถูกตำแย

“ผมก็อยากจะรู้เหมือนกันว่า เมื่อตะกี้นี้ถ้าคุณหญิงร้องไอ้แงซายมันจะทำยังไงบ้าง ขณะที่มันย่องมาแอบอยู่หลังก้อนหินนั่น”

เขายิ้มแค่นๆ กล่าวพึมพำอยู่ในลำคอเหมือนจะรำพึงกับตนเอง

“อ๋อ! แน่นอนที่สุด เขาต้องขัดขวางเล่นงานคุณแน่และจะทำทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อป้องกันฉันไว้ แม้แต่จะฆ่าคุณเสีย สุดแต่ความหนักเบาของกรณี ฉันเชื่อเช่นนั้น แงซายรัก ‘นายหญิง’ ของเขามาก”

หล่อนกล่าวมาโดยเร็วอย่างภาคภูมิใจ ยิ้มละไมอยู่ในสีหน้า

“ให้มันรักและซื่อสัตย์ต่อนายหญิงของมันจริงๆ เถิด แล้วมันก็จะได้ความรักและไว้วางใจจากรพินทร์ ไพรวัลย์ไป เกิดมาเป็นนายรพินทร์ ยังไม่เคยเสียทีใครสักครั้งเดียว มาเจอไอ้นี่เข้าปวดขมองเลย”

“ทำไมคุณไม่คิดในด้านอารมณ์ขันว่าเขาเล่นตลกกับคุณ”

“ใช่ซิ เล่นตลกโดยวิธีเขี่ยจมูกผมเล่นยังไงล่ะ”

“ขำดี ดอดมาขโมยปลาไปหน้าตาเฉย แล้วก็เดินหิ้วเที่ง ๆ เอาไปกินฉิบ เขาอาจคิดว่าคุณไม่รู้ก็ได้ว่าปลาหายไปไหน เห็นเดินใจเย็นไปโดยไม่ได้หันมาดอีกเลยนี่ เรื่องนี้ถ้าฉันเอาไปเล่าให้พี่ใหญ่ หรือไชยยันต์ฟัง ทั้งสองคนนั่นคงจะหัวเราะงอหาย”

“แล้วพอเลิกงอหายจากการหัวเราะ ก็คงจะช่วยกันฝังนายรพินทร์ไว้ที่นี่เอง”

“อ้อ! พรานไพรใจฉกาจอาจองอย่างคุณกลัวด้วยรึ?”

“ทำไมจะไม่กลัว ในเมื่อไปปล้ำจูบน้องสาวเขา”

“กลัวแล้วทำ...ทำไมล่ะ?”

“ก็มันอดใจไม่ได้ สะกดอกสะกดใจวางตัวเป็นอุเบกขามานานแล้ว ทั้ง ๆ ที่หัวใจปรารถนาร่ำร้อง”

ไม่พูดเปล่า ขยับตัวเข้ามาใกล้อีก เอื้อมมือมาแตะเอวคราวนี้ถูกยันอกไว้ด้วยพานท้ายของ .300 เวฯ แม็กฯ

“เอะ ๆ! อย่า...ได้ใจใหญ่แล้ว ประเดี๋ยวแงซายย่องมาขโมยอะไรของคุณไปอีกหรอก อีทีนี้ฉันคิดว่าเขาอาจขโมยศีรษะของคุณไปโดยไม่รู้ตัวอีกก็ได้”

รพินทร์ยิ้มปร่า ๆ

“จริงซินะ คุณหญิงก็รู้ดีอยู่แล้วเหมือนกันว่า ไอ้แงซายมันจะเชือดคอผมเสียเมื่อไหร่ก็ได้ ผมชักไม่สบายใจเสียแล้ว”

“ไม่สบายใจ เรื่องอะไร?”

“ก็เรื่องแงซายมันรู้เห็นอะไรหมดเมื่อตะกี้ ผมพลาดท่าถนัดใจ”

"กลัวความลับที่รังแกลวนลามน้องสาวของนายจ้างจะแตกขึ้นกระมัง?"

"ใช่แล้ว"

คำพูดอ่อยๆ ของเขาทำให้ดารินอมยิ้ม ตาเป็นประกายวาวหวานระรื่น

"เพราะฉะนั้นอย่างที่เตือนแล้ว คุณจะไปทำเต๊ะท่าอะไรกับแงซายมากนักไม่ได้ ไต๋สำคัญของคุณ...อยู่ที่เขา เฮ้อ!...ไอ้คนรู้ทันนี่ รพินทร์ ไพรวัลย์ เกลียดเหลือเกินนะ..."

ว่าแล้ว หล่อนก็ปิดปากหัวเราะ จอมพรานชำเลืองมองดูน้องสาวคนสวยของนายจ้าง ผู้กำลังอยู่ในอารมณ์ร่าเริงเป็นสุขขณะนี้ด้วยความรู้สึกที่แช่มชื่นโสมนัสลึกซึ้งระคนไปกับอาการ 'ขวาง' น้อยๆ ประเดี๋ยวเถอะ! เขาคิด **ประเดี๋ยวปล้ำจูบเสียให้หมดทั้งตัวเท่านั้น**

พอเขาขยับตัวอีกครั้ง ราชสกุลสาวก็ผละหนีออกมาจากซอกลับตานั้นอย่างรวดเร็ว แล้วเดินกลับขึ้นไปบนที่พักไม่ยอมอยู่เพื่อให้ถูกเอาเปรียบอีกต่อไป

พรานใหญ่ชักเก้อเขิน ไม่ทราบจะเดินไปทางไหนดี จะกลับขึ้นไปบนแค้มป์ก็มีบาปอยู่ในใจ เกรงว่าจะวางสีหน้าไม่สนิท เมื่อเผชิญหน้ากับเชษฐาและไชยยันต์ แม้ว่าทั้งสองคนนั่นจะไม่ระแคะระคายอะไรเลยก็ตาม จะย้อนกลับไปยังเนินริมลำธารเบื้องล่าง อันเป็นกลุ่มพรานพื้นเมืองของเขา ซึ่งบัดนี้กำลังล้อมวงกันโจ้ปลาย่างของเจ้าแงซายอยู่ ก็ให้อับอายอดีต

ร้อยโทกองโจรกะเหรี่ยงคู่ปรับเป็นกำลัง เลยออกเดินไถลเรื่อยเปื่อยเลาะไปตามชายเนิน แต่แล้วไปได้ไม่ไกลนักก็พอดีได้ยินเสียงตะโกนเรียกโหวกๆ จากบนที่พัก เงยขึ้นไปเห็นท่านหัวหน้าคณะกำลังกวักมือเรียกอย่ก็ใจหายวบอย่างคนที่มีพิรธอยู่ในใจแต่ก็เดินตรงขึ้นไปหาอย่างสงบ

สีหน้าของอดีตท่านทูตทหารบกเรียบเป็นปกติ ยิ้มให้นิดหนึ่งอย่างอารมณ์ดี แล้วก็บอกกับเขาชนิดที่ทำให้โล่งอกว่า

“ไชยยันต์กับน้อย อยากจะไปดูซากไดโนเทเรี่ยมที่เรายิงกันไว้เมื่อค่ำวาน คุณว่างไม่ใช่รึ?”

“ครับ”

ขณะนั้น ไชยยันต์ก็เดินตรงเข้ามาสมทบ

“ไม่ไกลนักไม่ใช่หรือ ผู้กอง?”

“ก็ประมาณสักไม่เกิน 3 กิโลครับ เดินยังไม่ทันเหนื่อยหรอก”

“ถ้างั้นไป นึกว่าเดินเล่นก็แล้วกัน”

อดีตนายทหารปืนใหญ่บอก พร้อมกับพยักหน้าเหวี่ยงไรเฟิลขึ้นสะพายไหล่ พร้อมกับครอบหมวกลงบนศีรษะ แล้วหันไปตะโกนเรียกดาริน นักมานุษยวิทยาสาวขณะนี้กำลังรื้อค้นอะไรอยู่ที่ย่ามหลังส่วนตัวของหล่อน ดูเหมือนจะเป็นกระสุนไรเฟิลสำรอง ซึ่งเอาติดใส่กระเป๋าเสื้อไปด้วยจำนวนหนึ่ง ขณะนั้นมาเรียกับส่างปาก็โผล่ออกมาจากหลังก้อนหินที่หลบนอนอยู่พอทราบวัตถุประสงค์ของฝ่ายเชษฐา หล่อนบิดตัว แสดงท่าขี้เกียจ

“ไปกันเองเถิด น้อย ฉันอยากจะนอนพักมากกว่า

ขี้เกียจเดิน เมื่อวานนี้เจอเข้ากับตัวเองแล้ว เธอกับไชยยันต์ยังไม่เคยเห็นตัวมันก็ควรจะไปดูไว้เสีย”

ไม่มีใครสนใจคะยั้นคะยอให้แหม่มสาวร่วมทางไปด้วย เพราะเห็นว่าไม่จำเป็น

“ตามใจ นอนพักให้สบายเถอะ”

ไชยยันต์ร้องบอกมาอย่างใจดี มาเรียลอบขยิบตาเจ้าชู้มาให้พร้อมกับยิ้มน้อยๆ แล้วเหยียดแขน บิดขี้เกียจอ้าปากหาวยาว **แสงแดดในยามสาย สาดจับร่างอันสมบูรณ์ได้ส่วนสัดนั้น แลเห็นก้อนเนื้ออันน่าเคล้นไคล้ผุดเด่นขึ้นมาเป็นลูกๆ แทบจะดันเสื้อผ้าที่สวมใส่อยู่อย่างฟิตกระชับนั้น ระเบิดปริออกมา**

ไชยยันต์มองดูแล้วก็กระเดือกน้ำลายลงคอฝืดๆ เขาชักไม่อยากจะสนใจกับไดโนเทเรี่ยมเสียแล้ว อยากจะหาโอกาสอยู่แค้มป์ เพื่อสนใจกับ ‘ไดโนมาเรีย’ เสียมากกว่า โอกาสมันปลอดดีเสียด้วย ถ้าเชษฐา ดาริน และรพินทร์ออกจากแค้มป์ไป แต่ก็เสียท่าเสียแล้ว เขาเองเป็นตัวตั้งตัวตีที่จะชวนเพื่อนออกไปจากแค้มป์เองตะหาก จะปลีกตัวหลบอยู่ก็ใช่ที่ จึงได้แต่คิดวางแผนอยู่ในใจคนเดียวว่า จะจ้องคอยหาโอกาสตอนแม่สาวผมทองอยู่เวรยามตอนกลางคืน เหมือนอย่างที่สบช่องเหมาะเช่นเมื่อคืนที่แล้ว แล้วก็ต้องกะให้ได้คู่กับเวรฝ่ายพรานพื้นเมือง ซึ่งต้องเป็นตาบุญคำเจ้าแผนการซึ่งรู้เส้นกันอยู่ก่อนแล้วด้วย ไม่ทราบคืนนี้จะฤกษ์ดีอีกหรือไม่

“ถ้างั้นเราไปกันสี่คนนี่ก็แล้วกัน”

ท่านหัวหน้าคณะหันไปบอกพรานใหญ่

"ผม น้อย ไชยยันต์ แล้วก็คุณ พวกพรานพื้นเมืองก็ปล่อยไว้นี่แหละ ไม่จำเป็นต้องเอาไปด้วยหรอก"

"ขอแงซายของน้อยไปด้วยสักคนค่ะ พี่ใหญ่"

ดารินขัดขึ้นโดยเร็ว ยิ้ม ๆ อยู่ในสีหน้า ไม่มีความหมายในคำพูดอะไรมากไปกว่าจะแกล้งสะกิดอารมณ์ของใครคนหนึ่งเล่นเท่านั้น แล้วก็เห็นสายตาคู่นั้น ชำเลืองแวบผ่านใบหน้าหล่อนไปอย่างรวดเร็ว

ระหว่างที่รพินทร์ขอตัวเดินไปที่ย่ามส่วนตัวของเขา เพื่อเอาของบางอย่าง หล่อนก็อ้าปากตะโกนเรียกเจ้าองครักษ์พิเศษประจำตัว ซึ่งเห็นนั่งล้อมวง โจ้อะไรอย่างเอร็ดอร่อยอยู่ในกลุ่มพรานพื้นเมืองของรพินทร์รอบกองไฟใหญ่ที่ก่อไว้ แง-ซายลุกขึ้น แล้วร่างสูงใหญ่นั้นก็เดินเทิ่ง ๆ ขึ้นเนินตรงมาหาหล่อนอย่างทาสผู้รับบัญชาเรียกจากนางพญา

"เคี้ยวอะไรหยับ ๆ อยู่น่ะ?"

นายหญิงเอามือกอดอก วางหน้าเคร่งขรึมแกล้งถามมา

"ปลา นายหญิง"

"ไปเอามาจากไหน?"

"แงซายจับได้จากลำธารข้างล่าง"

"ไม่ใช่ไปขโมยใครเขามาหรอกรึ?"

หล่อนซ่อนยิ้ม แผ่วเสียงลงเป็นกระซิบได้ยินเพียงสองต่อสอง แงซายแย้มริมฝีปากอันมันย่องออกไปจนเห็นฟันขาวยิ้มแบบนี้ 'นายหญิง' เห็นแล้ว เอ็นดูทุกที หล่อนเรียกมันว่า

เป็นการยิ้มแบบ ‘ทารกผู้บริสุทธิ์’ แล้วก็นึกชมมานานแล้วว่าเจ้าแงซายของหล่อนฟันมันขาวเป็นระเบียบดีจริง

“แงซายไม่ขโมยใครหรอก นายหญิง ปลาของแงซายงมมาได้จากลำธารจริงๆ”

ดารินขึงตา แล้วขู่เบาๆ

“ฮึ! ระวังให้ดีเหอะ จะเอามีดสับให้มือขาดสักวันหนึ่ง... ไป! ไปหาไรเฟิลเข้ากระบอกหนึ่ง ของใครก็ได้ ลูกพร้อม แล้วไปกับฉัน”

แงซายก้มศีรษะให้ แล้วหันหลัง เดินกลับลงไปยังกลุ่มพรานพื้นเมืองอีกครั้ง เพื่อเอาปืนตามบัญชา แล้วยืนเกร่รอคอยอยู่ยังปลายเนินข้างล่างนั้น

ระหว่างที่พรานใหญ่กำลังรื้อย่ามเอาของ แม่สมิงสาวผมทองก็เกร่กรายเฉียดโฉบเข้ามา แล้วเสียงหัวเราะแบบแหบๆ นุ่มๆ กระซุ่นให้อารมณ์โชน ก็ลอยเย้ยยั่วมาให้ได้ยิน ไม่พูดอะไรเพียงแค่หัวเราะให้ได้ยินเท่านั้น พอเงยขึ้นมองก็เห็นหางตาทอดชายตวัดผ่านไป รพินทร์บัดนี้อารมณ์เย็นลงเสียแล้ว ทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้เสีย

แล้วทั้งสี่คนก็เดินลงจากเนินพัก บ่ายหน้าตรงไปยังดงทึบตำแหน่งที่ปะทะกับโขลงไดโนเทเรี่ยม เมื่อหัวค่ำของวันวานแงซายคอยอยู่ก่อนแล้ว ก็สมทบเดินตามหลังมาด้วยอย่างสงบเสงี่ยมทิ้งท้าย ดารินผ่อนฝีเท้าลงมาเดินใกล้องครักษ์ประจำตัวของหล่อน ในขณะที่พรานใหญ่นำไปเบื้องหน้า

"ไปเอาปืนใครมาน่ะ?"

หล่อนถามมองดูไรเฟิลที่ถือติดมือแงซายอยู่อย่างไม่สนใจจริงจังอะไรนัก นอกจากจะหาเรื่องพูดด้วยเท่านั้น

"ปืนที่ส่างปาใช้ นายหญิง เมื่อคืนนี้ ตอนที่ผมตื่นขึ้นมาอยู่ยามกับผู้กอง เขาเอาปืนของส่างปากระบอกนี้ให้ผม"

"อ๋อ..."

ดารินร้องเบา ๆ จ้องดูไรเฟิลกระบอกนั้น

"นั่นมันปืนของฉันเองไม่ใช่หรือ ให้เธอไว้ตั้งแต่ออกจากหล่มช้างนี่"

"ใช่แล้ว นายหญิง"

"ปืนกระบอกโตของนายเคราเหลืองที่เธอเคยใช้ นายใหญ่เอาไปใช้อยู่โน่น ปืนของนายใหญ่เองพังไปแล้ว ตอนนี้พวกเรามีปืนยาวกันไม่ครบมือหรอก แต่เธอกลับมาใช้กระบอกนี้ของฉันก็ดีแล้วนี่ ส่างปาไม่จำเป็นต้องมีปืนก็ได้ เจ้าต่องสู่นั่นใช้ปืนไม่ได้ดีนักหรอก"

"ผู้กองบอกผมแล้ว สั่งให้ผมใช้ปืนกระบอกนี้แทนส่าง-ปา เหมือนนายหญิงสั่งเดี๋ยวนี้"

เจ้าคนใช้กะเหรี่ยง ตอบเสียงห้าว

ดารินพยักหน้า บอกมาว่า

"ดีแล้ว ฉันต้องการให้ปืนของฉันกระบอกนี้ ตกอยู่ในมือของคนที่ฉันรักและวางใจที่สุด ธุระอะไรจะไปให้คนอื่นโดยไม่จำเป็น สำหรับปืนกระบอกใหญ่ นายใหญ่คงจะใช้ประจำตัวตลอดไป เธอก็กลับมาใช้กระบอกนี้ตามเดิมเสียก็แล้วกัน"

[WBSWS:01]

ชั่วไม่นานนัก ทั้งห้าคนก็มาถึงยังตำแหน่งอันเกือบจะเป็นที่ฝังศพของส่างปาเมื่อค่ำวาน ทุกคนสังเกตเห็นจอมพรานผู้เดินนำไปเบื้องหน้าหยุดชะงักกึกอยู่กับที่ด้วยลักษณะพิศวง สะดุดใจในบางสิ่งบางอย่าง เชษฐาและไชยยันต์ก็ก้าวตามเข้ามาขนาบเคียงข้าง มองที่ป่าไผ่เบื้องหน้าอย่างพินิจค้นหาแล้วก็หันไปจับดูสายตาตลอดจนสีหน้าอาการของพรานใหญ่อย่างต้องการอ่านรหัส

"ทำไมหรือ?"

ไชยยันต์กระซิบ

รพินทร์ย่นคิ้ว เค้าหน้าเต็มไปด้วยริ้วรอยขบคิดคลาง-แคลง กระดกลิ้นออกมาแตะริมฝีปาก ยังไม่ตอบในทันทีนั้น ตายังมองไปรอบๆ อย่างระมัดระวัง แงซายกับดาริน ผู้เดินคู่กันอยู่ด้านหลังก็พลอยชะงักลงด้วย

แล้วโดยไม่เอ่ยเป็นคำพูดใดๆ ทั้งสิ้น จอมพรานชี้มือให้นายจ้างเขาสังเกตไปยังกอไผ่ขนาดมหึมารอบตัว ซึ่งหลายต่อหลายกอหักยับแหลกทลายราวกับเครื่องบินไอพ่นบินชนไผ่ดงเหล่านั้น นอกจากจะเป็นกอใหญ่ขึ้นรวมกลุ่มกันอยู่เป็นหมู่ๆ แต่ละกอมีเส้นผ่าศูนย์กลางไม่น้อยกว่าสิบๆ เมตร แล้วแต่ละลำต้นที่จัดว่าขนาดย่อมที่สุด ก็ยังมีลำตรงโค้งขนาดไหกระเทียมเกือบจะไม่ดูเป็นลำต้นไผ่อยู่แล้ว ถึงกระนั้นก็ตาม มันแหลกถล่มยับเป็นแปลงลู่ระเนนไปหมด

"เอ๊ะ! เกิดอะไรขึ้น เมื่อค่ำวานนี้ ป่าไผ่พวกนี้ยังไม่หักสะบั้นลงถึงเพียงนี้ไม่ใช่หรือ หรือว่าตอนกลางคืนพวกมันยกโขลงผ่านกันมาทางนี้อีกเป็นกองทัพ"

เชษฐาพึมพำ

“พวกมัน...หมายถึงอะไร?”

เสียงเหือดดังมาจากรพินทร์ คล้ายจะหลุดปากรำพึงกับตนเองมากกว่าจะเจตนาพูดกับใครทั้งสิ้น

“อ้าว! ก็ไอ้โขลงไดโนเทเรี่ยมน่ะซิ”

พรานใหญ่มีสีหน้าพิกล ยกแขนขึ้นป้ายเหงื่อบนหน้าผาก ตายังจ้องเขม็งอยู่ที่ภาพความแหลกยับของกอไผ่ใหญ่โตมโหฬารเหล่านั้น

“ผมว่า...”

เสียงของเขาผ่านริมฝีปากที่ขมุบขมิบออกมาแทบจะไม่ได้ยิน

“ต่อให้ไดโนเทเรี่ยมสัก 500 ตัว ก็ยังไม่สามารถเดินตะลุยผ่านกอไผ่ยักษ์เหล่านี้ให้แหลกเป็นแปลงลงไปได้ แล้วเจ้าสัตว์ต้นตระกูลช้างชนิดนี้ ไม่ว่าจะมีขนาดใหญ่สักแค่ไหน นิสัยของมันจะไม่เดินผ่านชนกอไผ่ ทางด่านสบาย ๆ ของมันก็มีเดินอยู่แล้ว”

คำพูดของรพินทร์ ทำเอานายจ้างทั้งสองหันมามองตากันเอง

ไชยยันต์ยิ้มพิกล ขยับคอเสื้ออย่างอึดอัด

“ช่วยกันค้นหาให้ดี เราอาจพบซากเครื่องบินตกสักลำ”

อดีตนายทหารปืนใหญ่อดจะตลกไม่ได้ แต่เป็นตลกแห้งไม่มีใครขำด้วย เพราะมัวแต่ตกอยู่ในความรู้สึกที่พิพักพิพ่วนสะบัดร้อนสะบัดหนาวอย่างไรบอกไม่ถูก

“อาจเกิดพายุหมุนที่นี่ เมื่อคืนกระมัง?”

ภายหลังจากนิ่งพิจารณาอยู่ครู่ เชษฐาเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงที่พยายามให้ปกติที่สุด

“ก็ ‘อาจจะ’ ครับ แต่เราไม่พบวี่แววของพายุเลยเมื่อคืนนี้ ความจริงมันก็ไม่ห่างจากที่พักเท่าไรนัก ถ้าพายหมนเกิดขึ้นที่นี่ มันก็ควรจะกระเส็นกระสายไปถึงแค้มป์ของเราบ้าง”

จอมพรานพูดแผ่วเบา แล้วเขาก็ไม่แสดงท่าว่าติดใจสงสัยอะไรอีกคงเดินนำต่อไป หลีกเลาะไปตามป่าไผ่ยักษ์ที่แหลกยับเป็นทางเหล่านั้น ตาก็สอดส่ายไปทุกฝีก้าวย่าง

สำหรับดารินไม่มีความรู้สึกที่ประหลาดใจหรือสำเหนียกได้ต่อความผิดปกติใดๆ นัก ระหว่างที่สามชายเบื้องหน้าหยุดซุบซิบปรึกษาหารือกันอยู่ หล่อนยืนรั้งท้ายห่างออกไปประมาณ 5-6 วา กับแงซาย จึงไม่ได้ยินอะไร เข้าใจง่ายๆ แต่เพียงว่าร่องรอยเหล่านั้น เป็นรอยของพวกช้างโบราณที่กลุ่มของพี่ชายปะทะเมื่อคืน

ส่วนแงซายนั้น บัดนี้ยืนตาเบิกโพลง มองสำรวจอย่างถี่ถ้วนไปหมดทุกด้าน ทั้งตามพื้นดินทางด่าน และรอยหักยับเยินเหล่านั้น แล้วสะกิดเตือนให้ ‘นายหญิง’ เคลื่อนที่ต่อไปเมื่อเห็นอีกสามคนเบื้องหน้ามุดลอดกิ่งไผ่ขนาดใหญ่ ที่หักระเนนทอดขวางทางด่านไต่มอลูกหนึ่งขึ้นไป

ครู่ต่อมานั่นเอง ซากของเจ้าช้างโบราณตัวแรก ก็ ปรากฏกองพะเนินให้เห็น ซึ่งทั้งรพินทร์และเชษฐาจำไม่ได้เสียแล้วว่า ใครเป็นคนยิงล้มไว้ จากมุมไหนของฉากประจัญบาน

เมื่อคืนวาน มันนอนอยู่ในท่าคู้เข่าหมอบด้วยอาการสุภาพราบ-เรียบ งาที่งอนโง้งออกจากริมฝีปากด้านล่างทั้งสองข้าง ปักปลายลงไปในดิน เพราะน้ำหนักตัวที่ถล่มทรุดลงมาในท่านั้น ซากของมันยังอยู่ในสภาพปกติและสดอยู่เพราะระยะยังไม่นานเกินไปนัก

ดาริน กับไชยยันต์ปราดตรงเข้าไปตรวจดูซากของมันจนชิดด้วยความตื่นเต้น เพราะไม่เคยเห็นมาก่อน ส่วนรพินทร์ไม่หยุดอยู่ที่ซากของตัวแรก เขาเดินผ่านไปตรวจค้นหาตัวต่อ ๆ ไป ซึ่งล้มระเกะระกะในบริเวณใกล้เคียงรอบด้าน เชษฐาตามหลังเขามาโดยกระชั้นชิด ปล่อยให้เพื่อน น้องสาว และแงซายมุงอยู่ที่ตัวแรกตามลำพังสามคน

แล้วทั้งจอมพรานและหัวหน้าคณะ ก็มาถึงซากของอีกสองตัวที่นอนตายเกยทับกันอยู่ ไดโนเทเรี่ยมคู่นี้ ต่างจำได้ดีว่าเจ้าตัวที่นอนอยู่เบื้องล่าง คือจ่าฝูงตัวแรกที่มาเรียยิงคว่ำไว้เป็นปฐมฤกษ์ ซึ่งเป็นตัวที่ใหญ่ที่สุดของโขลง ส่วนตัวที่ซ้อนอยู่เบื้องหลังของเชษฐา ตัดโคนหางเป็นมุมตรงช่วยชีวิตแหม่มสาวไว้ได้อย่างหวุดหวิด ขณะที่มันรี่ชาร์จเข้ามาตอนที่มาเรียกระสุนหมด

บางสิ่งบางอย่าง ที่ปรากฏขึ้นกับซากของช้างโบราณคู่นี้ ทำให้รพินทร์ ไพรวัลย์ และเชษฐา วราฤทธิ์ ซึ่งปรี่เข้ามาถึงพร้อมกัน ยืนจ้องตะลึงตัวแข็ง หยุดหายใจลงชั่วขณะ

ระหว่างที่คนทั้งสองยังยืนนิ่งอยู่ ดาริน ไชยยันต์ และแงซายก็ปราดเข้าสมทบ พอแลเห็นสภาพของซากช้างโบราณคู่นั้น รวมทั้งอาณาบริเวณใกล้เคียง ไชยยันต์ก็ร้องลั่นออกมา

“ฮี้ยย์!! อะไรนี่ อะไรมากินไว้!!”

ช้างโบราณทั้งสองตัว น้ำหนักไม่ต่ำกว่า 20 ตัน บัดนี้เหลือแต่เพียงส่วนศีรษะและขาทั้งสี่ข้าง บริเวณกลางลำตัวส่วนท้องเนื้อเหวอะหวะหายไปเกือบหมด เศษเนื้อและเครื่องในบางส่วน ผสมไปกับกระเซ็นเลือดสีคล้ำ กระจัดกระจายเปรอะเลอะไปทั่วบริเวณ ส่งกลิ่นคาวคลุ้งไปหมด บางส่วนเรี่ยราดไปห้อยติดอยู่กับยอดไผ่สูงข้างเคียงและตกลงบนพุ่มไม้รอบด้านเป็นเทือกไปหมด ด้วยเลือดและระบบของเหลวในกระเพาะของเจ้าสัตว์ใหญ่ ที่ทะลักทลายออกมา และกอไผ่ใกล้เคียงในละแวกนั้นหักแหลกย่อยยับราพณาสูรยิ่งกว่าบริเวณอื่นๆ

ไม่มีใครให้คำตอบได้ สำหรับคำร้องถามของไชยยันต์ นอกจากจะพากันยืนเงียบงันอยู่เช่นนั้นครูใหญ่ รพินทร์ ไพรวัลย์ ยกนิ้วขึ้นเกาโหนกแก้ม ตากวาดอีกครั้งทั้งสูงและต่ำรอบด้าน ซึ่งเศษชิ้นส่วนของเจ้าไดโนเทเรี่ยมคู่นั้น กระจายเรี่ยราดไปทั่ว

“ราวกับเสือสักร้อยตัว มารุมกัดกินงั้นแหละ”

ดารินครางออกมาอย่างสยดสยอง

เชษฐา บัดนี้หรี่ตาลง เม้มริมฝีปากแน่น เขาเองก็ตกอยู่ในลักษณะเดียวกับพรานใหญ่ พยายามเดินตรวจบริเวณข้างเคียงนั้นอย่างถี่ถ้วนที่สุด ส่วนแงซายยืนปักหลักนิ่งอยู่กับที่มองซากทั้งสองนั้นอย่างสงบ ชนิดที่ไม่มีใครสามารถอ่านความรู้สึกได้ถูก

“แงซาย อะไรนี่?”

นายหญิงหันมาถามโดยเร็ว

เจ้าองครักษ์พิเศษไม่ตอบ ได้แต่ส่ายหัวช้า ๆ เป็นความหมายว่าไม่สามารถจะให้คำตอบได้เช่นกัน

ไชยยันต์แยกเดินห่างไปอีกทางหนึ่ง พยายามอ่านดูตามพื้นดินแต่เขาก็ค้นไม่พบหลักฐานใดที่จะให้แปลความได้ทั้งสิ้น นอกจากสภาพอันชวนสยองที่แผ่คลุมไปทั่ว จอมพรานขณะนี้หยุดยืนแหงนหน้ามองอยู่ที่ไส้ช้างขดหนึ่ง ที่ห้อยรุ่งริ่งติดอยู่บนปลายกิ่งไม้ ซึ่งโน้มเอียงหักกลางอยู่ครึ่งหนึ่ง แมลงวันป่าและผึ้งหลวงตัวเขื่องกำลังรุมตอมหึ่งอยู่ที่นั่น และเป็นกระจุกดำพืด

อีกสามคน ยกเว้นแงซาย ก็เดินตามเข้ามาหยุดยืนอยู่ข้าง ๆ อย่างเงียบกริบ

“กำลังสงสัยอยู่ใช่ไหมว่า เศษเนื้อกระจัดกระจายขึ้นไปติดอยู่บนบริเวณสูงเหล่านั้นได้อย่างไร?”

ท่านหัวหน้าคณะอ่านความคิดได้ถูก กระซิบขึ้นเบา ๆ

จอมพรานสะบัดหน้าเบา ๆ เหมือนจะไล่ความมึนงง

“ผมเดาอะไรไม่ถูกเลยครับ คุณชาย รู้แต่เพียงว่ามีสัตว์ชนิดหนึ่งมากินซากช้าง สัตว์ประเภทกินเนื้อเป็นอาหารจะมีจำนวนสักกี่ตัวก็ยังไม่ทราบเหมือนกัน ที่น่าแปลกที่สุด ทำให้คิดไม่ออกก็คือ เศษเนื้อเหล่านั้น ทำไมถึงกระจายขึ้นไปในแนวสูงถึงขนาดนั้น รู้สึกว่าเลือดของช้าง จะถูกสาดพรมไปทั่วบริเวณละแวกนี้ทีเดียว”

พร้อมกับพูด เขาชี้ให้คณะนายจ้างดูหยดเลือดที่กระจายเกรอะกรังอยู่ตามใบไผ่สูงขึ้นไป ซึ่งมันดูเหมือนจะเป็นระดับความสูงที่แทบจะไม่มีที่สิ้นสุด วัดระดับไม่ได้ทีเดียว ราวกับว่า... เลือดเหล่านั้นจะถูกสลัดลงมาจากเบื้องบนเหนือยอดไผ่ขึ้นไป

ไชยยันต์กับดารินจ้องสำรวจตาม แล้วบังเกิดอาการขนลุกซู่ขึ้นโดยไม่รู้สึกตัว บรรยากาศดงทึบรอบด้านดูมันช่างหนาวเยือกสะท้านขึ้นมาในบัดนั้น

"เป็นไปได้ไหม สมมติว่า มันเป็นนกใหญ่ อย่างนกอินทรีประเภทโกลเดลอีเกิ้ล อาจมาเป็นฝูงเลยทีเดียว ลงจิกทึ้งซากช้างแล้วพาบินขึ้นสูง เศษเนื้อและหยดเลือดเหล่านั้นเลยกระจัดกระจายแพร่ไปทั่ว" เชษฐาพูดเบาที่สุด

"ก็มีเหตุผลให้คิดในข้อนั้นอยู่เหมือนกันครับ แต่มีเหตุผลที่น่าคิดมากไปกว่า..."

เสียงของพรานใหญ่ซึ่งแผ่วอยู่แล้ว แห้งหายไปในลำคอชั่วขณะแล้วชี้มือให้คณะนายจ้างของเขาดูไปตามแนวทางการหักยับวินาศของก่อไผ่

"นกอินทรี คงไม่เดินมาไม่ใช่หรือครับ?"

คำพูดของเขา ทำให้ทั้งสามคนตัวเย็นไปอีกครั้ง ดารินทำหน้าเหมือนจะร้องไห้ แทบว่าอาการไข้จะจับขึ้นมาทันที

"รพินทร์...คุณว่า รอยที่หักยับเหล่านั้น เป็นทางเดินของเจ้าตัวที่เข้ามากินซากช้างนี่หรือ?"

หล่อนหลุดปากออกมาไม่เต็มเสียงนัก

"แน่นอนครับ หลักฐานก็มองเห็นชัดอยู่นั่น สังเกตจากแนวหักของซุ้มไผ่ของป่ารอบด้าน มันมาจากด้านตะวันตกเฉียงใต้ พอกินเสร็จแล้ว ก็บ่ายหน้าไปทางด้านเหนือ"

เขาบอกในขณะที่ชี้มือประกอบ

บัดนี้ สีหน้าของแต่ละคนปั้นยากที่สุด สมองเต็มไปด้วยความคิดซึ่งแยกไปคนละลักษณะ และไม่สามารถจะ

บอกกันได้ แต่ที่ตรงกันก็คือ ‘ความไม่เป็นสุข’ อากาศที่หายใจอยู่ในขณะนี้เล่า ก็ดูคล้ายกับว่ามันจะเบาโหวงเหวงอย่างไรพิกล สูดเข้าไปไม่สู้จะเต็มปอดนัก

สัตว์อะไร...เดินป่าหักราบเป็นทางมาราวกับเครื่องบินไอพ่นโดยสารชนระขณะที่กำลังจะตก แล้วก็ขม้ำได-โนเทเรี่ยม อันเป็นช้างขนาดมหึมาหมดเข้าไปถึงสองตัว

ทุกคนไม่กล้าคิด ไม่กล้าแม้แต่จะปริปากออกมาเป็นคำพูดในขณะนั้น ได้แต่มองหน้ากันเองอยู่ไปมา

เชษฐาควักบุหรี่ออกมาจุดสูบเป็นตัวแรก อัดควันลึกในขณะที่ดารินริมฝีปากขมุบขมิบแต่ไม่มีเสียงใดจะลอดผ่านออกมาได้ ไชยยันต์รู้สึกคล้ายๆ จะไม่มีสะบ้าหัวเข่า ทรุดตัวลงไปนั่งบนโขดหินก้อนหนึ่งเหม่อซึมไปชั่วขณะ ส่วนแงซายคงสงบงันอยู่ในอาการเดิม ตาจับนิ่งอยู่ที่ซากช้างทั้งสองไม่กะพริบ

แล้วสองชาย ผู้มีความรอบคอบและสติสัมปชัญญะอันแน่วแน่มั่นคงที่สุด คนหนึ่งพรานนำทาง อีกคนหนึ่งนายจ้างผู้สูงศักดิ์ ก็หันมาสบตากันเงียบๆ

“เศษเนื้อ มันกระจายขึ้นไปอยู่บนยอดไผ่สูงได้อย่างไร?”

จอมพรานฉุดแขนนายจ้างของเขา ทำทีเป็นเหมือนจะชวนเดินตรวจรอยมาอีกด้านหนึ่ง พอสังเกตเห็นว่าห่างจากไชยยันต์และดารินก็สะกิดชี้ให้ดูระดับยอดสูงของไผ่มหึมากอหนึ่งซึ่งหักเอนเป็นมุมกับระดับพื้นประมาณ 40 องศา

“ดูที่ระดับยอดไผ่นั่นครับ คุณชาย ผมเชื่อว่าส่วนคอหรือหัวของมัน เมื่อเงยขึ้นเต็มที่แล้วจะต้องสูงเหนือกว่ายอดไผ่นั่น เศษเนื้อและเลือดที่เราเห็นเรี่ยราด กระเซ็นพรมไปทั่ว

บริเวณนี้ ผมคิดว่าน่าจะเกิดขึ้นในขณะที่มันกัดขย้ำซากช้าง แล้วชูหัวขึ้นขยอกกลืนนั่นเอง เศษเนื้อบางส่วนขาดหลุดกระเด็นออกจากปากตอนที่มันสะบัด”

เชษฐากลืนน้ำลายลงคออย่างยากเย็น

“ตัวอะไร?”

“ผมก็ไม่ทราบเหมือนกัน”

แล้วจอมพรานก็หันไปร้องเรียกแงซายเบา ๆ ร่างสูงใหญ่นั้นเดินตรงเข้ามาหาอย่างสำรวม ดารินกับไชยยันต์จึงเดินตามเข้ามารวมกลุ่มด้วย

“เอาละ แงซาย เดี๋ยวนี้มันถึงเวลาแล้ว ที่แกควรจะออกความเห็น...”

เขาพูด ชี้มือไปที่ซากช้าง

“อะไรมากินช้างใหญ่สองตัวนั่น”

สายตาทุกคู่เปลี่ยนมาจ้องอยู่ที่แงซายเป็นตาเดียว

ด้วยสีหน้าและแววตาที่ค้นไม่พบความรู้สึก เจ้าอดีตร้อยโทกองโจรกะเหรี่ยงตอบเสียงห้าวต่ำ แต่ชัดเจน

“โดยสัตย์จริง ผมไม่ทราบ ผู้กอง!”

“เดาเอาก็ได้ ถ้าแกคิดว่าอยากจะเดาอย่างไร”

“สัตว์ใหญ่...ใหญ่มาก เดินด้วยสองเท้า คอสูงกว่ายอดไผ่นั่น ฟันคมกรามใหญ่แข็งแรง...ตัวเดียวเท่านั้นผู้กอง”

รพินทร์กัดริมฝีปากเบา ๆ ตาหรี่ลง

“สัตว์ใหญ่น่ะ เรารู้กันละ แต่แกมีอะไรเป็นข้อวินิจฉัยสำหรับความเห็นที่ว่า เดินด้วยสองเท้า ฟันคมกรามใหญ่แข็ง-แรง และเพียงตัวเดียว”

แงซายพยักหน้าเป็นสัญญาณนิดหนึ่ง ให้ทุกคนเดินตามกลับมาพิจารณาที่ซากช้างทั้งสองอีกครั้ง แล้วชี้มือให้ดูตรงรอยขาดเว่อที่บริเวณคอ และโคนขาหน้าของไดโนเทเรี่ยมตัวหนึ่ง โดยไม่เอ่ยคำใดทั้งสิ้น ทุกคนจ้องอย่างถี่ถ้วน เชษฐาเคลื่อนเข้าไปสำรวจจนใกล้ แล้วเงยหน้าขึ้น

“แงซายน่าจะเข้าใจถูกต้องแล้ว รพินทร์ เจ้าตัวลึกลับมหึมานั่นจะต้องมีฟันและกรามใหญ่แข็งแรงมากทีเดียว สังเกตดูรอยแผลที่มันกัดขาดไว้นี้ รอยของฟันหรือเขี้ยวแต่ละซี่ ราวกับจอบขนาดใหญ่แล้วก็ยาวมาก เทียบดูราวกับบาดแผลที่ถูกรอยเขี้ยวขุดลึกลงไป ลักษณะที่มันกัดกินช้างคู่นี้ เทียบแล้ว ก็เหมือนกับแมวที่กัดแทะกินหนูนั่นแหละ”

“ฮือม์ จริงด้วย”

ไชยยันต์ร้องเบา ๆ

“แล้วทำไมแงซายถึงว่ามันเดินสองตีน?”

ดารินหันมาถามองครักษ์ของหล่อนเสียงสั่น

จอมพเนจรไม่เอ่ยอะไรอีก โบกมือ แล้วออกเดินต่อไปหยุดยืนยังบริเวณที่โล่งริมกอไผ่ใหญ่กอหนึ่ง ห่างจากซากช้างออกมาประมาณ 1 วา แล้วชี้ให้ดูตรงพื้นที่เต็มไปด้วยใบไม้แห่งหนึ่ง

รอยที่ปรากฏอยู่นั้นเป็นหลุมตื้น ๆ เส้นผ่าศูนย์กลางเกือบ 5 เมตร แต่อันเนื่องจากใบไม้ที่ปกคลุมรกอยู่ทั่วไป แทบจะทำให้สังเกตไม่เห็นถึงรอยประทับนี้ แต่ก็ชัดเจนพอสมควรเมื่อมีการชี้บอก ต้นไม้เล็ก ๆ ที่งอกอยู่ในบริเวณนั้น เอนราบลงไปแนบพื้น บางต้นหักแหลกไปเลยและบางต้นที่เล็กลงไปกว่านั้น

กำลังเพิ่งจะทรงตัวตั้งขึ้นมาได้และพวกใบไม้แห้งที่ปกคลุมอยู่มีรอยช้ำเพราะน้ำหนักอันมากมาย แต่คงจะเนื่องมาจากพื้นเบื้องล่างลงไปเป็นหินดานแข็งแรง รอยนี้จึงไม่กดลงไปลึกเด่นชัดนัก

ทั้ง 5 คนเข้ามายืนอยู่กลางรอยได้ ราวกับจะยืนอยู่ในห้องกว้าง ๆ สักห้องหนึ่ง ทีแรกดาริน ไชยยันต์ และเชษฐาก็ยังไม่เข้าใจอะไรชัดนัก แม้จะเข้ามายืนอยู่ใจกลางรอยนั้นแล้วก็ตาม แต่เมื่อแงซายชี้ให้สังเกตไปรอบ ๆ โดยใช้ภาษามือมากกว่าคำพูด แล้วก็นำมายังอีกด้านหนึ่ง ซึ่งปรากฏเป็นรอยเล็บสามเล็บ จิกลงไปในพื้น ต่างก็วาดภาพรอยเท้านั้นได้เลา ๆ และสันนิษฐานได้ถูกว่า ส่วนหน้าของเจ้ารอยตีนหันไปทางไหน ซึ่งมันก็หันไปทางซากของช้างที่ถูกกัดกินไว้นั่นเอง

ดารินเหงื่อแตกซิกทั้งตัว มือเท้าเย็นไปหมด มีอาการเหมือนจะเป็นลมเกาะแขนพี่ชายไว้แน่น โดยไม่รู้สึกตัว เชษฐาเป่าลมออกจากปาก

“เอาละ แงซาย นี่ข้างหนึ่งแล้ว อีกข้างหนึ่งอยู่ไหน?”

แงซายเหมือนจะกำหนดหมายตาค้นพบไว้ก่อนแล้วไม่ต้องเสียเวลาเลยแม้แต่นิดหนึ่ง นำคณะทุกคน เดินแหวกกิ่งไผ่ที่หักพาดระเกะระกะเหล่านั้น มุดไปทางด้านขวาของรอยตีนรอยแรกนั้น ครู่เดียวก็ชี้ให้ดูตำแหน่งรอยอีกข้างหนึ่ง ที่เหยียบเต็มตีนลงมาบนกอไผ่ขนาดย่อมซึ่งแหลกยับเยินลงทั้งกอ ราวกับใครทุ่มหินน้ำหนักเป็นสิบ ๆ ตันลงมาตรงกลาง เฉพาะรอยอุ้งตีนที่ประทับไว้นั้น ไม่ชัดนัก เพราะมีโคนกอไผ่ยันรับไว้เห็นแต่เพียงดิน บริเวณรอบด้านอันเป็นฐานของกอไผ่ทะลักปริ

เพราะน้ำหนักตัวอันมากมายที่เหยียบลงมา มีรอยเล็บลงดินพ้นกอไผ่ออกมาปรากฏให้เห็นเพียง 2 เล็บ

ระยะห่างระหว่างตีนทั้งสองข้างที่เหยียบยืนอยู่ วัดด้วยสายตาของเชษฐาราวๆ 12 เมตร เป็นแนวขนานได้ระดับตรงกัน

จอมพรานคำนวณหาทิศทาง แล้วออกเดินตรวจต่อไปโดยเร็ว เชษฐาอ่านความคิดเขาออก แยกไปตรวจอีกด้านหนึ่งฝั่งตรงข้าม ในระหว่างที่ดารินและไชยยันต์ทำอะไรไม่ถูก ได้แต่ยืนตะลึงมองอยู่เช่นนั้น อึดใจใหญ่ๆ ต่อมา ทั้งสองก็กลับมาพบกันตรงตำแหน่งรอยตีนที่สอง

“ว่าไงรพินทร์ พบรอยเท้าคู่หน้าหรือคู่หลังอีกบ้างไหม?”

“ไม่ครับ ไม่มีรอยของการยืนเพื่อทรงน้ำหนักตัว แต่ตรงบริเวณซากช้าง ดูคล้ายๆ จะมีรอยเล็บเกะกะอยู่เหมือนกันคุณชายล่ะ?”

“ผมไม่ทราบเหมือนกัน ว่าแต่คุณเถอะ ที่ว่าตรงซากช้างพบรอยเล็บอยู่ด้วย ก็แสดงว่าตีนคู่หน้าของมันอยู่แถวนั้นน่ะซิ”

“น่าแปลกมากครับ มันอาจมีตีนคู่หน้าอยู่อีกคู่หนึ่งเหมือนสัตว์สี่เท้าทั่วไป แต่เป็นที่น่าสังเกตว่า มันไม่ได้ทรงตัวอยู่บนตีนคู่หน้าเลย นอกจากจะใช้ยันพื้น หรือจับฉีกเหยื่อเท่านั้น น้ำหนักตัวทั้งหมดไปทรงอยู่ที่ตีนคู่หลังสองข้างนี่เท่านั้น แงซายน่าจะสันนิษฐานได้ถูกแล้วว่ามันเดินมาด้วยตีนเพียงสองตีน บางทีตีนคู่หน้าอาจเล็กสั้นมากกว่าและมีไว้สำหรับตบตะกายหรือฉีกเหยื่อมากกว่าจะมีไว้ช่วยการเดิน...”

เขาพูดโดยเร็ว แล้วหันไปทางแงซาย

“แกเห็นรอยตีนทั้งสองข้างนี้ตั้งแต่เมื่อไหร่?”

“ผมเห็น ในขณะที่เราเดินเข้ามาก่อนจะถึงซากช้างโบราณเหล่านี้ ทีแรกก็ยังไม่แน่ใจเหมือนกันว่ามันจะเป็นรอยตีนสัตว์หรือเปล่า ถึงเดี๋ยวนี้ก็ยังไม่แน่ใจอยู่ดี ผมพาผู้กองกับเจ้านายมาดู เพื่อจะได้ช่วยกันออกความเห็น”

จอมพรานเต็มไปด้วยอาการฉงนคลางแคลง เขาเดินปราดๆ ออกไปตรวจหารอยทางด้านที่เชษฐาแยกไปเมื่อครู่นี้อีกครั้งอย่างไม่แน่ใจ ทุกคนก็เลยเดินตามมาด้วยและช่วยกันใช้ความสังเกตอย่างรอบคอบที่สุด

แล้วมันก็จริงอย่างที่เชษฐาบอก ไม่มีรอยอะไรที่แสดงให้เห็นถึงการยันตัวในลักษณะสี่เท้าของเจ้าสัตว์ลึกลับตนนั้นเลยไม่ นอกจากรอยที่มันย่ำแหวกป่าหักราพณาสูรมา

“ได้อะไรเพิ่มเติมขึ้นบ้างไหม?”

หัวหน้าคณะถามอย่างร้อนใจ

จอมพรานสั่นศีรษะ เอามือลูบคาง

“ไม่มีรอยอื่นใด จะสันนิษฐานได้มากไปกว่าที่เราตั้งสมมติกันไว้คือเดินด้วยสองตีนหลังใหญ่แข็งแรง น้ำหนักทั้งหมดอยู่บนสองตีนนี้ อีกสองตีนหน้าอาจมีแต่เล็กกว่าและสั้นกว่า เวลาเดินตามปกติจะงออยู่ติดกับอก อาจใช้ยันพื้นเวลาก้ม หรือตบฉีกตะกุยบ้างเท่านั้น ขณะที่ก้มลงกินช้างไดโนเท-เรี่ยมคู่นั้น มันมายืนอยู่ตรงนี้...”

เขาเอ่ยต่ำๆพร้อมกับชี้ตำแหน่งรอยตีนที่ทุกคนยืนชุมนุม

กันอยู่ขณะนี้ แล้วชี้ไปยังซากช้างโบราณซึ่งห่างออกไปประมาณ 15-16 เมตร ทำมือกวาดไปมาเพื่อให้ทุกคนสังเกตคำนวณระยะเวลาเอาเอง

"ปาก และเท้าคู่หน้า ก้มลงไปถึงซากช้างโน่นแล้วสังเกตดูระยะห่างจากรอยตีนทั้งสองนี่ด้วย บางทีมันอาจช่วยให้เราคำนวณหาขนาดของมันได้ใกล้เคียงบ้าง ถึงคลาดเคลื่อนก็ไม่มากนัก ร่องรอยต่าง ๆ มันบอกชัดอยู่พอสมควรแล้ว"

นายจ้างทั้งสาม มองตามการชี้บอกของเขา คิดคะเนเปรียบเทียบอยู่ในใจ แล้วไชยยันต์ก็หลับตา สะบัดหน้าแรง ๆ ร้องออกมาว่า

"สูงประมาณตึกมาตรฐานสี่ห้าชั้น...บ้าน่า! พวกเราบ้ากันไปหมดแล้ว ร่องรอยต่าง ๆ ที่เราค้นพบ แล้วเอามาคำนวณปะติดปะต่อหาสมมติฐานขึ้นนี่ น่าจะเกิดขึ้นจากปรากฏการณ์ทางธรรมชาติอะไรสักอย่างหนึ่งเสียมากกว่า ซึ่งมันบังเอิญประจวบเหมาะกับที่มีสัตว์กินเนื้อประเภทหนึ่งมาพบซากช้างเข้าก็เลยลงกินทั้งฝูง อาจเป็นฝูงเสือหรือหมาป่าจำนวนมากก็ได้ พวกมันแย่งกันกิน กัดทึ้งฉีกกระชากเศษเนื้อก็เลยปลิวว่อนไปหมด อีกอย่างหนึ่งฝูงอีแร้งก็เป็นส่วนสำคัญที่จะทำให้เศษเนื้อเหล่านั้น กระจายขึ้นไปตกเรี่ยราดอยู่ตามยอดไม้ ส่วนป่าไผ่ที่ล้มระเนระนาดอยู่นี้ ก็น่าจะเกิดขึ้นจากพายุหมุนอย่างที่เชษฐาบอกเมื่อตะกี้นี้ หรือมิฉะนั้นมันก็ล้มกันออกมาก่อนแล้ว เพราะอะไรสักอย่างหนึ่งแต่บังเอิญเมื่อวานนี้ตอนเกิดเหตุการณ์ ปะทะกับโขลงช้าง เป็นเวลามืดค่ำกลางคืน ไม่ได้สังเกตกันไว้ก่อนก็ได้ หรือยังไงน้อย?"

ประโยคหลังเขาหันมาขอความเห็น ปนหัวเราะกับเพื่อนสาวผู้นั่งหน้าซีดเผือดอยู่ ดารินฝืนยิ้มตอบ

"ฉันก็พยายามจะคิดอย่างนั้นเหมือนกัน คำนวณดูตามที่พรานใหญ่กับแงซายว่า ถ้ามันเป็นสัตว์อะไรชนิดหนึ่งจริงมันก็ควรจะมีส่วนสูงไม่ต่ำกว่า 20 เมตร น้ำหนักกว่า 3-4 สิบตันขึ้นไป แล้วน้ำหนักตัวขนาดนี้ถ้าเหยียบลงไปบนพื้น ก็ควรจะปรากฏเป็นหลุมลึกมากทีเดียว สิ่งที่เราเห็นและคิดกันว่าเป็นรอยตีนนั้น ฉันยังไม่อาจจะเชื่อว่ามันเกิดจากรอยตีนของสัตว์อะไร นอกจากธรรมชาติการเปลี่ยนแปลงของสภาพป่า"

"คุณคิดยังไง ผู้กอง?"

เชษฐาหันมาฟังความเห็นจอมพรานอีกครั้ง

รพินทร์ยังไม่ตอบในขณะนั้น ทรุดตัวลงนั่งกับพื้นบริเวณนั้น ชักมีดโบวี่ออกจากซองข้างเอว กวาดเกลี่ยใบไม้ที่ปกคลุมไปทั่วนั้นออก ปรากฏว่าชั้นของใบไม้ที่ทับถมอยู่นั้นไม่หนานักมันซ้อนกันอยู่สูงเพียงแค่สามสี่นิ้วเท่านั้น ก็ถึงพื้นข้างล่างอันเป็นดินลูกรังแข็งแน่น เขาพยายามใช้ปลายมีดขุดแซะ ก็พบว่ามีหินภูเขารองพื้นไว้ชั้นล่างอีกทีหนึ่ง เงยหน้าขึ้นก็เห็นสายตาบอกความกังวล กระสับกระส่ายเร้นลับของแงซาย มองนิ่งมาก่อนแล้ว ต่างสบตากันแวบเดียว เขาก็ลุกขึ้นบอกเรียบ ๆ ว่า

"บางที ทั้งผมและแงซายอาจคิดอะไรเลยเถิดเกินไปก็ได้ครับ ความจริงมันก็น่าจะเป็นอย่างที่คุณไชยยันต์และคุณหญิงว่านั่นแหละ ไป...เรากลับกันเถอะ อย่าไปพะวงสนใจอะไรกับมันอีกให้เสียเวลาเลย"

คำพูดของพรานใหญ่ เรียกความโล่งอกปลอดโปร่งใจมา

สู่ไชยยันต์และดารินอย่างมาก ยกเว้นแต่เชษฐาเท่านั้น ที่ยังหายใจไม่สะดวกอยู่ตามเดิม

เขาพยายามจะอ่านสีหน้าและแววตาของรพินทร์กับแงซาย เพื่อค้นหาความรู้สึกอันแท้จริงของบุคคลทั้งสอง แต่ทั้งสองก็อยู่ในสภาพเงียบขรึม ไม่พูดอะไรต่อไปอีกเกี่ยวกับเรื่องนี้ ไม่ยอมแม้แต่จะสบตาท่านหัวหน้าคณะ สำหรับพรานใหญ่นั้น หาเรื่องอื่นมาพูดเป็นการกลบเกลื่อนเสีย

ทั้งห้าคน บ่ายหน้ากลับที่พักด้วยอาการปกติ และ ยังไม่ได้นัดแนะหรือซักซ้อมอะไรกันไว้ก่อนทั้งสิ้น ทั้งเชษฐา ไชยยันต์ และดาริน ไม่มีใครเล่าถึงเหตุการณ์ประหลาดที่ค้นพบจากซากของช้างไดโนเทเรี่ยม ให้มาเรียหรือพวกพรานพื้นเมืองคนใดทราบทั้งสิ้น นอกจากไชยยันต์และดารินจะบอกกับมาเรียเมื่อถูกซักถามว่า ตนได้พบช้างโบราณเหล่านั้นแล้วด้วยความแปลกใจและสนใจต่อลักษณะรูปร่างตลอดจนงาที่งอกออกมาผิดกับช้างโดยปกติทั่วไปของมัน

“เห็นอะไรแปลกๆ ก็อดนึกเสียดายกล้องถ่ายรูปของเราไม่ได้ ถ้าได้มีโอกาสบันทึกภาพไว้ เราก็จะได้หลักฐานอันมีค่าที่สุดไปแสดงต่อโลกภายนอก สมมติว่าถ้าเรารอดชีวิตกลับออกไปได้”

ดารินบ่นอย่างเสียดาย ในการร่วมกลุ่มสนทนากันเองในหมู่ตน แล้วก็เล่าให้มาเรียฟังว่า กล้องถ่ายรูปของหล่อนที่เตรียมติดตัวมาด้วยนั้นมันพังพินาศย่อยยับไปเพราะฤทธิ์ร้าย

ของโขลงไอ้แหว่ง ตั้งแต่ก่อนจะถึงหล่มช้างเสียด้วยซ้ำ เป็นอุปัทวเหตุที่ช่วยไม่ได้จริง ๆ

"สมมติว่าถ้าเธอหรือพวกเราคนใดคนหนึ่ง มีกล้องถ่ายรูปติดมาด้วย เราก็คงไม่มีโอกาส ได้พบเห็นกับสิ่งแปลก ๆ เหลือเชื่อเหล่านี้เพื่อให้บันทึกภาพได้หรอก สิ่งที่เราเผชิญผ่านพบเหล่านี้ มันล้วนเป็นปาฏิหาริย์ทั้งนั้นและขึ้นชื่อว่าปาฏิหาริย์แล้วย่อมไม่มีอะไรที่จะเป็นข้อยืนยันพิสูจน์ให้ใครรู้ด้วยได้นอกจากตัวเราเองเท่านั้น"

ไชยยันต์แสดงความเห็น ตามเหตุผลลึกลับของเขา

ระหว่างที่กลุ่มนายจ้าง พักผ่อนทอดอารมณ์กันอยู่บนที่พัก พวกพรานพื้นเมืองก็กระจายกันออกไปทั่วบริเวณโดยรอบตามอัธยาศัย มันเป็นวันแห่งการหยุดพักจริง ๆ

รพินทร์กับแงซาย หายไปไหน ไม่มีใครรู้

ประมาณบ่ายสองโมง อากาศกำลังอบอ้าวร้อนระอุเต็มที่ ขณะนั้นเชษฐากับไชยยันต์นอนหลับ ดารินเองก็หลับไปพักใหญ่แล้วภายหลังอาหารเที่ยง หล่อนตื่นขึ้นมาเพราะความร้อนและตะวันที่ลับเงาร่มไม้สาดแสงจ้าเข้ามาที่หน้า พอลืมตาก็เห็นมาเรีย ฮอฟมัน มายืนมองอมยิ้มอยู่ก่อนแล้ว

"กำลังจะมาปลุก ตื่นพอดี" แหม่มสาวพูดเบา ๆ

หมอดารินดึงกายขึ้นนั่งโดยเร็ว ความอบอ้าวของอากาศทำให้เหงื่อซึมไปหมดทั้งตัว หล่อนเหลียวไปทางพี่ชายกับเพื่อนซึ่งอาศัยเงาบังของก้อนหิน นอนอยู่ไม่ห่างออกไปนัก ก็เห็นทั้งสองยังหลับสนิทเพราะเงาแดดยังไล่ไปไม่ถึง

"มีอะไรหรือ?"

หล่อนถาม เอามือทั้งสองสะบัดผม และขยับคอเสื้อไล่ความร้อน มาเรียเอานิ้วแตะริมฝีปาก เชิงให้เงียบเสียงแล้วบุ้ยใบ้เป็นสัญญาณพยักหน้าเรียก พลางเดินห่างออกไปจากบริเวณที่สองชายกำลังนอนหลับกันอยู่ ราชสกุลสาวแปลกใจเล็กน้อย ค่อย ๆ ลุกขึ้นเดินตามเข้าไป

"ไปอาบน้ำกันดีกว่า อย่าเอะอะไป อย่าให้พี่ชายกับเพื่อนของเธอรู้"

"อาบน้ำ?"

"ร้อนจะดับจิตอยู่แล้ว ไปแช่น้ำเล่นกันให้สบายดีกว่า ฉันพบแอ่งที่สบายมาก น้ำลึกเสียด้วยซิ มีโขดหินสวย มีกล้วยไม้ขึ้นเต็ม ดอกไม้ป่าริมธารบานสะพรั่งไปหมด ไทรย้อยทอดรากลงมากลางน้ำราวกับม่านสวรรค์งั้นแหละ"

ดารินชักสนใจ ความจริง เมื่อก่อนเที่ยงนี้ หล่อนและทุกคนในคณะก็ลงไปอาบน้ำในลำธารข้างล่างกันจนชื่นฉ่ำดีแล้วอย่างพักผ่อนหย่อนอารมณ์อย่างเต็มที่ สลัดคราบแห่งความหมักหมม และอ่อนเพลียที่สะสมกันมาไว้หลายวันให้หมดสิ้นไปในกระแสธารอันเย็นฉ่ำอุดมสมบูรณ์ แต่หล่อนก็ไม่เห็นว่า...แนวฝั่งธารใกล้ที่พักจะมีธรรมชาติอะไรที่สวยงามเป็นพิเศษอย่างที่เพื่อนสาวต่างผิวบรรยายสรรพคุณอยู่ในขณะนี้ไม่ พอได้ยินเข้าเช่นนั้นก็ตื่นใจ ตาเป็นประกาย ประกอบกับที่ตนเองก็ร้อนจัด อยากจะอาบน้ำอยู่ด้วยแล้วเช่นกัน

"อยู่ที่ไหน ไกลไหม?"

"ไม่ไกลหรอก ตัดเนินเลาะลงไปทางขวามือนี่เดี๋ยวเดียว

เท่านั้น เป็นตอนต้นน้ำขึ้นไปกว่าที่เราอาบเมื่อสายนี้ ฉันเดินตรวจเลาะฝั่งทวนสายน้ำขึ้นไปพบเมื่อหยกๆ นี่เอง เลยย้อนกลับขึ้นมาชวนเธอ รับรองว่าเธอเห็นจะต้องชอบใจ อยากลงแช่ทั้งวันทีเดียว เร็วๆ เข้าเถอะ ชักช้าประเดี๋ยวสองคนนั่นตื่นเลยไม่ได้ไปกันเท่านั้น”

ดารินหันกลับไปมองที่เชษฐากับไชยยันต์ แล้วเหลียวไปรอบๆ แค้มป์

“เราจะไปกันสองคนเท่านั้นหรือ?”

“แล้วกัน! เธออยากจะให้มีบุคคลที่สามหรือที่สี่ด้วยรึในขณะที่เราลงแช่น้ำ”

“มัน...จะไม่เหมาะน่ะซิ”

“โธ่! กลัวอะไรกันน่ะ ปืนคนละกระบอก ฉันรับอาสาเป็นพรานคุ้มกันให้เธอเอง ถึงตัวเธอเองก็คุ้มครองตัวได้อยู่แล้วกลางวันแสกๆ แล้วก็ระยะใกล้แค้มป์แค่นี้เอง มัวแต่คิดเป็นห่วงอะไรอยู่ก็ไม่ต้องไปกันเท่านั้นเอง เพื่อนหรือพี่ชายเธอถึงอย่างไรเสีย เขาก็ต้องแสดงการห่วงเราอยู่ตลอดเวลานั่นแหละแค่จะเดินออกไปให้พ้นสายตาก็ยังต้องคอยถาม คอยให้ใครตามอยู่รำคาญจะตายไปแล้ว เห็นเราเป็นทารกไปได้ คนอย่างเราไม่ใช่สุภาพสตรีชนิดที่จะต้องคอยให้สุภาพบุรุษต้องประคับประคองทุกฝีก้าวย่างนี่นะ หรือว่าเธออยากจะเป็นอย่างนั้น... ยิงปืนไม่เป็น ยิงไม่แม่นหรือยังไงน้อย?”

เพื่อนสาวต่างผิวคะยั้นคะยอมาพร้อมกับฉุดแขนเร่งเร้าดารินอีกอักรีรออยู่อึดใจ ขัดไม่ได้ก็คว้าไรเฟิลประจำตัวย่องตามอดีตภรรยาม่ายของดร.ฮอฟมันไป

[WBSWS:OM]

ถูกแล้ว หล่อนไม่น่าจะต้องกริ่งเกรงหวาดหวั่นอะไรทั้งสิ้น ในเมื่อไรเฟิลอยู่ในมือ โดยเฉพาะอย่างยิ่งก็ไม่ได้ไปเพียงคนเดียว มีเพื่อนคือมาเรีย ซึ่งมีอำนาจในการคุ้มครองป้องกัน หรือการเผชิญหน้ากับอันตรายในป่าทกชนิดเหนือกว่าพวกพรานพื้นเมืองทั่วไปเสียอีก **ที่สำคัญที่สุดก็คือ หล่อนไม่ต้องการให้เพื่อนสาวต่างผิวดูหมิ่นว่าขลาดกลัว เมื่อมาเรียยังกล้าได้ คนอย่าง ม.ร.ว.หญิงดาริน ทำไมถึงจะไม่กล้า ฝีมือปืนฉันก็ไม่ได้ด้อยน้อยหน้าไปกว่าเธอเลยสักนิด ท้ายิงเป้าแข่งกันก็ยังเอา**

ดีเหมือนกัน เรื่องแช่น้ำหล่อนเองก็ชอบมานานแล้ว โดยเฉพาะอย่างยิ่ง...น้ำในลำห้วยลำธารอันใสเย็นกลางป่า ท่ามกลางภูมิภาพอันสวยสดงดงาม ณ วันที่เต็มไปด้วยความร้อนระอุเช่นนี้ คิดมาตั้งแต่เช้าตรู่วันนี้แล้วว่า อยากจะแช่น้ำให้สะใจสักวัน แต่ติดขัดที่พี่ชายและเพื่อนหนุ่มคอยทักท้วงไว้ และลำบากต้องคอยมีคนนั่งยามเฝ้าเป็นภาระ จะแหวกว่ายแช่เล่นให้อิสระเสรีก็ไม่ได้ เวลาลงอาบที ก็ต้องหาโขดหินเป็นฉากอำพรางแทนห้องน้ำ แล้วก็ต้องให้อยู่ในรัศมีของการเฝ้าของผู้เป็นยามด้วย ไม่สนุก ไม่ปลอดโปร่งใจสักนิด เวลาจะผลัดเสื้อผ้าทีก็แสนที่จะอึดอัดลำบากใจ

แต่จะอย่างไรก็ตาม ดารินก็อดที่จะหวาดเสียวพรั่นพรึงไม่ได้ เพราะความโดดเดี่ยวกันดารของไพรลึก หลายต่อหลายครั้งมาแล้วที่เป็นบทเรียนของหล่อน ทำให้บังเกิดความเข็ด-ขยาด หนีไปอาบน้ำคนเดียวทีไรเป็นเจอดี ทำให้ต้องอกสั่นขวัญเต้นทุกทีไป อันตรายจากป่ามันมักจะจู่โจมเข้ามาถึงตัว

[WBSWS:01]

หล่อนเสมอ ในยามที่เล่นน้ำเพลินอยู่นั้นจนกระทั่งพี่ชายและพรานใหญ่ตั้งเป็นกฎห้ามโดยเด็ดขาด ไม่ให้หล่อนออกพ้นสายตารู้เห็น อย่างน้อยก็พรานพื้นเมืองสักคนหนึ่ง ซึ่งจะต้องคอยเป็นองครักษ์

สำหรับบ่ายวันนี้ หล่อนมีเพื่อนแล้ว เพื่อนซึ่งไม่มีอะไรจะต้องมาคอยตะขิดตะขวงกระอักกระอ่วนใจอยู่ ยามเมื่อร่างกายปราศจากอาภรณ์หุ้มห่อ นอกจากเนื้อแท้ธรรมชาติยามสรงสนานระเริงธาร

“อย่างน้อยที่สุด เราควรจะบอกให้พวกพรานพื้นเมืองรู้ไว้ว่าเราจะไปทางด้านไหนเผื่อพี่ใหญ่กับไชยยันต์ตื่นขึ้นมาถามพวกนั้นจะได้บอกถูก”

ดารินยังอดห่วงไม่ได้ มาเรียหัวเราะเสียงใส เอียงหน้าเข้ากระซิบ

“บอกให้โง่...บอกให้พวกนั้นย่องไปแอบดูเราน่ะซิ”

ดารินยิ้มจืดๆ

“ถึงยังไง ตอนที่เราเดินลงไปพวกนั้นก็จะต้องเห็นอยู่แล้ว”

“ไม่หรอก ฉันมีทางลับที่เล็ดลอดไปโดยไม่ให้เจ้าพวกที่นั่งนอนอยู่ใต้เนินนั่นเห็น เราเลาะป่าหินไปทางด้านนี้ ตามมาเร็ว ชักช้าอยู่ได้”

มาเรียออกไต่เนิน นำล่วงหน้าไปโดยเร็ว โดยแฝงกายกำบังไปตามโขดหินที่งอกอยู่เกะกะริมเนิน ดารินเริ่มรู้สึก

สนุก ย่องตามหลังไปติดๆ ทั้งสองผลัดกันฉุดผลัดกันจูงไปตามแก่งแง่อันสูงชันนั้น บ่ายหน้าลงไปบรรจบกับเส้นธารซึ่งไหลเอื่อยอ่อยอยู่เบื้องล่างเป็นคนละด้านกับที่เคยใช้ขึ้นลงโดยปกติ และย้อนต้นน้ำขึ้นไปอีก ยิ่งห่างไกลพวกพ้องและที่พักออกมา ราชสกุลสาวก็ยิ่งรู้สึกแช่มชื่นเป็นสุข เพราะสำนึกได้ว่าตนเองมีอิสระเสรีเต็มที่ ท่ามกลางธรรมชาติของพงไพรที่เริ่มสวยสดงดงามน่าตื่นตาตื่นใจยามเมื่อใกล้ลำธารลงมา หล่อนเคร่งเครียดหนักสมอง ผจญกับปัญหามานานแล้ว วันนี้อยากจะเป็นตัวของตัวเองสักครั้ง

สองสาวต่างผิวเดินกันไปพลาง หยอกล้อหัวเราะต่อกระซิกกันไปพลาง ความที่เป็นเพศเดียวกัน ทำให้ทั้งสองสามารถใกล้ชิดสนิทสนมกันได้อย่างแน่นแฟ้นยิ่ง แม้ว่าบางขณะ บางเวลาอาจมีการกระทบกระทั่งปีนเกลียวกันบ้างด้วยอารมณ์ตามประสาผู้หญิง แต่ก็ไม่มีอะไรรุนแรงจนถึงกับมาทำลายมิตรภาพลงได้

ยิ่งสิ่งแวดล้อมและเหตุการณ์เท่าที่ผ่านผจญมาด้วยกันจนทำให้ต้องร่วมชีวิตเสมอด้วยเพื่อนตาย ความรักใคร่ห่วงใยต่อกันก็เหมือนสายโลหิตที่คลานตามกันออกมา ดารินไม่อยากจะถือสาที่มาเรียเคย 'ก่อกวน' หรือ 'ยวน' โทสะอะไรหล่อนมาบ้างแล้ว ไม่เคยที่จะตั้งแง่ขุ่นเคืองหรือเก็บความโกรธไว้นาน เพราะรู้กมลสันดานอุปนิสัยใจคอของแม่สาวเลือดร้อนดีอยู่แล้ว ตรงกันข้ามโดยใจจริงหล่อนนึกยินดีตั้งแต่รู้แน่ว่ามาเรีย ฮอฟมัน มีความจำเป็นที่จะต้องเดินทางร่วมคณะมาด้วย เพราะอย่างน้อยที่สุดก็ยังมีเพศเดียวกันเพื่อได้อาศัยเป็นเพื่อนแก้เหงาบ้าง แทนที่จะให้หล่อนเป็นผู้หญิงอยู่คนเดียว ท่ามกลางบุรุษอกสามศอก

ล้วน ดังนั้นหนักนิดเบาหน่อยหล่อนก็ให้อภัยแม่สาวผมทองตลอดมา

"เธอเห็นพรานใหญ่บ้างหรือเปล่า เขาทำอะไรอยู่ที่ไหนนั่นแหละตัวร้ายนัก เขาจะตามมาไล่เราให้ขึ้น ถ้าร้"

ดารินถาม มาเรียย่นจมูก

"ดีซิ ขืนตามมาไล่ เราสองคนช่วยกันจับกดน้ำเสียให้ตาเหลือกทีเดียว แต่ฉันถามพวกนั้นแล้ว มีคนเห็นเขาเดินหายเข้าไปในป่าคนเดียวสักชั่วโมงกว่าแล้วละมั้ง คงจะไปสำรวจอะไรกระมัง เห็นจะยังไม่กลับมาตอนนี้หรอก"

"แล้วแงซายล่ะ?"

"รายนั้นก็เหมือนกัน ส่างปาบอกฉันว่าเดินเข้าป่าไปเหมือนกัน แต่คนละด้าน คนละเวลากับไพรวัลย์ สองคนนั่นตอนนี้ไม่ได้อยู่ใกล้ๆ นี่หรอก"

ราชสกุลสาวถอนใจออกมาอย่างโล่งอก

ตำแหน่งนั้น มันเป็นแอ่งน้ำอันรื่นรมย์เต็มไปด้วยธรรมชาติงดงาม ตรงตามที่มาเรียกระซิบบอกไว้ทุกอย่าง เสียงน้ำตกจากแง่หินเตี้ยๆ ดังอยู่ริกๆ อุดมสมบูรณ์และงามสะพรั่งไปด้วยพันธุ์ไม้ดอก และพวกเครือเถาวัลย์ออกช่อส่งสีสันลานตาไปหมด ผีเสื้อตัวโตๆ บินว่อนไปมาราวกับดวงมณีอันมีปีกอวลตลบขจรขจายไปด้วยละอองเกสรเรณูและความชุ่มฉ่ำของสายน้ำ แม้แต่โขดหินและก้อนกรวดริมฝั่งตลอดจนที่แช่จมอยู่ในน้ำใส ก็ยังเต็มไปด้วยสีสันพราวตา ราวกับใครมาแกล้งโปรย

แก้วหลายสีทิ้งไว้ ธรรมชาตินั้น บางขณะก็วิจิตรบรรจงเสียยิ่งกว่าการประดิษฐ์แต่งด้วยมือมนุษย์เสียด้วยซ้ำไป

ดารินพอมองเห็นเข้า ก็อุทานออกมาอย่างหลงใหลยินดีหล่อนรักไปหมดเสียทุกอย่าง อยากจะเก็บช่อกล้วยไม้ป่าที่ขึ้นอยู่ตามแง่หินและคาคบเตี้ย ๆ อยากจะเก็บก้อนกรวดซึ่งแทบจะมีครบสีของมณีนพเก้า และท้ายสุดอยากจะลืมเรื่องอื่นใดในโลกนี้เสียทั้งสิ้น เพื่อที่จะอยู่ท่ามกลางสิ่งแวดล้อมอันเปรียบเสมือนสวรรค์น้อย ๆ นี้ตลอดไปชั่วนิรันดร์

ทั้งสองเดินไต่ไปตามซากต้นไม้ล้มเก่าแก่ที่ทอดขวางอยู่กลางธารน้ำ เพื่อบ่ายหน้าไปสู่ร่มไทรใหญ่ ซึ่งมีนกหลากชนิดเกาะจิกกินลูกส่งเสียงร้องอยู่ขรม ฝูงชะนีสีเหลืองปานทองเกาะอยู่บนยอดยางสูงลิบ ห้อยตัวจ้องมองสองสาวอยู่ด้วยความแปลกใจ เพราะไม่เคยเห็นสัตว์ชนิดใดรูปร่างเหมือนมาก่อน ลิงค่างขย่มกิ่งไม้เกรียวกราวชุลมุนอยู่ยังยอดป่าตรงข้าม ตะวันบ่ายสาดลำแสงลอดช่องเขาลงมาอาบภูมิภาพเรืองรอง รอบด้านมีแต่ความสดชื่นตื่นตาและสงบเงียบวังเวงใจยิ่ง

พอมาถึงแก่งหินกลางธาร อันเป็นตำแหน่งวังน้ำที่ลึกที่สุดในชะเง้อมแง่หินร่มรื่นใกล้กับม่านไทรย้อย มาเรียก็วางไรเฟิลลงบนก้อนหิน ปลดเปลื้องเสื้อผ้าและรองเท้า เปลือยร่างล่อนจ้อนหน้าตาเฉย แล้วกระโดดตูมลงไปดำผุดดำว่ายราวกับนางเงือก อยู่ในกระแสธารอันเย็นฉ่ำนั้น

ส่วนดารินยังยืนนิ่งอยู่กับที่ กวาดตาสำรวจอย่างรอบคอบไปรอบตัวและบริเวณไพรพฤกษ์ใกล้เคียง คะเนหาทางหนีทีไล่ ยามเมื่ออาจมีภัยใด ๆ คืบคลานเข้ามาถึงตัวตามนิสัยที่

ขี้ระแวง และไม่เคยประมาท ภูมิประเทศมันสวยงามก็จริง แต่สภาพของมันยากที่ไว้วางใจใดๆ ได้ เพราะเหนือฝั่งทั้งสองด้านล้วนเป็นดงทึบทะมึน เต็มไปด้วยความรกชัฏและเงาอำพรางตา

มาเรีย ดำหายไปใต้น้ำอึดใจใหญ่ ความใสราวกับกระจกของสายธาร ทำให้ดารินผู้ยืนอยู่บนก้อนหินที่สูงกว่าระดับน้ำแลเห็นร่างขาวเป็นไข่ปอกนั้น เคลื่อนไหวไปใต้น้ำราวกับปลาได้อย่างถนัดชัดเจน เป็นภาพที่งามน่าดูยิ่ง คล้ายกับหล่อนจะแหวกว่ายอยู่ในอ่างกระจก ราชสกุลสาวอมยิ้ม ยืนกอดไรเฟิลดูร่างใต้น้ำนั้นด้วยความรู้สึกอันรักเอ็นดูสนิท แม่สาวผมทองผู้นี้ บางขณะก็น่ารักน่าเอ็นดูสำหรับหล่อนเหลือเกิน อยากจะคิดว่าเป็นน้องสาวสักคนหนึ่ง แต่บางขณะก็น่าหมั่นไส้อยากจะตบซ้ายตบขวาเสียให้สมกับความยวนยั่ว

จะว่าอันที่จริงแล้ว หล่อนเองก็พอจะวิเคราะห์อุปนิสัยกมลสันดานแท้จริงของมาเรียได้ถูกต้องในฐานะนักจิตวิทยา

แม่สาวยุโรปเลือดผสมผู้นี้ ความจริงไม่มีอะไร นอกจากอารมณ์ทางด้านเพศซึ่งออกจะรุนแรงและอิสระเกินไปหน่อยเท่านั้น ประกอบกับนิสัยที่ชอบสะกิดเกายั่วแหย่อารมณ์ของทุกคนในทุกด้าน เพื่อหวังความสนุกเท่านั้น ไม่ได้มีเจตนาทุจริตมุ่งร้ายหมายขวัญใคร สุดแต่ว่าใครจะมีใจหนักแน่นเพียงไรเท่านั้น แล้วธุระอะไรคนอย่างหล่อน ซึ่งมีระดับภูมิปัญญาขั้นที่จะวิเคราะห์วิจัยอะไรต่ออะไรได้ถึงเพียงนี้แล้ว จะต้องมาหวั่นไหวถือสากับอาการโรคจิตของมาเรีย

สิ่งสำคัญที่สุดซึ่งจะวัดคุณค่าของมาเรียก็คือ น้ำใจ แม่

สาวผู้นี้รักหล่อน และรักทุกคนในคณะ กล้าหาญอดทน และมีจิตใจอันกว้างขวางเป็นนักกีฬาแท้ ไม่มีอาการใดที่จะแสดงออกในด้านความเห็นแก่ตัว เพราะฉะนั้น ก็ควรจะถือได้ว่า **หล่อนเป็นเพื่อนร่วมตาย และมีคุณค่ายิ่งส่วนหนึ่งของคณะ เรื่องอื่น ๆ นั้นเป็นเพียงแค่เรื่องหยุมหยิมเท่านั้น**

ระหว่างยืนมองรำพึงเพลิน มาเรียโผล่ศีรษะออกมา เหนือพื้นน้ำ สะบัดผมแล้วร้องลั่นมาว่า

"โดดลงมาซิ น้อย! ยืนเฉยอยู่ทำไม"

เมื่อนั้นหล่อนจึงตื่นจากภวังค์คิด หัวเราะเบา ๆ เริ่มรู้สึกตะขิดตะขวงใจอย่างไรบอกไม่ถูก เสียงมาเรียร้องเรียกคะยั้นคะยอมาอีก อมน้ำพ่นเล่น พร้อมกับสาดน้ำกระเซ็นมาที่หล่อน โปรยปราย หล่อนจึงตัดใจสลัดความประดักประเดิดออกไปเสีย ทรุดตัวลงนั่ง วางไรเฟิลไว้ในตำแหน่งที่จะโผล่ขึ้นมาหยิบฉวยได้อย่างสะดวกที่สุด พร้อมกับเข็มขัดปืนสั้น ต่อมาก็ลงมือลอกคราบตัวเองออกช้า ๆ ทีละชิ้น

มาเรียดำผุดดำว่ายตูมตามอยู่กลางธารราวกับกระดี่ได้น้ำ อาการของหล่อนเป็นตัวของตัวเอง เหมือนเด็กหญิงซน ๆ แล้วดารินก็อดหัวเราะออกมาไม่ได้ เมื่อเห็นแม่สาวผมทองประคองเก็บดอกงิ้วสองดอกที่ลอยละล่องมาตามสายธาร บรรจงวางแปะดอกงิ้วนั้นปิดประดับลงไปบนปลายยอดสีทับทิมของถันทั้งสองข้าง หักใบว่านมาทำเป็นมงกุฎวางไว้บนศีรษะ แล้วยืนอวดขึ้นมาพ้นน้ำครึ่งเอว

"ลุค!!" หล่อนร้องเรียกให้ดารินดู

มาเรียสวย และดูเป็นธรรมชาติอันบริสุทธิ์จริง ๆ ยามนี้เหมือนนางไม้ในเทพนิยายของฮันส์ แอนเดอเซน งั้นแหละ

แล้วแม่นางไม้ตามทัศนคติของตะวันตก ก็ง่วนวุ่นวายอยู่กับการเก็บปวงดอกไม้น้ำที่ขึ้นอยู่ดาษดื่นทั้งหลายรอบตัว มาร้อยพวงกับเถาวัลย์ ทำเป็นมงกุฎและสายสังวาลอะไรต่ออะไร ประดับเนื้อหนังมังสาอันเปล่าเปลือยวุ่นไปหมด ปากก็ฮัมเพลงอย่างแสนสุขเสริงใจ ดารินพินิจดูอาการอันเป็นไปตามธรรม-ชาติ โดยไม่ได้เสแสร้งดัดนั้นด้วยความขบขันระคนรักใคร่

พอเปลือยหมดตัว หล่อนก็โผมาสู่วังน้ำอันเยือกเย็นร่วมกับมาเรีย สัมผัสกับสายน้ำ สร้างความชื่นฉ่ำปรีดิ์เปรมเหลือประมาณ แม่สาวผมทองก็โผเข้ามาหา บรรจงวางพวงมงกุฎบุปผาชาติ ที่ประดับด้วยดอกพลับพลึงน้ำตาลลงบนศีรษะของดาริน แล้วก้มลงจูบเบา ๆ กระซิบว่า

"ฟอร์ ยู ปรินเซส ออฟ เธอะ จังเกิ้ล!"

ดูเอาเถิด บทจะน่ารักขึ้นมา...มาเรียก็น่ารักสำหรับหล่อนถึงเพียงนี้!

ดารินยิ้ม ตาเป็นประกาย เอาช่อเอื้องช้างน้าว ที่ถือติดมือ เสียบประดับลงไปให้บนปอยผมสีทองซึ่งเปียกลู่อยู่ บอกเสียงหวานว่า

"แอนด์ ฟอร์ ยู ควีน ออฟ เธอะ บรู๊ค!"

ทั้งสองก็หัวเราะประสานเสียงกันเจื้อยแจ้ว ดังกังวานก้องไปทั้งหลืบหินและสายธาร ต่างอยู่ในอารมณ์ร่าเริงเป็นสุขเต็มที่

"ไป! ไปเล่นน้ำกันตรงหน้าผานั่นดีกว่า รู้สึกว่าน้ำจะลึกมากทีเดียว"

มาเรียฉุดแขนชวนมา

"ฉันว่า เราอย่าออกไปให้ห่างหินตรงที่เราวางเสื้อผ้ากับปืนไว้นี่ดีกว่า"

"ทำไม เธอกลัวอะไรรึ?"

ดารินบุ้ยปากขึ้นไปบนยอดไม้ริมฝั่ง ซึ่งกำลังยั้วเยี้ยอยู่ด้วยฝูงลิง บางตัวกำลังไต่กิ่งไม้เลียบเคียงลงมาใกล้ ทำป้องหน้ากู่ตะคอกหลอกหลอนอยู่ตามสันดานอันซุกซนและทะลึ่งของมัน

"เราไม่ควรจะห่างปืน นั่นประการหนึ่ง ส่วนอีกประการหนึ่ง ดูเจ้าพวกนั้น ฉันไม่อยากจะไว้ใจมันเลย ถ้าเล่นน้ำไกลออกไป มันอาจลงมาขโมยเสื้อผ้าของเราไปก็ได้ ไม่สนุกนักหรอก ในการจะคว้าปืนไล่ยิงมันด้วยตัวเปล่าล่อนจ้อนแบบนี้ หรือมิฉะนั้น พลาดพลั้งเราอาจต้องเดินกลับแค้มป์กันตัวเปล่าแย่เลย"

มาเรียหัวเราะเสียงใส

"กลัวอะไรไม่เป็นเรื่อง น้อย มันไม่กล้าลงมาขโมยอะไรของเราหรอก อย่างดีก็นั่งดูอยู่บนนั้นแหละ ดีเสียอีก พวกมันจะเป็นยามให้แก่เรา ถ้ามีสัตว์ร้ายอะไรเดินใกล้เข้ามาเราจะสังเกตการเคลื่อนไหวของพวกมันได้ และกลับมาที่ปืนทัน ทุกครั้งที่ฉันอาบน้ำคนเดียวในลำธาร หรือลำห้วยกลางป่า ไม่มีใครจะมานั่งเฝ้าเป็นยามให้ ฉันก็ได้อาศัยเจ้าพวกลิงนี่แหละเป็นยามระวังภัยให้ ถ้ามีอันตรายอะไรเฉียดใกล้เข้ามา พวก

มันจะแตกตื่นวิ่งพล่าน และหนีกระจายออกไปไกล เราเตรียมระวังตัวได้ทันที”

“ไม่เคยถูกมันย่องลงมาขโมยอะไรไปบ้างหรือในระหว่างที่เธอถอดกองไว้”

“ก็เคยเหมือนกันแหละ มันชอบเอาแพนตี้ของฉันไปเอาขึ้นไปคลุมหัวกันเล่นบนยอดไม้”

“อ้าว!”

“ก็ไม่เห็นจะยากอะไรนี่ มันอยากจะเอาอะไรไป ก็ปล่อยมันก่อนปะไร มันไม่ไปไหนไกลหรอก ขึ้นไปทะลึ่งอยู่บนยอดไม้แถวใกล้ๆ นั่นแหละ สำหรับไรเฟิลน่ะมันแบกขึ้นไปไม่ไหวหรอก เพราะหนักเกินกำลังของมัน ส่วนมากมันชอบเสื้อผ้าเสียมากกว่า เวลาเราจะขึ้นเราค่อยไปขอคืนจากมัน”

“ขอคืน?”

“โธ่ ลูกปืนนัดเดียวเท่านั้น สอยมันลงมาพร้อมกับของของเราไม่ยากเย็นอะไรสักนิด”

“โอ ก๊อด!! ทารุณใจร้ายเหลือเกิน ฉันไม่อยากจะฆ่ามันเพราะเหตุนั้นหรอก ทางที่ดีเราหาทางป้องกันไว้ก่อนดีกว่า เธอจะไปเล่นน้ำตรงไหนก็ตามสบายเถอะ ฉันจะอยู่ใกล้ๆ เฝ้ากองเสื้อผ้าของเราเอง”

ตาพรานเฒ่าบุญคำ นอนไขว่ห้างเคี้ยวใบกระท่อม หยับๆ หัวหนุนท่อนไม้ อยู่ยังปลายเนินใต้ปางพักร่มเงาของยางใหญ่ เกิด เสย จัน ส่างปา และคะหยิ่น นั่งบ้างนอนบ้าง

ล้อมวงคุยกันอยู่ใกล้ๆ บังเอิญหน้าของตาพรานเฒ่าหันไปทางยอดเนินที่พัก แม้จะอยู่ในอาการเคลิ้มภวังค์เพลิน หางตาอันคมกริบของแก ก็เหลือบไปเห็นเงาของนายแหม่มและนายหญิงสองคน กำลังจูงมือกันไต่เลาะไปตามไหล่เนิน มองเห็นวับๆ แวมๆ จากฉากหินที่ขึ้นอยู่ระเกะระกะ แกค่อยๆ ดึงตัวขึ้นนั่งจ้องเขม็งแล้วเอาเท้าเขี่ยสะกิดจันซึ่งนั่งลับมีดกับแง่หินใกล้ๆ บุ้ยปากให้ดู

“เอ๊ะ! นายแหม่มกับนายหญิง กำลังจะไปไหนกัน”

จันร้องเบาๆ จ้องตาม

“ฉันว่าแหม่มสัปดนเสียแล้ว พี่คำ นั่นคงจะชวนนายหญิงพากันหนีไปอาบน้ำทางหลังเนินนั่นแหละ หาเรื่องเดือดร้อนแล้วยังไง จุ๊! จุ๊!...”

ตาพรานเฒ่าบ่น จุ๊ปากลั่น ตายังมองเขม็ง คนอื่นๆ ที่รวมกันอยู่ในบริเวณนั้น พากันหันไปมองเป็นตาเดียว

“นายใหญ่กับนายทหารไปอยู่ไหนเสีย?”

เกิดเปรยขึ้น

“คงจะนอนหลับอยู่บนปางพักนั่นแหละ แหม่มฉวยโอกาสตอนนายชายสองคนหลับ ชวนนายหญิงไป โน่น...จูงมือกันลับไปโน่นแล้ว”

“ไม่เป็นไรหรอกน่า ลุงคำ”

เส่ยว่า

“ทั้งนายแหม่มกับนายหญิงมือใช้การได้ด้วยกันทั้งคู่ ยิงปืนดีกว่าลุงเสียอีก พอจะป้องกันตัวเองได้ แล้วก็คงไปไม่ไกลนักหรอก”

“โธ่ ไอ้เส่ย มึงก็รู้อยู่แล้วว่าป่ารอบตัวนี่น่ะมันเป็นยังไง ประเดี๋ยวก็ยุ่งกันเท่านั้น แหม่มน่ะกูไม่ห่วงหรอกวะ แต่กูห่วงนายหญิง พรานใหญ่ก็ไม่รู้ไปไหนเสียแล้ว ป่านนี้ยังไม่เห็นโผล่”

“ถ้างั้นลงตามไปคอยเฝ้าซิ” เกิดรีบบอกมา

ตาบุญคำยกส้นตีนหรา

“ชิบหายนี่ยุดี จะยุให้กูหัวขาด ไม่ได้เรียก ไม่ได้ชวนมาสักหน่อย แอบหนีกันไปสองคน นุ่งลมห่มฟ้าเป็นนางกินรีตอนเล่นน้ำ กูขืนตามเข้าไปก็ถูกลูกปืนหัวหลุดไปเท่านั้น แหม่มน่ะไม่เป็นไรหรอก แต่นายหญิงน่ะซิ ดีไม่ดีถูกนายใหญ่กับนายทหารกระทืบแบน ทำคุณจะกลายเป็นบูชาโทษ หรือว่ามึงกล้าตามไป?”

เกิดยิ้มแห้งๆ แล้วหันไปทางเจ้าต่องสู่ ซึ่งนั่งทื่อมะลื่อเป็นทองซึ่งไม่รู้จักร้อนกับใครทั้งสิ้นว่า

“เอ็ง ไอ้ส่างปา มารดาแหม่มของเอ็งชอบหาเรื่องยุ่งอยู่เรื่อย แก้ผ้าอาบน้ำทีไร ทำเอาพวกข้าใจแป้วทุกที นี่ดันชวนเอานายหญิงของพวกข้าไปด้วย มันน่าถีบเอ็งนัก”

ส่างปาทำหน้าเซ่อ ไม่รู้ไม่ชี้ต่อสิ่งทั้งหลายทั้งปวง มองหน้าคนโน้นทีคนนี้ที ด้วยตาอันเฉื่อยชาปราศจากความรู้สึกของมัน แล้วก็หันเข้าไปหาบ้องกัญชาดูดอยู่คล่อกๆ เจ้าอดีตนักเลงโตหล่มช้าง แสยะยิ้ม ลูบหัวเจ้าเกลอต่องสู่อย่างปรานี แล้วยืนยืดอกผงาดขึ้น ประกาศด้วยเสียงห้าวดังฟังชัดว่า

“ถีบส่างปาทำไม มันไม่ได้เป็นคนทำเรื่องยุ่ง นายแหม่มแก้ผ้าอาบน้ำ พวกเอ็งทั้งหลายก็ชุ่มชื่นใจกันทุกคน ไปแอบดูกันอยู่ทั่วหน้า ทำไมคะหยิ่นจะไม่รู้”

“เฟ้ย! ไอ้ห่าดงคะหยิ่น ปากหมาเสียแล้วซิ กะเดี๋ยวเหอะมึง...”

บุญคำสบถอุบอิบอยู่ลำคอท่ามกลางเสียงหัวเราะคิกคักรอบด้าน

“คะหยิ่นปากคน เพราะพูดความจริง ตาเฒ่าสิปากหมาพูดแต่เรื่องโกหกตอแหล”

เจ้ากะเหรี่ยงหล่มช้างพูดหน้าตาเฉย บุญคำถกเขมรหยักรั้ง ลุกขึ้นวางท่ามวย แต่แล้วก็ชะงัก กระเดือกน้ำลายฝืดๆ ลงคอ เสยิ้มแหยๆ เมื่อองคุลีมาลแห่งไพรกว้างกระชากดาบกะ-เหรี่ยงปราดออกมาจากฝักที่ขัดหลังไว้ แสงตะวันกระทบคมโลหะเป็นเงาขาวปลาบ

“เก่งจริงมึงวางดาบซิวะ ไอ้คะหยิ่น”

ตาพรานเฒ่าเจ้าเล่ห์ร้องท้าอ่อยๆ ท่ามกลางเสียงเฮฮาของพรรคพวกที่ส่งเสียงเชียร์อยู่ขรม

“วางทำไม?”

คะหยิ่นตอบหน้าตายตามเดิม แล้วยกมือชี้หน้า

“ตาเฒ่านั่นแหละ เชื่อแน่ว่าหนังดีจริงก็เข้ามา วันนี้คะหยิ่นจะขอฉะตาแก่เจ้าอุบายให้ถนัดมือสักที ถ้าฟันแล้วไม่ขาดสองท่อน ยอมให้กระทืบ”

“เอามัน ลุงคำ โดดเตะให้ลิ้นไก่หลุดเลย”

เสยตบมือ ตะโกนเสียงแจ๋วพร้อมกับหัวร่อเอิ๊ก บุญคำเตะจริงเหมือนกัน แต่ไม่ได้เตะเจ้าคนร่างยักษ์ที่ถือดาบขยับอยู่ทว่าเตะป้าบเข้าไปที่คนยุจนหกคะเมนเค้เก้ไป

“นี่แน่ะ เตะมึงดีกว่า ไอ้เสย หนอยยุดี ขืนเตะมันเข้า

ไปซิ มันจะได้ฟันกูไส้ไหลปะไร” แล้วตาเฒ่าก็หันมาคาดโทษกะเหรี่ยงหล่มช้าง “ฝากไว้ก่อนเหอะมึง ไอ้คะหยิ่น วันนี้มึงเก่ง”

ว่าแล้ว ตาพรานเฒ่าแห่งเขาอึมครึม มือขวาของรพินทร์ก็พาโลทำเป็นเดินหัวฟัดหัวเหวี่ยงผละออกจากกลุ่มนั้น ทำท่าเหมือนจะบ่ายหน้าขึ้นไปบนแค้มป์ เสียงคะหยิ่นตะโกนไล่หลังมาว่า

“กลับมา ตาเฒ่า! รู้ทันหรอก จะแอบหนีไปดูนายแหม่มอาบน้ำใช่ไหมล่ะ”

ขาดเสียงของคะหยิ่น ก็ปรากฏเสียงหัวเราะครืนสนั่นหวั่นไหวในบรรดาเจ้าพวกนั้นทั้งหลาย บุญคำสะดุ้งโหยง หันกลับมาชูกำปั้นหรา

“โธ่ ไอ้ชิบหายคะหยิ่น ประเดี๋ยวพัดชัดด้วย .375 นี่เท่านั้น วันนี้มึงปากหมาทั้งวัน ไอ้พวกห่านั่นก็พลอยเป็นไปด้วย กูจะขึ้นไปบนปางโว้ย ไม่ได้ไปไหนหรอก ไม่เชื่อพวกมึงคอยจับตากันไว้ ถึงพวกมึงทุกคนนั่นก็เหมือนกัน ใครอย่าหายหน้าไปเป็นอันขาด ใครหายไปกลับมาพ่อจะกระทืบให้อานเชียว”

บุญคำสบถสาบาน ด่าโขมงโฉงเฉงอยู่ครู่ ก็ค้อนปะหลับปะเหลือก หมุนตัวกลับ เดินไต่เนินขึ้นไปยังทพกทามกลางเสียงหัวเราะครืนเครง จากพวกที่นั่งรวมกลุ่มกันอยู่ข้างล่าง

รพินทร์ ไพรวัลย์ ซอกซอนอย่างเงียบกริบ มาในดงทึบตามลำพังคนเดียว สำรวจป่าและร่องรอยรอบตัวที่ผ่านไปอย่างระมัดระวัง บางสิ่งบางอย่างมันทำให้เขาบังเกิดความกังวลใจอย่างไรบอกไม่ถูก ไม่อาจจะทำใจเย็น นั่ง ๆ นอน ๆ พักผ่อนอยู่ในบริเวณแค้มป์เหนือนอย่างที่ตั้งใจไว้แต่แรกได้

บัดนี้ จอนพรานใต้เลาะมาตามกันลำห้วยแห้ง ซึ่งทอดคดเคี้ยวไปในระหว่างป่าใผ่ อันเป็นบริเวณซึ่งชาวโคโมท-

เรี่ยมถูกยิงล้มไว้

สองฝั่งตลิ่งสูงชัน ป่าทั้งป่าสงบเงียบเชียบ ไม่ได้ยินแม้แต่เสียงนกหรือแมลงสักตัว นอกจากนาน ๆ ครั้งจะได้ยินเสียงกิ่งไม้แห้งหล่นตกลงมากระทบพื้น และพุ่มไม้ที่ต่ำลงไป กับเสียงปล้องไม้ไผ่ระเบิด

แล้วก็เหนี่ยวกิ่งของรากไม้ริมห้วย ค่อย ๆ ไต่พาตัวขึ้นสู่ตลิ่งด้านขวามือ

บัดนั้นเอง ขณะที่เขาโผล่ศีรษะขึ้นพ้นฝั่ง และสายตาแลไปยังป่าไผ่เบื้องหน้า ก็ต้องชะงักกึกอยู่กับที่ เบิกตาโพลง

ห่างออกไปประมาณ 15 วา ริมซากของช้างโบราณตัวหนึ่งที่กองพะเนินเทินทึกอยู่ท่ามกลางป่าไผ่ที่หักราบ ร่างหนึ่งยืนตระหง่านอยู่ที่นั่น ศูนย์ของไรเฟิล จ้องเป็นแนวตรงปากกระบอกจับนิ่งมาที่ศีรษะของเขาพอดี

แงซาย เจ้ากะเหรี่ยงรูปงามผู้ลึกลับ!!

อย่างน้อย ก็อึดใจเต็ม ๆ ที่รพินทร์ ไพรวัลย์ตะลึงพรึงเพริด มองปากกระบอกปืนจ้องเล็งมายังเขานั้น รู้สึกเหมือนเป็นอัมพาต กระดิกกระเดี้ยไม่ได้ ตาต่อตาจ้องประสานกันนิ่งรอยยิ้มบนใบหน้านั้นสยายออกจนเห็นไรฟัน

“ถ้าแกจะยิง...”

เขาพูดเรียบ ๆ ด้วยน้ำเสียงปกติ โดยไม่ขยับเขยื้อนตัวแม้แต่นิดหนึ่ง

“ก็ทำไมถึงไม่เหนี่ยวไก?”

เจ้าคนพเนจร ผู้รพินทร์ไม่สามารถจะรู้ได้เลยว่า มิตรหรือศัตรูกันแน่ ยิ้มลึกลับอยู่เช่นนั้น ค่อย ๆ ลดไรเฟิลอย่างแช่มช้าลงมาถือในท่าปกติ ไม่เอ่ยคำพูดใด ๆ ทั้งสิ้น และไม่ได้หันมาสนใจกับเขาอีก แต่แหงนมองขึ้นไปยังป่าไผ่ที่หักระเนระนาดอยู่นั้น ด้วยดวงตาที่หรี่ลง

รพินทร์หายใจออกมาได้ภายหลังจากกลั้นอยู่นาน ค่อย ๆ พยุงตัวขึ้นยืน แล้วเดินเข้ามาจนชิดแงซาย

"ผมได้ยินเสียงรากไม้ไหวในลำห้วย..."

แงซายพูดเบาๆ โดยไม่ได้หันมามอง

"ไม่นึกว่าผู้กองจะย้อนกลับมาที่นี่ และทั้งๆ ที่เห็นว่าเป็นผู้กองแล้ว ผมก็ยังไม่แน่ใจเชื่อสายตานัก จนกระทั่งผู้กองพูดขึ้นนั่นแหละ"

"ทำไมแกไม่ลั่นไก?"

จอมพเนจรกลับมามองหน้า พร้อมกับยิ้ม

"ผม 'ยัง' ไม่ได้คิดที่จะฆ่าผู้กอง ได้ยินเสียงผิดปกติ ก็เลยระวังไว้เท่านั้น"

"แกย้อนกลับมาที่นี่ตั้งแต่เมื่อไหร่?"

"ครึ่งชั่วโมงเห็นจะได้ แต่มายืนอยู่ตรงนี้สัก 5 นาที ก่อนที่ผู้กองจะโผล่ขึ้นมาจากลำห้วย"

พรานใหญ่จ้องตา

"แกมาที่นี่อีกทำไม?"

"ก็ผู้กองล่ะ ย้อนกลับมาที่นี่อีกทำไม?"

แงซายย้อนถามมาด้วยเสียงกังวานลึกแผ่วเบา มองที่ซากไดโนเทเรียม ซึ่งมีรอยถูกกินไว้เกือบหมดทั้งสองตัวตลอดจนป่าแวดล้อม แล้วเปลี่ยนสายตาไปจับนิ่งอยู่ที่เขา กล่าวต่อมาว่า

"ผู้กองกังวลใจอย่างใด ผมก็กังวลใจอยู่ในสิ่งเดียวกันนั่นแหละ ครั้งแรกผมคิดว่าผู้กองจะเลิกสนใจ และมองผ่านไปแล้วสำหรับสิ่งเหล่านี้"

พร้อมกับกล่าวจบ แงซายชี้มือไปยังรอบๆ ตัว

"ฮือม์!...แกมันทันความคิด อ่านใจฉันถูกตลอดเวลา

ความจริงฉันเองก็ไม่นึกว่าแกจะย้อนมาที่นี่อีกเหมือนกัน แกล่วงหน้ามาก่อนฉันได้ร่องรอยอะไรเพิ่มเติมคืบหน้าบ้างไหม?"

"ผมพยายามตรวจดูทางมา และทางไปของมันแล้ว มันผ่านป่าไผ่และป่าลานในช่วงระยะสั้นๆ คล้ายๆ มีเจตนาโดยตรงที่มากินซากช้างเพราะได้กลิ่นเหยื่อเท่านั้น ส่วนด้านที่โผล่ออกมา และลับหายไปเป็นป่าหิน พื้นแข็งมาก ไม่ทิ้งร่องรอยอะไรไว้ให้สังเกตได้ชัดนัก แล้วก็สูญหายตามรอยไม่ได้อีก ในป่าหินเหล่านั้น ผมตรวจไปได้ไม่ไกลนัก แต่ก็ตรวจในรัศมีที่กว้างกว่าตอนที่เรามาเมื่อเช้านี้ มีบางสิ่งบางอย่างที่ผู้กองควรจะได้เห็น..."

กล่าวจบ แงซายก็ออกเดินนำตามทิศทางอันหักลู่ของกอไผ่ไป รพินทร์สาวเท้าตามติด ทางราพณาสูรราวกับเครื่องบินโดยสารไอพ่นขนาดใหญ่บินชนระนั้น เป็นแนวเกือบจะเรียกได้ว่าเส้นตรง คล้ายๆ กับว่า ป่าไผ่มหึมาทั้งดง อุปมาดั่งต้นหญ้ากอแขมสำหรับเจ้าสัตว์ลึกลับชนิดนั้น จะเดินตะลุยตัดไปตามใจชอบของมันโดยไม่จำเป็นต้องหลีกหลบ ไม่นานนักโดยเส้นทางนั้น ก็บรรจบกับป่าต้นลาน แล้วก็เลยเข้าสู่ป่าของโขดหินที่ไม่มีต้นไม้ใหญ่งอกขึ้นเลย นอกจากก้อนหินใหญ่น้อยที่โผล่ขึ้นระเกะระกะสูงๆ ต่ำๆ เป็นพืดไปหมดในระหว่างผนังผาสูงใหญ่ที่ขนาบเป็นช่องโตรกอยู่ทั้งสองด้าน

หินก้อนหนึ่ง น้ำหนักประมาณ 4 ตัน รูปร่างสัณฐานเป็นทรงชะลูดปลายแหลมคล้ายหอคอย จากโคนถึงยอดสูงประมาณ 7 ฟุต ตั้งอยู่ริมทางใกล้หน้าผา มีรอยล้มตะแคงเหมือนถูกอะไรชน มองเห็นได้ชัดว่ามันเพิ่งจะถูกผลักให้ขยับเขยื้อนจากตำแหน่งที่เคยตั้งอยู่ชั่วกัปชั่วกัลป์ เพราะบริเวณ

พื้นที่มันเคยทับอยู่นั้น มีรอยปรากฏชัดและเป็นรอยใหม่ พื้นภายใต้ยังชื้น ๆ

แงซายไม่พูด แต่ชี้ให้ดู

รพินทร์ ไพรวัลย์จ้องเขม็ง ด้วยความรู้สึกอันไม่อาจกล่าวถูก เขาพยายามมองคำนวณหาทิศทาง แล้วทรุดตัวลงพิจารณาพื้นที่หินลูกซึ่งล้มตะแคงอยู่นั้นเคยตั้งอยู่ แล้วก็แน่ใจที่สุดว่า มันเพิ่งล้มเคลื่อนจากที่ในระยะเวลาอันไม่เกิน 10 ชั่วโมงมานี่เอง

เมื่อเงยขึ้น ก็พบตาของแงซายมองนิ่ง ๆ อยู่ก่อนแล้ว จอมพรานสลัดเหงื่อออกจากหน้าผาก

"เดินออกมาจากป่าลานนั่น ตัดผ่านช่องหินนี้ แล้วชนกระทบหินก้อนนี้กลิ้งไปจากที่เดิมอันเคยวางอยู่ของมัน...อย่างนั้นใช่ไหม?"

แงซายฝืนยิ้มออกมาฝืด ๆ

"ผมคิดว่า มันไม่ได้มีเจตนาที่จะชน เพียงแต่เดินเฉียดผ่านมาตามทิศทางของมันเท่านั้น บังเอิญหินก้อนนี้เกะกะอยู่ก็เลยกระทบส่วนใดส่วนหนึ่งในตอนล่างของตัวมัน ทำให้กลิ้งไปจากที่เคยตั้งอยู่โดยที่ตัวมันอาจไม่รู้สึกเสียด้วยซ้ำ คล้าย ๆ เราเดินสะดุดก้อนกรวด..."

อดีตร้อยโทกองโจรกะเหรี่ยง เอามือตบลงไปเบา ๆ บนหินมหึมาลูกนั้น กล่าวแผ่วเบาต่อมาว่า

"ผู้กองว่า หินก้อนนี้หนักสักเท่าไหร่?"

"4 หรือ 5 ตันเป็นอย่างต่ำ"

เขาตอบเกือบจะไม่มีเสียง แงซาย หรี่ตาซึมลง

"ผมก็กะไว้ราว ๆ นั้น กรวดเล็ก ๆ ก้อนหนึ่งของมันที่

เดินเฉียดกระทบกลิ้งไป มีน้ำหนักสำหรับเราประมาณ 4 หรือ 5 ตัน อาหารหนึ่งอิ่ม คือช้างโบราณเกือบสองตัว...ผู้กองคำนวณได้หรือยังว่า ตัวมันขนาดไหน น้ำหนักสักเท่าไหร่?”

รพินทร์เอง ยามนี้ก็มีความรู้สึกไม่ผิดอะไรกับแงซาย กระเดือกน้ำลายลงคออย่างยากเย็น

“ฉันรู้สึกตั้งแต่มองเห็นซากช้าง ที่มันกินเอาไว้แต่แรกแล้วว่าพวกเราทั้ง 12 คนคงไม่ถึงครึ่งกระเพาะของมันหรอกตามความรู้สึกของแก มันมากินซากช้างประมาณสักเมื่อไหร่”

“ถ้าจะดูจากป่าไผ่ที่มีรอยหักราบ ผมกะว่า คงเป็นเที่ยงคืนหรือไม่เกิน 2 นาฬิกาของเมื่อคืนที่ผ่านมา”

แงซายกะเวลาได้ตรงกับความคาดคะเนของเขา แล้วเจ้ากะเหรี่ยงรูปงามก็พึมพำเหมือนจะกล่าวกับตนเองต่อมาว่า

“มันเฉียดใกล้ที่พักของเราเหลือเกิน ถ้าผิดจากซากช้างนิดเดียวเท่านั้น มันก็อาจแวะไปเยี่ยมเราที่แค้มป์”

ถูกของแงซายแล้ว ถ้าเป็นสิงสาราสัตว์สามัญอื่นๆ ระยะห่างประมาณ 2 กิโลเมตรเศษ ก็เรียกได้ว่าเป็นระยะที่ห่างไกลกันพอสมควร แต่สำหรับเจ้าสัตว์ลึกลับซึ่งคะเนได้ถึงความใหญ่โตมโหฬาร อันเป็นขนาดมหายักษ์เช่นนี้ ระยะ 2 กิโลเมตรเปรียบเทียบแล้วก็ห่างเพียงแค่ปลายจมูกของมันเท่านั้น โชคดีสำหรับทุกคนเหลือเกินที่มันมาพบซากช้างที่ถูกยิงเกลื่อนไว้ และอิ่มหมีพีมันเสียก่อน คิดแล้วใจหาย

จอมพรานกัดริมฝีปากแน่น

“นอกจากรอยก้อนหินนี่พลิกแล้วได้รอยอะไรอีกไหม?”

แทนคำตอบ แงซายโบกมือเป็นสัญญาณแล้วออกเดิน

นำต่อไปท่ามกลางป่าหินอันสลับซับซ้อนนั้น ครู่เดียวก็มาถึงเนินภูเขาย่อม ๆ ลูกหนึ่ง ใช้ปลายลำกล้องไรเฟิลชี้ให้พรานใหญ่ดูไปยังพื้นดินลูกรังอันเป็นขอบคั่นกั้นอยู่เหมือนขั้นบันไดก่อนที่จะขึ้นไปสู่ที่ราบสูงตอนบน

ตำแหน่งนั้น บริเวณอันเป็นขอบคั่น มีรอยทรุดถล่มแลเห็นชัดเจนที่สุด เกิดจากรอยตีนที่เหยียบไว้ในขณะที่เจ้าของตีนตะกายก้าวขึ้นไปด้วยน้ำหนักตัวอันมากมาย มีอยู่รอยตีนเดียวเท่านั้น เพราะเป็นจังหวะก้าวเหยียบตีนข้างหนึ่งลงที่นี่ ส่วนบริเวณสูงขึ้นไป หรือต่ำลงมาอันเป็นแนวทางเดินไม่ปรากฏรอยให้เห็นเพราะพื้นเป็นหินแข็ง รพินทร์ตรงเข้าไปตรวจดูอย่างใกล้ชิดแล้วก็พบรอยจิกลงของเล็บสามเล็บด้านหน้าลักษณะเดียวกับที่ปรากฏเลือนลางตรงบริเวณที่เหยียบกอไผ่ไว้

แน่นอนที่สุด มันบ่ายหน้าตัดขึ้นไปบนเขาลูกนี้ เขาอันมีแต่หินล้วน

“ผมตามรอยมันมาแค่นี้เอง และนี่เป็นรอยตำแหน่งสุดท้าย เท่าที่จะเห็นได้”

เสียงแงซายดังขึ้นเบา ๆ ท่ามกลางความเงียบ

ภายหลังจากนิ่งเหมือนจะคิดอะไรอยู่ครู่ใหญ่ รพินทร์ไพรวัลย์ก็พูดด้วยเสียงเครียดขรึมว่า

“ฉันอยากจะขอร้องอะไรแกอย่างหนึ่ง แงซาย...อะไรก็ตามที่เราพบเห็นอยู่นี่จงเงียบเฉยไว้ก่อน อย่ากระโตกกระตากแพร่งพรายให้คณะเจ้านายของเรา หรือคนอื่น ๆ รู้เป็นอันขาด ฉันไม่ต้องการให้ทุกคนขวัญเสีย”

แงซายก้มศีรษะลง

“ครับ! ผมจะปฏิบัติตามคำสั่งของผู้กอง ว่าแต่...”

เจ้าคนใช้พิเศษเสียงขาดหายไปในลำคอ เหลือบตาลงจ้องรอยตีนนั้น

“เมื่อไหร่ เราจะประจันหน้ากับมัน?”

เสียงนั้นเหมือนรำพึง

“พระธุดงค์ในความฝันของแก ไม่ได้บอกเรื่องนี้บ้างหรอกรึ?”

แงซายมองหน้า แววตามีอาการคล้ายๆ จะยิ้ม ไม่ตอบว่ากระไร รพินทร์หัวเราะหึๆแล้วก็ไม่สนใจที่จะได้คำตอบ กล่าวต่อมาว่า

“เราหวังว่า จะไม่พบมัน...เอาละ แงซาย ฉันจะกลับแค้มป์ แกจะกลับพร้อมกับฉันไหม?”

อดีตร้อยโทกองโจรกะเหรี่ยง สูดลมหายใจลึก เหลียวไปรอบๆ

“ผู้กองกลับไปก่อนเถิด อีกสักครู่ ผมจะตามไป”

รพินทร์พยักหน้าง่ายๆ หมุนตัวกลับ เดินผละไป แต่แล้วเดินไปได้สามสี่ก้าว ก็หยุดชะงัก เหลียวกลับมาช้าๆ เห็นแง-ซายกำลังยืนมองอยู่ก่อนแล้ว

“แงซาย...”

เขาเอ่ยต่ำๆ

“อย่ากลับให้ช้าเกินไปนัก ถึงอย่างไรฉันก็...เป็นห่วงแก!”

แงซายยิ้มยกมือขึ้นเหมือนจะส่งคารวะมาให้

“ครับ ผู้กอง”

แล้วทั้งสองก็แยกจากกัน กลางป่าเปลี่ยวกันดารอันน่าสะพรึงกลัวนั้น ราวกับว่าชาวเมืองทั้งสองคน ลาแยกจากกันตรงจัตุรัสศูนย์การค้าฉะนั้น

ณ แอ่งน้ำอันรื่นรมย์แห่งเดิม ดาริน วราฤทธิ์ นอน แช่สายน้ำอันเย็นฉ่ำอยู่ในบริเวณพื้นกรวดหลากสี ระดับน้ำตื้นใกล้กับก้อนหินที่วางไรเฟิลและเสื้อผ้าไว้ ทันใดนั้น เพื่อนสาวต่างผิว ผู้ดำผุดดำว่ายอยู่ตรงวังน้ำลึกริมผาฝั่งตรงข้าม ก็ว่ายตรงเข้ามาหา ลอยคอเกลือกกลิ้งกับกรวดพื้นลำธารอยู่ใกล้ ๆ ทั้งสองเล่นน้ำกันพลาง สนทนาหยอกล้อกันพลาง ครั้งแรก แม่สาวผมทองก็สนใจกับก้อนกรวดอันมีสีสันวิจิตร ดำลงไปงมเก็บขึ้นมากองไว้บนก้อนหินเหนือน้ำ และชมนกชมไม้ไปตามเรื่อง แต่พอเบื่อเข้าก็เริ่มจะหันมาให้ความสนใจกับร่างผุดผ่องของ ม.ร.ว.หญิงดาริน วราฤทธิ์

หล่อนจ้องพินิจอย่างพออกพอใจซึ่ง ๆ หน้า ในระยะที่ห่างกันแค่เอื้อม โดยสายน้ำใสแจ๋วประดุจกระจกกั้นไว้ ตาสีผักตบทั้งคู่เป็นประกายมันวาว

“น้อย เธอนี่สวยไปหมดทั้งตัว สวยหมดทุกส่วนทีเดียว”

มาเรียพูด...พร้อมกับอาการยิ้มอย่างมีความหมาย เลศนัยค่อย ๆ เคลื่อนตัวเข้ามาใกล้ ครั้งแรกดารินไม่เฉลียวคิดหรือสนใจอะไรนัก มาชักเอะใจเอาเมื่อแม่เพื่อนสาวต่างผิวผู้แสนคะนอง ทอดแขนใต้น้ำมาโอบเอวไว้ จึงรีบผลักมือออก

“อย่าเล่นน่า เมย์ ฉันยิ่งเป็นคนบ้าจี้อยู่ด้วย”

หล่อนทำเสียงดุต่ำ ๆ มาเรียหัวเราะเสียงใส พอมือหลุดจากเอวก็วุ่นมาลูบคลำที่ลอนตะโพก

"ฉันชอบผิวของผู้หญิงเอเชียจริง ๆ มันเนียนละเอียดผุด–ผ่องน่ารักเหลือเกิน"

"เธอควรจะภูมิใจในผิวขาวแบบยุโรปของเธอ"

"ไม่หรอก ขาวโพลน ๆ แบบฉันมันไม่ได้ความสักนิด หยาบแล้วก็เต็มไปด้วยกระ ฝ้า ขนสีทองมันก็ดูไม่ซึ้งเป็นเสน่ห์เท่าขนดำสนิท มันตัดกับผิวขาวเหลือง ดูทั้งสวย ทั้งมีเสน่ห์อย่างลึกลับ"

"โอ! ชัท อัป!! ไม่มีเรื่องอะไรจะพูดแล้วรึ?"

"จริง ๆ นะน้อย อกของเธองามมาก ตั้งเบ๊ะเลย เธอรักษายังไงนะไม่คล้อยเลยสักนิด"

"ก็อย่าหมั่นให้ใครเขาขยำทึ้งนักซิ!!"

หมอดารินชักรำคาญเต็มที หันมาใส่ให้ด้วยวาจาแบบลุ่น ๆ พอ ๆ กัน แทนที่อีกฝ่ายหนึ่งจะสะดุ้งสะเทือน กลับแหงนหน้าหัวเราะเกี้ยวชอบอกชอบใจ

"อะไรกัน น้อย! เสียแรงเป็นหมอด้วยตัวเอง ทำไมถึงมีความเชื่อตามทัศนคติโบราณแบบนั้นนะ สรีรวิทยาเขาไม่ได้สอนไว้ดอกหรือว่า ระบบกล้ามเนื้อทุกชนิดมันต้องการการบริหาร มันถึงจะเจริญเติบโตงดงามขึ้น ส่วนไหนไม่มีการบริหารบ้างเลย มันก็จะไม่เจริญเท่าที่ควร"

สาวไทยหน้าแดง

"ใช่ มันอาจเจริญเติบโตขึ้น แต่มันก็คล้อยยานเหลวเละลง อกของหญิง ไม่ใช่กล้ามเนื้ออย่างกล้ามเนื้อส่วนอื่น ๆ ของ

ร่างกาย มันเป็นเนื้อพรุนในลักษณะฟองน้ำ ประกอบด้วยไขมัน ซึ่งสามารถจะเปลี่ยนแปลงทรงสัณฐานได้อย่างง่ายดายที่สุดตามวัย และสภาพใช้งานของเจ้าของ เป็นส่วนบอบบางที่ชอกช้ำและร่วงโรยได้ มันเติบใหญ่แต่เหลวเละ และหย่อนยาน จะมีประโยชน์อะไร”

“อู๊ววว์! ถ้างั้นของเธอคงแข็งปังเลยซินะ”

ไม่พูดเปล่า มือขวาของมาเรียเอื้อมหมับ

ดารินคว้าข้อมือข้างนั้นไว้ได้อย่างทันท่วงที สะบัดและบิดเต็มแรง พร้อมกับร้องแหลมก้อง

“บ้า! อย่าเล่นบ้าๆ อย่างนี้นะ ฉันไม่ชอบ เดี๋ยวแม่ตบลูกตาพลัดเลย...”

มาเรียหัวเราะสนั่นไปทั้งธารน้ำอย่างสนุกสนานคะนองใจเต็มที่ ไม่สนใจหวั่นไหวว่าอีกฝ่ายหนึ่งจะโกรธจนตาขุ่นตาเขียวเช่นไร พอมือหลุดจากเป้าหมายก็ดำผลุบลงไปใต้น้ำ งมตรงเข้าไปกลางลำตัวของหมอดารินอีกครั้ง ราชสกุลสาวร้องกรี๊ดงอเข่าขึ้นสกัด แล้วดิ้นเต็มแรงจนน้ำกระจาย หล่อนขยุ้มมือทั้งสองลงไปในน้ำหมายจะจับคอแม่สาวผมทองผู้แสนจะซุกซน กดน้ำให้ตาเหลือกสาสมกับการเล่นพิเรนทร์อุตริ แต่มาเรียแข็งแรงปราดเปรียวนัก สะบัดหลุดได้ โผล่ขึ้นมาหัวเราะชอบอกชอบใจเหนือน้ำอีกครั้ง

ดารินโกรธจนหน้าเขียว แผดตะเบ็งเสียงด่าลั่นฟังไม่ได้ศัพท์ ผสมไปกับเสียงหัวเราะของมาเรียอึงไปหมด ลิงค่างบ่าง-ชะนีบนยอดไม้ตกใจเสียงแตกตื่นวิ่งขย่มยอดไม้เกรียวกราวราวกับเกิดมิคสัญญีขึ้นกลางดงเปลี่ยว

มาเรียไม่เข็ด ยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ ค่อยๆ เลียบเคียงเข้ามาอีก ดารินเดือดดาลเต็มทีรอคอยจังหวะอยู่แล้ว หล่อนไม่สนใจว่า แม่เพื่อนสาวต่างผิวจะแกล้งพูดล่อกลบเกลื่อนเช่นไร พอเข้ามาใกล้ได้ระยะ ก็ต่อยฉาดหมายไปที่โหนกแก้มเต็มแรง มาเรียร้าจกาจ ว่องไวปานกัน หล่อนเบนหลบกำปั้นของสาวไทยได้อย่างหวุดหวิดพร้อมกับหัวเราะแหลมพุ่งตัวเข้าประชิดกอดไว้แน่น ไม่กอดเปล่า ปล้ำจูบเอาเสียหลายฟอดท่ามกลางการดิ้นสะบัดต่อสู้สุดฤทธิ์ของดาริน มิหนำซ้ำยังจับโน่นขยำนี่เล่นยุ่งไปหมด ทั้งสองฟัดกันนัวเนีย น้ำแตกกระจาย แล้วล้มโครมลงไปจมสำลักอยู่ในน้ำด้วยกัน

ดารินสบถลั่น หล่อนมีความรู้สึกเหมือนอยากจะฆ่าแม่สาวยุโรปผู้แสนจะโลดโผนวิตถารเสียเดี๋ยวนี้ถ้าทำได้ สำหรับเรี่ยวแรงแล้ว ดูหล่อนจะเป็นรองมาเรียอยู่บ้าง เพราะข้อลำรูปทรงบอบบางระหงกว่า แต่แล้วธรรมชาติของความเป็นคนไทยโดยสายกำเนิด ก็ทำให้หล่อนสามารถแก้ไขการจู่โจมของแม่สาวต่างชาติได้ ด้วยวิธีกระแทกเข่ายัดเข้าไปที่ท้องน้อยของมาเรียจนแหม่มสาวผมทองจุกแอ้ด ปล่อยมือออก ดารินจิกผมไว้กระชากเข้ามา แล้วตบด้วยกำปั้นโครมเข้าไปที่ขากรรไกร มาเรียหมุนคว้าง ล้มตูมลงไปจมน้ำ พอหล่อนโผตามเข้าไปหมายจะจับคอกดน้ำ อีกฝ่ายหนึ่งก็ดำปราดหนีพ้นอุ้งมือออกไปได้ราวกับปลา เพราะรู้เชิงอยู่แล้ว

ดารินวิ่งลุยน้ำขึ้นไปบนฝั่งที่ตื้น แล้วตะกายหนีขึ้นไปบนโขดหินที่วางกองเสื้อผ้าไว้ มาเรียก็โผล่สะบัดน้ำกระจายชูคอขึ้นมาอีก

"เฮ้! คัมแบ็ค น้อย!!..."

หล่อนตะโกนเสียงใสมา เมื่อเห็นหมอดารินหนีขึ้นจากน้ำ กวักมือเรียกหยอย ๆ ราชสกุลสาวหอบด้วยความเหน็ด-เหนื่อยระคนกับโทสะ

"อีบ้า!"

ด่าพำเป็นภาษาไทย แล้วรีบฉวยเสื้อผ้าขึ้นมาสวมอย่างรวดเร็วเมื่อเห็นมาเรียลอยคอเข้ามาใกล้

"น้อย! จะไปไหนล่ะ ลงมาก่อนซิ จะขึ้นแล้วเหรอ?"

แม่สาวผมทอง ร้องถามมาเสียงอ่อนเสียงหวาน ไม่มีอาการใด ๆ ที่แสดงว่าโกรธเคืองหรือสะเทือนไหวแม้แต่น้อยในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ช่างดื้อด้านทรหดดีแท้ในความรู้สึกสาปแช่งของดาริน

"แด็มน์!!"

หล่อนหันไปตวาดด้วยเสียงหนัก ๆพยายามดึงขอบกางเกงให้พ้นลอนตะโพกขึ้นมา แต่แล้วก็ต้องถอยหลังกรูดหลบหนีห่างขอบหินออกไป เมื่อมาเรียโผเข้ามาใกล้ที่ยืนอยู่หันไปฉวยไรเฟิลเงื้อขึ้น

"อย่าเข้ามานะ แม่แพ่นกระบาลแยกจริง ๆ ด้วย"

มาเรียชะงัก ทำหน้าย่นโบกมือ ครางเสียงต่ำ ๆ

"โอ โน!...ดาร์ลิงก์ โด๊น'ท บีเครซี่"

"ฉันไม่บ้าหรอก เธอนั่นแหละบ้ามหาบ้าทีเดียว"

แล้วหล่อนชี้หน้า

"ระวังไว้ให้ดีเหอะ จะจับตัดต่อมฮอร์โมนออกสักวันหนึ่งจะได้หายโรคสัปดนขึ้นสมองเสียที รู้ไม่ใช่หรือว่าฉันเป็นศัลย-

แพทย์อยู่แล้ว จะเล่นบ้าๆ แบบนี้กับใครก็เชิญเล่นไป แต่อย่ามาเล่นกับฉัน”

“โธ่ รักหรอก จึงหยอกเล่น”

แหม่มสาวตัดพ้อ ซึ่งถ้าจะแปลออกมาก็คงจะได้ออกทำนองนี้ ดารินค้อนจนตาคว่ำ รูดซิปกางเกงลวกๆ แล้วฉวยเสื้อมาสวม สะบัดผมไล่น้ำที่เปียกชุ่มอยู่กระจายออกไป

“รักแบบนี้ แล้วก็หยอกแบบนี้ไม่ดี คนไทย-คนเอเชียถือ”

มาเรียหัวเราะคิกๆ อมน้ำพ่นเล่น

“สัญญาว่าจะไม่ทำอีก ลงมาเถอะน่า น้อย ยังแช่น้ำไม่ทันหายชื่นใจเลย”

“ไม่!” หล่อนกระชากเสียง สันหัวอย่างเฉียบขาด หน้างอ “ฉันจะขึ้น และกลับแค้มป์ละ เธอจะแช่น้ำก็เชิญแช่ไปคนเดียว”

ว่าแล้ว หล่อนก็เอาเข็มขัดปืนสั้นคาดเอว ฉวยได้ไรเฟิลของตัวกระโดดผละไปตามก้อนหินบ่ายหน้าขึ้นฝั่งโดยเร็ว โดยไม่ยอมฟังเสียงว่ามาเรียจะตะโกนเรียกหล่อนเช่นไรอีก แต่แล้วพอถึงฝั่ง ความเป็นห่วงก็เกิดขึ้น หันกลับมา เห็นเพื่อนสาวต่างผิวยังยืนแช่อยู่ในน้ำระดับเอว พอสบตา มาเรียก็หัวเราะอย่างหน้าเป็นตามเคย กวักมือเรียกอีก ดารินถอนใจเฮือก ในที่สุดก็อดหัวเราะออกมาไม่ได้ โคลงหัวช้าๆ ตะโกนไป

“ฉันคิดว่าเธอควรจะขึ้นเดี๋ยวนี้ และกลับแค้มป์พร้อมกันด้วย อยู่คนเดียวไม่เหมาะ”

“ฉันคิดว่าเธอควรจะกลับมา ที่รัก!” มาเรียกลับตะโกนย้อนความไป

“ตามใจ ถ้างั้นอยู่ไปคนเดียวเถอะ ไปละ”

ราชสกุลสาวใจเด็ดดีเหมือนกัน หล่อนหันหลังกลับอีกครั้ง ทิ้งมาเรียไว้ตามลำพัง เดินไต่เนินลัดเลาะทางด่านบ่ายหน้ากลับแค้มป์ท่ามกลางเสียงหัวเราะร่าเริงไล่หลังของแม่สาวผมทองก่อนที่จะลับซุ้มไม้

หล่อนได้ยินเสียงตะโกนแว่วๆ มาว่า

“เลี้ยวซ้ายมือไว้เรื่อยๆ นะ น้อย ระวังหลง! ถ้าเห็นท่าไม่ดียิงปืนเรียกด้วยจะขึ้นไปตาม”

บ้าๆ บอๆ ชั่วๆ ดีๆ มาเรีย ฮอฟมันก็แสดงออกให้เห็นถึงความรักและห่วงใยที่มีต่อเพื่อนสาว อุตส่าห์เตือนมาเพราะอย่างน้อยที่สุดหล่อนก็รู้อยู่ว่า หมอดารินไม่ชำนาญเส้นทางในป่านัก แม้จะดูว่าใกล้ๆ ก็ตาม

เกือบจะหลง เข้าเส้นทางผิดอยู่เหมือนกันสำหรับดาริน แต่ภายหลังจากหยุดยืนพิจารณา ใช้ความสังเกตอันรอบคอบ หล่อนก็ค่อยๆ คลำพบทางเก่าที่เดินมากับมาเรียเมื่อครู่ใหญ่นี้ จากนั้นอีกไม่กี่อึดใจ ก็แลเห็นหน้าผาตัดริมก้อนหินลูกใหญ่อันเป็นที่ตั้งแค้มป์ สังเกตได้ในระดับที่สูงขึ้นไป

พอลับพุ่มไม้เล็กๆ ใต้เงามะค่า หล่อนก็ต้องสะดุ้งเพราะได้ยินเสียงร้องทักมาเบาๆ ว่า

“นายหญิง!”

ตาพรานเฒ่านั้นเอง แกนั่งมวนบุหรี่ใบตองแห้งอยู่บนก้อนหินริมทาง

“อ้าว! บุญคำ มานั่งตรงนี้ทำไม?”

“ก็มานั่งรอนายหญิงอยู่น่ะซิ รอดูว่าจะกลับเมื่อไหร่”

ดารินเบิกตา มองดูหน้าแกอย่างแปลกใจ

“เอ๊ะ! ใครใช้ให้บุญคำมาคอยรอฉัน”

มือขวาของพรานใหญ่รพินทร์ยิ้มเห็นเหงือก จุดไม้ขีดต่อกับบุหรี่พื้นเมืองของแก ปากพูดทั้ง ๆ ที่ยังคาบบุหรี่อยู่ว่า

“ไม่มีใครใช้หรอก นายหญิงกับนายแหม่มเดินออกจากปางมาสองคน บุญคำเห็นเป็นห่วง ก็เลยมานั่งดักรออยู่ตรงนี้ แล้วนายแหม่มหายไปไหนเสียล่ะ ไม่กลับมากับนายหญิงด้วย”

หญิงสาวหัวเราะ มองดูตาพรานเฒ่าอย่างรักใคร่ไว้วางใจสนิท

“นายแหม่มเขายังอาบน้ำอยู่ตรงแอ่งนั่นแหละ ฉันกลับมาคนเดียว ว่าแต่นายใหญ่กับนายทหารตื่นหรือยัง”

“ยังครับ”

“แล้วพรานใหญ่ล่ะ กลับมาหรือยัง?”

“ก็ยังไม่เห็น”

แกตอบเฉื่อย ๆ เอามีดเหน็บสับกิ่งไม้เล่น ดารินถอนใจออกมาอย่างโล่งอก มองขึ้นไปบนที่พัก ซึ่งอยู่ไม่ห่างนักแล้วก้าวเข้าไปตบไหล่เหี่ยว ๆ แต่แข็งแกร่งของตาพรานเฒ่า

“นี บุญคำ วานอะไรหน่อยเถอะ”

“นายหญิงจะให้บุญคำทำอะไร?”

“ช่วยไปตามแหม่มทีเถอะ บอกให้เขาขึ้นจากน้ำแล้วกลับได้แล้ว”

“ไปตามแหม่ม?”

บุญคำอุทาน อ้าปากหวอ ยกมือขึ้นลูบหัวแล้วกะพริบตาปริบ ๆ ดารินพยักหน้า

“ใช่! ไปตามเขากลับมาเดี๋ยวนี้แหละ เขาอาบน้ำอยู่คนเดียวเท่านั้น ไม่มีใครอยู่ด้วย มันอันตรายมาก เกิดอะไรขึ้นพวกเราไม่มีโอกาสจะรู้เห็นได้เลย”

ตาเฒ่าทำหน้าพิกลอยู่เช่นนั้น แล้วยิ้มแห้ง ๆ

“แหม่มกำลังแช่น้ำเล่น แล้วบุญคำจะไปตามได้ยังไงแล้ว...”

แกอ้าปากออกมาได้เพียงแค่นี้ หมอดารินก็เข้าใจความหมาย บอกมาอย่างหนักแน่นหน้าตาเฉยว่า

“เถอะ! ไม่เป็นไรหรอก จะให้ดี พอใกล้เข้าไป ตะโกนเรียกให้เสียงเข้าไปก่อนก็แล้วกัน อย่าย่องเข้าไปเงียบ ๆ ล่ะ ถูกยิงตับแตกฉันไม่รู้ด้วย”

บุญคำจุ๊ปากเบา ๆ ท่าทางอิดเอื้อนไม่เต็มใจนัก พอ ‘นายหญิง’ ออกคำสั่งซ้ำมาอีกครั้ง แกจึงค่อย ๆ ลุกขึ้นยืนอย่างเกียจคร้าน

“ยุ่งจริง ๆ พับผ่า แหม่มนี่ ว่าแต่ถ้าบุญคำไปตามแล้วแกยังไม่ยอมขึ้นจากน้ำล่ะ จะทำยังไงกันนายหญิง”

“ถ้าเขายังไม่ยอมขึ้น บุญคำก็คอยเฝ้าอยู่นั่นแหละ ไม่ต้องกลับมาจนกว่าเขาจะขึ้น และกลับมาพร้อมกันเข้าใจไหม”

“บุญคำว่า ให้ไอ้ส่างปามันไปเฝ้านายของมันเองดีกว่าละมั้ง ของเขาเคยกัน บ่าวกับนาย บุญคำหรือคนอื่นไป มันจะไม่เหมาะ”

“ไม่ได้หรอก ฉันไม่ไว้ใจใครทั้งนั้น นอกจากบุญคำคน

WBSWS:COM

เดียว เจ้าส่างปามันคุ้มครองนายของมันไม่ได้ ถ้าเกิดอะไรขึ้น ส่วนคนอื่นก็ล้วนแต่หนุ่ม ๆ ทั้งนั้น ประเดี๋ยวจะเกิดบ้าขึ้นมา ไปทำอะไรเขาเข้าละก็ยุ่งทีเดียว”

ครานี้ตาเฒ่าเจ้ากโลบายยิ้มแก้มแทบแตก ไม่เพียงแต่จะชอบอกชอบใจในคำยกย่องเยินยอของนายหญิงเท่านั้น แต่นายหญิงกลับพาซื่อเปิดโอกาสให้กับตาแก่สัปดนอย่างเหมาะเจาะเสียนี่กระไร เอาละวา ได้การละโว้ย! แกนึกกระหยิ่มอยู่ในใจ แต่ยังเพทุบายบ่ายเบี่ยงทำเป็นเหมือนไม่เต็มใจอยู่อีกครู่หนึ่ง พอดารินตวาดเสียงเขียวออกคำสั่งเป็นทางการ ก็ทำเป็นโคลงหัวเดินบ่นพำไป

“อย่าลืมเรียกให้เสียงเข้าไปก่อนนะ”

เสียงนายหญิงร้องไล่หลังกำชับสั่งมาเป็นประโยคท้าย ตาเฒ่าเอามือปิดปากกลั้นหัวเราะ

“เรียกให้โง่!...เพี้ยง! วันนี้ขอให้แหม่มนึกเฮี้ยนปล้ำไอ้คำทีเหอะวะ พ่อจะบวงสรวงสังเวยเจ้าป่าเจ้าห้วยให้ชะงัดไปทีเดียว ฮิ ฮิ!”

จอมพรานตัดทางมาด้านซากของปราสาทพันธุมวดี เพื่อย่นระยะมุ่งเข้าหาลำธารสายที่ไหลผ่านแค้มป์ที่พัก แล้วเลาะริมฝั่งอ้อมมาทางด้านหลังเนิน ระหว่างที่เดินอย่างเงียบกริบมาตามเนินอันเทลาดเต็มไปด้วยซุ้มไม้ และก้อนหินเหนือฝั่งสูงชันนั่นเอง สายตาอันคมไวของเขาก็แลไปพบเข้ากับสิ่งหนึ่งทำให้ต้องหยุดชะงักอยู่กับที่ แล้วจ้องเขม็ง

เงาของอะไรชนิดหนึ่ง ก้มๆ เงยๆ ลับล่ออยู่ในระหว่างพงไม้และโขดหินเบื้องหน้า ระยะห่างออกไปประมาณ 15 วา ปลุกประสาทให้ตื่นพร้อมสัญชาตญาณระวังภัยขึ้นทันที ขยับไรเฟิล แต่พอเขม้นมองไปก็เห็นร่างนั้นยืนในลักษณะสองขา ทีแรกนึกว่าลิงใหญ่ แต่แล้วก็เป่าลมออกจากปาก ยิ้มออกมาได้นิดหนึ่ง

ร่างในชุดเสื้อกางเกงกะดำกะด่าง ซึ่งทำอาการผลุบโผล่อยู่เบื้องหน้าของเขาในขณะนี้ ไม่ใช่อะไรอื่นทั้งสิ้น ตาบุญคำพรานเฒ่าบรมแก่นแก้วของเขานั่นเอง

ขณะนี้ แกยืนหันหลังให้เขา ดูเหมือนกำลังด้อมมองอะไรเพลินอยู่ จะว่าด้อมดูสัตว์ก็ไม่เชิง เพราะไรเฟิลคู่มือวางพิงก้อนหินไว้ข้างๆตัว ดูจะถูกทิ้งไว้วางเฉยโดยไม่ได้รับการสนใจอะไรเลย ตัวแกเองประเดี๋ยวก็ยืนชะเง้อขึ้น ประเดี๋ยวก็หดหัวลง ทำพิลึกน่าสงสัยอยู่ ไม่ได้สนใจกับสิ่งรอบตัวอื่นใดอีกทั้งสิ้น และไม่เฉลียวคิดแม้แต่จะเหลียวกลับมามองหลัง ลักษณะกำลังเพลิน

พรานใหญ่จรดฝีเท้า แฝงตัวไปตามพุ่มไม้ ย่องเข้าไปจนชิดตัวโดยแกไม่รู้สึกแม้แต่นิดเดียว แล้ววางมือหนักๆ ลงไปบนไหล่ที่กำลังยืดๆ หดๆ นั้น

บุญคำสะดุ้งโหยงขึ้นสุดตัว อ้าปากเหมือนจะร้องลั่นออกมา หันขวับกลับมาเห็นพรานใหญ่ ก็เลยตะลึงอ้าปากค้าง แล้วเอามือตะปบอุดปากตัวเองไว้

“นาย!...ตายห่า...ฮิ! ฮิ!”

รพินทร์ ไพรวัลย์ จ้องหน้าสมุนมือขวาผู้แก่แต่อายุของ

เขาเหมือนจะค้นหาความจริง บุญคำวางสีหน้าไม่ถูก จะยิ้มก็ไม่ใช่ จะแหยก็ไม่เชิง พอเห็นตาจ้องเขม็งเหมือนจะเป็นคำถามมาก็ทำตีบุ้ยตีใบ้ชี้ไปยังยอดหินใกล้ ๆ กับที่แกหลบซุ่มอยู่ แล้วลงนั่งยอง ๆ เอาผ้าขาวม้าอุดปากกลั้นหัวเราะ พรานใหญ่หันไปมองที่แกชี้บอก ก็เห็นกล้องส่องทางไกลอันหนึ่ง วางสนิทนิ่งอยู่บนยอดหินนั้น เขาก็จำได้ทันทีว่ามันเป็นกล้องขยาย 12 เท่าของคณะนายจ้างอันหนึ่ง ที่มอบไว้ให้ประจำตัวเขาเอง ซึ่งตามปกติแล้ว เขาใส่ไว้ในย่ามสัมภาระส่วนตัว ลักษณะที่กล้องตั้งอยู่นั้น เลนส์ทั้งคู่ปักส่องลงไปยังธารน้ำเบื้องล่าง

รพินทร์ไม่เอ่ยอะไรสักคำ มองหน้าบุญคำ พลางเหลียวไปดูกล้องอีกครั้ง แล้วเขาก็ก้มตัวลงทดลองแนบดวงตาทั้งคู่ลงกับกล้องที่ตั้งเลนส์รับระยะไว้แล้ว ทำอาการอย่างเดียวกับที่บุญคำทำอยู่เมื่อครู่นี้

ภาพนั้นแจ่มกระจ่างชัดเจนเหลือเกิน ด้วยกำลังขยาย 12 เท่าจากเลนส์อันมีประสิทธิภาพ **เหนือก้อนหินราบเรียบกลางธารน้ำใสอันดาษสะพรั่งไปด้วยมวลดอกไม้น้ำ นางพญาไพรนางหนึ่งทอดร่างนอนหงายผึ่งแสงสายัณห์กาลที่ทอดเป็นลำฉาบลงมา ปราศจากอาภรณ์ปกคลุมแม้แต่ชิ้นเดียวตลอดทั้งเรือนร่างอันเปล่งปลั่งเปลือยสะพรั่งนั้น ขาข้างหนึ่งชันเข่าขึ้น อีกข้างหนึ่งเหยียดราบไปกับพื้น หันปลายเท้าเข้าหากล้อง แขนทั้งสองประสานทอดรองศีรษะไว้**

ดวงตาทั้งคู่หรี่ปรือเหมือนจะเข้าภวังค์สุข

เพราะระยะจริงที่ห่างลงไปไม่เกิน 40 เมตร และเพราะกำลังขยายอันมากมายของกล้อง ประกอบกับตัวกล้องปรับ

เลนส์ไว้ในระยะที่ถูกต้องที่สุด และมีฐานวางอย่างสนิทนิ่งโดยไม่แกว่งไกว **ร่างที่ปรากฏอยู่ในเลนส์จึงชัดเจนแทบจะเรียกได้ว่าเห็นตลอดทุกรูขุมขน ซึ่งประดับไว้ด้วยปุยขนสีทองอันละเอียดอ่อนนั้น ราวกับชะโงกยื่นหน้าเข้าไปดห่างเพียงแค่ศอกเดียว เห็นแม้กระทั่งหยดน้ำที่เกาะพราวอยู่ตามผิวและอะไรต่ออะไรลึกล้ำเข้าไปทุกซอกทุกมุม**

จะมีใครเสียอีก นางไพรนางนั้น...มาเรีย ฮอฟมัน!!

รพินทร์ ไพรวัลย์หลับตาลง พร้อมกับถอนใจเฮือก โคลงศีรษะช้า ๆ แล้วค่อย ๆ หันมาดูตาเฒ่าทีเด็ดของเขาอย่างสุดแสนที่จะอิดหนาระอาใจ

“จริง ๆนะ ตาคำ ไอ้เรานี่มันเติบโตเพราะกินข้าว แก่เฒ่าเพราะเกิดนานแท้ ๆ เทียว ไม่ได้มีความคิดเป็นผู้ใหญ่สักนิด ถ้าไม่นึกว่าบุญคำมีอายุเกินครึ่งคนเข้ามาแล้ว บอกตรง ๆ ถูกเตะแน่”

บุญคำหัวเราะแบบไม่มีเสียง ตาตี่หยีลง แล้วกระซิบ-กระซาบ

“ประเดี๋ยวบุญคำจะให้นายเตะสักกี่ร้อยทีก็ได้ แต่ตอนนี้ถอยออกไปก่อน”

ว่าแล้ว แกก็เอามือทำปัดไล่พรานใหญ่ แต่รพินทร์ยืนกอดอกคุมเชิงบังกล้องไว้เช่นนั้น

“เตือนกันหลายครั้งแล้ว นี่ไม่เชื่อหรือยังไงว่า แหม่มยิงปืนแม่น ประเดี๋ยวก็ตาทะลุเท่านั้น”

“โธ่ นายเก๊าะ...”

ตาเฒ่าทำหน้ายู่ยี่ เกาหัวแกรก ๆ

“นายไม่สนใจก็เฉยๆ เงียบๆ ไว้เหอะน่า ไม่รู้จะกันท่าไปทำไม บุญคำแค่ดูเฉยๆ เท่านั้น เพื่อความกระชุ่มกระชวยจะได้มีแรงรับใช้ นายก็ดีแต่สนใจเขาพระศิวะนั่นแหละ แต่บุญคำอยากดเนินพระอมามากกว่า นายเองน่ะไม่เป็นเรื่องหรอก ย เท่าไหร่ก็ไม่ขึ้น สู้นายทหารก็ไม่ได้ บุญคำละขัดใจเสียจริงๆ พับผ่า เจ้านายเราไม่เอาไหนเลย”

จอมพรานจุ๊ปากเบาๆ

“บุญคำทำอย่างนี้ มันเสียชื่อมาถึงฉันนะ ฉันไม่ได้กันท่าอะไรหรอก แต่ว่ามันเป็นเรื่องที่ไม่สมควร แหม่มเองอาจไม่เป็นไร แต่ถ้ารู้ไปถึงคณะเจ้านายของเรา มันน่าเกลียด ฉันเองก็พลอยเสียไปด้วยค่าที่อบรมลูกน้องไม่ดี ต่อไปเขาก็จะเกิดการไม่ไว้วางใจขึ้นในด้านนี้ คณะเราไม่ได้มีแหม่มคนเดียวที่เป็นผู้หญิง ยังมีนายหญิงอีกคน...”

“โอ๊ย! สาบานให้รากเลือดลงแดง ธรณีสูบเดี๋ยวนี้ บุญ-คำไม่เคยละลาบละล้วงคิดลามปามไปถึงนายหญิงเลย นายเองก็รู้ดีอยู่แล้ว”

แกร้องเร็วปรื๋อ ยกมือพนมสาบานวุ่นไปหมด

“ฉันรู้ ในข้อนี้ แต่คนอื่นเขาจะเชื่อใจได้อย่างไร...”

เขาพูดเรื่อยๆ หันไปหยิบกล้องส่องทางไกลจากที่ซึ่งตั้งอยู่ขึ้นมาดู แล้วมองหน้าตาพรานเฒ่าผู้ยืนหน้าม่อยอยู่อีกครั้ง เห็นสภาพการณ์ของแกยามนี้แล้วก็อดหัวเราะออกมาไม่ได้ ทั้งฉิวทั้งขัน

“ร้ายจริงๆ ตาคำ ย่องเงียบเข้ามาแอบดูด้วยตาเปล่าอย่างเดียวไม่พอ ตั้งกล้องเสียด้วย ให้มันได้ยังงี้ซิ ลูกน้องนายรพินทร์”

“นายไม่รู้อะไร ที่บุญคำมาตั้งกล้องอยู่ตรงนี้น่ะ ว่าอันที่จริงบุญคำทำหน้าที่พรานที่ดีตะหาก นึกแล้วเชียว เนื้อไม่ได้กิน หนังไม่ได้รองนั่ง กระดูกแขวนคอเข้าให้”

แกบ่นอ้อี้อยู่ในลำคอ หน้านิ่วคิ้วขมวด

“หมายความว่ายังไง?”

“นายแหม่มกับนายหญิงสองคนแอบหนีมาเล่นน้ำกันที่นี่ก่อนหน้านี้แล้ว ต่อมานายหญิงก็ขึ้นกลับที่พักไปคนเดียว แหม่มยังนอนแช่น้ำเล่นอยู่นั่น บุญคำเองอยู่ในปาง นายหญิงก็ใช้บุญคำให้มาเรียกนายแหม่มให้ขึ้น ให้กลับปางพัก ยังสั่งมาด้วยว่าถ้านายแหม่มไม่ยอมขึ้นก็ให้คอยเฝ้าระวังเป็นเพื่อนอยู่ด้วยจนกว่านายแหม่มจะกลับ เรื่องมันเป็นอย่างนี้ บุญคำไม่ได้สัปดนเจตนาจะย่องมาดูนายแหม่มแก้ผ้าหรอก”

รพินทร์เลิกคิ้วอย่างแปลกใจเล็กน้อย

“อ้อ! ยังงั้นรึ?”

“ยังงั้นซินาย ไม่เชื่อไปถามนายหญิงดูก็ได้”

“ถ้างั้นทำไมถึงไม่เรียก ชวนแหม่มให้กลับ ดันมาด้อมตั้งกล้องส่องดูเนินพระอุมาอะไรอย่างว่าอยู่ตรงนี้”

คราวนี้ตาเฒ่ายิ้มแห้งๆ เสหยิบใบกระท่อมในกระเป๋าเสื้อออกมาม้วนยัดใส่ปากเคี้ยว อ้อมแอ้มว่า

“บุญคำรู้ว่า ถึงเข้าไปเรียก นายแหม่มก็ยังไม่ยอมขึ้นหรอก แล้วถ้าเดินกะเร่อกะร่าเข้าไป เดี๋ยวหาว่าทะลึ่งไม่ดูตาม้าตาเรือ ถ้าไม่ด่าก็คงซัดมาด้วยลูกปืน ไอ้ครั้นจะกลับไปเสียก็จะเป็นการขัดคำสั่งนายหญิงที่ให้มาคอยคุ้มกัน เลยต้องตั้งป้อมส่องลาดตระเวนคอยระวังภัยให้นายแหม่มอยู่ตรงนี้ อยู่บนที่สูง

มองเห็นอะไรได้รอบด้านมากกว่า ความจริงบุญคำก็อยู่ห่างไกลนายแหม่มมาก ไม่ได้ทะลึ่งเข้าไปใกล้สักหน่อย ทีนี้ แหะ! แหะ! ไอ้กล้องอันนี้ของนาย มันอยากย่นระยะได้มากทำไมล่ะ กลับไปถึงหนองน้ำแห้งเมื่อไหร่ อะไรๆ ที่นายจะให้บุญคำ ไม่เอาทั้งนั้น จะขอกล้องอันนี้ไว้อันเดียว นายต้องให้บุญคำนะ”

“ตกลง จะให้ แต่ตอนนี้เอาสัก ‘ผาง’ หนึ่งก่อนเป็นยังไง?”

เขาขยับเท้าง้างขึ้น ตาเฒ่าจอมแก่นฉากแผล็บออกไปพ้นช่วงระยะตีนยาวๆ ของพรานใหญ่อย่างนกรู้ แต่แล้วบัดนั้นเองแกก็ตาเหลือกลาน จ้องข้ามไหล่เขาไปทางเบื้องหลังร้องละล่ำ-ละลักออกมา

“นาย! ดูนั่น!!...”

พรานใหญ่หันขวับ แล้วรู้สึกตัวเย็นเฉียบ ตั้งแต่เส้นผมลงไปตลอดปลายเท้า

เบื้องล่าง ในระหว่างหมู่โขดหินงดงามที่มาเรีย ฮอฟมันนอนหงายอ้าซ่าผึ่งแสงตะวันบ่ายด้วยอาการเคลิ้มสุขเพลินอยู่นั้น ร่างสีเหลืองฟางของอะไรชนิดหนึ่งผ่านแวบไปบนแนวยอดหินและกิ่งไม้เอนเบื้องบนเหนือศีรษะของหล่อน อันเนื่องมาจากตำแหน่งที่เขาและบุญคำยืนอยู่นี้ภูมิประเทศสูงกว่า ทำให้สังเกตเห็นได้อย่างถนัด เพียงแวบเดียวที่เหลียวไปพบเท่านั้น ร่างของมันก็บังเหลี่ยมหายลับไปเพราะซุ้มเถาวัลย์

เขาวางกล้องลงกับก้อนหินอย่างลนลาน ตวัดไรเฟิลขึ้นไหล่ในพริบตา ในขณะที่บุญคำก็ถลันเข้าถึง .375 ของแกที่วางพิงหินไว้ยกขึ้นปลดห้ามไก มือสั่น **ทั้งสองจ้องเขม็งตาไม่**

กะพริบ ลืมเรื่องอื่นใดทุกสิ่งทุกอย่างลงหมดสิ้นชั่วขณะ แม้แต่จะหายใจ ประสาททุกส่วนตื่นพร้อมรวมจุดแน่วแน่

ชั่วเสี้ยวของอึดใจต่อมานั่นเอง เงาที่หายไปเพราะการบังของซุ้มเถาวัลย์ก็ปรากฏขึ้นอีกทางยอดหินซ้ายมือ ไต่ย่องด้วยอาการของแมวไปบนแนวยอดหินด้านศีรษะของมาเรียนั้น เพียงแต่ว่าตัวมันใหญ่กว่าแมวหลายร้อยเท่าเท่านั้น หูทั้งสองลู่เรียบไปเบื้องหลัง ปากแดงอ้าแสยะออกเล็กน้อย แม้ระยะห่างก็ยังสังเกตเห็นความผิดปกตินั้นได้จะว่าสิงโตภูเขาก็ไม่ใช่เสือก็ไม่เชิง สัณฐานมันดูผสมกันอย่างไรพิกลในระหว่างสองสัตว์ร้ายดังกล่าว โดยเฉพาะเขี้ยวบนคู่หน้า ซึ่งโผล่ยาวโง้งออกมาเลยริมฝีปากล่างมองเห็นถนัดราวกับเอาดาบสองเล่มไปเสียบไว้ แสงตะวันบ่ายสาดกระทบขนสีเหลืองเป็นมันระยับ เป็นสีพื้นเดียวกันตลอดปราศจากลายหรือจุด

มันหมอบย่องเข้าไป ย่องเข้าไป...ใกล้ขอบหินเหนือศีรษะมาเรียทุกขณะ โดยที่หล่อนหาได้รู้สึกไหวตัวแม้แต่สักนิดว่ามัจจุราชเขี้ยวยาวกำลังคืบเข้าไปหาอย่างเงียบกริบ จังหวะนี้ปากกระบอกไรเฟิลของรพินทร์และบุญคำวาดเคลื่อนตามนิ้วแตะรออยู่ที่ไก แต่ทั้งสองก็ไม่สามารถจะตัดสินใจลั่นไกปล่อยกระสุนออกไปได้ เพราะเงาอันพร่ามัวของกิ่งไม้ที่บังอยู่ทำให้มองเห็นตัวมันไม่จะแจ้งนัก

ครั้นแล้ว วาระแห่งการรอคอยก็ถึงที่สุด ไม่ว่าเจ้าของปืน หรือเจ้าของเขี้ยวยาวคู่นั้น มันโผล่ส่วนศีรษะล้ำขอบหินแล้วถีบตัวกระโจนลงใส่เหยื่อพร้อมกับแผดเสียงคำรามสะท้านก้องไปทั้งป่า แต่เสียงที่กัมปนาทกึกก้องยิ่งกว่าคำรนแก้วเสียง

ของมัน คือเสียงปะทุระเบิดของกระสุนไรเฟิลสองนัด นัดหนึ่ง .458 แม็กนั่มแอฟริกัน ส่วนอีกนัดหนึ่ง .375 ฮอลแลนด์ฯ ประสานขึ้นเป็นสีเขียว ในหุบเขาลำเนาห้วย ที่เต็มไปด้วยแก่งผนังผาศิลารายเช่นนี้ มันดังสะท้อนสะเทือนเสียยิ่งกว่าฟ้าผ่า

โลกเสี้ยวส่วนนั้น ก็อลหม่านสับสนไปหมดจากความที่เคยเงียบสงัดเป็นดุษณี

ร่างสีเหลืองฟางที่กำลังเผ่นลอยลงจากยอดหิน ผงะกระเด็นกลางอากาศแลเห็นชัดผิดไปจากทิศทางที่มันพุ่งลงไปด้วยอำนาจกระแทกทะลวงของแรงปะทะมหาศาล เหมือนมีอะไรมาผลักในระหว่างที่มันยังกระโจนตัวลอยกลางอากาศ แล้วก็พลิกไม่เป็นท่า หัวปักลงไปกระแทกแง่หินที่โผล่เหนือน้ำ ห่างไปทางด้านปลายเท้าของมาเรียประมาณวาเศษ เสียงพลั่กสนั่นจากนั้นก็กระดอนอีกทอดหนึ่ง หล่นตูมไปในสายธาร น้ำกระ-จายขึ้นมาเป็นปีก

มาเรียเผ่นผวาขึ้นยืนตะลึงอย่างไม่รู้เหนือรู้ใต้ จังหวะชั่วไม่ถึงพริบตานี้ ทั้งรพินทร์ ไพรวัลย์ และบุญคำ ตบลูกเลื่อนกระชากปลอกกระสุนเก่าออกทิ้ง ยัดนัดใหม่เข้ารังเพลิงอย่างฉับไวที่สุด อันเป็นไปตามสัญชาตญาณมากกว่าสมองจะสั่งการศูนย์ของไรเฟิลทั้งคู่ ยังไม่ยอมเปลี่ยนเป้าหมายอันเป็นตัวอันตรายนั้น พร้อมที่จะปล่อยนัดที่สองไปได้ในทันทีหากจำเป็น

ขณะจิตของการกลั้นลมหายใจติดต่อกันนี้เอง ทั้งสองคนซึ่งจ้องปืนระวังเตรียมซ้ำอยู่ ยังไม่สามารถจะมองเห็นเป้าหมายได้ เพราะหล่นจมลงไปในน้ำและมีแง่หินบังเสียแล้ว เห็นแต่แผ่นหลังและลอนตะโพกอันขาวโพลนของมาเรียที่เผ่นขึ้นยืนบัง

ทางศูนย์ปืนอยู่ พรานบ่าวนายทั้งคู่ก็ต้องสะดุ้งขึ้นสุดตัว หูลั่นกริ่งไปด้วยเสียงระเบิดแหลมหนักแน่น ที่ดังมาจากที่ใดที่หนึ่งใกล้ๆ นี่เอง แล้วทั้งสองที่ประทับปืนยืนเคียงกันอยู่ ก็ถูกน้ำ-หนักตัวอันมากมายโถมปะทะมาทางเบื้องหลังกระเด็นไปคนละทาง ปืนหลุดจากมือ ก้นจ้ำเบ้าลงไปกระแทกพื้น โลกดูเหมือนจะหมุนติ้วไปหมด เจ้าสิ่งอันเป็นต้นเหตุที่กระทบคนทั้งสองกระเด็นหลุดไปจากตำแหน่งที่ยืนเดิมจนแทบจุกในขณะนี้ฟาดตัวเองลงมากลิ้งฝุ่นตลบอยู่กับพุ่มไม้ พร้อมกับเขี้ยวขาวยาวเฟื้อยที่ยังอ้าอยู่และดวงตาลุกโพลง มันสั่นกระตุกอยู่พราดๆ ตีนทั้งสี่ถีบตะกุยดิน ดันตัวเองหมุนแถกไถไปรอบๆ แต่ก็หมดโอกาสที่จะเผ่นขึ้นมายืนได้อีกแล้ว

รพินทร์กระโจนขึ้นมายืนได้ก่อน ตามติดด้วยตาบญคำ ทั้งสองเงยวูบขึ้นไปยังเนินตอนบน ซึ่งสลับซับซ้อนไปด้วยโขดหินก็เห็นเงาหนึ่งฉากแวบหายไปในพงไม้ทึบ ก่อนที่จะเห็นได้ถนัด บุญคำร้องออกมาว่า

“เฮ้ย! ใคร?”

กระสุนนัดที่หยุดเจ้าเสือเขี้ยวยาวประหลาดตัวนั้น ก่อนที่ทั้งรพินทร์ และบุญคำจะแหลกไปด้วยกรงเขี้ยวของมัน ตัดเข้ากระดูกก้านคออย่างประกาศิต เป็นการยิงสกัดในระหว่างที่มันเผ่นจากยอดหินที่สูงเพื่อหมายเล่นงานบุคคลทั้งสองทางเบื้องหลังอาการเดียวกับเจ้าตัวที่หมายเล่นมาเรียนั่นเอง

ระหว่างที่รพินทร์จ้องขึ้นไปยังหมู่ไม้เบื้องบนอันเงานั้นลับหายไปนั้น ตาพรานเฒ่าละล่ำละลักเสียงสั่นว่า

“ใครก็ไม่รู้ นาย! ผมเห็นหลังมันไวๆ เราสองคนเกือบ

เสร็จไปแล้ว มัวแต่จะคิดยิงช่วยนายแหม่ม เราไม่รู้ว่าไอ้อีกตัวหนึ่งก็กำลังจ้องเล่นงานเราอยู่ข้างหลัง...”

ชั่วขณะหนึ่ง ที่รพินทร์ ไพรวัลย์ยืนกัดริมฝีปากนิ่ง เขามองไม่เห็นร่องรอยหรือวี่แววของเจ้าของกระสุนปืนนัดนั้นอีกเลย มันอันตรธานหายไปราวกับเงาผี ภายหลังจากส่งกระสุนอันเฉียบขาดนัดนั้นมาแล้ว บุญคำร้องตะโกนเรียกออกไปเอ็ดอึงอีกหลายคำ แต่ก็ไม่มีเสียงตอบหรือเค้าเงื่อนอะไรทั้งสิ้น ได้ยินแต่เสียงลิงค่างแตกตื่นโกลาหลอยู่บนยอดไม้ครืนโครมไปทั่ว

เจ้าเสือสีสันและเขี้ยวประหลาดตัวนั้น บัดนี้ขาดใจตายสนิทแล้ว ขนาดของมันเท่าลายพาดกลอนใหญ่ๆ แต่อวบอ้วนและช่วงสั้นกว่าเหลืองคล้ายสีเก้งไปทั้งตัวโดยเฉพาะอย่างยิ่งเขี้ยวบนทั้งค่ แหลมโง้งพ้นริมฝีปากออกมาร่วมสามนิ้วชนิดเดียวกันนั่นเองกับที่เขาและบุญคำยิงพลิกท้องไปหยกๆ ตรงธารข้างล่าง

“อย่าไปเรียกมันอยู่ให้เสียเวลา มันหลบไปแล้วละ ไม่ต้องไปสนใจเรียกมันอยู่หรอกสำหรับไอ้ผีนั่น บุญคำรีบกลับแค้มป์เถอะ ฉันจะลงไปตามแหม่มเอง”

เขาบอกเร็วปรื๋อ เดินตรงลงไปยังลำธารเบื้องล่างทันที ในขณะที่บุญคำไต่เนินสูงขึ้นไป แต่ยังรีๆ รอๆอยู่อย่างเป็นห่วง

มาเรีย ฮอฟมัน บัดนี้เผ่นไปยืนบังอยู่หลังก้อนหินที่หล่อนกองเสื้อผ้าเอาไว้ ยังไม่ได้จัดการกับตัวเองอย่างใดให้เรียบร้อยลงไปทั้งสิ้น นอกจากไรเฟิลที่ฉวยขึ้นมากระชับไว้ในมืออันสั่นเทา จ้องตะลึงอยู่กับร่างมหึมาที่จมปริ่มๆ อยู่ในน้ำตรงหน้า

ซึ่งบัดนี้กำลังพรายพร่างไปด้วยเลือดซึ่งไหลผสมไปกับสายธาร หล่อนไม่สามารถจะเดาเหตุการณ์อย่างใดได้ถูกทั้งสิ้น ท่ามกลางการเคลิ้มหลับ ๆ ตื่น ๆ แล้วจู่ ๆ ก็ต้องทะลึ่งโลดขึ้นมาด้วยพฤติการณ์ร้ายอันปรากฏอยู่เฉพาะหน้าเหมือนภาพฝัน หน้าซีดปากสั่นไปหมด

แล้วหล่อนก็เหลือบไปเห็นร่างเพรียวของพรานใหญ่ตัดทางด่านลงมาอย่างรวดเร็ว

“ไพรวัลย์!”

แหม่มสาวอุทาน วางไรเฟิลลง ฉวยเสื้อผ้าขึ้นมาบังอกกับกลางลำตัวไว้โดยเร็ว รพินทร์กระโดดมาตามก้อนหินที่งอกเรียงรายอยู่ทางธาร จนกระทั่งมาหยุดยืนอยู่ตรงหน้า เขามองลงไปยังซากเสือเขี้ยวยาวซึ่งจมปริ่มอยู่ในธารน้ำตื้น ลักษณะของมันตายสนิท แล้วหันมาทางอดีตภรรยาม่ายของ ดร.ฮอฟมัน จ้องหน้าเฉยโดยไม่ปริปากพูดอะไรในขณะนั้นทั้งสิ้น

“แท้งค์คิว...”

หล่อนขยับริมฝีปากหมุบหมิบแทบไม่มีเสียง

“ให้เวลา 2 นาที แต่งตัวให้เสร็จ แล้วกลับที่พัก!”

พรานใหญ่พูดห้วน ๆ เกือบจะเป็นตวาด

กำลังตื่นตกใจ และงุนงงต่อเหตุการณ์อยู่ในขณะนี้ ความรู้สึกดังกล่าวก็ปลาสนาการไปจากอารมณ์ของแม่สาวผมทองผู้ท้าทายทระนงโดยสิ้นเชิง หล่อนจ้องตอบเขาอย่างปราศจากแววสะทกสะท้าน

“น้อยพูดไว้ไม่มีผิด นายรพินทร์ ไพรวัลย์ ชอบวางก้าม

ทำใหญ่เสมอ ก็ถ้าฉันไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของคุณ อะไรจะเกิดขึ้นบ้าง?”

ไม่พูดเปล่า มาเรีย ฮอฟมัน ยืดกายขึ้นตระหง่านเต็มส่วนสัด ลดเสื้อผ้าที่ถือปิดอกและกลางลำตัวลงช้าๆ แล้วหย่อนทิ้งอย่างไม่แยแสลงกับพื้น เผยร่างอันเปลือยเปล่าประจันท้า-ทายอยู่ตรงหน้า พร้อมกับเชิดหน้าสะบัดผม...

จอมพรานกัดกรามแน่น ตาลุกวาว พูดลอดไรฟันออกมาอย่างพยายามข่มอารมณ์โทสะขีดสุด

“เราไม่ได้อยู่กันเพียงสองคนนะ เมย์ ตาบุญคำก็ยืนอยู่นั่นด้วย”

“ฉันไม่แคร์ ดีเหมือนกัน บุญคำจะได้เห็นชัดไปกับตาว่าเจ้านายของเขาทำอะไรฉัน”

ไม่พูดเปล่า มาเรียผวาเข้ากอดรัดเขาไว้แน่นทั้งร่างอันเปล่าเปลือยนั้น พร้อมกับยังแหกร้องแหลมเป็นภาษาพม่ากึกก้องไปหมด

“บุญคำ ช่วยด้วย พรานใหญ่ปลุกปล้ำฉัน...”

รพินทร์ยืนตะลึงพรึงเพริด ตัวแข็งทื่อ **เขาคาดคิดไปไม่ถึงจริงๆ พรานใหญ่ผู้เกรียงไกรอย่างเขาไม่เคยเลยที่จะเสียทีให้แก่สัตว์ร้ายอันตรายใดๆ ทั้งสิ้น แต่สัตว์สองขาที่มีเขานิ่มนุ่มงอกงามอยู่ที่อก เขาพลั้งพลาดเข้าให้ถนัดใจ**

คำโบราณพูดไว้ไม่ผิดเลย ‘มารยาหญิงเป็นสิ่งลึกล้ำนักยากที่บุรุษผู้เจนจบจะสามารถหยั่งถึงได้ ทุกชาติทุกภาษาอิตถีเพศย่อมเป็นสัตว์ไว้วางใจยากเหมือนกันหมด’

ไม่โผเข้ากอดรัดเปล่า ยังแกล้งฟัดเหวี่ยงตัวเขาให้ลู่ซวนเซ

ไปมาทำอาการเหมือนตัวเองจะดิ้นรนให้พ้นอ้อมกอด ปากก็แหกตะโกนอยู่เช่นนั้น ไม่พูดแต่ภาษาพม่าเพื่อบอกบุญคำเท่านั้น แต่ยังตะโกนแหลมเอ็ดอึงไปทั้งป่าด้วยภาษาอังกฤษ เรียกเชษฐา เรียกไชยยันต์ และแม้แต่เรียกดาริน ขอความช่วยเหลือพรานใหญ่ตกมัน และปล้ำจะข่มขืนหล่อน!!

บุญคำเอง ซึ่งยืนเหลียวหน้าเหลียวหลังรออยู่บนเนินสูง บัดนี้หันขวับมาด้วยความตกใจ แกมองไม่ถนัดว่าใครกอดใคร หรือฟัดใครกันแน่ แต่เห็นทั้งสองกอดกันกลมและดิ้นรนพลิกสะบัดอยู่ไปมา แกก็อ้าปากตะลึง ทายอะไรไม่ถูกเช่นกัน นึกอยู่ในใจว่า นายก เอาเข้าให้แล้ว วันนี้เฮี้ยนอะไรขึ้นมา...แล้วแกก็ยืนพะว้าพะวังทำอะไรไม่ถูก พอมาเรียตะโกนเรียกซ้ำๆ ก็พลอยวิ่งหน้าตื่นลงมาชนิดที่ก็บอกไม่ถูกเหมือนกันว่า ถ้าลงไปถึงสถานที่เกิดเหตุนั้นแล้ว แกจะทำอย่างไรอีท่าไหน

รพินทร์ ไพรวัลย์ ยามนี้มีความรู้สึกว่า ถ้าเขาสามารถจะฆ่าอดีตภรรยาม่ายของนายจ้างเก่าได้ ก็คงจะทำทันที ตะโกนด่าคำหยาบคายที่สุดออกมาคำหนึ่ง แต่มันก็ไม่ได้ผลอะไรในเมื่อเสียงคำรามของเขาเอง ถูกกลบด้วยเสียงร้องอยู่กรีดๆ จากมารยาสาไถยนั้นหมดสิ้น จะผลักออกไปให้ห่างตัว แล้วตบให้สลบไปคามือ หล่อนก็พัวพันกอดรัดอยู่ใกล้ชิดไม่ยอมห่าง

มาเรียไม่ใช่ผู้หญิงธรรมดา นอกจากรูปร่างส่วนสัดอันแข็งแรงเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว หลักของการต่อสู้ประชิดตัวหล่อนก็

WBSWS:OIJ

เป็นอยู่ และลงได้กอดนัวคลุกอยู่กับเขาเช่นขณะนี้แล้ว ยากนักที่จะปลีกตัวหรือผลักให้หลุดออกไปได้ นอกจากจะทำอะไรในขั้นที่รุนแรงที่สุดโดยไม่คำนึงถึงว่าหล่อนเป็นผู้หญิง จอมพรานจับเอวเปลือยนั้นยกชลอยขึ้นทั้งตัวหมายจะฟาดลงกับแง่หินให้แหลกไปคามือ แต่แล้วก็ได้สติยั้งคิด เขาขืนทำอะไรมาเรียรุนแรงถึงขั้นมีบาดแผลสาหัสลงไปในขณะนี้ มันก็ย่อมจะเป็นการสนับสนุนข้อกล่าวหาของหล่อนให้มั่นคงยิ่งขึ้น

แล้วจะทำอย่างไรดี เสียงกู่ตะโกน เสียงฝีเท้าวิ่งสวบสาบบุกป่าของพรรคพวกที่แค้มป์แว่วใกล้เข้ามา แน่นอน ที่พักมันไม่ห่างออกไปนัก ไรเฟิลที่ลั่นขึ้นทั้งสามนัดยังตำแหน่งนี้เท่ากับเป็นการเรียกให้ทุกคนตื่นตระหนก และมุ่งหน้าตรงเข้ามานี่เอง

เขาจะแก้ไขสถานการณ์ร้าย ที่แม่สมิงสาวผมทองสร้างให้นี้ด้วยประการไฉน คนอื่นไม่สำคัญ ดาริน...คุณหญิงดารินคนเดียวเท่านั้น...นายรพินทร์จะเสียคนในครั้งนี้เสียแล้วหรือ

"เมย์! คุณไม่น่าจะทำผมถึงขั้นนี้เลย..."

ในที่สุด เขาพูดอย่างพยายามบังคับใจให้เป็นปกติที่สุดหางเสียงสุภาพลงอย่างใจดีสู้เสือ

เมื่อนั้น ก็แลเห็นรอยยิ้มเยาะ เต็มไปด้วยชัยชนะสาดพราวไปทั้งริมฝีปากย้อยยั่วนั้น

"เก่งนักไม่ใช่หรือ มีปัญญาอะไรก็หาทางช่วยตัวเองเข้าเถอะ เอาซี ฆ่าฉันให้ตายคามือไปเดี๋ยวนี้ก็ยังได้ เสียงพวกนั้น

ใกล้เข้ามาแล้ว คุณรู้ไม่ใช่หรือ น้อยจะต้องมาด้วย ถ้าฉันร้องขึ้นอีกคำเดียว น้อยจะได้ยิน และก็จะเห็นสภาพของเราอย่างขณะนี้ด้วย พังแน่ มิสเตอร์ไพรวัลย์”

ว่าแล้วหล่อนก็แหงนหน้าขึ้น ขยับจะแหกปากกรี๊ดร้องขึ้นอีก รพินทร์ตะครุบปากไว้ ร้องละล่ำละลัก

“จะบ้าหรือเมย์! ยอมแพ้แล้ว...จะเอายังไงก็เอากัน ขออย่างเดียวเท่านั้น เลิกไอ้แผนมารยาห่าเหวนี่เสียที...”

“เห็นแก่ตัวคุณเอง หรือจะเห็นแก่สวรรค์นรกอะไรก็ได้... เอาละจูบฉัน จูบเดี๋ยวนี้! จูบให้ดีที่สุดทีเดียวนะ ม่ายงั้นตายไม่กระดิก!”

จอมพรานหมดทางแก้ไข เขาเข้าที่อับจนจริง ๆ อยากจะกลั้นใจตายเสียรู้แล้วรู้รอด

ปรปักษ์อันมีทั้งความน่าชิงชังและน่าใคร่กระสันรัญจวนหรี่ตายิ้มเยาะ เงยริมฝีปากรับอยู่เบื้องหน้า สวรรค์ทรงโปรดเถอะทำไมนะ...ทำไมเหตุการณ์ห่าเหวชนิดนี้มันถึงได้เกิดขึ้นแก่เขา

รพินทร์ จำต้องปฏิบัติตามคำบัญชาอันกุมอำนาจอยู่เหนือนั้น

เขาจูบหล่อน...จูบที่ริมฝีปากย้อยยวนที่เผยอรับอยู่แล้วเต็มใจหรือไม่เต็มใจ มันก็ล่วงเลยเข้าไปแล้วนั่นแหละ ช่วยไม่ได้จริง ๆ มาเรียตวัดแขนราวกับงูทั้งสองรัดรอบคอเขาไว้แน่นเบียดร่างกายด้านหน้าทุกส่วนกระชับชิดเข้ามา

และอย่างผู้ชนะ ซึ่งได้รับการปรับสินไหมทดแทนแล้วหรือมิฉะนั้น ก็อย่างเพชฌฆาตที่เตรียมจะลงดาบ แต่แล้วก็ถอนดาบนั้นละเว้นชีวิตให้ มาเรีย ฮอฟมันผลักเขาหรือจะพูด

[WBSWS:01]

ให้ตรง ปล่อยตัวให้หลุดจากกับดัก พร้อมกับหัวเราะหึๆ ก้มลงคว้าเสื้อผ้า เบี่ยงตัวหลบแวบเข้าไปสวมใส่อย่างรวดเร็วอยู่หลังก้อนหิน

มันก็เป็นเวลาเดียวกับที่เสียงก่ตะโกนเอ็ดถึงของไชยยันต์แว่วล่วงหน้าเข้ามาอย่างชัดเจน

“วู้! เมย์ เกิดอะไรขึ้น”

รพินทร์ ไพรวัลย์ยืนหลับตา จับสันจมูกนิ่งอยู่กับที่ แล้วถอนใจเฮือกออกมาเหมือนตายแล้วเกิดใหม่ ส่วนบุญคำผู้วิ่งเงอะงะลงมาถึงฝั่งตรงข้าม ยืนงง...ไม่สามารถเข้าใจต่อเหตุการณ์ได้

ตาเฒ่าเรียกเขาเบาๆ ด้วยเสียงกระเส่า รพินทร์ไม่ได้หันหน้ากลับไป คงยืนจับขยี้สันจมูกหลับตาอยู่เช่นนั้น แต่โบกมือปัดลง...เป็นสัญญาณให้แกสงบปากเสียงลงเสีย ขณะนั้น เจ้าแม่ประโลมโลกย์เจ้าแห่งมารยาหญิงก็สวมเสื้อผ้าเสร็จอย่างลวกๆ เดินกลัดดุมเสื้อออกมา หล่อนยิ้มแค่นๆ ให้บุญคำซึ่งยังยืนตะลึงหน้าซีดอยู่ แล้วยกมือชี้หน้าพูดเบาๆ

“เรา! ตาเฒ่าสกปรก...ฉันรู้ ว่าเราตั้งกล้องแอบดูฉันอยู่บนยอดหินนั่นนานแล้ว แต่ทำเป็นไม่เห็นงั้นเองแหละ ไม่ต้องมาทำหน้าเป็นผีอย่างนั้นหรอก ฉันตกลงกับพรานใหญ่เรียบร้อยแล้ว เป็นอันว่าฉันจะไม่เอาเรื่องเขา เพราะฉะนั้นเราเองก็หุบปากเงียบๆ ไว้ เรารู้ดีไม่ใช่หรือว่า เราควรจะช่วยเจ้านายของเราเองได้ยังไงบ้าง”

บุญคำรีบลนลานพยักหน้ารับคำโดยเร็ว ส่วนรพินทร์กัดริมฝีปากแน่นสะบัดหัวดิกๆ ขนาดเขาเองแท้ๆ ยังเสียรู้มาเรีย

นับประสาอะไรกับตาพรานเฒ่า ซึ่งบัดนี้ถูกหล่อนดำเนินการเหนือเมฆต้มเอาซึ่งๆ หน้าอย่างสนิท กลายเป็นว่า หล่อนกำราบขู่บุญคำ พูดเอาบุญคุณเสียอีก

แล้วหัวเราะเสียงใส หันมามองหน้าพรานใหญ่

"คนไม่มีมรรยาท ขนาดขอบใจ ยังไม่ยอมรับ ซ้ำยังวางท่าข่มขู่เสียอีก ก็ต้องสั่งสอนเสียแบบนี้แหละ อย่าเบ่งนักเลยน่า ไพรวัลย์ อย่างคุณน่ะไม่มี 'น้ำยา' หรอก เป็นยังไงกลัวน้อยเห็นมากนักหรือ...?"

รพินทร์พูดไม่ออก ไม่คิดจะต่อล้อต่อเถียงอะไรอีกทั้งสิ้น บัดนี้เขากลัวหล่อนจริงๆ กลัวใจ กลัวความบ้าระห่ำ ซึ่งผสมไปกับความดื้อด้านทุกชนิดของแม่สาวผมทอง ชนิดสามารถที่จะฉุดกระชากคุณธรรมความดีงามของเขาที่เพียรสะสมมานานให้พินาศสูญสิ้นไปได้ภายในพริบตา บางทีอาจเป็นได้ที่ว่า เขาเฉย-เมยกร้าวกระด้างกับหล่อนเกินไป ซึ่งเป็นเครื่องยั่วยุให้มาเรียอยากจะกลั่นแกล้งตอแยหนักมือขึ้น

ก็แล้วจะให้เขาทำอย่างไร เล่นหัวหยอกล้อหล่อนให้เหมือนกับไชยยันต์ปฏิบัติอยู่เช่นนี้หรือ ถ้าทำอย่างนั้นก็เท่ากับเป็นการ 'เผา' ตัวเองชัดๆ

และที่สำคัญที่สุดก็คือ นิสัยดั้งเดิมของเขาไม่ใช่ผู้ชายประเภทนั้น

ระหว่างพรานใหญ่ยืนที่อ ปวดสมองหนึบอยู่ มาเรีย ก็ย่นจมูกใส่หน้าเขาอีกครั้ง แล้วเดินไปดูที่ซากของเสือตัวที่เกือบจะขย้ำหล่อนแหลกเหลวไปตัวนั้น ก็เป็นเวลาเดียวกับที่คณะ

พรรคทุกคน บุกป่าเป็นขบวนเข้ามาถึงอย่างรีบร้อน ตื่นตระหนกทั้งคณะ ดูเหมือนจะขาดหายไปเพียงคนเดียว คือแงซายเท่านั้นที่ไม่ได้ร่วมมาด้วย ต่างร้องถามแซดเข้ามาจนฟังไม่ได้ศัพท์ก่อนที่จะไต่ฝั่งลำธารลงมาถึงสถานที่เกิดเหตุ

อย่างไรก็ตาม ทั้งหมดที่รุดตามมาเหล่านั้น ก็ยินดีและโล่งใจขึ้นเมื่อมองลงมาเห็นมาเรียยืนโบกมืออยู่ในลักษณะปลอดภัย มิหนำซ้ำยังเห็นพรานใหญ่และบุญคำอยู่ที่นั่นด้วย

สำหรับดาริน หล่อนพุ่งลงมาถึงก่อนทุกคน เพราะความเป็นห่วงมาเรียอยู่ก่อนแล้ว ตรงเข้าเขย่าตัวเพื่อสาวต่างผิวโดยแรง ร้องถามละล่ำละลักถึงเหตุการณ์ รพินทร์เองยังยืนนิ่งส่วนมาเรียก็ยังไม่ได้ตอบอะไรให้ใครเข้าใจนัก จึงเป็นหน้าที่ของตาบุญคำ ที่จะอธิบายเรื่องราวที่เกิดขึ้นให้ทุกคนได้ทราบ โดยเว้นเรื่องที่แกมาตั้งกล้องส่องดูเนินพระอุมากับเรื่องเล็กๆน้อยๆที่เกิดขึ้นระหว่างพรานใหญ่กับแหม่มสาวเสีย

ไม่มีใครสงสัยเป็นอื่นใดอีก นอกจากสิ่งที่เห็นอยู่กับตาและสิ่งที่พรานเฒ่าบอก ส่วนดารินก็สารภาพกับพี่ชายว่า ความจริงหล่อนมาอาบน้ำที่นี่กับมาเรีย แต่ขึ้นเสียก่อน และสั่งให้บุญคำมาทำหน้าที่คุ้มกันเป็นเพื่อนเพราะไม่ไว้ใจว่าจะปลอดภัย เรื่องราวจึงประสานเข้ารูปเข้ารอยว่า เพราะมีบุญคำเป็นเพื่อนเฝ้าคุ้มกันอยู่ด้วย ประจวบเหมาะกับที่พรานใหญ่รพินทร์ผ่านมาพบเห็นเข้าพอดี มาเรียจึงพ้นอันตรายได้อย่างหวุดหวิด

“ขอบใจเธอมากน้อย ที่อุตส่าห์ส่งบุญคำให้มาเป็นเพื่อนฉัน ไม่งั้นฉันคงเสร็จไปแล้ว มันย่องเงียบเข้ามาโดยที่ฉันไม่รู้สึกตัวเลย ตอนนั้นกำลังเคลิ้มๆ อยู่ด้วย”

มาเรียบอกกับราชสกุลสาวยิ้มๆ อาการของหล่อนเป็นปกติเหมือนไม่ได้เกิดอะไรขึ้น

“ฉันสังหรณ์แล้วว่า มันจะต้องมีอะไรเกิดขึ้นแน่ๆ ถ้าเธออยู่คนเดียว ถึงได้สั่งให้บุญคำมาอยู่เป็นเพื่อน เตือนให้ขึ้นพร้อมกันก็ไม่ยอม”

ดารินพูดโดยเร็ว สุ้มเสียงยังสั่นอยู่ ทุกคน บัดนี้จ้องเขม็งลงไปยังเจ้าเสือลักษณะประหลาด ที่ถูกยิงคว่ำจมอยู่ในน้ำครึ่งตัวเป็นตาเดียว เชษฐาก็สั่งให้พวกพรานพื้นเมืองที่ตามมาด้วย ช่วยกันกระโดดลงไปในน้ำ ลากซากของมันขึ้นมาเกยไว้บนก้อนหิน เพื่อพิจารณาให้เห็นถนัด

“ฮื้อย์ย์ นี่มันซาเบิ้ล เสือเขี้ยวดาบนี่”

ไชยยันต์ตาลุกโพลง ร้องอุทานออกมาอย่างประหลาดใจ

ทั้งหมดพูดกันแซด ตื่นประหลาดใจต่อลักษณะรูปร่างหน้าตาของมัน พากันเข้าไปมุงอย่างใกล้ชิด สิ่งที่แปลกพิสดารไปจากเสือทั่วๆ ไป ก็คือสีสันอันเหลืองฟางไปตลอดทั้งตัว คล้ายๆ สิงโต และเขี้ยวบนคู่หน้าที่โผล่ยาวออกมาเลยริมฝีปากล่าง แหลมคมน่าสะพรึงกลัว มีความยาวถึงเกือบห้านิ้ว วัดจากฐานเขี้ยว

หัวหน้าคณะเงยขึ้นมองหน้ามาเรีย ผู้ยืนมองอยู่ห่างๆ ไม่ได้เข้ามาล้อมมุงด้วย ถามว่า

“ใช่ไหม เมย์ ซาเบิ้ล?”

“ลักษณะ หน้าตาของมัน ใช่ค่ะ พี่ใหญ่...”

แล้วหล่อนก็ยักไหล่ เบ้ปาก

“เมื่อวานนี้เราเผชิญหน้ากับไดโนเทเรี่ยม วันนี้เจอเอา

เสือซาเบิ้ลเข้าให้ ฉันคิดว่า ต่อไปนี้ เราเห็นจะต้องระมัดระวังตัวกันแจแล้วละค่ะ ป่าที่เราล่วงล้ำเข้ามานี่ ไม่ใช่มีความดึกดำบรรพ์เก่าแก่แต่สภาพของพืชพื้นภูมิประเทศหรือหินเท่านั้น แต่เจ้าสัตว์โบราณก็ยังยึดครองเป็นเจ้าอยู่ด้วย ต่อไปข้างหน้าเรายังไม่ทราบว่าจะเผชิญกับสัตว์ที่โลกคิดว่าสูญพันธุ์ไปนานนับล้าน ๆ ปีแล้วอะไรอีกบ้าง”

เชษฐาหันไปทางพรานใหญ่ เขาก็ยืนนิ่งซึมอยู่กับด้านหนึ่งเหมือนกัน ไม่ได้ปริปากคำใดเลย ตั้งแต่พรรคพวกคนอื่น ๆ วิ่งกันเข้ามาถึง

“รพินทร์! ไอ้เขี้ยวยาวชนิดนี้ คุณเคยเห็นมาก่อนหรือเปล่า เรากำลังสันนิษฐานกันอยู่ว่า มันน่าจะเป็นซาเบิ้ล เสือเขี้ยวดาบ”

“ผมไม่เคยเห็นมาก่อนครับ”

คำตอบมีมาต่ำ ๆ จากคนที่ใคร ๆ รู้ว่าไม่ชอบพูดมากกับใคร

“เคยเห็นแต่ในภาพเขียนเท่านั้น ที่รู้แน่ ๆ ก็คือมันเป็นสัตว์ดุร้ายกินเนื้อ ลักษณะอาการ และนิสัยทั่ว ๆ ไปก็เหมือนเสือธรรมดาเท่านี้เอง ชอบย่องเข้ามาตะครุบเหยื่อ”

กระสุนทั้งสองนัดเป็นกระสุนประกาศิต จากมือพรานอาชีพบ่าวนายทั้งสอง ซึ่งคณะนายจ้างเห็นจากบาดแผลที่ปรากฏอยู่ด้วยความพอใจ .458 ของรพินทร์ ตัดเป็นแนวตรงเข้ากกหูขวา ระเบิดแหกกะโหลกออกด้านตรงข้าม นัดนั้นก็เหลือที่จะพอเพียงแล้วที่จะหยุดประสาททุกส่วนของมันลงอย่างเฉียบพลัน แล้วถ้านัดนั้นพลาด ก็มีรอย .375 ของตาบุญคำสอยทะลุสีข้าง

ตรงตำแหน่งรักแร้แดง ถึงอาจไม่ตายในทันที มันก็คงกระดิกไปไหนไม่ได้ไกล

ไชยยันต์เข้ามาเลิกขนอันปุยฟูของมันตรวจดูแผล แล้วก็ไม่พูดอะไร ได้แต่โคลงหัว จุ๊ปากอยู่เบาๆ เช่นนั้น ถามตัวเองว่า เขาจะใช้เวลาฝึกฝนอีกนานสักเท่าไหร่ จึงจะยิงเป้ามีชีวิตให้เฉียบขาดแม่นยำได้อย่างคนนามสกุล 'ไพรวัลย์' คนคนนั้นเวลายิงเป้าวัตถุอันปราศจากชีวิตก็งั้นๆ แหละ ไม่เห็นว่ามันจะแม่นเป็นจับวางสักแค่ไหน เทียบกับมือดารินก็ยังไม่ได้ แต่ไฉนถ้าเป็นเป้ามีชีวิต โดยเฉพาะสัตว์ร้ายอันตราย นัดไหนนัดนั้นโครมเดียวกินเชื่อล่วงหน้าได้ ยกเว้นแต่หมอจะไม่มีโอกาสลั่นไกเท่านั้นก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง

"รู้สึกว่าไพรวัลย์กับคนแก่ จะยิงไว้บนเนินนั่นอีกตัวหนึ่ง" มาเรียบอกกับทุกคน แล้วชี้มือขึ้นไปบนเนินโขดหินตำแหน่งที่บุญคำแอบมาตั้งกล้องส่องดูหล่อนอยู่ พรานใหญ่กับบุญคำสบตากันแวบหนึ่ง แล้วก็นิ่งอยู่ เมื่อกลุ่มนายจ้างถามเขาก็พยักหน้าให้ตามขึ้นไปพบซากของเสือเขี้ยวดาบอีกตัวหนึ่งซึ่งมือลึกลับยิงกลิ้งทูตไป ในระหว่างที่เผ่นเข้าใส่เขากับบุญคำภายหลังจากยิงตัวแรกไปแล้ว ขนาดของมันครือๆ กัน ระหว่างที่ทุกคนกำลังตรวจดูซากและวิพากษ์วิจารณ์กันอยู่ บุญคำขยับปากหลายครั้งที่จะบอกความจริง แต่รพินทร์ขยิบตาเป็นความหมายไว้ ไม่ให้แกบอกเพราะเห็นว่าจะมากเรื่อง ไม่มีประโยชน์อะไร

"ผมกับไชยยันต์นอนหลับเพลินอยู่ พอดีตื่นขึ้นมาเพราะเสียงปืน..."

ท่านหัวหน้าคณะหันมาบอกกับเขา

“แล้วก็ได้ยินเสียงน้อยร้องโวยวายลั่นไปหมด ทีแรกก็ไม่รู้ว่าเรื่องราวมันอะไรเป็นอะไร เห็นแต่น้อยร้องเรียกเมย์เสียงหลง คว้าปืนออกแล่นมาคนเดียว พวกเราก็เลยตามกันมาทั้งหมด เล่นเอาใจหายใจคว่ำ เพิ่งจะมารู้เอาเดี๋ยวนี้เองว่าแอบชวนกันหนีมาเล่นน้ำแล้วตัวเองหนีขึ้นก่อน ทิ้งเพื่อนไว้คนเดียว ก็ยังไหวดีอยู่บ้างหรอก ที่ใช้บุญคำมาเฝ้า แล้วนี่คุณไปไหนมา?”

ประโยคสุดท้าย เชษฐาถาม มองหน้า

“ผมสำรวจป่าในละแวกใกล้ๆ นี่เองครับ พยายามจะหาจุดหมายอะไรเพื่อจะสังเกต เปรียบเทียบกับแผนที่ด้วยสำหรับการเดินทางพรุ่งนี้ของเรา ขากลับอ้อมมาทางหลังเนินนี่ก็พอดีพบกับเหตุการณ์”

แล้วท่านหัวหน้าคณะ ก็หันไปทางน้องสาว กับอดีตภรรยาม่ายของดร.ฮอฟมัน พูดขึ้นด้วยเสียงตำหนิ

“เตือนไว้หลายครั้งแล้ว ทั้งน้อย และเมย์ บอกว่าถ้าจะไปไหนโดยแยกจากคณะส่วนใหญ่ของเรา ก็ควรจะบอกให้รู้ จะได้ส่งพรานมาคอยเป็นเพื่อนด้วย ฉุกเฉินอย่างไรก็ช่วยเหลือแก้ไขกันทัน ชอบขัดขืนคำสั่ง แอบหนีไปตามลำพังเรื่อย อย่านึกว่าตัวเองจะเก่ง คุ้มครองตัวได้ ระยะทางเดินของเราเบื้องหน้ายังอีกไกลนัก เราจะต้องพยายามระมัดระวังถนอมตัวเองไว้ เกิดคนหนึ่งคนใดเจ็บป่วยหรือมีอันตรายขึ้นก็จะเสียเวลากันออกไปอีกเปล่าๆ”

ถูกเทศนาเข้าแบบนั้น ทั้งสาวไทย สาวเทศหลบตาหน้า

เจื่อนไปไม่มีใครบังอาจโต้เถียง เพราะผู้พูดเป็นที่เคารพยำเกรงของทุกคน

ไชยยันต์ สั่งให้ลากซากเสือที่จมปริ่มๆ น้ำอยู่ ขึ้นมาให้พ้นฝั่งเสีย เพราะไม่ต้องการให้เกิดการเน่าในน้ำ แล้วทั้งหมดก็ชวนกันกลับที่พัก รพินทร์ทอดเท้า เดินเว้นระยะห่างมาเบื้องหลัง ปล่อยให้คนอื่นๆ พากันล่วงหน้าไปก่อน บุญคำก็แกล้งถ่วงฝีเท้า ย่องลงมาเดินคู่กับเขา

“นาย...”

แกกระซิบกระซาบ พยายามจะมองสบตาเขา แต่รพินทร์ขมวดคิ้วสีหน้าหงุดหงิด ไม่หันไปสนใจด้วย เดินเด็ดทิ้งกิ่งไม้ไปเป็นระยะ

“ตอนที่แหม่มร้อง บุญคำใจหายโม้ด...นึกว่าฉิบหายแน่แล้ว นายเราคราวนี้ โชคดีเหลือเกิน พวกนายจ้างไม่ทันจะได้ยินตอนแหม่มร้อง ม่ายงั้นนายของไอ้คำเสียคน”

“เฉยๆ เหอะ หุบปากเสียที!”

เขาหันไปตวาดเบาๆ ตาเขียว บุญคำหดคอลง อีกสักประเดี๋ยวก็พูดอ่อยๆ ขึ้นอีก

“วันนี้นายเราเอาจริง ไอ้ทีเขาจะปล้ำ กลับไม่ปล้ำ ทีเขาไม่ยอมกลับปล้ำเอาปล้ำเอา”

“ประเดี๋ยวเตะเปรี้ยงเดียว กระเด็นลงเขาไปเลย...”

รพินทร์สบถอย่างฉิวๆ ยกแขนขึ้นขยี้จมูก

“ใครบอกตาคำว่าฉันปล้ำ แหม่มเข้ามากอดฉันเอง แล้วแหกปากร้องขึ้น มารยาหญิง...รู้ไว้เสียด้วย เกือบตายห่าไปแล้ว”

WBSWS:01

“ฮ้า!”

“ไม่ฮ้าล่ะ บุญคำเองก็โง่ระยำ ไม่ทันเขาหรอก ถูกหลอกต้มเอาซึ่ง ๆ หน้า ขอให้รู้ไว้ด้วยว่าฉันไม่อัปรีย์ถึงเพียงนั้น”

บุญคำตบท้ายทอยตัวเองดังฉาด ร้องออกมา

“เสร็จ! เสร็จกัน ว้า...บุญคำเพิ่งจะรู้เดี๋ยวนี้เอง หะแรกนึกว่านายเกิดเฮี้ยนอะไรขึ้นมาเสียอีก นี่กลายเป็นว่าแหม่มปล้ำนายเองแล้วแหกปากร้องให้คนช่วย”

“เออ! ไม่รู้ก็รู้ไว้เสียด้วย”

รพินทร์แยกเขี้ยว กระแทกเสียงหนัก ๆ เตะก้อนหินเล็ก ๆ ก้อนหนึ่งที่ขวางทางอยู่ กระเด็นปลิวไป บุญคำทำหน้าพิกล งงไปหมด จุ๊ปากลั่น

“แปลกจริง แล้วแหม่มทำอย่างนั้นทำไมล่ะนาย”

“เขาโมโหฉัน ว่าฉันไปต่อว่า ไล่เขาให้กลับแค้มป์ก็เลยเล่นงานฉันเข้าให้ แกล้งมารยาทำเป็นฉันปลุกปล้ำจะได้ให้พวกนายจ้างของเรามาเห็น ฉันจะได้เสียคน พูดง่าย ๆ ก็คือ ผู้หญิงมันลองดีฉัน ไอ้ฉันก็ไม่มีดีอะไรเสียด้วย”

“ว้า ไอ้คำงงใหญ่แล้ว ก็แล้วยังไง ถึงตกลงกันได้”

“แม่บังคับให้ฉัน...ง่า...บังคับให้ฉันยอมแพ้ ขอโทษน่ะซิ ฉันไม่มีทางจะช่วยอะไรตัวเองได้เลย ก็ต้องยอมขอโทษ เรียกว่ายอมแพ้นั่นแหละ แม่เจ้าประคุณนั่นถึงได้ยอมแก้ไขสถาน-การณ์ให้ ไม่งั้นบรรลัยไปแล้ว ป่นปี้หมด นายรพินทร์”

“โอ้โฮ! ร้ายกาจยิ่งกว่าเสือสมิงเสียอีก!” ตาพรานเฒ่าอ้าปากกว้าง ตาเหลือก “มารยาสาไถย เจ้าอุบายมหากาฬไปเลย แหม่มนี่ แต่เอ...นาย ฝรั่งมันมารยาเป็นด้วยรึ”

“ฝรั่งมังค่า แขก เจ็ก ไทย ญวน หรือชาติอะไรขึ้นชื่อว่าผู้หญิงละก็ มันมีมารยาด้วยกันทุกชาติทุกภาษานั่นแหละ”

บุญคำขบเขี้ยวเคี้ยวฟันแล้วตบขาตัวเองดังฉาดอย่างมันเขี้ยว

“อีแบบนี้ นายต้องจัดการแล้วล่ะ อย่าปล่อยไว้เลย ปล่อยไม่ได้ บุญคำรู้แล้วรู้มาตั้งนาน แหม่มน่ะอยากจะเอานายทำผัวไอ้นายเราก็ที่อมะลื่อแบบนี้ แม่ก็เลยหมั่นไส้ตามกวนตื๊อยัน โธ่นายเก๊าะ มันไม่เสียหายอะไรหรอกน่า จึกเดียวเท่านั้น แล้วดีเอง เชื่อไอ้คำเหอะ ขืนปล่อยไว้แบบนี้ แม่ตามกวนแหลกบาปกรรมมันตามถึงตัวนายแล้ว เพราะนายไม่ยอมทำบุญมั่งเลย แมะ! เจ็บใจแทน ไอ้คำมันแก่ไปเสียแล้ว ถ้าหนุ่ม รูปหล่ออย่างนายละก็ บ๊ะแล้ว...”

รพินทร์กางมือ ปะเข้าไปเต็มหน้าของบุญคำที่ยื่นเข้ามาแล้วผลักหงายไป

“ยุดี! ยุให้เสียคน ไปเป็น ‘พระอาจารย์’ เสี้ยมสอนนายทหารคนเดียวเหอะ อย่ามากระซุ่นฉันเลย”

บุญคำบ่นอุบอิบอยู่ในลำคอ สะบัดไม้สะบัดมืออย่างขัดใจค้อนพรานใหญ่ปะหลับปะเหลือก แล้วไม่เข้ามาพูดอะไรด้วยอีก

เมื่อกลับมาถึงแค้มป์ รพินทร์กวาดสายตาค้นหาไปรอบ ๆ แล้วก็มาสะดุดเข้ากับร่างสูงใหญ่ขององครักษ์พิเศษดารินนั่งเหลาไม้ไผ่อยู่ตามลำพังคนเดียวในซอกก้อนหินใต้เงาไม้ใหญ่หลบมุมลับจากสายตาอื่น ๆ ลงไปทางปลายเนินด้านล่าง เบื้อง

หน้ามีไฟเล็กๆ กองหนึ่งก่อไว้ด้วย กำลังส่งควันขาวมัว ท่าทางไม่รู้ไม่ชี้ ไม่สนใจกับอะไรทั้งสิ้นนอกจากสิ่งที่ทำง่วนอยู่ในมือ

พอพ้นจากการสังเกตสนใจของคณะนายจ้างซึ่งพากันไปรวมหมู่สนทนาอยู่ยังที่พักนอน พรานใหญ่ก็ปลีกตัวจรดฝีเท้าอย่างเงียบตรงเข้าไป หยุดยืนค้ำอยู่เบื้องหลัง แงซายไม่ได้เงยหน้าขึ้นมอง หรือแสดงว่าสนใจกับการเข้ามาหยุดยืนเท้าเอวคร่อมหัวของเขา คงเหลาแต่ไม้ไผ่เฉย

รพินทร์หัวเราะหึๆ อยู่ในลำคอ แล้วยัดหัวรองเท้าสวบไม่หนักและไม่เบาเกินไปนัก เข้าไปที่ก้นด้านหลังพร้อมกับเขกกบาลลงไปอีกโป๊กหนึ่งบนศีรษะอันประดับไปด้วยเส้นผมหยักศกนั้น

เจ้ากะเหรี่ยงรูปงามหดคอลง แล้วค่อยๆ เงยหน้าขึ้นมองเขา

“ไอ้หอก!”

เขาด่าโดยไม่มีเหตุผล กระแทกเสียงหนักๆ อยู่ในลำคอ แต่ก็กลั้วไปกับอาการหัวเราะ

“ผู้กองหัวเสียอะไรมาหรือ?”

แงซายถาม

“แกคิดว่าฉันควรจะต้องมาขอบใจแกใช่ไหมล่ะ ที่แกยิงไอ้เสือตัวนั้นไว้ทัน ก่อนที่มันจะขบขมองฉันเมื่อตะกี้ ใช่ซิ ฉันก็ขอบใจแกแล้ว”

“ขอบใจผมแล้ว?”

“ก็เตะให้หนึ่งป้าบ เขกกบาลอีกหนึ่งทียังไงล่ะ”

แงซายยิ้มยิงฟัน เอามือลูบหัว

"ถ้าเช่นนั้น วิธีขอบใจของพรานใหญ่รพินทร์ ก็แปลกดีมาก ไม่เหมือนการขอบใจของมนุษย์เผ่าพันธุ์ใดในโลก"

"โดยเฉพาะอย่างยิ่ง สำหรับไอ้คนลึกลับมีเลศนัยอยู่ตลอดเวลาอย่างแก ทำไมแกจะต้องหลบหน้าฉันหายไปเฉยๆ ภายหลังจากที่แกยิงไอ้เสือตัวนั้นแล้ว"

จอมพเนจรยักไหล่

"ก็หน้าที่ผมมีอยู่แค่นั้น ผมเดินผ่านมา เห็นผู้กองกับลุงคำกำลังยิงช่วยแหม่ม แล้วไอ้อีกตัวหนึ่งมันก็หมอบจ้องอยู่แล้วทางด้านหลังโดยที่ผู้กองกับลุงคำไม่ทันรู้ตัวเพราะมัวแต่ห่วงข้างหน้า ผมก็เห็นภัยมันใกล้ตัวผู้กองเต็มทีก็เลยยิงสกัดให้แล้วผมก็ไป ผมจะรีบกลับมาเหลาไอ้นี่"

พร้อมกับพูด แงซายชูต้นไผ่ผ่าซีก ที่เหลาและลนไฟไว้อย่างประณีต พอจะมองเห็นชัดเจนแล้วว่า มันไม่ใช่อื่นใดนอกจากคันธนูขนาดใหญ่ แล้วก็ผิวปากเบาๆ ไม่สนใจอะไรกับเขาอีก ก้มหน้าก้มตาเหลาแต่งต่อไป จอมพรานอดหัวเราะออกมาไม่ได้อีกครั้ง โคลงหัว เป็นความจริงในข้อที่ว่า...**เกิดมาเป็นเขายังไม่เคยพบคู่ปรับคนไหนที่ยียวนเงียบๆ แบบนี้มาก่อน และไม่ว่าอะไรต่ออะไรก็เสมอทัดเทียมทันเขาทุกฝีก้าว แม้แต่ในด้านความคิด**

ดูเอาเถอะ ยิงเสือตัวที่เตรียมจะขบขมองเขาตั้งไว้ให้ดูเสียงั้นแหละ แล้วตัวเองก็หลบมาเสียดื้อๆ ทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ ไม่เอ่ยอ้างปริปากถึง

ณ บัดนี้ รพินทร์เองก็ไม่สามารถจะบอกกับตัวได้ว่าเขามีความรู้สึกเช่นไรกับเจ้าคนลึกลับคนนี้ รัก ชัง หมั่นไส้

พอใจ หวาดระแวงและเชื่อมั่นไว้วางใจ ดูมันจะปะปนรวมกันไปหมดจนจำแนกไม่ถูก

"แกกลับมาถึงที่นี่นานแล้วหรือ?"

"ก็ไม่นานนัก ความจริงผมมาถึงพร้อมๆ กับผู้กองนั่นแหละ แต่ผู้กองยังมัวเสียเวลาอยู่ที่ลำธารนั่นตอนยิงเสือแล้ว ผมแยกกลับมาที่นี่ก่อน"

"แกตามหลังฉันมารึ?"

"ผมไม่ได้เจตนา บังเอิญเราบ่ายหน้ากลับมาเส้นทางเดียวกัน ผมเห็นรอยผู้กองเดินล่วงหน้ามาก่อน ตรงปราสาทพันธุมวดี"

"ตอนที่เราแยกกันที่ป่าหินนั่น แกคงกลับเลยเหมือนกันซิใช่ไหม หรือว่าสำรวจไปทางด้านอื่นอีก?"

"ผมเดินตรวจดูบริเวณอีกครู่เดียวก็กลับ ความจริงอยากจะไปให้ไกลกว่านั้น แต่จำคำสั่งได้ ผู้กองบอกให้ผมรีบกลับ"

"ดีมาก ที่เคารพต่อคำสั่งของฉัน"

เขาบอก เดินอ้อมมาหย่อนกายนั่งลงบนก้อนหินเบื้องหน้าของแงซาย โดยมีกองไฟกั้นกลาง มองดูคันธนูในมือของคนพเนจรผู้ลึกลับเอ่ยต่อมาด้วยเสียงแผ่วเบาลงว่า

"ไอ้นั่น...แกคิดว่าจำเป็นจะต้องใช้มันอีกหรือแงซาย?"

แงซายเงยขึ้นสบตาอีกครั้ง มองเขาด้วยประกายลึก แววกังวลชนิดหนึ่งผ่านไปในดวงตาทั้งคู่ ย้อนมาว่า

"หรือผู้กองคิดว่า เราจะไม่ต้องพึ่งมันอีก..."

แล้วอดีตร้อยโทกองโจรกะเหรี่ยงก็หัวเราะห้าวกังวานยักไหล่อีกครั้ง ยกคันธนูที่ยังเหลาดัดไว้ไม่ได้รูปเรียบร้อยดีนัก

ขึ้นส่องเล็งดูความหนาในส่วนกลางของมัน ปากก็พูดเบา ๆ ต่อไปว่า

“ผมภาวนา ขออย่าให้เราจำเป็นต้องใช้มันอีกเลย เพราะจะไปหวังผลอะไรนักก็ไม่ได้ แต่...ถ้าเราเกิดจะต้องพึ่งมันขึ้นม ผมก็มองไม่เห็นใครที่จะร่วมมือกับผมได้ นอกจากผู้กองคนเดียว เท่านั้น เหมือนอย่างที่เราร่วมกันมาแล้วที่หล่มช้าง”

พรานใหญ่อึ้งไปครู่หนึ่ง มองดูฝ่ายตรงข้ามเงียบ ๆ แล้วต่อมาเขาก็ล้วงกระเป๋ากางเกง หยิบเอาสิ่งที่เตรียมไว้ล่วงหน้าแล้ว โยนกราวลงไปให้ตรงหน้าของแงซาย

มันคือ...หัวโลหะปลายแหลมประกอบด้วยเงี่ยงสองแฉก ซึ่งแท้ที่จริงก็คือหัวธนูของแงซายนั่นเอง จำนวนเจ็ดแปดหัว แต่ละหัวมีรอยก้านไม้อันเป็นดอกธนูหักคาค้างอยู่ในช่องสำหรับเสียบ อดีตร้อยโทกองโจรกะเหรี่ยงเหลือบลงมาเห็นก็ตาลุกวาวอย่างยินดี เงยขึ้นจ้องเขาอีกครั้ง พร้อมกับยิ้มออกมาน้อย ๆ

“ผมรู้ ว่าผู้กองก็รู้ว่าเรา ‘อาจจะ’ ต้องใช้มัน”

พร้อมกับกล่าว แงซายเอื้อมมือไปกวาดหัวธนูเหล่านั้นขึ้นมาพลิกดูอย่างพอใจ รอยยิ้มสยายกว้างออกไปอีก แล้วจัดการโยนหัวธนูทั้งหมดเข้าไปในกองไฟ เพื่อให้ก้านไม้ที่ติดคาอยู่ในช่องเสียบไหม้เป็นเถ้าหลุดออก สำหรับที่จะได้ประกอบติดกับก้านธนูซึ่งเหลาใหม่ รพินทร์ก้มลงจุดบุหรี่สูบ ปากก็ถามมาขรึม ๆ ว่า

“สายธนูเส้นเดิมแกค้นพบแล้วหรือ ยังใช้การได้ดีหรือเปล่า?”

"พบแล้วครับ ยังใช้การได้ดี ว่าแต่ว่า..."

แงซายอึกอักอยู่ในลำคอ แผ่วเสียงลงเกือบเป็นกระซิบ

"ผมต้องการให้ลูกธนูทุกดอก ติดระเบิดให้พร้อม ถ้าจำเป็นเมื่อไหร่ ก็จะใช้ได้ทันทีโดยไม่เสียเวลาขลุกขลัก ผู้กองคิดว่า การที่เราจะขอระเบิดจากเจ้านาย เตรียมติดไว้กับลูกธนูจะทำให้เราต้องอธิบายอะไรกับเขามากไหม เพราะผู้กองก็บอกไว้แล้วว่า ไม่อยากจะให้พวกเจ้านายเกิดกังวลใจล่วงหน้า"

รพินทร์ยกมือขึ้นลูบคาง แล้วว่า

"เอาละ ข้อนั้นเป็นหน้าที่ของฉันเอง ฉันอาจบอกเหตุผลกับพวกเขาเพียงว่า เราเตรียมไว้เพื่อความไม่ประมาท สำหรับแกเมื่อเขาถามก็ไม่ต้องบอกอะไรทั้งสิ้น บอกแต่เพียงที่แกทำธนูขึ้นมาใหม่ก็โดยคำสั่งของฉันเท่านั้น ถ้าเขาสงสัยอะไรก็ให้พวกเขามาถามฉันเอง...ธนูของแกจะเสร็จเรียบร้อยเมื่อไหร่?"

"คงไม่เกินสามทุ่มคืนนี้ครับ ผู้กอง ทั้งคัน และลูก"

"แล้วคิดว่าเราควรจะเตรียมติดระเบิดเมื่อไหร่?"

"ผู้กองล่ะ คิดยังไง?"

"ระยะที่มันเข้ามากินซากช้างโบราณ ใกล้เราแค่นี้เอง... ลูกธนูของแกเสร็จเรียบร้อยเมื่อไหร่ ก็ควรจะติดให้พร้อมเมื่อนั้น ฉันอยากจะเร่งให้แกสำเร็จลงเสียเดี๋ยวนี้ด้วยซ้ำ"

"ผมจะพยายามเร่งมือให้เร็วที่สุด แต่ผู้กองคำนวณไว้แล้วหรือยังว่า เราจะใช้ปริมาณของระเบิดสักเท่าไหร่ต่อหนึ่งดอก"

"ความจริง นายทหารจะช่วยเราได้มากทีเดียวในเรื่องนี้"

เขาหมายถึงไชยยันต์ ขณะที่กล่าวแผ่วเบาขึ้นอย่างใคร่-ครวญหนัก

“แต่ฉันก็ไม่อยากจะบอกให้เขารู้ล่วงหน้าว่า เราทั้งหมดกำลังจะเผชิญอยู่กับอะไร และความจริงเราไม่รู้ว่ามันเป็นอะไรเหมือนกัน ลองมาช่วยกันคิดหรือหาสมมติฐาน แงซาย...เปรียบเทียบขนาด น้ำหนักตัว และความทรหดอดทนของมันกับงูใหญ่ที่หล่มช้างคู่นั้น มันจะอยู่ในขนาดเดียวกันหรือมากน้อยกว่านั้นสักเท่าไหร่?”

แงซายหรี่ตาลง

“เป็นการยากเหลือเกิน...ที่เราไม่ได้เห็นรูปร่างลักษณะและขนาดแท้จริงของมันกับตา นอกจากอาศัยสันนิษฐานเอาจากร่องรอย ผมคิดว่ามันควรจะอยู่ในระหว่าง 30 ถึง 40 ตัน แต่ว่ามันจะใหญ่โตสักขนาดไหน มันคงไม่เกินงูยักษ์ที่หล่มช้างไปได้ ผิดกันแต่ว่า ลำตัวไม่ได้ทอดยาวอย่างงู ใช้การเดินด้วยเท้าสองเท้า มากกว่าที่จะเลื้อยหรือคลาน ผมแน่ใจว่ามันต้องเคลื่อนไหวได้ช้ากว่า และมีจุดอ่อนมากกว่างูคู่นั้น”

“แต่ประสาทหูและตา ก็ควรจะต้องดีกว่าสัตว์ประเภทงูแน่นอน แกต้องไม่ลืมในข้อนี้ด้วย แงซาย และที่ว่าช้าโดยข้อสันนิษฐานของแกนั้น เราก็ต้องคำนึงถึงขนาดอันมหึมาของมันด้วย การก้าวหรือเคลื่อนไหวที่แลเห็นว่าช้าของเจ้าตัวที่ชูคอแล้วสูงเท่ากับยอดไผ่ เมื่อเปรียบเทียบกับพวกเรา ซึ่งสูงกันไม่เกิน 6 ฟุต มีก้าวแต่ละก้าวยาวไม่เกิน 1 เมตร เราจะเปรียบเท่ามดสำหรับมันทีเดียว หนีไม่ทันแน่ ยกเว้นแต่จะมีที่หลบกำบังธนูของแก สามารถพาน้ำหนักแหวกอากาศไปได้สักเท่าไหร่?”

“ครึ่งปอนด์ หรือกว่านั้นเล็กน้อยก็พอไหว”

“แน่ใจหรือ?”

แงซายยกคันธนูขนาดใหญ่ที่เหลาไว้ขึ้นดู แยกเขี้ยวออกมาเล็กน้อย

“แน่ใจ ผู้กอง”

“ดีมาก ถ้าเช่นนั้นเราจะให้มันบรรทุกระเบิดด้วยน้ำหนักเต็มกำลังเท่าที่มันจะพาไปได้ และมันก็ควรจะเป็นน้ำหนักที่มากกว่าสมัยเมื่อเราเผชิญหน้ากับงูคู่นั้น เพื่อความปลอดภัยที่สุดของพวกเราทุกคน ประเดี๋ยวฉันจะปรึกษานายทหารเองเขาชำนาญมากในทางวัตถุระเบิดและวินาศกรรม”

ต่างนิ่งเงียบกันไปครู่ ระหว่างฝ่ายหนึ่งที่นั่งตบแต่งคันธนูและดัดลนไฟอยู่ กับอีกฝ่ายหนึ่งที่สูบบุหรี่มองดูอยู่ฝั่งตรงข้าม ขณะนั้น ตะวันบ่ายคล้อยลงเป็นลำดับ ครั้งหนึ่งเจ้ากะเหรี่ยงรูปงามค่อยๆ เหลือบตาขึ้น ก็พบกับดวงตาคมลึกของพรานใหญ่มองนิ่งอยู่ตลอดเวลา แล้วยิ้มอย่างลึกลับ แฝงไปด้วยเลศนัยก็ปรากฏขึ้นที่ริมฝีปากคู่นั้นตามเคย หลบตาไปเสีย

“แกกำลังคิดหยันอะไรฉันอยู่ในใจหรือ?”

แงซายสั่นศีรษะช้าๆ

“หามิได้”

“แต่ฉันเห็นจากสีหน้าและแววตาของแก ไม่ว่ามันจะซ่อนเร้นอยู่ภายใต้อาการซื่อและเซ่อเพียงไหน”

เขาพูดน้ำเสียงเรื่อยๆ ไม่ส่ออารมณ์ใดๆ

“ผมรู้สึกเป็นห่วงพลอยกังวล และเห็นใจผู้กองมากกว่า”

“ในด้านไหน?”

"ทุกด้าน ไม่ว่าภารกิจอันแสนหนักในแผนการเดินทาง ตลอดจนสิ่งแวดล้อมผูกพันรอบด้านในขณะนี้ เกี่ยวกับตัวบุคคลภายใต้รับผิดชอบ แงซาย เจ้าคนลึกลับที่ทำความหวาดระแวงให้อยู่ตลอดเวลา...แล้วก็ผู้หญิงในคณะซึ่งมีแต่จะทำให้เกิดความยุ่งยากลำบากใจ"

"แงซาย แกมันก็ไอ้พ่อมดหมอผีเราดี ๆ นี่เอง"

แงซายสั่นศีรษะอีกครั้ง

"ไม่ใช่หรอกครับ ผู้กอง ผมไม่ใช่พ่อมดหมอผี...ตาผมมีดูหูผมมีฟัง และสมอง..."

เจ้าคนลึกลับเอานิ้วตัวเองเคาะไปที่ขมับ

"ผมมีไว้สำหรับคิด ก็คงเหมือน ๆ กับผู้กองนั่นแหละ ความจริงผมไม่ใช่เป็นคนลึกลับมีฌานอะไรพิเศษที่จะรอบรู้ไปหมดทุกสิ่ง อย่างที่ผู้กองแดกดันผมเลย"

จอมพรานมองดูใบหน้าอันงามประหลาดนั้นด้วยความรู้สึกทั้งรักทั้งชัง

"ก็ยังดีอยู่บ้างหรอก ที่แกแสดงให้ฉันเห็นว่าแกรู้อะไรต่ออะไรรอบตัวทั้งใกล้และไกล ดีกว่าที่จะให้ฉันไปจับได้ภายหลังว่าแกรู้แต่แกล้งทำเป็นโง่อยู่"

"อนุญาตให้ผมพูดอะไรบางอย่างกับผู้กองได้ไหม?"

"ตกลง"

"จะไม่โกรธ จะไม่หาว่าผมเสือก?"

เขายิ้มออกมานิดหนึ่ง "แน่นอน?"

"ผู้หญิงคนนั้น เจตนามีแต่เพียงคิดจะลองดี ทดลองผู้กองเท่านั้น!"

ครั้นแล้วแงซายก็เอ่ยขึ้นลอย ๆ โดยไม่สบตาเขา

"ผู้หญิงคนไหน?"

"ผมทอง!"

รพินทร์ ไพรวัลย์ เม้มริมฝีปากเป็นเส้นตรง นิ่งไปครู่ก็พยักหน้าช้า ๆ

"ฮือม์ แกคงจะเห็น และแกก็รู้ ด้วยสมองที่เหนือสภาพคนดงของแก บางทีมันอาจเป็นสมองชั้นเยี่ยมของปัญญาชนที่ซ่อนอยู่ในกะโหลกของชนเผ่าดึกดำบรรพ์ได้"

แงซายหัวเราะน้อย ๆ ยืดตัวชันคอเชิดศีรษะตั้งตรงขึ้นอย่างเป็นสง่า แล้วชี้ไปที่กะโหลกรูปทรงงามของตนเอง กล่าวชัดเจนเบานุ่ม และเต็มไปด้วยกังวานเสียงอันแจ่มใสว่า

"ผู้กองที่เคารพ...ถ้าหากผู้กองได้ศึกษามาบ้างเกี่ยวกับโครงร่างของมนุษยชาติตั้งแต่ยุคเริ่มต้น มาจนกระทั่งยุคพัฒนาผู้กองจะรู้ได้ในทันทีว่า โดยโครงร่างของเจ้าคนดงแงซายนี้เป็นโครงร่างของมนุษย์เผ่าที่เคยมีความเจริญขีดสุดแล้วในพิภพโลกนี้ โครงกระดูกตรง สูง ใหญ่ กะโหลกด้านหลังและด้านหน้า โค้งมน ได้รูป สันจมูกตั้งตรง ลักษณะนี้เป็นลักษณะของชนอันเป็นต้นตระกูลเผ่าอารยัน และอารยันก็มีความเรืองรองในด้านศิลปะ วิชาการ ตลอดจนความคิดเห็นเหนือกว่าชนเผ่าใดในโลก แม้ว่าบางยุคบางสมัย ชนเผ่านี้จะอับด้อยรัศมีลงและถูกกลืนกลายปะปนไปกับเผ่าพันธุ์อื่น ตามหลักวิวัฒนาการผันเปลี่ยนของมนุษยชาติ"

รพินทร์ขมวดคิ้ว จ้องพินิจอย่างถี่ถ้วนที่สุด จากหัวลงไปจรดปลายเท้าของเจ้าคนลึกลับที่อยู่เบื้องหน้า

"แปลกดีอีกแล้วไหมล่ะ อยู่ๆ เจ้าคนป่าก็เลกเชอร์หลักวิชาทางชาติพงศ์วิทยาให้ฉันฟัง แต่ฉันไม่ตื่นหรือสงสัยอะไรไปนักหรอก ถ้าสมมติว่าไปค้นพบวิทยานิพนธ์ในทางมานุษยวิทยาจากไอ้ย่ามละว้าโกโรโกโสของแก"

แงซายยักไหล่

"จะไปตื่นหรือแปลกใจสงสัยอะไร ผมก็รู้ตั้งแต่เผชิญหน้ากับผู้กองครั้งแรกแล้วว่า คนอย่างผู้กอง มองตาผมเท่านั้นก็อ่านเข้าไปได้ถึงสมองและหัวใจ"

"ถ้าแกเป็นฉัน แกจะทำอย่างไร เกี่ยวกับผู้หญิงคนนั้น"

เขาวกเข้าสู่เรื่องเดิมโดยไม่สนใจกันด้านอื่น

"ถ้าผมเป็นผู้กอง และมีสิ่งแวดล้อมทุกสิ่งทุกอย่างเช่นเดียวกับที่ผู้กองมีอยู่ในขณะนี้ ผมก็คงจะลำบากใจอยู่ไม่น้อยเหมือนกัน ผงเข้าตาตัวเอง ยากที่จะเขี่ยได้ แต่เมื่อผมเป็นแง-ซาย ผมก็อาจมีข้อแนะผู้กองได้บ้าง ทว่าก็ไม่กล้ารับรองเหมือนกันว่า เหตุการณ์จะดีขึ้นหรือกลับหนักลงไปอีก เพียงแต่หวังว่าควรจะดีขึ้นเท่านั้น"

"เอาละ แกจะให้ฉันทำยังไง?"

"ความต้องการของเธอที่มีต่อผู้กอง กดดันคั่งค้างมาเป็นเวลานานแล้ว ยิ่งสกัดกลั้นก็ยิ่งจะหาทางออกอย่างที่ผู้กองเห็นและเผชิญอยู่แล้ว ให้เธอสมหวัง สมความต้องการเพียงครั้งเดียว ทุกสิ่งทุกอย่างจะเรียบร้อยลงด้วยดี มิฉะนั้น เธอจะก่อเรื่องยุ่งรำคาญใจให้ผู้กองไม่มีที่สิ้นสุด"

"ห่า! ยุดีมาอีกคนหนึ่งแล้ว..." พรานใหญ่อุทาน "นี่แกจะวางเพลิงเผาฉันรึ แงซาย"

แงซายซ่อนยิ้ม

"ผมหวังดีต่อผู้กองต่างหาก เห็นผู้กองเดือดร้อนวุ่นวายใจ ก็อดกังวลแทนไม่ได้ ผมเพียงแต่พูดให้เป็นแง่คิดไว้กับผู้กองเท่านั้น ทุกสิ่งทุกอย่างผู้กองตัดสินใจเอาเอง ถ้าผู้กองดำเนินการพลาดแม้แต่นิดเดียว ผู้หญิงคนนั้น จะทำให้ผู้กองต้องเสียน้ำใจอันสูงค่าจากผู้หญิงอีกคนหนึ่งไปอย่างน่าเสียดายและยากที่จะเรียกกลับคืนมาได้"

รพินทร์ตะลึงงันไปนาน **นี่มันดูเหมือนเป็นครั้งแรกที่แงซายพูดกับเขาอย่างเอาน้ำใจของลูกผู้ชายมาตีแผ่แบตรงหน้า เป็นการพูดอย่างตรงไปตรงมา แต่เขาก็ไม่แน่ใจเหมือนกันว่าลึกลงไปกว่าความปรารถนาดีที่แสดงออกนั้นจะมีแผนการใด ๆ แฝงซ่อนอยู่**

อย่างน้อยที่สุด...เขาก็มีความพอใจอยู่อย่างหนึ่ง ที่แงซายพูดกับเขาอย่างแสดงคุณลักษณะอันแท้จริงของตนเอง โดยไม่เสแสร้งอำพรางทำเป็น 'ไอ้งั่ง' อย่างที่มันปฏิบัติมาแต่ต้น

เรื่องนี้ เขายอมรับกับตนเองว่าต้องคิดหนักเสียแล้ว หนักพอ ๆ กับตีปริศนาลายแทงของมังมหานรธา!

ถูกของแงซายแล้ว

เขาพลาดแม้แต่เพียงนิดเดียว คุณธรรมความดีทั้งหลายที่เพียรสะสมมาตลอดระยะเวลาอันยาวนาน จะพังทลายสูญสิ้นลงหมด

แงซายกับบุญคำมีความเห็นตรงกัน เพียงแต่คนละเหตุผลเท่านั้น เหตุผลของบุญคำฟังแล้วใช้ไม่ได้ มันเป็นไปตามประสาคนด้อยการศึกษา อุตริโลนคะนอง โดยสันดานส่วนตัวของแก แต่เหตุผลของอดีตร้อยโทกองโจรกะเหรี่ยง มีน้ำหนักที่จะต้องให้คิดอยู่ไม่ใช่น้อย

ไม่เป็นการยาก หรือฝืนใจเหลือบ่ากว่าอะไรสักนิดที่เขาจะทอดสนิทเกี่ยวพันกับมาเรีย

แต่มันแน่แล้วหรือ ในข้อที่ว่าแม้เพียงครั้งเดียวที่เขาหลวมตัวให้หล่อน เพื่อให้ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นไปในทางดีงามขึ้นนั้น หล่อนจะยอมยุติราข้อให้เพียงแค่นั้น ก็ถ้าหล่อนแสดงออกให้สายตาอื่นๆ รู้เห็นชัดแจ้งว่าเขาเคยมีอะไรกับหล่อน มิยิ่งบรรลัยหนัก?

อีกประการหนึ่ง **ความลับมันจะเป็นความลับอยู่ได้อย่างไรในเมื่อโดยอารมณ์และนิสัยใจคอ มาเรีย ฮอฟมันมีอะไรที่อยากจะลองดี ท้าทายและหักเหลี่ยมหักเชิงเพื่อนสาว...ดาริน วราฤทธิ์ แม่ดอกฟ้าบริสุทธิ์ผู้นั้น...อยู่ตลอดเวลาแล้ว** โดยเฉพาะอย่างยิ่งมาเรียเป็นผู้หญิงที่ไม่มียางอายไม่สะทกสะเทือนกับเรื่องประเภทนี้ หล่อนจะตะโกนโพนทะนาเพื่อฆ่าเขาเสียเมื่อไหร่ก็ได้ ยิ่งถ้าเหตุการณ์มันเป็นจริง

ในด้านตรงข้าม พิเคราะห์กันดูในแง่ของจิตวิทยาก็อาจเป็นไปได้อีกเหมือนกัน ถ้าเขา 'สนองตอบ' หล่อนให้สมใจเสียที อาจเป็นเพียงแค่ครั้งเดียว โดยขอให้หล่อนคิดว่าหล่อน 'ได้' ไปแล้วเท่านั้น แม่เสืออาจเร่หาเหยื่อรายอื่นอีกต่อไปโดยละความสนใจจากเขาเสีย และการโอนอ่อนผ่อนตามของเขา ก็น่า

จะทำให้หล่อนละความหมั่นไส้คิดอยากที่จะกลั่นแกล้งลองดีลงเสีย ซึ่งในที่สุดก็จะเลิกสนใจตอแยก่อกวนไปเอง

ผู้หญิงคนนี้อิสระเสรีเกินไป หล่อนมองผู้ชายแทบทุกคนเสมือนของเล่นอันน่าสนุก และไม่ชอบให้ใครขัดใจในด้านนี้

ความจริงหล่อนควรจะสงบและพอใจแล้วเพียงแค่ไชยยันต์ ซึ่งอดีตนายทหารปืนใหญ่ผู้นั้นเปรียบเสมือนลูกไก่อยู่ในกำมือ เขาพร้อมที่จะสนองตอบความต้องการของหล่อนได้ทุกขณะ และพร้อมที่จะจริงใจต่อหล่อนเสมอไป แต่หล่อนจะยุติพอใจอยู่แค่นั้นก็หาไม่ ไชยยันต์กลายเป็นเครื่องเล่นอันปราศจากความหมายของหล่อนไปแล้วก็จุ้นจ้านวุ่นวายหาของเล่นอื่น ๆต่อไปอีก เรียกได้ว่าไม่มีวันที่สิ้นสุดทีเดียว

ถ้าผู้ชายเป็นแต่เพียง 'ของเล่น' ของมาเรียจริง เขาก็ไม่แคร์หรอก และจะไม่รู้สึกลำบากใจอะไรเลยแม้แต่นิดเดียว สำคัญถ้าหล่อนตะครุบเขาไว้ในกรงเล็บของความปรารถนา และประ-กาศตัวเป็นเจ้าของเล่า เขาจะทำอย่างไร

ใจจริง ไม่ได้คิดใฝ่ฝันอาจเอื้อมไปตั้งความหวังอะไรไว้กับดอกฟ้าดอกนั้น แต่มันธุระอะไรที่จะต้องทำให้ตัวเองต้องมีราคีกับผู้หญิงไร้ค่าคนหนึ่ง